Dhammapada

calea legii divine revelată de Buddha

vol. 1

OSHO

RAM

DHAMMAPADA

Calea lui Buddha
Calea către Adevărul Final
Calea lui Dharma (legea divină)

EDITURA RAM
2001

Traducerea: Sorin Voinea
Tehnoredactare: Sorin Voinea
Adaptarea textului: Angela Mayer
Coperta: Gabriela Popa

©Toate drepturile acestei ediții aparțin Editurii RAM.
Titlul original: “Dhammapada - The Way of the Buddha.”

CUPRINS

INTRODUCERE 4

1. SUNTEM CEEA CE GÂNDIM 6
2. UN SCAUN GOL 23
3. ADEVĂRUL SAU FALSUL 38
4. PUȚIN MAI NOROCOS! 55
5. TREZIA ESTE VIAȚĂ 72
6. PRINTR-UN GEAM ÎNTUNECAT 90
7. PRIN OBSERVARE 107
8. ÎNCEPUTUL UNEI NOI FAZE 125
9. SĂLĂŞLUIND ÎN CENTRUL INIMII 140
10. NICI ACEASTA, NICI ACEEA 157
11. ÎNȚELEPCIUNEA INOCENTEI 174
12. BEA PÂNĂ LA FUND ŞI DANSEAZĂ 192
13. CONTINUĂ SĂ MERGI 211
14. RĂSPÂNDEŞTE MESAJUL 231
15. STRĂLUCIREA AŞTEPTĂRII 249
16. ASTA ESTE! 265
17. LINGURA ESTE CEA CARE GUSTĂ SUPA ? 281
18. DUMNEZEU IUBEŞTE RÂSUL 298
19. SĂDIND SEMINȚELE BEATITUDINII 316
20. LEGEA - ETERNĂ ŞI INEPUIZABILĂ 335

INTRODUCERE

În *Dhammapada* sunt cuprinse cele mai semnificative sutre ale lui Buddha, motiv pentru care, de-a lungul secolelor, aceasta a generat nenumărate comentarii şi interpretări din partea exponenţilor budismului.

Datorită acestui fapt, ar putea apărea întrebarea: mai avem nevoie de încă un comentariu? Şi ce importanţă ar putea avea aceste serii de discursuri, bazate pe sutre din antichitate, când umanitatea se îndreaptă cu paşi repezi spre un nou mileniu şi se confruntă cu pericolul războaielor şi a anihilării totale?

Însă ceea ce face această colecţie să fie extrem de valoroasă este faptul că în ea sunt conţinute comentariile unui Maestru iluminat, Osho, asupra unui alt Maestru, Buddha - sau, cel puţin, asupra cuvintelor sale.

Până în prezent doar intelectualii s-au încumetat să aducă puţină lumină asupra mesajului lui Buddha - mesaj care nu are nimic de-a face cu intelectul. De aceea, printr-un efort intelectual, oricât de sincer şi de susţinut ar fi, nu putem realiza decât o parte infimă a mesajului lui Buddha. Doar cineva care a experimentat sursa din care provin cuvintele lui Buddha poate să ne clarifice şi să ne limpezească mesajul acestei Superbe fiinţe.

Osho este perfect pentru această sarcină. Şi nu doar pentru că a ajuns la acelaşi nivel de conştiinţă ca şi Buddha. De fapt, în ultimele 25 de secole, conştiinţa umană a evoluat foarte mult. Buddha a vorbit la vremea sa despre o stare de dincolo de iluminare. În Osho putem însă vedea nivelul la care poate exista orice fiinţă umană.

Discursurile lui Osho nu sunt doar "comentarii despre" sau "interpretări a"; el a descoperit o cale prin care poate pătrunde direct în inima lui Buddha - sau probabil Buddha pătrunde în el şi ei doi devin unul. Oricum ar fi, rezultatul este că prin Osho, cuvintele lui Buddha au un impact, au o savoare şi un parfum, pe care nu le poate oferi nici un scolastic şi nici un erudit budist.

Osho a vorbit despre mulţi mistici: de la Pitagora, Plotin şi Heraclit în Grecia antică, la Mahavira, Krishna, Kabir, Mansoor, Nanak, Gora, Gorakh, Sarmad în India; de la Lao Tzu, Chuang Tzu, Lieh Tzu, Basho, Rinzai, Naafcen, Hyakujo, Joshu, Sosan în China şi Japonia, la Iisus, Rumi şi Rabia în Orientul Mijlociu; iar în zilele noastre s-a oprit şj asupra câtorva mistici contemporani, Ramakrishna, Ramana Maharishi, Gurdjieff şi Krishnamurti. Toţi cei care l-au auzit vorbind au simţit acelaşi lucru ca şi mine: Osho nu vorbeşte despre Buddha, ci devine însăşi Buddha.

Este limpede că iubirea lui Osho pentru Buddha este unică, iar afinitatea dintre ei este magnifică. În toţi cei 35 de ani de discursuri, Osho 1-a atras din ce în ce mai mult pe Buddha spre inima sa odată cu fiecare anecdotă rostită şi odată cu fiecare povestire din copilăria şi viaţa lui.

Mesajul lui Buddha este similar cu mesajul lui Osho. Ultimele sale cuvinte rostite în public, în fața discipolilor săi - pe 10 aprilie 1989 - au fost:

"A-ți aminti că eşti un buddha este cea mai prețioasă experiența, deoarece aceasta este eternitatea ta, nemurirea ta. Nu eşti tu, ci însăşi existența ta. Tu eşti una cu stelele, cu oceanele, cu cerul şi cu toate ființele. Nu eşti separat. Ultimul cuvânt al lui Buddha a fost sammasati. Ține minte: eşti un buddha. Sammasati." (Zen Manifesto)

Gautama Buddha a cunoscut răspunsul, răspuns pe care l-au oferit toți misticii: elevarea conştiinței prin meditație, gândire corectă, conştientizare, *sammasati*. Sutrele sale sunt extrem de necesare în epoca noastră.

Osho este Maestrul care poate transpune în limbaj modem mesajul etern al lui Buddha. El poate vorbi oamenilor contemporani într-un limbaj accesibil, indiferent din ce parte a lumii sunt aceştia. În plus, Osho are un extraordinar simț al umorului şi, imediat ce găseşte ocazia potrivită, nu se opreşte de la a răspunde seriozității şi gravității prin anecdote. De exemplu, dacă i s-ar fi cerut să explice semnificația cuvântului *tathata* - acceptare - ar fi răspuns astfel:

Un bărbat cu trei fire de păr pe cap intră într-o frizerie, cerând să i se facă freza. Frizerul se apucă de treabă, dar nici nu pune bine pieptănul în păr, că un fir cade pe podea.

"Nu face nimic" - spune bărbatul. "Îl voi purta acum cu cărare pe mijloc."

Frizerul, de această dată fiind mai atent, începe să îi aranjeze cele două fire de păr, dar după câteva secunde cade încă un fir.

Bărbatul îi spune: "Nu face nimic. Pot să îl port şi dat pe spate!"

Dacă ar fi să aleg între a face o dizertație pe trei pagini despre implicațiile etimologice şi filosofice ale termenului *tathata* sau a spune o glumă bună, ştiu ce aş alege.

Prin transpunerea în limbaj contemporan a cuvintelor şi mesajului lui Buddha, Osho nu pierde nimic din grația, iubirea şi magnitudinea acestora. În discursurile sale predomină o claritate şi o limpezime iluminatorie. Cuvintele sale, sau cuvintele lui Buddha rostite prin el, nu sunt niciodată banale sau prozaice, ci, invariabil, amețitor de poetice.

Trebuie ținut minte, sau mai bine în non-minte, că în această colecție nu sunt compilate doar o serie de cuvinte. Oricât de minunate ar fi cuvintele sale, Osho doreşte să ne amintim mereu că funcția acestora este aceea de a ne împărtăşi ceea ce nu poate fi rostit - ceea ce se află între sunete: tăcerea.

Până când vom putea fi capabili să înțelegem tăcerea pură, aceste volume ne vor servi ca un minunat pod între cuvinte şi non-cuvinte.

Ma Prem Maneesha
Poona, India

1.SUNTEM CEEA CE GÂNDIM

Noi suntem ceea ce gândim.
Tot ceea ce suntem apare prin gândurile noastre.
Prin gândurile noastre creăm lumea.
Pe cel care vorbeşte sau acţionează printr-o minte impură,
Problemele îl vor urma
Aşa cum roata carului urmează paşii bivolului.

Noi suntem ceea ce gândim.
Tot ceea ce suntem apare prin gândurile noastre.
Prin gândurile noastre creăm lumea.
Pe cel care vorbeşte sau acţionează printr-o minte pură,
Fericirea îl va urma
Asemeni unei umbre, care nu îl părăseşte.

"Uite cum m-a jignit şi m-a bătut,
Cum m-a trântit la pământ şi m-a prădat. "
Trăieşte prin astfel de gânduri şi vei trăi în ură.

"Uite cum m-a jignit şi m-a bătut,
Cum m-a trântit la pământ şi m-a prădat. "
Abandonează astfel de gânduri şi trăieşte în iubire.

În această lume,
Ura nu va dispersa niciodată ura.
Doar iubirea dizolvă ura.
Aceasta este legea,
Eternă şi omniprezentă.

Şi tu vei dispărea.
Ştiind aceasta, cum te mai poţi certa?

Cât de uşor rupe furtuna un arbore fragil.
Caută fericirea prin simţuri,
Complace-te în a mânca şi a lenevi
Şi vei fi şi tu smuls din rădăcini.

Vântul nu poate dezrădăcina un munte.
Ispita nu îl poate atinge pe acela
Care este treaz, puternic şi umil,

Care se stăpâneşte şi cunoaşte legea.
Dacă gândurile omului sunt murdare,
Daca este nepăsător şi amăgitor,
Cum ar putea el purta roba galbenă?

Cel care este stăpânul naturii sale proprii,
Strălucitoare, clară şi adevărată,
Numai acela poartă într-adevăr roba galbenă.

Preaiubiți *bodhisattva*.... Da, aşa privesc fiecare fiinţă umană. *Bodhisattva* înseamnă un buddha în esență, un buddha în sămânță, un buddha adormit, dar care are potențialul de a se trezi. În acest sens, fiecare dintre noi este un *bodhisattva*, însă nu oricine poate fi numit *bodhisattva* - doar aceia care au început să caute lumina, care au început să îşi dorească să vadă răsăritul soarelui şi în a căror inimă sămânța a încolțit.

Toți cei care au pornit în căutarea adevărului şi care doresc să fie atenți şi conştienți, toți sunt bodhisattva. Adevărul nu este departe, însă foarte puțini oameni doresc să îl găsească. Nu este departe, dar este dificil de realizat. Şi este dificil nu datorită naturii sale, ci pentru că noi am investit foarte mult în minciuni.

Timp de vieți întregi nu am făcut altceva decât să trăim atât de mult în minciună, încât am ajuns să ne speriem chiar şi de cuvântul "adevăr". Minciunile ne oferă confort, siguranță, ne fac să visăm frumos. Însă visele vor rămâne vise. Ele te pot încânta pentru un moment, dar după aceea va urma frustrarea.

Iar când vechile minciuni nu mai sunt de actualitate, imediat inventăm altele. Ţine minte: numai minciunile pot fi inventate; adevărul niciodată. Adevărul deja există! El trebuie descoperit, nu inventat. Minciunile nu pot fi descoperite, deoarece ele nu există.

Mintea se simte foarte bine trăind în minciuni, deoarece atunci simte că devine cineva; iar prin această devenire ia naştere ego-ul. În adevăr nu poți face nimic...şi atunci mintea încetează, iar odată cu ea se dizolvă şi egoul. Acesta este riscul, riscul final.

Toți cei care vă aflați aici v-ați asumat acest risc. Ați făcut câțiva paşi prin întunericul dens al căutării spirituale. Iar Dhammapada lui Buddha nu poate fi învățată decât de un bodhisattva.

Cuvintele lui Buddha provin din tăcerea eternă. Ele nu pot ajunge la tine decât dacă le primeşti în tăcere. Aceste cuvinte au răsărit din puritatea absolută. Şi nu pot fi înțelese decât dacă devii un vehicul, un

receptacul, un flaut gol şi perfect conştient. Intelectual pot fi înțelese - sunt nişte cuvinte foarte simple.

Însă chiar această simplitate a lor constituie problema, deoarece omul nu este simplu. A înțelege simplitatea ai nevoie de o inimă simplă şi pură, deoarece numai puritatea poate înțelege ceva care provine din puritate.

Am aşteptat foarte mult...acum este momentul cel mai bun. Semințele pot fi sădite. Aceste cuvinte magnifice şi extrem de importante pot fi rostite din nou. Timp de 25 de secole nu a mai existat o astfel de adunare. Da, au existat câțiva iluminați care i-au învățat pe discipolii lor mesajul lui Buddha, dar asemenea întruniri mici nu pot transforma o umanitate atât de mare. Este ca şi cum ai arunca în ocean zahăr cu lingurița: el nu va deveni dulce - pur şi simplu doar vei irosi zahărul.

Acum a sosit momentul să fie înfăptuit un experiment la o asemenea scară, încât să poată atinge şi transforma o parte substanțială a omenirii. La periferie, bineînțeles, vor continua să existe oameni adormiți şi minți mediocre; dar în centru, acolo unde există inteligența, poate fi aprinsă o lumânare.

Acum este momentul cel mai oportun. Întregul meu efort este acela de a crea un câmp energetic, un câmp spiritual în care să poată fi rostite adevărurile eterne. Este o ocazie foarte rară. Doar arareori, după secole la rând, mai apare o astfel de oportunitate. Nu o pierde. Fii foarte atent şi ascultă aceste cuvinte nu doar prin minte, ci şi prin inimă, prin fiecare fibră a ființei. Permite-i totalității tale să fie mişcată de ele.

După aceste zece zile de tăcere, acum este momentul cel mai potrivit să revenim la Buddha, să îl reînviem, să îi permitem să pătrundă în sufletele noastre. Da, el poate fi rechemat, deoarece nimeni nu dispare definitiv. Buddha nu se mai află întrupat; cu siguranță nu există ca individ - însă esența lui, sufletul său este parte din sufletul cosmic.

Dacă vom dori cu toții şi ne vom ruga din inimă, atunci este posibil ca un suflet care a dispărut în Universal să redevină manifestat în milioane de căi.

Nici un Maestru nu poate muri cu adevărat. Pentru Maeştri, moartea nu există. Tocmai de aceea şi sunt Maeştri: ei au cunoscut eternitatea vieții. Ei au văzut că trupul dispare, dar trupul nu este tot - este doar periferic, un ornament. Corpul este casa, oaspetele este realitatea. Oaspetele se poate plimba dintr-o casă în alta, iar într-o bună zi, când nu va mai avea nici casă, va rămâne sub cerul liber...însă căutarea va continua. Corpurile se schimbă, se nasc şi mor, însă în

interior există o continuitate, un continuum - aceasta este eternitatea, nemurirea, beatitudinea.

Când poți iubi un Maestru - un Iisus, un Buddha, un Lao Tzu - şi dăruirea ta este totală, atunci te afli în comuniune cu el.

Cuvintele mele nu se vor a fi nişte comentarii; ele creează un pod. Buddha este unul dintre cei mai importanți Maeştri care au existat vreodată - este incomparabil, unic. Şi dacă poți gusta din prezența ființei sale, vei fi veşnic binecuvântat.

Vă mulțumesc tuturor. Sunt foarte fericit să văd că, în timpul ultimelor zece zile, mulți au fost pregătiți să comunice cu mine în tăcere. Aceasta este comuniunea finală. Cuvintele sunt inadecvate; ele arată ceva, dar numai parțial. Tăcerea comunică totul, revelează întregul.

Iar a folosi cuvintele este şi un joc periculos, deoarece esența lor va rămâne la mine, iar la audiență va ajunge doar carcasa; şi auditorul va începe să o coloreze după propria lui plăcere. Cuvântul va rămâne gol şi nu va conține adevărul care era menit să îl transmită. Va conține ceva mult mai sărăcăcios. Semnificația cuvintelor poate fi distorsionată, dar nu şi tăcerea. Prin tăcere ori înțelegi, ori nu înțelegi.

În aceste zece zile, lângă mine s-au aflat două categorii de oameni: cei care au înțeles şi cei care nu au înțeles. Însă nu a fost nici măcar o singură persoană care să fi înțeles greşit. Tăcerea nu poate fi interpretată sau înțeleasă greşit - aceasta este şi frumusețea ei. Demarcația este absolută: ori înțelegi, ori nu înțelegi.

Prin cuvinte este foarte dificil să înțelegi ceva şi este extrem de dificil să înțelegi că nu înțelegi. Acestea sunt aproape de neevitat. Cel mai probabil va apărea înțelegerea greşită.

Ultimele zece zile au fost de o frumusețe şi beatitudine misterioasă. Eu nu mai aparțin acestui țărm. Barca mă aşteaptă de foarte mult timp - până acum ar fi trebuit să plec. Este un miracol că încă mă mai aflu în corp. Însă tot meritul este al vostru: al iubirii, rugăciunilor şi dăruirii tuturor celor de aici. Toți ați dorit să mai rămân puțin lângă voi; astfel, imposibilul a devenit posibil.

În aceste ultime zile m-am simțit complet detaşat de corp. Este foarte straniu să fii în corp când nu simți că eşti în corp. Şi, la fel de ciudat este să continui să trăieşti într-un loc care nu îți aparține - căminul meu este pe celălalt țărm. Şi chemarea este atât de insistentă! Însă, pentru că ați dorit să fiu lângă voi, compasiunea infinită a universului - sau o putem numi compasiunea lui Dumnezeu - a fost cea care mi-a permis să mai rămân în corp.

A fost straniu, a fost minunat, a fost misterios, magnific, magic. Şi mulţi din cei de aici au simţit aceasta. Mulţi au simţit-o în diferite căi. Unii au simţit această experienţă ca pe ceva foarte înfricoşător, ca şi cum moartea le-ar fi bătut la uşă.

Alţii s-au simţit foarte confuzi, iar alţii s-au simţit complet şocaţi. Dar toţi au fost atinşi într-un fel sau altul.

Doar noii veniţi au fost puţin buimaci - ei nu au putut înţelege ce se petrece. Însă le mulţumesc şi lor. Deşi nu au putut înţelege, totuşi au aşteptat - m-au aşteptat să încep să vorbesc, au dorit şi au sperat să mă audă vorbind. Mulţi se temeau că nu voi mai vorbi niciodată...era o posibilitate. Nici eu nu eram sigur că voi mai vorbi.

Cuvintele devin din ce în ce mai dificile pentru mine. Necesită din partea mea un efort foarte mare. Acum, cât timp încă mai putem comunica verbal, vreau să fiţi foarte atenţi şi deschişi. Însă, de asemenea, vreau să vă pregătiţi să putem rămâne în tăcere...ascultând trilul păsărilor...ascultând bătăile inimii...doar să stăm aici, fără să facem nimic....Fiţi pregătiţi, deoarece oricând pot înceta să mai vorbesc. Şi vreau să transmiteţi aceasta tuturor celor care vor să mă înţeleagă prin cuvinte: ar fi bine să vină aici cât mai repede, pentru că în orice zi pot înceta să mai comunic verbal. Este ceva imprevizibil - se poate întâmpla chiar şi acum, în mijlocul frazei. Şi nu voi mai duce la final propoziţia! Va rămâne pentru eternitate incompletă.

Însă de data aceasta m-aţi atras înapoi la voi.

Aceste sutre ale lui Buddha sunt denumite *Dhammapada*. Trebuie să înţelegem foarte bine acest cuvânt. *Dhamma* (dialectul pali, limba în care a vorbit Buddha - termenul echivalent în sanskrită este dharma) înseamnă lege finală, logos. Iar prin “lege finală” se face referire la forţa care ţine universul în echilibru. Este invizibilă şi intangibilă - dar există, pentru că fără ea universul ar colapsa. Acest univers infinit, care funcţionează atât de armonios şi ritmat este o dovadă clară a faptului că trebuie să existe un curent subtil care conectează şi intercorelează totul. Nimeni nu este separat sau rupt de existenţă, nimeni nu este o insulă - cel mai mic fir de iarbă este legat de cea mai mare stea. Distruge în totalitate un fir de iarbă şi ai distrus ceva extrem de valoros din existenţă.

În existenţă nu există o ierarhie; nimic nu este superior şi nimic nu este inferior. Cea mai mică piatră este egală celei mai mari stele; acesta este un alt înţeles al termenului “dhamma” - echitate, echilibru, egalitate. Existenţa este absolut comunistă; ea nu divide şi nu face nici un fel de diferenţieri. Existenţa este cu adevărat justă.

Iar al treilea înțeles este virtute, corectitudine. Existența este foarte virtuoasă. Nimic nu este nevirtuos, chiar dacă unele lucruri par a fi nevirtuoase. Tot ce se întâmplă în existență este corect. Niciodată nu se poate petrece ceva greşit. Unele lucruri pot părea a fi greşite, dar asta datorită minților noastre pline de prejudecăți.

Oamenii spun că naşterea este bună, iar moartea este rea, greşită. Nu este aşa, ambele sunt corecte şi bune.

Însă mințile noastre sunt atât de înguste. Înțelegerea noastră este atât de limitată încât nu mai putem vedea întregul, ci doar partea. Suntem la fel ca o persoană care se închide în casă şi priveşte în stradă prin gaura cheii. Va vedea doar anumite fragmente disparate din totalitatea străzii: o maşină, apoi un pieton, după aceea un copil, iar uneori nu va vedea nimic. În acelaşi mod privim şi noi existența. Spunem că lucrurile vin din viitor, apoi devin prezente şi după aceea devin trecute.

Timpul este invenția oamenilor. Timpul nu există. Întotdeauna există doar clipa! **Aici-acum**! Existența cunoaşte doar prezentul.

Dar noi stăm în spatele uşii şi privim prin gaura cheii. Nu vedem nimic, iar după câteva clipe vedem trecând o persoană, după care ea dispare. Înainte de apariție, ea era considerată că aparține viitorului; acel om exista, însă pentru noi era în viitor. După aceea a apărut în fața razei noastre vizuale şi spunem că el se află în prezent - este aceeaşi persoană! Iar după ce nu îl mai putem vedea, spunem că aparține trecutului. Nimic nu aparține trecutului sau viitorului - totul ființează aici-acum. Modul nostru de conştientizare este foarte limitat.

Tocmai de aceea ne întrebăm mereu de ce există în lume atât de multă suferință, boală, violență.... De ce? Dacă putem privi întregul, toate aceste de ce-uri vor dispărea. Iar pentru a fi capabili să privim întregul trebuie să ieşim afară, să deschidem uşa şi să rămânem sub cerul liber.

Mintea este doar o gaură de yală - foarte limitată. Ce sunt ochii şi urechile noastre în comparație cu vastul univers? Cât putem noi vedea? Nu prea multe. Iar când reuşim să vedem mici fragmente din adevăr, imediat începem sa ne ataşăm de ele.

Când putem vedea întregul, ***totul este exact aşa cum trebuie să fie*** - acesta este şi înțelesul expresiei "totul este bine şi corect". Doar Dumnezeu există; diavolul este invenția omului.

Un alt sens al cuvântului "dhamma" poate fi Dumnezeu - însă Buddha nu a folosit niciodată acest cuvânt, deoarece cuvântul "Dumnezeu" a fost asociat cu ideea de persoană, iar el este o prezență. De aceea, Buddha nu a folosit acest cuvânt. Dar ori de câte ori a vrut să

explice sau să arate ceva despre Dumnezeu, el foloseşte termenul "dhamma". Mintea sa este precum aceea a unui om de ştiinţă. Datorită acestui lucru foarte mulţi l-au considerat ateu - nu a fost ateu. El este cel mai mare teist pe care l-a cunoscut umanitatea.

Doar că nu a dorit să folosească termenul "Dumnezeu", însă prin "dhamma" el înţelege acelaşi lucru. "Dumnezeu" înseamnă "ceea ce este" şi exact acesta este şi înţelesul termenului "dhamma".

"Dhamma" mai înseamnă şi disciplină. Cel care doreşte să cunoască adevărul trebuie să se disciplineze. "Disciplină" înseamnă capacitatea de a învăţa, deschiderea spre învăţare, receptivitate. De aici provine şi cuvântul "discipol" - acela care este pregătit să renunţe la prejudecăţi şi este gata să privească totul exact aşa cum este, fără nici o concluzie preconcepută.

"Dhamma" mai înseamnă şi adevărul final. Când mintea si egoul dispar, ce mai rămâne? Ceva continuă să existe, dar nu poate fi numit "ceva" - de aceea Buddha îl denumeşte "nimic". Însă prin acesta el nu înţelege că nu există nimic, ci doar spune că acolo nu mai există nici un lucru, nici o dualitate, nici o diferenţiere.

Legea finală nu este un lucru, nu este un obiect care să poată fi observat. Este propria noastră interioritate, este subiectivitate.

Buddha ar fi fost întru totul de acord cu gânditorul danez Soren Kirkegaard, care spune: adevărul este subiectivitate. Aceasta este şi diferenţa între fapt şi adevăr. Un fapt este un lucru obiectiv. Ştiinţa continuă să cerceteze obiectele, tocmai de aceea nici nu va ajunge vreodată la adevăr. Adevărul este interioritatea omului de ştiinţă, dar el nu priveşte niciodată la aceasta, ci continuă să privească în exterior. Nu devine conştient de propria sa fiinţă.

Acesta este ultimul înţeles al cuvântului "dhamma": interioritatea ta, subiectivitate, adevărul interior.

Încă un lucru foarte important - permite-i să pătrundă în inima ta: adevărul nu este niciodată o teorie sau o ipoteză; întotdeauna este o experienţă. Tocmai de aceea, adevărul meu nu poate fi adevărul altcuiva. Adevărul meu nu îl pot împărtăşi nimănui. Adevărul este netransferabil, inexprimabil, necomunicabil.

Pot explica modul în care am ajuns la adevăr, dar nu voi putea spune niciodată ce este acesta. Disciplina poate fi explicată, însă nu şi ţelul final. Fiecare va trebui să meargă singur pe cale. Fiecare trebuie să ajungă singur la propria sa fiinţă interioară. Aceasta este revelată în solitudine absolută.

Al doilea termen este “pada”. Şi acesta are mai multe înţelesuri, iar unul dintre cele mai fundamentale este “cale”. Religia are două dimensiuni: calea şi ţinta finală. Calea poate fi descrisă, dar nu şi ţelul final.

Este exact ca şi atunci când i-am întreba pe Edmund Hillary şi pe Tensing cum au reuşit să cucerească Everestul. Ei ne pot explica prin ce au trecut până au ajuns pe cel mai înalt vârf muntos din lume; pot să ne ofere o mulţime de detalii referitoare la dificultăţile pe care au trebuit să le depăşească. Dar când îi vom întreba ce au simţit când au ajuns la final, pur şi simplu vor ridica din umeri. Nu vor putea spune nimic despre frumuseţea şi libertatea pe care au simţit-o acolo; le va fi imposibil să ne împărtăşească priveliştea care le-a apărut în faţă...culorile norilor, aerul pur, zăpada virgină, albastrul cerului.... Pentru a şti ce au simţit ei trebuie să trăim şi noi aceeaşi experienţă.

“Pada” înseamnă cale, dar şi pas, etapă, fundament. Toate aceste semnificaţii sunt foarte importante. Este necesar să pornim de acolo de unde ne aflăm, să devenim un proces, o creştere, o devenire. Problema este că oamenii stagnează, nu curg; iar pentru a ajunge la ocean ei trebuie să devină un flux, un curent viu. Şi mai înseamnă şi fundament, deoarece acesta este adevărul fundamental al vieţii. Fără să pornim în căutarea lui, viaţa nu va avea nici o semnificaţie, nu poate avea nici o glorie. Dacă nu creăm un pod care să ne unească, care să ne lege de întreg, vom rămâne precum un fulg în bătaia vântului. Căutarea sinceră a adevărului creează acest pod, ne oferă o fundaţie solidă.

Aceste sutre din Dhammapada nu trebuie înţelese intelectual, ci existenţial. Ele trebuie să pătrundă în inima noastră; să ne penetreze fiinţa şi să devenim îmbibaţi de esenţa lor. Dacă începem să le judecăm cu intelectul, atunci nu îl vom înţelege pe Buddha.

Primul şi cel mai important lucru este următorul: nu judeca, nu raţiona cuvintele lui Buddha. Nu îi permite minţii să caute tot felul de explicaţii şi să categorisească ce este bun şi ce este rău în ele. Prima cerinţă este să le ascultăm deschişi şi să le înţelegem prin inimă. Iar când vom reuşi să înţelegem direct cuvintele lui Buddha, atunci vom cunoaşte adevărul despre care vorbeşte el. Adevărul îşi are propriile sale căi de a convinge oamenii; nu are nevoie de nici un fel de sprijin exterior.

Adevărul nu argumentează niciodată: este un cântec; nu un silogism.

Noi suntem ceea ce gândim.

Tot ceea ce suntem apare prin gândurile noastre.

Prin gândurile noastre creăm lumea.

Misticii orientali au spus dintotdeauna că lumea este iluzorie. Aşa este: ei nu doar cred că lumea este iluzorie, ci cunosc că ea este maya. Însă când vorbesc şi folosesc cuvântul samsara - lumea - ei nu se referă la lumea obiectivă; nu, absolut deloc.

Ei nu se referă la lumea plantelor, munților, animalelor şi oamenilor, ci la lumea interioară mentală. Samsara nu are nimic de-a face cu lumea exterioară.

Trebuie să ținem minte trei lucruri. Buddha nu este deloc interesat de lumea exterioară, lumea obiectelor; el nu este un Albert Einstein. Aceasta este prima lume: cea obiectivă. Apoi, a doua lume este cea mentală - planul psihanaliştilor, psihologilor. Buddha va spune câteva lucruri despre aceasta - de fapt, nu va spune decât un singur lucru: că este iluzorie.

Prima lume este cea obiectivă pe care ştiința o investighează. A doua lume este cea mentală, care aparține domeniului psihologiei. Iar a treia este propria ta subiectivitate, interioritatea.

Cuvintele lui Buddha sunt adresate acestei a treia lumi. Însă până când nu vei putea renunța la lumea intermediară, cea mentală, nu îți vei putea cunoaşte niciodată subiectivitatea. Tocmai de aceea, el începe prin afirmația: *Noi suntem ceea ce gândim*. Asta este fiecare: mintea sa. Tot ceea ce suntem apare prin gândurile noastre.

Imaginează-ți pentru o clipă că nu mai ai nici un fel de gânduri - cine vei fi tu? Vei mai putea spune ceva? Nu, absolut nimic. Nu vei mai putea afirma: “Eu sunt catolic; eu sunt musulman; eu sunt hindus.” Toate cuvintele au dispărut...Biblia, Coranul, Vedele...totul s-a dizolvat! Nu îți vei mai putea rosti nici măcar numele! Când gândurile încetează, cine eşti tu? Doar o goliciune, o vacuitate.

Nimeni până la Buddha nu a mai folosit asemenea termeni. Misticii vorbeau întotdeauna de “sinele” interior al ființei - Buddha foloseşte “non-sinele”. Şi eu sunt perfect de acord cu el; el este mult mai aproape de adevăr. A folosi cuvântul “sine”, chiar dacă este scris cu S mare, el va continua să îți ofere un sentiment de separare.

Buddha nu foloseşte termenul atman, ci exact opusul acestuia: anatman, non-sine. El spune că în momentul în care mintea încetează să mai funcționeze şi în interior eşti complet gol, atunci devii universal - un spațiu pur, necontaminat de nimic. Eşti doar o oglindă care nu mai reflectă nimic.

Noi suntem ceea ce gândim. Tot ceea ce suntem apare prin gândurile noastre. Prin gândurile noastre creăm lumea.

Dacă vrei să cunoşti cu adevărat cine eşti, atunci va trebui să înveți să renunți la minte, să înveți să încetezi să mai gândeşti. Asta este meditația. Meditația înseamnă părăsirea minții şi pătrunderea în spațiul non-minții. Iar în non-minte vei cunoaşte adevărul final, dhamma.

Iar a trece de la minte la non-minte înseamnă pada, pasul. Acesta este secretul din *Dhammapada*.

Pe cel care vorbeşte sau acționează printr-o minte impură,
Problemele îl vor urma
Aşa cum roata carului urmează paşii bivolului.

Când Buddha foloseşte fraza "minte impură", el se referă la minte ca întreg. Mintea ca atare este impură. Non-mintea înseamnă puritate; impuritate înseamnă minte.

Vorbeşte sau acționează printr-o minte impură - prin minte - *şi problemele te vor urma....* Suferința este un produs al minții, este umbra minții. Suferința este un coşmar. Suferi doar pentru că dormi şi nu te trezeşti. Şi, atâta timp cât rămâi adormit, coşmarul va continua să se deruleze. El va lua o multitudine de forme, însă nu se va opri.

Suferința este un produs al minții: mintea înseamnă somn, inconştiență. Mintea înseamnă necunoaştere; prin minte pretinzi că ştii cine eşti, pretinzi că îți cunoşti țelul, fără să cunoşti în realitate absolut nimic.

Noi suntem ceea ce gândim.
Tot ceea ce suntem apare prin gândurile noastre.
Prin gândurile noastre creăm lumea.
Pe cel care vorbeşte sau acționează printr-o minte impură,
Problemele îl vor urma
Aşa cum roata carului urmează paşii bivolului.

Prin "minte impură", Buddha înțelege întreaga "minte". Este foarte dificil de tradus.... Buddha şi-a creat propriul său limbaj, deoarece pentru a exprima ceva extraordinar nu putea folosi sensul obişnuit al cuvintelor. În experiența sa, cuvintele nu pot exista, însă pentru a-şi descrie starea interioară este nevoit să folosească termeni pe care oamenii să, îi poată înțelege. Dacă ar fi încercat să creeze un nou limbaj, atunci el nu ar mai fi fost înțeles de nimeni.

Jabbar, un mistic sufit, a inventat un astfel de limbaj, însă nimeni nu a reuşit să îl înțeleagă. Toți îl considerau nebun. Cuvintele sale nu aveau nici un înțeles pentru oamenii obişnuiți. Parcă ar fi vorbit păsăreşte. Este ca şi cum un englez ar încerca să se înțeleagă cu un chinez.

Un lord care tocmai venise din China este întrebat de un prieten: "Cum reuşesc chinezii să găsească pentru copiii lor tot felul de nume ca Ting, Tsin, Dang?"

Lordul îi răspunde: "Este foarte simplu - adună câteva linguri şi le dau drumul să cadă pe podea...ding!, dang!, dong! sau orice alt sunet aud, îl pun nou-născutului!"

Însă şi pentru un chinez, limba engleză va fi la fel de neinteligibilă.

Buddha a avut două posibilități: ori inventa un nou limbaj, ori se folosea de cel existent, pe care oamenii îl puteau înțelege. Toți Maeştrii s-au lovit de această problemă. Ei au fost nevoiți să dea cuvintelor obişnuite un anumit înțeles: le-au colorat, le-au ornamentat, le-au înfrumusețat şi îmbogățit cu parfumul propriei lor experiențe. Este ca şi cum ai cumpăra câteva sticle goale, pe care apoi le-ai umple cu vinul făcut de tine. Fiecare sticlă o poți colora şi eticheta foarte frumos, însă vinul va fi acelaşi. Iar dacă apoi le vei vinde, cei care le vor cumpăra vor avea impresia că vinul este al lor şi se vor lăsa îmbătați de el.

Tocmai de aceea este foarte dificil de tradus. Buddha a dat anumite nuanțe cuvintelor folosite de oamenii din jurul său. A fost nevoit să o facă, pentru că dacă, de exemplu, în loc de "minte pură" ar fi folosit cuvântul "non-minte", atunci nimeni nu ar fi înțeles nimic. Comunicarea ar fi devenit imposibilă.

La început, Buddha se foloseşte de cuvinte inteligibile şi apoi, încet-încet, după ce ai căzut în capcană şi te-ai lăsat îmbătat de parfumul său, te va convinge că mintea pură înseamnă non-minte. Însă aceasta va dura ceva timp.

Folosind aceste adjective, impur şi pur, Buddha face un compromis, astfel încât să nu devii şocat şi să încerci să pleci. El te va seduce, te va atrage, te va face să devii deschis şi să îl primeşti în inima ta. Toți marii Maeştri au fost nişte seducători - aceasta este arta lor. La început te conving să guşti din apa pe care ți-o oferă, apoi, încet-încet, încep să amestece această apă cu vin. Iar, după un timp, apa va fi eliminată total...şi într-o bună zi te vei trezi complet beat. Însă este un proces lent.

Pe cel care vorbeşte sau acționează printr-o minte pură,
Fericirea îl va urma
Asemeni unei umbre, care nu îl părăseşte.

Pe măsură ce pătrunzi mai adânc în aceste sutre vei începe să înțelegi. Mintea impură înseamnă minte; mintea pură înseamnă non-

minte. Şi beatitudinea te va inunda când îți descoperi non-mintea, sau mintea pură.... *Fericirea te va urma, ca o umbră a ta, de neclintit.*

Suferința este un produs al somnului; beatitudinea este un produs al treziei. Tocmai de aceea nu poți căuta în mod direct beatitudinea - aceasta este un efect al conştientizării. Caută conştientizarea, trezirea, atenția şi îți va apărea fericirea.

"Uite cum m-a jignit şi m-a bătut,
Cum m-a trântit la pământ şi m-a prădat. "
Trăieşte prin astfel de gânduri şi vei trăi în ură.
"Uite cum m-a jignit şi m-a bătut,
Cum m-a trântit la pământ şi m-a prădat. "
Abandonează astfel de gânduri şi trăieşte în iubire.

Ura nu poate exista decât în trecut sau în viitor; iubirea nu ființează decât în prezent. Ura este condiționată de trecut şi de viitor: cineva te-a jignit şi simți aceasta ca pe o rană. Sau, îți este teamă că vei fi insultat şi deja te pregăteşti cum să urăşti. Însă în prezent nu poți urî - încearcă şi vei vedea că îți va fi imposibil. Doar rămâi tăcut şi vei vedea că nu poți face altceva decât să iubeşti.

Iubirea nu este condiționată de nimic - aceasta este şi frumusețea şi libertatea ei. Ura este o încătuşare. Şi ura provoacă ură. Când urăşti pe cineva, vei crea ură în inima acelei persoane. Întreaga lume trăieşte prin ură, invidie, violență. Poate că nu toți îşi manifestă fizic aceste tendințe, dar toți le pun în acțiune în minte. Tocmai de aceea am transformat acest Pământ într-un iad.

Iubeşte - şi Pământul va redeveni un paradis. Şi imensa frumusețe a iubirii este aceea că ea nu este condiționată de nimic. Iubirea înseamnă deschidere, tăcere, revărsarea inimii, împărtăşirea ființei. Iubirea apare de la sine şi se revarsă singură - fără nici un motiv anume. Ea se împărtăşeşte singură.

Însă iubirea despre care vorbeşte Buddha nu este iubirea pe care o cunosc oamenii. Iubirea oamenilor este doar o altă fațetă a urii. Astăzi iubeşti pe cineva, pentru că ieri această persoană era foarte frumoasă - este o condiție. Sau, altcineva ți-a zâmbit astăzi şi mâine îl vei invita la tine acasă şi vei începe să îl iubeşti datorită faptului că ți-a arătat atenție şi a fost bun cu tine.

Nu aceasta este iubirea despre care vorbesc iluminații. Aceasta este doar ură deghizată în iubire - tocmai de aceea iubirea oamenilor se poate transforma în orice moment în ură. Jigneşte puțin persoana iubită şi vei vedea cum aceasta îşi va arăta colții. Toți iubiții se ceartă, se află în conflict, în contradicții. Şi oamenii cred că aceasta este iubire....

De exemplu, Astha şi Abhiyana se iubesc atât de mult încât Astha are în fiecare zi câte un ochi vânăt! Ce iubire! Însă oamenii au impresia că iubirea implică neînțelegeri, conflicte, lupte. Când nu se întâmplă nimic, atunci se simt goi, lipsiți de viață. Mulți gândesc: "Dacă sunt gelos, înseamnă că iubesc" - un non-sens absolut! Iubirea nu implică nici o condiție.

Iubirea pe care o cunosc oamenii este doar ură deghizată în iubire. Iubirea adevărată nu cunoaşte nici un trecut şi nici un viitor, iubirea reală este o revărsare spontană a fericirii interioare...o împărtăşire nemotivată, necondiționată a bucuriei ființei.

Păsările cântă, florile înfloresc ... fără un motiv anume. Inima lor este atât de fericită încât simte că trebuie să dăruiască. Despre această iubire vorbesc eu. Ține minte acest lucru. Şi când poți pătrunde în dimensiunea iubirii reale, atunci vei fi în paradis. Şi vei începe să creezi un paradis şi în jurul tău.

Iubirea creează iubire, ura dă naştere numai la ură.

În această lume,
Ura nu va dispersa niciodată ura.
Doar iubirea dizolvă ura.
Aceasta este legea,
Eternă şi omniprezentă.

Ais dhammo sanantano - aceasta este legea, eternă, antică, străveche şi inepuizabilă.

Care este legea? Faptul că întunericul nu poate niciodată să dizolve întunericul, ura nu poate distruge ura. Lumina este cea care poate dispersa întunericul, iubirea poate dizolva ura. Iubirea este lumina ființei tale, iar ura este întunericul din tine. Dacă în interior ai numai întuneric, atunci în jurul tău vei răspândi întuneric. Când eşti luminos şi radiezi de strălucire, în jurul tău vei răspândi lumină.

Un sannyasin trebuie să fie o iubire radiantă, o lumină strălucitoare.

Ais dhammo sanantano.... Buddha a repetat mereu şi mereu aceste cuvinte - aceasta este legea eternă. Doar iubirea poate dizolva ura; doar lumina poate dispersa întunericul. De ce? Deoarece întunericul în sine este doar o stare negativă; nu are o existență de sine stătătoare, nu este o prezență pozitivă. De aceea nu poți acționa direct asupra întunericului. Creează lumină şi întunericul va dispărea de la sine. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul urii.

Aceasta este şi diferența dintre învățătorii morali şi mistici: moraliştii vor predica mereu legea falsă. Ei vor striga de pe acoperişul caselor: "Luptați cu răul; înfruntați întunericul; luptați cu ura, furia, invidia, sexul." Atitudinea lor este negativă. În schimb, un Maestru va încerca să îți arate legea reală: *Ais dhammo sanantano* - nu lupta cu întunericul. Şi întunericul este gelozia, invidia, sexul, ura, furia. Doar fă lumină....

Cum poți crea lumină? Prin tăcere, prin conştientizare, prin atenție, prin non-minte - aceasta este lumina. În clipa în care eşti atent, conştient, unde vei mai găsi ura? Încearcă să urăşti pe cineva fiind pe deplin atent....

Acestea nu sunt doar nişte cuvinte insipide, ci adevăruri care trebuie experimentate. Tocmai de aceea şi spun că nu trebuie să le înțelegi doar intelectual, rațional. Este foarte simplu: fii atent şi observă dacă mai poți urî. Este cel mai simplu lucru din existență! Conştiința este natura fiecăruia dintre noi! Ura este doar manifestarea minții.

Conştientizarea şi ura nu pot exista simultan. Ori conştientizarea dispare şi atunci începi să urăşti; ori eşti conştient şi ura se dizolvă. Lumina şi întunericul nu pot ființa împreună, deoarece întunericul este doar absența luminii.

Un Maestru adevărat te va învăța cum să ajungi la Dumnezeu; nu te va îndemna să renunți la lume. Renunțarea este negativă. El îți va spune cum să atingi adevărul, nu cum să lupți cu minciunile. Şi există milioane de minciuni. Dacă vei începe să lupți cu toate, unde vei ajunge? Îți vei irosi milioane de vieți şi nu vei rezolva nimic. Iar adevărul este unul singur; tocmai de aceea el poate fî realizat instantaneu, chiar în această clipă.

Şi tu vei dispărea.

Ştiind aceasta, cum te mai poți certa?

Viața este foarte scurtă. De ce să ți-o iroseşti prin ceartă şi conflicte? Foloseşte-ți energia pentru a medita. Poți lupta cu ea sau poți deveni o lumină strălucitoare cu ajutorul ei - este aceeaşi energie.

Cât de uşor rupe furtuna un arbore fragil.

Caută fericirea prin simțuri,

Complace-te în a mânca şi a lenevi

Şi vei fi şi tu smuls din rădăcini.

Buddha spune: dacă te bazezi pe simțuri, atunci vei fi fragil, deoarece simțurile nu îți pot da putere, ele nu îți pot întări fundația. Ele se află într-o schimbare permanentă; sunt într-un flux continuu. Nu îți poți construi niciodată casa pe nisipuri mişcătoare.

În această clipă vezi o femeie frumoasă, iar în momentul următor yezi o femeie şi mai frumoasă. Dacă te laşi în voia simțurilor te vei afla într-o agitație constantă - nu te vei putea decide, pentru că simțurile îți v°r spune mereu altceva. La un moment dat ceva anume pare foarte frumos, iar în clipa următoare devine complet urât.

Buddha spune: nu te baza pe simțuri - trăieşte conştient. Conştiința este ascunsă în spatele simțurilor. Nu ochii sunt cei care văd.

Un oftalmolog îți va spune că ochiul este cel care vede - nu este adevărat. El este doar un mecanism, un instrument prin care altcineva vede. Ochii sunt doar nişte ferestre; o fereastră nu are capacitatea de a vedea. Fereastra este o utilitate. Poți sta în dreptul ei şi poți privi în afară. Dacă ieşi pe stradă şi îți priveşti fereastra, vei gândi oare: "Acum fereastra mă vede pe mine"? Ochiul este doar un instrument. Cine este cel care îl foloseşte?

Urechile sunt şi ele doar nişte mecanisme. Cine le foloseşte? Cine se află în spatele lor? Cine este Acela care simte? Cine este Acela care gândeşte? Continuă să cauți în interior şi vei ajunge la un centru indestructibil; altminteri viața îți va fi precum un fulg în bătaia vântului.

Vântul nu poate dezrădăcina un munte.
Ispita nu îl poate atinge pe acela
Care este treaz, puternic şi umil,
Care se stăpâneşte şi cunoaşte legea.

Meditația te va trezi; ea te va face puternic şi umil. Meditația îți va oferi prima licărire a ființei tale. Tu nu eşti corpul şi nici mintea - eşti observatorul imaculat, martorul pur, conştiința infinită. Şi când atingi acest martor conştient, brusc, în tine se va petrece un lucru extraordinar: vei fi treaz şi vei simți pentru prima oară că tu exişti. Pentru prima oară vei simți adevărul suprem al ființei tale.

Iar siguranța te va face puternic, te va întări; nu vei mai fi fragil, ci vei deveni un munte! Acum ai o fundație solidă. Devii treaz, puternic şi umil. Această putere nu îți va crea un ego. Vei deveni umil, deoarece vei şti că aceeaşi conştiință, acelaşi observator se află în toate câte există: păsări, animale, plante, roci, oameni.

Acestea sunt doar grade diferite de somn. Cineva doarme pe partea dreaptă, altcineva pe spate, altcineva pe partea stângă...o piatră are modul ei de a dormi, un copac va dormi complet diferit, o pasăre şi mai diferit - însă, în esență, toate sunt identice. În centru există acelaşi observator, acelaşi martor etern: Dumnezeu. Aceasta te face să fii umil. Chiar şi față de cea mai banală pietricică nu vei fi cineva special, deoarece întreagă existență este creată din acelaşi material: conştiința.

Iar când vei fi puternic, treaz şi umil, atunci vei fi cu adevărat propriul tău stăpân.

Dacă gândurile omului sunt murdare,
Dacă este nepăsător şi amăgitor,
Cum ar putea el purta roba galbenă?

Buddha a ales pentru sannyasinii săi veşminte galbene, aşa cum eu am preferat veşminte de culoare purpurie.

Aceasta este singura diferență dintre mine şi Buddha. Galbenul reprezintă moartea, apusul soarelui, încetarea, stingerea finală.

Buddha a pus prea mult accentul pe moarte - însă aceasta a fost calea lui. Şi el a ajutat pe mulți să atingă iluminarea. Îi ajuta să devină conştienți de efemeritatea vieții, iar acest lucru îi îndemna pe căutători să devină conştienți. Ori de câte ori un căutător dorea să fie inițiat, Buddha îi spunea: "Mai întâi, du-te într-un cimitir sau într-un loc de cremație a morților şi rămâi acolo timp de trei luni. Observă tot ce se petrece acolo; meditează asupra morții şi amintește-ți că şi tu vei muri. Apoi, poți reveni la mine." Acesta era începutul inițierii.

Există doar două atitudini: una prin care să pui accentul pe moarte şi cealaltă prin care să pui accentul pe viață. Deoarece acestea sunt singurele lucruri certe din existență: viața şi moartea. Buddha a ales moartea ca simbol; de aici şi robele galbene.

Purpuriul reprezintă viața; este culoarea sângelui. Reprezintă răsăritul soarelui, naşterea, existența. Eu pun accentul asupra vieții. Însă țelul final este acelaşi. Eu vreau ca sannyasinii mei să iubească viața atât de total, încât această dăruire şi iubire, această intensitate şi dorință de a trăi să îi facă să devină conştienți.

Moartea este undeva în viitor: viața este aici şi acum. Dacă te vei gândi la moarte, întotdeauna îți vei imagina pe altcineva murind, niciodată pe tine însuți. Viața însă poate fi trăită aici-acum; nu ai pentru ce să ți-o imaginezi.

Viața nu trebuie imaginată şi rațională, ci trăită clipă de clipă. Ea te poate face să scapi de minte mult mai uşor decât o poate face moartea. De aceea, alegerea mea este mai bună decât aceea a lui Buddha, pentru că viața o trăieşti acum şi aici. Nu ai pentru ce să mergi într-un cimitir sau oriunde în altă parte. Tot ce trebuie să faci este să fii atent, oriunde te-ai afla, şi să priveşti viața...în flori, în păsări, în oamenii din jur, în copiii care se joacă şi râd...şi în tine!...chiar acum! Nu ai pentru ce să te gândeşti la ea; nu este nevoie să îți imaginezi nimic. Doar închizi ochii şi simți vibrația interioară - curentul care te însuflețeşte.

Însă pot fi folosite ambele metode; eu am ales viața. Şi repet: metoda mea este mai bună decât a lui Buddha. Metoda lui nu a ajutat prea mult India; dimpotrivă, a ajutat-o să devină moartă, inertă, insipidă. Simbolul vieții este singurul care poate reînvia şi revitaliza această țară - şi nu doar India, ci întreaga lume, deoarece nu numai Buddha a ales moartea ca simbol, creştinismul a făcut şi el acelaşi lucru. Cele mai mari religii din lume, creştinismul şi budismul, au ca simbol, moartea.

Şi datorită lor...impactul pe care l-au avut acestea a transformat radical Occidentul şi Orientul.

Iisus şi Buddha au fost doi dintre cei mai mari învățători ai umanității, însă alegerea morții ca simbol s-a dovedit a fi o calamitate. Eu aleg viața şi vreau ca acest Pământ să fie plin de viață, să pulseze şi să vibreze de vitalitate. Însă ceea ce Buddha a spus despre roba sa galbenă, voi spune şi eu despre roba mea purpurie. El spune: *Dacă gândurile omului sunt murdare, dacă este nepăsător şi amăgitor, cum ar putea el purta roba galbenă?*

Iar eu spun:

Cel care este stăpânul naturii sale proprii,
Strălucitoare, clară şi adevărată,
Numai acela poartă într-adevăr roba purpurie.
Ais dhammo sanantano.

Atât pentru astăzi.

2. UN SCAUN GOL

1. Preaiubite Maestre,
Un scaun gol
O sală tăcută
Prezentarea lui Buddha -
Cât de rară!
Şi cât de elocventă!

Da, Subhuti, aceasta este singura modalitate prin care putea fi prezentat Buddha. Tăcerea este singurul limbaj prin care se poate exprima el. Cuvintele sunt mult prea inadecvate, prea limitate, prea profane. Doar un spațiu gol...complet tăcut...poate reprezenta ființa unui buddha.

Există în Japonia un templu complet gol, în care nu există nici măcar o statuie a lui Buddha. Mulți vizitatori întreabă: "Cum este posibil ca un templu ridicat în numele lui Buddha să nu aibă nici măcar o statuie care să îl reprezinte?" Iar călugărul de acolo le răspunde râzând: "Acest spațiu gol, această tăcere - acesta este Buddha!"

Buddha nu este o statuie, nu este o piatră - el este non-forma. Buddha este un parfum care nu poate fi reprezentat de nimic. Tocmai de aceea, nu a fost un accident faptul că aceste zece zile de tăcere au precedat discursurile asupra sutrelor lui Buddha. Această tăcere a fost singura prefață posibilă.

Subhuti, ai dreptate: "Un scaun gol...." Da, numai un scaun gol îl poate reprezenta. Acest scaun este gol şi acest om care vorbeşte este şi el gol. Este doar un spațiu gol care se revarsă la infinit. În interior nu este decât tăcere.

Însă datorită faptului că mulți nu pot înțelege tăcerea, aceasta trebuie tradusă prin cuvinte. Datorită limitării omului eu trebuie să vorbesc; altminteri nu am pentru ce să o fac. Adevărul nu poate fi rostit.

Şi nu va putea fi vreodată exprimat prin cuvinte. Toate scripturile continuă să vorbească *despre* adevăr, dar nici una dintre ele nu a fost capabilă să îl exprime.

Adevărul nu poate fi rostit prin cuvinte, ci doar indicat. Nu poate fi dovedit logic, însă iubirea îl poate demonstra. Acolo unde logica dă greş, iubirea reuşeşte. Unde limbajul dă greş, tăcerea reuşeşte.

Eu nu îl pot dovedi, însă absența "eului" din mine este chiar dovada că el există. Dacă vrei cu adevărat să îl înțelegi pe Buddha, mai bine zis, dacă vrei să îl trăieşti, atunci trebuie să te apropii de această tăcere interioară, să devii din ce în ce mai apropiat față de acest nimeni care vorbeşte.

Eu nu sunt o persoană; aceasta a murit cu mult timp în urmă. Aici este doar o prezență - o absență şi o prezență. Eu sunt absent ca persoană, ca individ; sunt prezent ca vehicul, ca pasaj, ca un bambus gol. Doar un bambus gol poate deveni un flaut.

Eu m-am abandonat întregului. Acum...orice doreşte Divinul...dacă vrea să vorbească prin mine, eu sunt accesibil; dacă nu vrea să vorbească prin mine, rămân la fel de accesibil. Voința Supremului este voința mea.

Tocmai de aceea de multe ori sunt în afirmațiile mele multe contradicții - deoarece eu nu pot schimba nimic. Dumnezeu este contradictoriu, pentru că Dumnezeu este un paradox. El conține toți polii opuşi: lumina şi întunericul, iubirea şi ura, vara şi iarna, viața şi moartea. Uneori El vorbeşte despre moarte, alteori despre viață...ce pot face *eu* ?

Dacă intervin, atunci voi strica totul. Dacă voi încerca să fiu consistent, atunci voi fi fals. Nu pot fi real şi adevărat decât în clipa în care rămân complet deschis față de toate contradicțiile pe care Dumnezeu le conține.

Subhuti, acest scaun este cu adevărat gol. Şi în ziua în care vei putea vedea această goliciune, acest corp gol, atunci mă vei vedea pe mine. Acela va fi momentul în care discipolul se întâlneşte cu adevărat cu Maestrul. Este o disoluție, o dizolvare, o dispariție...picătura de rouă s-a cufundat în ocean, ori oceanul a devenit picătura. Este acelaşi lucru! Discipolul dispărând în Maestru şi Maestrul dispărând în discipol. Şi acolo va rămâne doar tăcerea.

Nu este un dialog! Tocmai de aceea, religiile orientale, în special budismul, au atins culmi mult mai înalte decât creştinismul, islamismul,

iudaismul - acestea rămân rugăciuni ale rugăciunii; ele se agață de ideea de dialog. Iar dialogul presupune dualitate.

Cartea lui Martin Bubber - *Eu şi tu* - a devenit faimoasă tocmai datorită acestui fapt. Aceasta este esența rugăciunii. Însă în rugăciune este nevoie de dualitate. Şi oricât de frumos şi înălțător ar fi acest dialog, totuşi acolo va persista o diviziune, nu o unitate. Râul încă nu a curs în ocean; poate că a ajuns foarte aproape de ocean, dar încă este separat.

Budismul nu este o religie a rugăciunii, ci este o religie a meditației. Şi tocmai aceasta este diferența dintre rugăciune şi meditație: rugăciunea este un dialog, meditația este o tăcere.

Rugăciunea este o cerere, o rugăminte adresată cuiva - indiferent că acel cineva este real sau ireal. Meditația este o goliciune absolută, o tăcere, o dispariție în vacuitate. Meditația există doar când tu nu mai eşti. Iar Buddha este meditație. În aceste zece zile în care am rămas tăcuți, mesajul lui Buddha a fost transmis prin tăcere. Cei care nu l-au putut auzi prin tăcere, acum îl vor putea percepe prin cuvinte.

Meditația care a fost prezentă în aceste ultime zece zile a fost puțin diferită de cea a lui Buddha - diferența este foarte mică, dar extrem de importantă. Şi trebuie să fie bine înțeles acest lucru, deoarece eu nu sunt doar un comentator al lui Buddha. Nu sunt doar o oglindă care îl reflectă; sunt un răspuns, nu o reflecție. Eu nu sunt un scolastic şi nu voi face o analiză ştiințifică a afirmațiilor sale - eu sunt un poet!

Am văzut goliciunea pe care a văzut-o şi el şi, bineînțeles, eu am văzut-o în propriul meu fel. Buddha are propriul său fel de a privi, de a ființa. Amândoi am ajuns pe aceeaşi culme, dar căile noastre au fost diferite. În aceste ultime zece zile meditația a fost îmbogățită prin muzică - aceasta este contribuția mea. Buddha, nu ar fi permis acest lucru. El ar fi spus că meditația trebuie să fie realizată doar prin tăcere; muzica ar reprezenta o tulburare a meditației. În acest punct el nu ar fi fost de acord cu mine şi ar fi insistat asupra tăcerii pure.

Pentru mine, muzica şi meditația sunt două aspecte ale aceluiaşi fenomen. Iar fără muzică, meditației îi lipseşte ceva; fără muzică, meditația este dificilă. Fără meditație, muzica este doar un simplu zgomot - armonios, dar zgomotos. Fără meditație, muzica este doar o distracție. Şi fără muzică, meditația tinde să devină din ce în ce mai orientată spre negativisim, spre moarte.

De aceea, eu insist ca meditația şi muzica să meargă mână-n mână. Fiecare este îmbogățită prin prezența celeilalte.

Ține minte cei trei M: matematică, muzică, meditație - prima este ştiință pură; a doua este artă pură, iar a treia este religie pură. Când acestea trei se întâlnesc, atunci este realizată trinitatea.

Atitudinea mea este ştiinţifică. Chiar dacă fac afirmaţii ilogice, le foc într-un mod foarte logic. Chiar dacă afirm multe paradoxuri, ele sunt realizate într-un mod logic. Ştiinţa mea serveşte religiei; ştiinţa mea nu este sfârşitul, ci un început minunat.

Atitudinea mea este artistică şi ştiinţifică. Nu pot realiza nimic atâta timp cât acest câmp energetic nu devine muzical. Muzica este artă pură şi când este unită cu matematica devine un instrument extrem de puternic, devine un vehicul care îţi pătrunde interioritatea. Desigur, nu va fi completă până când meditaţia nu înfloreşte în interior, până când meditaţia nu atinge culmea cea mai înaltă a fiinţei.

Eu încerc să creez sinteza finală. Aceasta este trinitatea mea: matematică, muzică, meditaţie. Poţi atinge una dintre cele trei feţe ale lui Dumnezeu, dar experienţa nu îţi va fi la fel de bogată ca atunci când atingi două dintre feţe. Iar când îl poţi cunoaşte pe Dumnezeu în cele trei aspecte ale sale, când ai ajuns la cele trei dimensiuni ale existenţei, atunci experienţa ta, iluminarea, nirvana va fi o experienţă totală.

Buddha a insistat doar asupra meditaţiei; acesta este un chip a lui Dumnezeu. Mahomed a insistat asupra rugăciunii, muzicii, cântării. Tocmai de aceea Coranul este o scriptură în care este inclusă foarte multă muzică. Chiar cuvântul "coran" înseamnă: "Recită! Cântă!" Aceasta a fost revelaţia lui Mahomed. Ceva i-a spus în interior: "Recită! Cântă!"

Şi mai sunt religii care s-au apropiat de Dumnezeu prin matematică. Jainismul este una dintre cele mai reprezentative religii ale acestei dimensiuni. Mahavira vorbeşte ca un Albert Einstein. Nu este un accident faptul că Mahavira a fost prima persoană din istoria umanităţii care a vorbit despre teoria relativităţii. După 25 de secole, Albert Einstein a fost capabil să o demonstreze ştiinţific, însă Mahavira a intuit-o cu mult înainte.

Afirmaţiile lui Mahavira sunt absolut logice, matematice. Scripturile jainiste nu au nici un pic de maleabilitate - sunt complet uscate, aritmetice. Aceasta este o altă faţă a lui Dumnezeu. Şi în lume au existat doar trei tipuri de religie: una a matematicii, reprezentată de jainism; alta a muzicii, reprezentată de islam, creştinism, iudaism şi hinduism; şi ultima a meditaţiei, reprezentată de budism, taoism.

Efortul meu este acela de a crea o religie complet nouă, care să conţină toţi cei trei M. Este o aventură foarte ambiţioasă. Niciodată nu a mai fost încercat acest lucru; tocmai de aceea voi fi cea mai controversată şi mai atacată persoană din lume. Sannyasinii mei s-au alăturat unei persoane foarte periculoase, însă călătoria noastră va fi minunată. Pericolele, hazardurile nu fac o călătorie să fie urâtă;

dimpotrivă, o fac minunată, pasionată. Toate pericolele pe care le vom înfrunta împreună ne vor face să simțim că trăim cu adevărat. Călătoria nu va fi deloc plictisitoare, ci va fi foarte vie. Ne vom îndrepta spre Dumnezeu în multidimensionalitate.

În mod deliberat am precedat aceste lecturi asupra sutrelor lui Buddha cu o pauză de zece zile de tăcere. Acesta a fost un truc prin care am încercat să îl fac pe Buddha să fie foarte fericit. Poate că a fost puțin nedumerit din cauza muzicii, dar ce pot face eu? Asta este.

Religia mea va fi una a dansului, iubirii şi distracției. Ea este orientata spre viață, va accepta şi trăi viața. Va fi o relație de iubire cu viața. Nu este o renunțare, ci o celebrare, o bucurie.

2. Preaiubite Maestre, am un sentiment interior special care a fost întotdeauna prezent, dar imediat ce îl simt pare a fi foarte departe de mine - ce este "el"?

Deva Prashantam, aceasta este una dintre cele mai vechi probleme întâlnite de căutători. Adevărul nu îl poți cuprinde - dacă încerci, se va îndepărta de tine. Nu poți poseda adevărul - încearcă şi vei vedea că rămâi cu mâinile goale. Ceea ce trebuie să faci este exact opusul: fii curajoasă şi lasă-te posedată de el - deoarece este o relație de iubire.

Permite-ți să fii posedată de el şi atunci vei cunoaşte ce este el. Însă mintea încearcă întotdeauna să îl înțeleagă. Ea nu este niciodată satisfăcută până când nu are ceva în ghearele ei.

Adevărul este precum mercurul: cu cât încerci să îl strângi mai mult în palmă, cu atât se va scurge mai repede din mâinile tale. Şi va ajunge atât de departe de tine încât nici nu vei mai crede în existența lui, nici măcar nu îl vei mai putea vedea.

Adevărul descinde de la sine; nu poți face nimic în privința lui - tocmai aceste acțiuni sunt obstacolul. Egoul este cel care doreşte în permanență să acționeze, să cunoască, să facă una sau alta. Iar dacă printr-o minune nu îi mai permiți egoului să intervină, el va intra pe uşa din spate - va reveni ca observator, ca experimentator, însă acum va fi împodobit complet diferit.

Tocmai de aceea când îl simți, îl pierzi – ego-ul a apărut acum ca observator. Ego-ul trebuie să se dizolve total, astfel încât să îi poți permite adevărului să ființeze. Nu te grăbi să îl înțelegi sau să îl simți - doar lasă-l în pace. Nu trebuie să faci nimic în privința lui. Dacă poți rămâne în această stare de non-efort, de non-acțiune, atunci vei înțelege, vei cunoaşte, îl vei simți. Adevărul poate fi cunoscut doar indirect, niciodată în mod direct.

Prashantam, aici este problema. Şi această problemă o au toți. Da, sunt momente când el se află atât de aproape încât dorești să îl prinzi. Această dorință vine din lăcomie şi din teamă. Dorința este a minții, iar mintea nu poate întâlni adevărul.

Tot ce trebuie este să rămâi tăcută şi să nu faci nimic - nici la nivel intelectual, nici la nivel emoțional şi nici la nivel fizic. Doar rămâi complet tăcută. Crezi că este dificil? Absolut deloc. Atunci vei fi posedată de el şi aceasta este singura cale prin care îl poți cunoaşte.

Îmi spui: "Am un sentiment interior special care a fost întotdeauna prezent.

Da. Întotdeauna este prezent. Este chiar ființa ta. Este "materialul" din care suntem creați toți. Adevărul nu este ceva separat de tine: tu eşti el! Este însăşi conştiința ta, fundația ființei tale. Nu trebuie să pleci nicăieri pentru a-l descoperi. Nu este necesar să faci nici măcar un singur pas.

Lao Tzu spune: îl poți descoperi stând în casa ta, fără să alergi nicăieri - el este deja prezent! Când continui să îl cauți, atunci te îndepărtezi de el. Fiecare căutare te îndepărtează de el.

Şi sunt momente când îl simți, când simți că este întotdeauna acolo - momente de fericire, de bucurie, de încântare, de frumusețe, de minunație. Clipe când lumea încetează să mai existe: în fața unui răsărit de soare...eşti cuprinsă de fiori şi rămâi înmărmurită. Atunci eşti posedată de el şi îl cunoşti. Acel răsărit de soare te posedă, te umple, se revarsă în fiecare ungher al ființei tale.

Şi atunci cunoşti, adânc înăuntrul ființei tale vei vedea că esența a rămas întotdeauna acolo. Nu mai ai nevoie de cuvinte; pur şi simplu vei rămâne tăcută şi vei cunoaşte.

Sau, când iubeşti...ori când asculți o poezie...sau când auzi trilul păsărilor...ori când stai în bătaia vântului...sau când auzi sunetul apei unui pârâu.... Ori de câte ori te abandonezi existenței, îți permiți să fii invadată de ceva necunoscut, Dumnezeu apare în tine, adevărul se revarsă în tine. Atunci vei atinge ceva invizibil, ceva intangibil; intri în contact cu eternul...*ais dhammo sanantano* - legea inepuizabilă, legea eternă.

Ori de câte ori te afli într-o stare de armonie şi totul funcționează perfect, când eşti într-un echilibru perfect...şi aceste trăiri apar tuturor. Ele nu au nimic de-a face cu bisericile sau templele. De fapt este foarte rar ca o persoană să ajungă să se ilumineze într-o biserică sau un templu.

Buddha s-a iluminat sub un copac, în timp ce privea cum ultima stea dispărea la orizont; nu într-un templu - ci sub un copac, privind

cerul dimineții. El s-a lăsat invadat de frumusețea cerului şi, încet-încet, a dispărut odată cu ultima stea.... Cu o clipă înainte se afla acolo, iar în momentul următor a dispărut. În acea clipă, ultima citadelă a egoului s-a prăbuşit definitiv. Cerul era gol şi el a rămas gol. Iar când două lucruri sunt complet goale, ele devin unul - deoarece nu poți demarca două goliciuni. Două goliciuni nu pot fi separate. Steaua a dispărut şi egoul a dispărut şi el...iar in interior a rămas doar un cer gol şi, brusc, cerul interior şi cel exterior s-au contopit, au devenit unul.

În acel moment, Buddha a devenit iluminat. În acea clipă el a cunoscut *dhamma*, principiul universal al vieții, Dumnezeu, Tao.

Mahavira nu s-a iluminat nici el într-un templu - şi pe vremea lui existau o mulțime de temple jainiste. Înaintea lui au mai fost 23 de *tirthankara* - maeştri iluminați. Tradiția jainistă avea rădăcini puternice în India, însă Mahavira nu s-a iluminat într-un templu jainist - jainiştii ar trebui să observe acest fapt. El s-a iluminat în timp ce stătea într-o pădure.

Mahomed s-a iluminat în timp ce se afla pe un munte. Şi l-a fel s-a întâmplat cu Lao Tzu, Zarathustra, Kabir, Nanak...nici un iluminat nu s-a realizat în templu, biserică sau moschee.

Priveşte răsăritul soarelui; priveşte cerul înstelat. Stai pe malul unui râu şi ascultă-i viața - numai aşa te poți apropia de adevăratul templu a lui Dumnezeu. Natura este templul său real. Şi stai acolo fără să încerci să posezi nimic.

Prashantam, a poseda este ceva lumesc, a te lăsa posedată de existență este divin. Aşa că, data viitoare când ai acel sentiment nu mai încerca să faci nimic în privința lui. Nu încerca să îl analizezi, să îl observi sau să îl înțelegi - doar lasă-l să existe! Lasă-te invadată de el! Dansează cu el! Cântă odată cu el! Şi fii complet abandonată lui. Aceasta este singura modalitate prin care îl poți cunoaşte.

Îmi spui că el dispare imediat ce încerci să îl simți. Este normal, pentru că atunci intervine *eul* - acesta este distanța dintre tine şi adevăr. Cu cât egoul este mai mare, cu atât distanța va fi mai mare. Când eul nu mai există, atunci distanța dispare.

Mă întrebi: "...dar ce este el?"

Nu îți pot spune. Este acum. Abandonează-te! Este aici. Nu se află în cuvinte, ci în pauza dintre ele. Încearcă să citeşti printre linii.

Însă ține minte un lucru foarte important: pentru a-1 înțelege trebuie să te laşi invadată de el. Dar oamenilor le este teamă să nu piardă controlul, să nu se dizolve. "Cine ştie ce se întâmplă cu noi? Dacă nu vom mai putea reveni la starea normală?"

Aceste temeri îi fac să se închidă. Şi acesta este momentul în care este creată distanța. Distanța este creația ta. Altminteri, el este întotdeauna aici-acum.

În toată lumea, persoanelor credincioase li se spune "oameni cu frică de Dumnezeu" - nişte cuvinte foarte urâte şi foarte denigratoare. O persoană cu adevărat religioasă nu se teme absolut deloc de Dumnezeu. Un om religios îl iubeşte pe Dumnezeu. Însă preoții, trebuie sa supraviețuiască şi tocmai de acea ei creeaza în mintea oamenilor tot felul de noțiuni şi idei stupide.

Înlătură orice teamă. Nu ai de ce să te temi de Dumnezeu. Dumnezeu înseamnă totalitatea, întregul, tot ce există. Noi suntem parte din el! Cum ar putea mâna mea să se teamă de mine? Întregul are întotdeauna grijă de părțile sale, le iubeşte şi le îngrijeşte, deoarece nu poate exista fără ele. Nu poate fi indiferent față de ele.

Iar când cunoşti aceasta, atunci începe să apară încrederea şi îi vei permite existenței să te invadeze. Atunci te abandonezi totalului.

Eu îți pot arăta calea, dar trebuie să mergi singură pe ea. Îți pot indica sentimentul, dar nu ți-l pot explica. Şi, Prashantam, eşti binecuvântată, pentru că deja eşti aproape. Acum tot ce trebuie să faci este să nu mai creezi nici o distanță între tine şi el. Şi acest lucru este foarte simplu: ai curaj şi păşeşte în necunoscut.... La început va exista frica, însă nu o băga în seamă şi păşeşte în necunoscut şi atunci frica va dispărea, deoarece vei şti că nu există nimic de care să te temi.

Şi odată ce ai îmbrățişat necunoscutul, călătoria ta va fi eternă, inepuizabilă, beatifică. *Ais dhammo sanantano* - eternă şi inepuizabilă....

3. Care este hobby-ul tău?

Anando, nu am aşa ceva. Nu am nevoie de un hobby. Un hobby este necesar pentru a te ține ocupat. Este ceva natural să te saturi să mănânci mereu doar pâine cu unt. Iar când intervine această plictiseală, ai doar două alternative: ori stai şi nu mai faci nimic...ceea ce va crea frică în tine, deoarece atunci îți poți vedea abisul din interior. De fapt, înseamnă a te afla pe muchie, între viață şi moarte; atunci îți vezi propria interioritate - care este atât de vastă încât te sperie, este atât de infinită încât nu o poți înțelege. Astfel, când stai şi nu faci nimic începi să te gândeşti la activitățile pe care le-ai făcut sau pe care le vei face. A doua alternativă este să devii ocupat cu o anumită activitate stupidă.

De exemplu, unii colecționează timbre - acesta este hobby-ul lor. Stupid! Şi toate hobby-urile sunt aşa. Ele sunt doar căi prin care încerci să fugi de tine însuți.

Eu sunt pe deplin mulțumit şi satisfăcut cu mine însumi. Sunt beatific în solitudinea mea. Iar a fi singur, fără să faci nimic este o experiență atât de profundă încât, odată ce ai gustat din ea, vei renunța la orice altă activitate. Hobby-urile sunt ocupații false. Când activitățile de zi cu zi nu te mai solicită, atunci începi să devii ocupat cu activități false. Încearcă să înțelegi: şase zile pe săptămână lucrezi şi eşti implicat în tot felul de lucruri; eşti obosit de oameni, de lumea din jur, de colegii de la serviciu. Şase zile aştepți cu nerăbdăre duminica, pentru a te relaxa, iar când aceasta a venit, începi să te ocupi de un hobby stupid. Aceasta este problema oamenilor - nu pot sta fără să facă ceva.

Şi adesea se întâmplă ca mulți să fie mai obosiți după ziua de duminică decât după oricare altă zi, deoarece duminica fac atât de multe lucruri: se duc la picnic, la iarbă verde, pleacă la munte - fac o mie şi unul de lucruri. Aşteptau duminica nu pentru a se relaxa şi a rămâne în ei înşişi, ci pentru a-şi pune în aplicare hobby-urile stupide.

Omul nu se poate relaxa! Nu ştie cum să se relaxeze. În numele odihnei şi relaxării face o mulțime de lucruri care îi risipesc energia: joacă şah, poker, golf. Într-adevăr, nu este plătit să facă aceste lucruri, dar asta nu înseamnă că este relaxare; este doar o muncă neplătită.

Ori de câte ori ai timp liber, rămâi în tine însuți şi nu încerca să mai faci nimic. Rămâi complet gol şi nu începe să colecționezi timbre.

Doi evrei bătrâni stăteau pe o bancă în parc. "Acum, că ai ieşit la pensie, cum îți umpli timpul?" - întreabă unul dintre ei.

"Am un hobby: cresc porumbei" - răspunde celălalt.

"Porumbei? Şi unde îi ții? Pentru că ştiu că locuieşti într-o garsonieră."

"Îi țin în şifonier."

"În şifonier? Şi nu îți murdăresc hainele şi pe pantofii?"

. "Nu, pentru că sunt închişi într-o cutie."

"Într-o cutie? Şi cum mai respiră?"

"Să respire? Păi nu respiră, că sunt morți."

"Morți? Ții în şifonier porumbei morți?"

"Păi da, nu ți-am spus, este doar un hobby!"

4. Preaiubite Maestre, în dimineața aceasta când ne-ai spus "preaiubiți bodhisattva" am simțit în acel moment că este adevărat. Dar mai târziu, până şi posibilitatea că într-o zi vom putea deveni bodhisattva părea un vis....

Sheela, este un adevăr - deoarece când rosteşti ceva cu iubire şi încredere, acel lucru îți pătrunde în inimă. Încrederea mea face să

vibreze inimile tuturor celor care mă ascultă deschişi şi receptivi. Şi o spun din nou: sunteți *toți* bodhisattva - în esență.

Iar când spun aceasta, aşa este. Şi în momentul în care te afli pe aceeaşi frecvență cu mine, atunci nu mai ai nevoie de nici o dovadă, de nici un argument care să te convingă de adevărul rostit.

Eu nu am nevoie să îmi argumentez adevărurile. De fapt, nici un adevăr nu are vreodată nevoie să fie susținut şi argumentat. Eu nu vorbesc din cap ci îmi revărs fiinta în oricine este deschis. Aici este o întâlnire de energii. Este o contopire a sufletelor. Tocmai de aceea, când eşti lângă mine simți că este absolut adevărat - nu te poți îndoi, îți este imposibil.

Însă imediat ce ai rămas singură, mintea începe să dea naştere la tot felul de dubii: "Sheela, tu o bodhisattva? Cum se poate aşa ceva? Ai uitat că încă îl iubeşti pe Veetrag? Ai uitat că încă eşti geloasă? Nu ții minte de câte ori te-ai înfuriat pe el? Tu o bodhisattva? Bătrânul ăsta te păcăleşte! Râde de tine!"

Este ca şi cum mergem amândoi noaptea pe o cărare. Eu am o lanternă care îți luminează şi ție drumul, însă în clipa în care ne despărțim şi tu o iei în altă direcție, brusc vezi că te afli într-un întuneric total şi începi să te întrebi: "Ce s-a întâmplat cu lumina?"

Lumina nu a fost a ta, chiar dacă ți-a luminat şi ție cărarea. Similar, când te afli lângă mine, lumina din mine te ajută să vezi lucrurile foarte clar. Când pleci de lângă mine, te vei cufunda în întuneric şi vei începe să te îndoieşti de tot ce ai văzut. Te vei îndoi de realitatea luminii care, cu câteva clipe mai înainte, se afla în preajma ta. Mintea va spune: "Poate ai visat. Cu siguranță ai avut halucinații. Ce lumină? Unde vezi tu vreo lumină? Dacă a existat, unde a dispărut?"

Şi acest lucru se va întâmpla mereu. Pentru a reuşi să vezi lumina şi când nu eşti prezentă fizic lângă mine, va trebui să pătrunzi mai adânc în iubirea pentru adevăr, să ai mai multă încredere, să fii deschisă şi receptivă. Acum, îndoielile apar datorită faptului că iubirea ta pentru mine nu este totală. În ființa ta există spații care încă nu mă primesc, nu mă absorb. Şi asta nu este valabil numai pentru Sheela, ci pentru toți cei care se află aici. Fiecare îşi păstrează un colțişor al inimii numai pentru el. Iar lumina ființei mele nu poate rămâne permanent decât lângă aceia care mi s-au dăruit total, care mi s-au abandonat în întregime; altminteri, distanța dintre noi va continua să existe.

Aşadar, Sheela, când eşti aici, prezentă fizic lângă mine, înlătură-ți mintea. Chiar dacă ulterior ea va apărea din nou, învață-o să te asculte: când nu eşti lângă mine, încearcă totuşi să fii în mine şi lângă mine. Îmbibă-te cu spiritul intimității - şi atunci nici moartea nu ne mai poate

despărți, vei fi veşnic cu mine. Şi încrederea va persista, va deveni un factor constant în ființa ta. Singurul lucru care va fi constant va fi încrederea ta. Orice altceva se va schimba, dar nu şi încrederea.

5. Maestre, se scriu atât de multe prostii şi non-sensuri despre învățăturile tale şi despre activitățile din ashram. Acestea mă înfurie foarte rău, deoarece văd că sunt complet deplasate față de realitatea de aici. Scrisorile trimise de noi, ca răspuns la acele minciuni nu sunt publicate nicăieri. Ştiu că aceasta nu are nici o importanță pentru tine, dar aşa trebuie să punem în practică îndemnul lui Iisus de a întoarce şi celălalt obraz?

Zareen, este exact aşa cum trebuie să fie. Un om ca mine nu poate rămâne indiferent pentru ceilalți. O persoană ca mine va diviza oamenii în două categorii: cei care sunt cu mine şi cei care sunt împotriva mea.

În urmă cu câteva zile am primit o scrisoare de la un vechi prieten, care îmi sugera.... Acum există două tipuri de persoane: devoții mei, cei care mă iubesc şi duşmanii mei, cei care mă urăsc. El vrea să creeze o a treia categorie: cei care să fie imparțiali.

Ideea sa pare logică, dar nu este posibilă. Nu se poate niciodată întâmpla aşa ceva. De fapt, lui îi este foarte dificil să devină sannyasin. Mi-a fost prieten, coleg şi acum îi este greu să devină devotul meu; dar nu poate deveni nici duşman, pentru că mă cunoaşte de foarte mulți ani şi mă iubeşte. Aceasta este problema sa.

Nu se poate dărui, datorită egoului. Nu poate nici să îmi devină duşman, deoarece mă iubeşte. A intrat într-o încurcătură şi vrea să găsească o cale prin care să iasă din ea; acum vrea să creeze o a treia categorie - cei care să fie indiferenți, imparțiali, nici pentru mine şi nici împotriva mea. Eu nu sunt interesat de astfel de oameni, deoarece ei sunt foarte reci. Pe mine mă interesează mai mult cei care mă urăsc, aceştia cel puțin sunt calzi, clocotesc de energie. Aceştia pot fi transformați.

Toți cei care mă urăsc, mai devreme sau mai târziu îmi vor deveni discipoli, deoarece nimeni nu poate trăi numai în ură. Prin ură nu pot iubi. Da, Zareen, ai dreptate, pentru mine nu are nici o importanță. Chiar dacă întreaga lume mă urăşte, eu rămân în beatitudinea mea absolută.

Beatitudinea mea nu poate fi atinsă de ura oamenilor. Însă cei care urăsc nu fac altceva decât să se tortureze singuri. Cât de mult pot urî? Mai devreme sau mai târziu, rănile se vor închide singure, iar antagonismul lor se va transforma în iubire.

Zareen, mi-am amintit de o poveste foarte frumoasă:

Un mistic sufit a scris o carte despre Coran. Imediat toate autoritățile în materie au combătut-o şi au interzis-o, deoarece ea era o interpretare neobişnuită a Coranului. Nimeni nu mai scrisese aşa ceva.

Misticul şi-a chemat discipolul său cel mai apropiat, i-a dat cartea si i-a spus să i-o ducă celui mai mare preot din oraş: “Fii foarte atent la tot ce se petrece când îi dai cartea şi îi spui că este un cadou de la mine. Observă cum reacţionează el, ce spune, ce gesturi face. Acesta este un test pe care trebuie să îl treci, aşa că fii foarte atent. La întoarcere va trebui să îmi relatezi totul exact aşa cum s-a întâmplat.”

Discipolul a plecat şi a fost atent la tot ce facea şi vedea; a observat în amănunt fiecare detaliu al casei, al holului, al mobilei.

Când a ajuns în faţa preotului şi i-a înmânat cartea, spunându-i de la cine este, preotul a aruncat-o imediat pe geam şi a spus: “De ce nu mi-ai spus înainte să o ating cine este autorul ei? Am comis un mare păcat atingând această carte blestemată!”

Soţia preotului, care era şi ea prezentă, i-a spus: “De ce eşti crud cu bietul tânăr? El nu ţi-a făcut nici un râu. Chiar dacă vroiai să o arunci puteai să o faci după ce pleca el. Şi nu văd de ce să o fi aruncat, pentru că ai o bibliotecă foarte mare - puteai să o ţii şi pe aceasta lângă celelalte cărţi pe care nu le-ai citit. După ce pleca el puteai să faci ce doreşti - de ce să îl răneşti inutil?”

Discipolul a povestit tot ce s-a întâmplat şi misticul l-a întrebat: “Care a fost reacţia ta?”

Bărbatul a spus: “Am simţit că femeia aceea este o persoană foarte religioasă. O respect foarte mult. Iar preotul este un om extrem de urât şi de rău - îmi venea să îl omor!”

Atunci maestrul a continuat: “Acum ascultă: pe mine mă interesează mai mult preotul - el încă mai poate fi convertit, deoarece energia sa clocoteşte. Dacă poate fi atât de plin de ură, la fel de bine poate deveni plin de iubire şi dăruire, deoarece este aceeaşi energie care devine ură sau iubire. În ceea ce o priveşte pe soţia preotului, ea este o femeie rece; pentru ea nu mai am nici o speranţă - nu mi se poate dărui şi nici nu mă poate iubi.

Eu sunt cu totul de acord cu acest maestru sufit. Zareen, cei care sunt împotriva mea, de ce o fac? Pentru că inima lor încă este vie, inima lor tresaltă când aude de mine. Ceva s-a produs înăuntrul lor, doar că mintea lor nu permite acelui lucru să se exprime. Este riscant. Am început deja să le influenţez vieţile, iar ei nu vor să recunoască aceasta.

Ei vor să mă evite, dar văd că nu o pot face - încep să clocotească din ce în ce mai puternic. De aici şi apariţia urii; tocmai de aceea şi inventează tot felul de minciuni. Însă am speranţe mari pentru aceşti

oameni - de fapt, chiar îi iubesc. Mai devreme sau mai târziu vor veni la mine.

Problema reală este cu aceia care sunt indiferenți, reci, imparțiali. Pot diviza lumea în două tabere: prieteni şi duşmani. Şi cu cât voi avea mai mulți prieteni, cu atât vor exista mai mulți duşmani. În viață totul este echilibrat. Viața se echilibrează întotdeauna singură.

Eu însă observ tot spectacolul şi mă bucur nemaipomenit.

Zareen, nu îți mai face griji. Însă îți înțeleg atitudinea.

Îmi spui: "se scriu atât de multe prostii şi non-sensuri despre învățăturile tale şi despre activitățile din ashram."

Da, şi se vor scrie şi mai multe, deoarece vor veni din ce în ce mai mulți oameni la mine. Milioane au pornit deja la drum. Şi cu cât vor exista mai mulți care să devină interesați de acest fenomen magnific carc se petrece în acest ashram, cu atât vor exista alții care să fie împotriva lor- este nevoie de un echilibru. Este un proces natural.

Se vor scrie multe stupidități, pentru că toți cei care le scriu nu au venit niciodată aici. Dacă ar fi stat măcar o zi în acest ashram nu ar mai fi putut scrie nimic. Ei scriu totul bazându-se pe nişte zvonuri. Iar lucrurile negative au modul lor de a se propaga: ele se răspândesc mult mai repede decât faptele pozitive, deoarece întreaga umanitate trăieşte în negativitate.

De exemplu, ieri am primit o scrisoare din Canada prin care sunt înştiințat că guvernul canadian este foarte îngrijorat despre tinerii canadieni care vin la mine. Chiar a fost instituită o comisie care să investigheze ashram-ul de aici, deoarece se tem ca nu cumva comuna noastră să devină un nou Jonestown. Sunt foarte bucuros, pentru că în clipa în care guvernele încep să se intereseze de mine înseamnă că într-adevăr se petrece ceva. Când o țară atât de îndepărtată este interesată de fenomenul care se petrece aici, înseamnă că totul merge spre bine. Şi de ce au început ei să îşi facă griji? Pentru că un sannyasin american s-a sinucis, iar altul a înnebunit.... Însă americanii sunt cu toții nebuni! Şi crezi că există vreun american care să nu se fi gândit la sinucidere? Psihologii spun că rata mare de sinucideri din America este datorată faptului că fiecărui american, pe parcursul vieții, îi trece prin minte de cel puțin patru ori să se sinucidă.

Dintr-o sută de mii de sannyasini, unul singur s-a sinucis - şi era şi american! Iar altul a înnebunit...este ceva normal! Oamenii mai şi înnebunesc. Însă tot ce este negativ atrage imediat atenția. Câți americani s-au însănătoşit şi au trecut de la nebunie la normalitate nu

interesează pe nimeni! Şi câţi americani au fost convinşi să nu recurgă la sinucidere nu i-a numărat nimeni.

Jurnaliştii, reporterii sunt interesaţi mereu numai de lucruri negative. Până când nu faci ceva diferit de părerea lor, nu poţi deveni o ştire de senzaţie. George Bernard Shaw spune: dacă un câine muşcă un om, nu este o noutate; dar când un om muşcă un câine, aceasta este o ştire cu adevărat nouă.

Poţi face o mie şi unul de lucruri bune, însă nu te va băga nimeni în seamă. Iar când faci un singur lucru altfel decât consideră ei, deja intreaga mass-medie se află la uşa casei tale. Oamenii sunt foarte inventivi şi creativi! Spune-i ceva cuiva şi vei vedea că vorbele tale vor lua o nouă coloratură, când acel om le va repeta altcuiva.

Zvonurile se răspândesc foarte repede; ele chiar devin forţe independente care se propagă singure.

Dumnezeu se simţea foarte obosit. Sfântul Petru îi sugerează să meargă pe Pământ şi să stea câteva zile în compania unei pământence. Dumnezeu îi răspunde: "Nu. Nu mai merg niciodată pe planeta aia, pentru că ultima oară când am fost acolo, în urmă cu două mii de ani, am făcut greşeala să bat la uşa unei evreice şi cred că oamenii şi acum mai vorbesc despre acel incident!"

Zvonurile se răspândesc cu repeziciune.... Iar ceea ce se spune despre mine nu este nimic neobişnuit; mă aşteptam. Întotdeauna oamenii s-au comportat aşa – cu Iisus, cu Socrate, cu Mansoor, cu Buddha, cu Kabir. Ar fi fost surprinzător să nu se comporte aşa. De fapt, eu nici nu m-aş simţi bine dacă nu mi-ar face aceste lucruri. Vreau să fiu inclus printre toţi buddha care au existat - şi aceasta este singura cale.

Iisus, văzând cât de mulţi credincioşi sunt în lume, se decide să coboare pe Pământ şi îl ia cu el şi pe Sfântul Pelru. Imediat ce au ajuns, Petru a făcut un anunţ prin care spunea că a coborât printre oameni fiul lui Dumnezeu. Nimeni nu l-a crezut. Atunci Iisus l-a întrebat: "Ce să facem? Văd că nu ne crede nimeni?"

Petru îi răspunde: "Cred că cel mai bine ar fi să încerci unul din miracolele pe care le-ai făcut în Galilea. Dacă vei merge pe apă, asta îi va face pe oameni să creadă că tu eşti fiul lui Dumnezeu."

A doua zi, pe malul unui lac, s-au adunat mii de reporteri şi jurnalişti, pentru a transmite în direct marele eveniment. Iisus s-a urcat într-o barcă şi, la mijlocul lacului, s-a urcat pe marginea bărcii şi a început să meargă pe apă. După câţiva paşi, Iisus se scufundă, spre stupefacţia tuturor celor prezenţi.

După ce au ajuns la mal, Petru îl întreabă şocat: "Ce s-a întâmplat? De ce te-ai scufundat?"

Iisus îi răspunde: “De ce nu mi-ai amintit că ultima dată când am făcut aceasta nu aveam găurile astea în picioare?”

Lucrurile sunt mult mai dificile decât pe vremea lui Iisus şi a lui Buddha! Însă eu mă bucur, mă simt foarte bine. Zareen, nu te îngrijora, îndemnul meu este să te bucuri şi tu.

Îmi mai spui: “Acestea mă înfurie foarte rău, deoarece văd că sunt complet deplasate faţă de realitatea de aici.”

Nu te enerva şi nu te întrista, pentru că prin acestea nu vei rezolva nimic. Sannyasinii mei trebuie să înveţe să râdă faţă de toate aceste lucruri stupide - şi ele vor deveni din ce în ce mai palide.

Pe măsură ce munca mea se aprofundează, vor apărea din ce în ce mai multe zvonuri şi minciuni care nu au cu nimic de-a face cu realitatea. Sau, chiar dacă expun în mică măsură anumite fapte, le vor distorsiona atât de mult încât nu va fi nimic adevărat în ele.

Oamenii vor inventa tot felul de poveşti. Dacă te înfurii, într-un anumit fel chiar îi vei ajuta. Ei asta şi doresc! Ca sannyasinii mei să se înfurie şi să nu mai judece limpede, astfel încât să îi poată ataca şi distruge. Şi ei pot fi foarte uşor distruşi, deoarece sunt nişte persoane speciale şi foarte inteligente.

Nu te înfuria, deoarece prin furie vei cădea în capcana lor. Când auzi despre astfel de lucruri, observă-le cu atenţi şi învaţă să le răspunzi prin râs! Râsul va fi arma ta care te va proteja. Când cineva spune ceva rău sau mincinos despre mine, îmbrăţişează-l şi râzi! Asta îl va face să se simtă stupid.

Asta este ceea ce înţelege Iisus prin afirmaţia “iubeşte-ţi şi duşmanii”. Este foarte uşor să îţi iubeşti duşmanii - mai dificil este să îţi iubeşti vecinii. Aşa că repet şi eu, cum a spus şi Iisus: “Iubeşte-ţi vecinii.” Ei sunt aceiaşi oameni! Îmbrăţişează-i şi sărută-i; nu îi iubi doar spiritual - manifestă-ţi iubirea. Când cineva spune un non-sens despre mine, exprimă-ţi iubirea faţă de el. Lasă-l să devină surprins - să simtă că ori el este nebun, ori tu. Nu va înţelege niciodată de ce l-ai îmbrăţişat. Asta îl va face să dorească să vină şi el aici să vadă ce se petrece cu noi.

Zareen, nu trebuie să te înfurii.

Îmi spui: “ Scrisorile trimise de noi, ca răspuns la acele minciuni nu sunt publicate nicăieri.”

Nici nu vor fi publicate, deoarece ziarele, televiziunile, radioul toate servesc anumite interese. Ele vor spune tot ce este negativ şi mincinos, pentru că un ziar aparţine unui hindus, o televiziune unui

jainist, un post de radio este deținut de un creştin - şi toți aceştia sunt nişte aşa-zişi oameni religioşi care servesc interesele politicienilor şi preoților.

Şi mă întrebi: "Ştiu că aceasta nu are nici o importanță pentru tine, dar aşa trebuie să punem în practică îndemnul Iui Iisus de a întoarce şi celălalt obraz?"

Da, exact aşa. Aceasta este cea mai bună cale de a converti pe cineva: să îi răspunzi la atacuri prin iubire. Iubeşte-i pe toți. Râzi de stupiditățile pe care le auzi. Bucură-te de zvonurile care circulă printre oameni. Fă glume pe seama lor şi lasă-i să rămână muți de uimire. Asta este ceea ce a spus Iisus: întoarce şi celălalt obraz.

Dacă poți face aceasta, Zareen, atunci tu îmi îndeplineşti munca.

3. ADEVĂRUL SAU FALSUL

Răstălmăcind falsul ca fiind adevărat,
Şi adevăratul ca fiind fals, îți pierzi din vedere inima
Şi te umpli de dorințe.

Priveşte falsul ca fiind fals,
Adevărul ca fiind adevărat.
Priveşte în inima ta.
Urmează-ți natura.

O minte care nu reflectă este precum un acoperiş firav.
Pasiuni, cum ar fi ploaia, inundă casa.
Însă dacă acoperişul este puternic, acolo există un adăpost.

Acela care urmează gândurile impure
Suferă în această lume şi în următoarea.
În ambele lumi el suferă,
Şi cât de mult se va chinui,
Când va vedea răul înfăptuit.

Însă acela care respectă legea
Este fericit şi aici şi dincolo,
În ambele lumi el se va bucura,
Şi cât de mult se va ferici,
Când va vedea binele făcut.

Pentru că mare este recolta în această lume,
Şi mai mare este în lumea următoare.

Oricât de multe cuvinte sfinte citeşti,
Şi oricât de multe rosteşti,
Ce bine îţi vor aduce ele,
Dacă nu le pui în practică?
Vei fi precum un cioban care numără oile altuia,
Fără să împărtăşească niciodată calea aceluia.
Citeşte cât de puţine cuvinte vrei,
Şi vorbeşte şi mai puţin,
Dar acţionează în spiritul legii.
Renunţa la căile vechi
Pasiune, duşmănie, prefăcătorie.
Cunoaşte adevărul şi descoperă pacea.
Împărtăşeşte calea.

Adevărul este! Nu trebuie să depui nici un efort pentru a-l inventa. El trebuie descoperit, nu inventat. Şi ce ne împiedică să îl descoperim? Minciuna. Noi trăim pe un munte de minciuni - şi acestea sunt barierele care nu permit inimii să reflecte ceea ce este.

Adevărul nu este o concluzie logică. Adevărul este existenţă, realitate. El este deja aici-acum - a fost dintotdeauna. Doar adevărul există. Atunci de ce nu îl putem descoperi? De ce nu reuşim să vedem ceea ce este? Pentru că încă din copilărie am fost învăţaţi o mulţime de minciuni, falsităţi, prejudecăţi, filosofii...toate acestea ne-au condus spre nebunie.

Adevărul nu este o idee. Nu trebuie să fii hindus sau creştin sau musulman pentru a-l cunoaşte. Aceste idei ne împiedică să îl cunoaştem. Ce înseamnă a fi hindus, creştin, musulman? Doar nişte idei impuse de societate, de familie, de învăţători. Fiecare gândeşte: "Eu sunt hindus şi cunosc totul despre adevăr, deoarece în Bhagavad Gita scrie cutare şi cutare lucru." Această cunoaştere este doar o minciună.

Odată ce renunţăm la orice idee preconcepută despre adevăr, ne vom afla în faţa lui - deoarece nimic altceva nu există!

Însă părinţii, societatea, biserica, sistemul educaţional - toate îşi bazează existenţa doar pe minciuni. Imediat după naştere, copilul este învăţat tot felul de falsităţi. Şi el este neajutorat, nu poate să nu îşi asculte părinţii, este dependent de ei. Iar această dependenţă a fost exploatată timp de mii de ani.

Nimeni nu a fost atât de exploatat şi subjugat cum au fost copiii - nimeni, nici proletariatul, nici femeile, nici sclavii. Asta deoarece copiii sunt neajutoraţi şi complet dependenţi de familie. Ei sunt nevoiţi să îşi îmbibe mintea cu tot felul de idei impuse de părinţi - altminteri nu vor putea supravieţui. Vor trebui să devină hinduşi, musulmani, creştini, comunişti, capitalişti.

În loc să îi ajutăm să fie cât mai limpezi, cât mai puri, mai reflectivi, mai atenţi şi mai conştienţi, noi le impregnăm mintea cu o multitudine de straturi de praf. Astfel, oglinda lor interioară nu mai poate reflecta ceea ce este. Ei încep să vadă ceea ce nu există.

De aceea, a fi religios înseamnă a renaşte, a redeveni precum un copil şi a renunţa la tot ce te-a învăţat societatea.

Religia este rebeliune - o rebeliune împotriva a tot ceea ce ţi s-a impus din exterior. Priveşte în interior! Tot ce cunoşti nu este deloc autentic; nu este cunoaşterea *ta*, ci doar informaţii acumulate şi împrumutate de la alţii. Cum ar putea ele să fie autentice dacă nu sunt ale tale? Eşti doar o victimă a circumstanţelor.

Este doar un accident faptul că un om s-a născut în India, iar altul în Anglia. Este un accident că te-ai născut într-o familie de hinduşi, iar altcineva s-a născut într-o familie de creştini. Datorită acestor accidente natura ta esenţială este pierdută - eşti forţat să o pierzi. Însă dacă doreşti să o recapeţi, atunci va trebui să renaşti.

Acesta este şi mesajul lui Iisus, când el i-a spus lui Nicodim: "Până când nu renaşti nu vei putea intra în împărăţia lui Dumnezeu." El nu spune că trebuie să mori şi apoi să renaşti sub o altă formă fizică. Aceasta nu te va ajuta la nimic, deoarece vei trece iarăşi prin acelaşi proces: vei avea aceiaşi părinţi, vei fi învăţat aceleaşi lucruri stupide, vei fi condiţionat de aceeaşi societate.

Prin "renaştere" Iisus înţelege că trebuie să renunţi în mod conştient la tot ce ţi-a fost impus din exterior. Elimină cunoaşterea pe care o ai şi devino inocent. Şi aceasta este singura modalitate prin care poţi deveni inocent. Cunoaşterea este o contaminare. A fi într-o stare de non-cunoaştere înseamnă a fi inocent şi a funcţiona prin această stare este singura cale prin care poţi cunoaşte adevărul.

Meditează asupra acestor sutre magnifice ale lui Gautama Buddha. El spune:

Răstălmăcind falsul ca fiind adevărat,
Şi adevăratul ca fiind fals,
Îţi pierzi din vedere inima
Şi te umpli de dorinţe.

Mintea nu este nimic altceva decât dorințe. Inima nu cunoaşte nici o dorință. Toate dorințele aparțin capului. Inima trăieşte în prezent, pulsează *aici-acum*. Ea nu cunoaşte nimic de trecut şi de viitor, întotdeauna este aici-acum.

Şi eu nu vorbesc despre o filosofie, ci doar afirm un simplu fapt care poate fi imediat observat dacă priveşti în interior: inima bate aici-acum. Ea nu poate pulsa în trecut sau în viitor. Inima cunoaşte doar prezentul - de aceea nu poate fi decât absolut pură. Nu este poluată de nici un fel de amintiri sau experiențe trecute, nu este contaminată de scripturi, de tradiții, de informații. Inima ființează aici-acum.

Mintea este însă exact opusul inimii: ea nu poate exista în prezent. Mintea ori se gândeşte la amintirile din trecut, ori doreşte experiențe similare în viitor. Ea este complet inconştientă față de prezent.

Pentru minte, prezentul nu există. Încearcă să înțelegi: prezentul este singurul lucru care există, dar pentru minte prezentul este singurul lucru care nu există. Trecutul este non-existențial, la fel şi viitorul - însă ele sunt existențiale pentru minte.

Capul este problema...iar inima este soluția. Copiii funcționează prin inimă. Pe măsură ce cresc, ei încep să urce din inimă spre cap. Iar când au terminat deja facultatea au uitat complet de inimă. Atunci nu vor mai cunoaşte nimic din realitate. Adevărata cunoaştere apare în inimă, niciodată în cap. Iar rolul universităților şi facultăților este acela de a distrage energia din inimă spre cap.

Toate universitățile din lume au fost duşmanii umanității. Funcția lor este aceea de a servi statul şi biserica. Sunt agenți care urmăresc îndobitocirea şi înrobirea oamenilor. Menirea lor este doar aceea de a servi politicienii, exploatatorii, opresorii.

Dacă universitățile s-ar fi aflat în slujba oamenilor, atunci ele ar fi devenit locuri unde ființele umane ar fi învățat să fie rebele. Nici o universitate nu a creat revoluționari, ci doar roboți, oameni conformişti, convenționali.

Este trist că în numele educației s-a menținut acest sistem foarte urât. În spatele unei fațade foarte frumoase, se derulează un proces absolut criminal. Şi crima este următoarea: ei le distrug oamenilor capacitatea de a iubi, de a căuta adevărul şi de a trăi prin inimă. Pentru ei mai importantă este logica şi rațiunea; gândirea este mai importantă decât sensibilitatea.

Tocmai de aceea umanitatea se află în acest haos: ceea ce este neadevărat pare a fi adevărat, iar adevărul este considerat neadevărat. Ei au reuşit să le distorsioneze oamenilor viziunea. Iluminații au luptat întotdeauna împotriva acestor interese ale politicienilor şi preoților.

Buddha spune: *Răstălmăcind falsul ca fiind adevărat şi adevăratul ca fiind fals, îţi pierzi din vedere inima şi te umpli de dorinţe.*

Mintea înseamnă a dori. Iar când ajungi să trăieşti numai prin minte uiţi complet că în tine există o inimă care deja trăieşte în Dumnezeu, care face deja parte din legea fundamentală - *ais dhammo sanantano* - şi care este parte integrantă din legea eternă şi inepuizabilă.

Inima ta este în permanenţă hrănită de Divin, de adevăr, dar tu nu eşti niciodată acolo. Ai plecat şi te-ai stabilit în cap. Zi şi noapte trăieşti numai prin minte. Nici chiar în timpul somnului nu cobori în inimă...visele îţi sunt şi ele mentale.

Visul nu este altceva decât o traducere a gândirii în limbajul somnului, iar gândirea nu este altceva decât o traducere a visului în limbajul treziei. Ambele sunt doar nişte dorinţe. La ce te poţi gândi?

Gândirea înseamnă dorinţă. Şi ce poţi visa? Visele sunt şi ele doar nişte dorinţe.

Buddha spune că falsul pare a fi real, deoarece omul a devenit fals faţă de propriul său adevăr, de inima sa. Revino în inimă şi vei fi capabil să vezi ce este adevărat şi ce este fals. Aceasta este iluminarea, aceasta este revenirea acasă.

Priveşte falsul ca fiind fals.

De unde să începi? Chiar de la a vedea falsul ca fiind fals. Acesta este motivul pentru care toţi iluminaţii par a fi negativişti. Iisus neagă, Buddha neagă. De exemplu, Iisus spune: în trecut s-a spus să trăieşti după legea dinte pentru dinte, ochi pentru ochi; când cineva aruncă în tine cu o piatră, aruncă şi tu cu o piatră în el. Dar eu îţi spun: când cineva îţi dă o palmă, tu întoarce-i şi obrazul celălalt. Iar dacă altcineva îţi ia haina de pe tine, oferă-i şi cămaşa.

Mahomed este împotriva oricăror imagini ale lui Dumnezeu, deoarece poporul său se închina la 365 de zei - un zeu pentru fiecare zi a anului. În perioada când a trăit Mahomed, unul dintre cele mai mari temple din lume era Kaaba, unde existau 365 de statui ale acestor zei. Mahomed a distrus toţi aceşti idoli. Atitudinea sa pare negativă....

Buddha spune: nu există nici un adevăr în Vede şi în Upanishade. Fii foarte atent la cuvintele filosofice, la speculaţii şi raţionamente. Nu îţi irosi timpul despicând firul de păr. Rămâi tăcut! Elimină din cap orice cunoaştere acumulată din scripturi şi rămâi tăcut. El pare negativist, nihilist - însă numai aşa poate fi de ajutor.

Omului trebuie să i se spună că falsul este fals. Iar pentru aceasta trebuie să începi prin *neti, neti* - nici aceasta, nici aceea. Maestrul este nevoit să înceapă prin a-ţi arăta falsitatea, iar când ai reuşit să vezi ce este fals, brusc, în conştiinţa ta se produce o transformare. Şi când ai

devenit conştient de ce este fals; începi să fii conştient de ce este adevărat.

Nu poți fi învățat ce este adevărul, dar ți se poate arăta ce este neadevărat. Aşa cum ai putut deveni condiționat, te poți şi decondiționa. Rolul Maestrului este acela de a te dehipnotiza. Iar când ai reuşit să scapi de orice condiționare - că eşti hindus, creştin, musulman, jainist - vei fi capabil să vezi adevărul. Adevărul nu poate fi învățat.

Priveşte falsul ca fiind fals,
Adevărul ca fiind adevărat.
Priveşte în inima ta.
Urmează-ți natura.

Una dintre cele mai semnificative afirmații rostite vreodată: *Priveşte în inima ta. Urmează-ți natura*.

El nu spune să urmezi şi să asculți scripturile. Nu spune să urmezi pe nimeni. Nu te îndeamnă să practici anumite reguli de conduită. Nu te învață nici o moralitate. Nu încearcă să creeze în tine un caracter, deoarece orice caracter nu este altceva decât o închisoare. El îți dă curaj, te încurajează să îți urmezi propria natură. El vrea să fii destul de curajos şi să îți poți asculta inima.

"A-ți urma natura" înseamnă a curge cu tine însuți. Tu eşti scriptura finală...şi ascunsă în tine se află o voce micuță. Dacă devii tăcut, ea te va călăuzi.

Maestrul nu face altceva decât să te ajute să devii conştient de maestrul tău *interior*. Când a reuşit aceasta, atunci el poate pleca de lângă tine. Un Maestru nu îşi înrobeşte discipolul, ci îi oferă libertate totală. Şi singura posibilitate prin care poți obține libertate totală este: *Urmează-ți natura*. Prin "natura" Buddha înțelege *dhamma*. Aşa cum natura apei este să curgă, a focului să se înalțe, la fel şi în interiorul tău există o esență eternă. Când ai reuşit să înlături toate condiționările impuse de societate, brusc îți vei descoperi natura. Şi natura ta devine Dumnezeu. *Ais dhammo sanantano* - aceasta este legea, eternă şi inepuizabilă. Omul este potențial un dumnezeu - un *bodhisattva*. Menirea omului este să devină divin. Mai puțin decât atât nu te va mulțumi nimic. Poți avea toți banii din lume, putere, prestigiu, dar totuşi să rămâi complet gol, fad, arid. Până când natura ta divină nu înfloreşte, până când divinitatea interioară nu ți se revelează, nu vei fi niciodată mulțumit şi împlinit.

Aşa-zisele persoane religioase îi învață pe oameni să fie mulțumiți cu puțin. Nu aceasta este şi calea Maeştrilor. Un Maestru adevărat va crea în tine nemulțumire - o atât de mare insatisfacție încât nimic din lume să nu o poată distruge. El creează în tine un foc, o dorință

arzătoare, o durere, o angoasă...deoarece viața curge foarte repede şi tu încă simți că nu ai ajuns la Dumnezeu.

Un Maestru îți loveşte inima! Te face să plângi şi să te simți pierdut, deoarece numai prin această nemulțumire şi neîmplinire interioară poți porni la drum, poți face saltul în necunoscut. Atunci îți vei face curaj şi vei pomi în aventura finală a vieții.

Urmează-ți natura. Natura ta este conştiința. Însă preoții te-au învățat altceva: să asculți anumite reguli şi principii, să urmezi cele zece porunci, să fii moral - orice altceva, numai natura ta interioară nu. Iar când îți vei asculta natura, atunci nu vei mai putea să îi asculți pe preoți, pe politicieni şi pe aşa-zişii învățători morali.

Problema este că ei au reuşit să îi transforme pe oameni în nişte sclavi. Vocea interioară a devenit aproape inaudibilă.

Şi până când nu începi să lupți împotriva lor nu vei avea nici o şansă de reuşită. Exploatarea a fost atât de îndelungată şi atât de oprimatoare... căile lor sunt atât de viclene şi au atât de multă putere încât ce poate face un singur om împotriva lor?

Însă dacă pătrunzi în interior şi îți asculți inima vei obține atât de multă forță încât nici o putere de pe pământ nu te va mai putea înrobi vreodată.

Urmează-ți natura.... Dar cum să o urmezi dacă nu cunoşti ce este ea? Şi nici nu ți se permite să o cunoşti! Toți îți dau instrucțiuni precise pe care să le urmezi: ce să mănânci, cum să mănânci, cum să mergi, cum să dormi. Iar dacă le respecți, ele te vor transforma într-un sclav; dacă nu le urmezi vei fi un criminal, un păcătos. Nimeni nu te va respecta. Dacă le urmezi, toți îți vor arăta respect şi te vor considera un sfânt.

Societatea îți oferă doar două alternative: ori devii un sclav spiritual, ori te transformi într-un prizonier fizic. Ea te condiționează atât de mult, încât nu mai poți deveni conştient de sursa infinită din interior, de vocea Divinului care îți vorbeşte în permanență.

Dumnezeu nu s-a oprit niciodată din vorbit. El nu este parțial - nu vorbeşte doar lui Moise şi lui Mahomed, iar pe ceilalți îi ignoră. Divinul vorbeşte tuturor. Singura diferență este că unii au fost deschişi şi receptivi, iar alții sunt închişi.

A deveni deschis față de natura ta interioară este ceea ce eu numesc a fi meditație.

Ține minte aceste două cuvinte. "Caracterul" este o invenție a preoților şi politicienilor; este o conspirație împotriva omului. Conştiința este natura ta. Bineînțeles, un om conştient are un anumit caracter, dar acesta îi urmează conştiinței, nu este ceva impus de altcineva; este propria sa decizie. Şi, în funcție de circumstanțele şi deciziile pe care

trebuie să le ia, caracterul său este maleabil şi poate oricând să fie schimbat.

Un om de caracter - aşa-zis caracter - este ca un prizonier. Chiar dacă situaţia îi arată că trebuie să se comporte într-un anumit fel, el va răspunde doar aşa cum a fost condiţionat; va reacţiona într-un mod stupid. Este precum un robot.

Un om conştient nu reacţionează, ci răspunde - răspunsurile sale sunt spontane. El este precum o oglindă. Acţiunile sale iau naştere din spontaneitate, din conştiinţă. Iar aceste acţiuni nu îl vor mai înlănţui, nu îi vor mai aduce nici un fel de karmă. Va rămâne liber. Eşti liber doar când îţi asculţi propria natură.

Însă acest sfat foarte simplu pare foarte dificil pentru oameni.

Fiecare copil se naşte urmându-şi propria natură dar, pe măsură ce creşte, încet-încet pierde contactul cu ea. Această legătură poate fi refăcută, poate fi redescoperită.

Chiar ieri, Prem Vijen m-a întrebat: ‘‘Ce înţelegi prin a pătrunde în interior?” O afirmaţie atât de simplă - “pătrunde în interior” - şi mulţi nu o înţeleg. Ce este greu de înţeles? Problema este că oamenii au fost învăţaţi numai cum să se îndrepte spre exterior. Conştiinţa nu mai ştie să se privească pe sine. Astfel, omul rătăceşte pe străzi şi bate pe la tot felul de uşi, iar când i se spune: “Du-te acasă” - el întreabă: “Cum să mă duc acasă?” Omul” cunoaşte doar casele celorlalţi şi a uitat complet de căminul său. Iar acesta nici măcar nu este undeva departe: se află în interiorul fiecăruia. Trebuie să înveţe cum să pătrundă în interior.

Soren Kirkegaard a spus: religia înseamnă interiorizare - pătrundere în interior. Însă aceste cuvinte foarte simple nu sunt înţelese, pentru că mintea nu mai ştie decât să se îndrepte spre exterior. Ea nu cunoaşte decât o singură direcţie.

Am auzit că Henry Ford, când a construit primele sale maşini acestea nu puteau merge şi în spate - marşarierul a fost adăugat mai târziu. Ford a realizat necesitatea acestei trepte de viteză când a vrut să întoarcă pe un drum. Pentru a întoarce trebuia să mergi kilometri întregi până găseai un loc destul de mare pentru a întoarce.

Omului însă nu trebuie să i se mai adauge nimic: el are deja tot ce îi trebuie. “Marşarierul” este prezent în el, doar că omul a uitat de această facilitate. Nimeni nu întreabă: “Ce înţelegi prin îndreptare spre exterior?” Însă când este vorba despre interior, toţi devin foarte surprinşi.

A gândi înseamnă a te îndrepta spre exterior; a nu gândi înseamnă a fiinţa în interior. Gândeşte şi te vei îndepărta de tine. Gândul este o

proiecție. Non-gândul...brusc eşti înăuntru. Fără ajutorul gândului nu poți ieşi în afară; fără dorințe nu te poți îndepărta de tine.

A sta tăcut şi a nu face nimic...nici măcar să gândeşti, nici măcar să doreşti...unde vei fi?

A pătrunde în interior nu înseamnă propriu-zis să pătrunzi în interior, ci doar să încetezi să te mai îndrepți în afară...şi brusc te găseşti în tine însuti.

Prem Vijen, nu ai de ce să încerci să pătrunzi în interior, pentru că dacă o faci, atunci nu vei reuşi decât să te îndrepți spre exterior. Nu te mai îndrepta nicăieri. Nu poți sta fără să faci nimic? Da, fizic poți rămâne nemişcată, nu este deloc dificil. Dar în interiorul tău ce se va întâmpla? Va fi o nebunie de gânduri, vise, speranțe, dorințe. Opreşte-le Şi pe acestea. Cum? Fii indiferentă față de ele, nu le mai acorda atenție.

Lasă-le în pace şi doar rămâi tăcută - observând. Ține minte acest cuvânt: "observă", fii atentă.

Şi, pe măsură ce atenția se aprofundează, aceeaşi energie care se transforma în gânduri şi memorii şi imaginație va fi absorbită de ceva mult mai profund. Este folosită de interiorizare şi atunci vei şti ce înseamnă a pătrunde în interior.

Acestea nu sunt doar nişte cuvinte! Nu te gândi la ele şi nu începe să le cauți un înțeles aparte - ascultă-le mesajul esențial. Când spun "pătrunde în interior", pătrunde în interior! Nu te mai gândi la ce înseamnă asta, pentru că astfel vei pierde trenul.

Să îți spun o povestioară:

Soția unui fermier a ajuns în micuța haltă din Paddington şi aştepta să ia trenul. Având mai mult timp liber până la plecare, ea s-a gândit să se cântărească. A găsit un cântar automat, s-a urcat pe el, a introdus un bănuț şi pe o fantă a ieşit un bilețel pe care scria: "Cântăreşti 80 de kilograme şi după cinci minute vei râgâi."

Ruşinată, femeia se dă imediat jos de pe cântar şi pleacă prin gară. Exact după cinci, minute, femeia, neputându-se controla, a început să râgâie zgomotos.

Intrigată, femeia se duce iarăşi la aparat, introduce un bănuț şi, de data aceasta, primeşte un bilețel pe care scria: "Cântăreşti tot 80 de kilograme şi peste cinci minute vei fi violată" Femeia, dezgustată, coboară de pe cântar şi pleacă spre un stand de ziare, unde nu se afla nimeni. Vânzătorul, având o zi foarte proastă, apare de după un colț, sare la femeie, o trage violent în spatele standului şi începe să o violeze.

Cinci minute mai târziu, femeia, având părul ciufulit, un pantof rupt şi rochia sfâşiată, se îndreaptă orbeşte spre aparatul de cântărit şi

mai introduce un bănuț. Acum, pe bilețel scria: "Ai aceeaşi greutate, dar de data aceasta ai pierdut şi trenul!"

Dacă devii prea interesată de cuvinte - "Ce înseamnă a pătrunde în interior? De unde provin ele etimologic?" - Vijen, vei pierde trenul. Nu îți mai pierde timpul cu cuvinte!

Toți intelectualii şi filosofii din lume s-au molipsit cu această analiză lingvistică a fiecărui cuvânt. Ei nici nu se mai întreabă ce este Dumnezeu. Nu îi mai interesează dacă Divinul există sau nu. Ei sunt interesați de: "Ce semnificație are pentru oameni folosirea cuvântului Dumnezeu" Atitudinea lor este complet greşită. Ei nu mai sunt interesați de cum să ajungă la Divin.

Însă ce înțelegi când foloseşti cuvântul "trandafir"? Este ceva uşor: îl poți forța pe filosof să te urmeze într-o grădină şi acolo îi poți arăta un trandafir: "Iată ce înțeleg eu când folosesc cuvântul *trandafir*."

Dar nu va fi la fel de uşor când te referi la Dumnezeu, sau la meditație, sau la interiorizare. Acestea sunt fenomene foarte subtile.

Eu nu mă aflu aici pentru a face analize lingvistice. Atitudinea mea este absolut existențială. Dacă vrei cu adevărat să pătrunzi în interior, atunci o poți face! Şi calea este foarte simplă: observă-ți gândurile şi nu te identifica, nu te lăsa purtat de ele. Rămâi un observator, nici pentru şi nici împotriva gândurilor. Nu judeca, deoarece fiecare judecată va cauza identificare. Nu spune: "Aceste gânduri sunt bune; acele gânduri sunt rele." Nu comenta şi nu condamna ce îți apare în minte; doar lasă-le să treacă - exact aşa cum vezi maşinile circulând pe şosea, iar tu stai pe marginea drumului şi le observi nepăsător.

Nu are importanță ce trece pe acolo: o bicicletă, un autobuz, un camion. Când poți să îți priveşti traficul mental fără să fii deloc ataşat sau identificat cu ceea ce se petrece acolo, atunci nu este departe ziua când acest trafic va înceta, va dispărea...pentru că el nu poate exista decât dacă tu îi dai energie. Nu îl mai alimenta cu energie.... Şi asta înseamnă a observa, a fi atent: a nu mai da energie gândurilor. Ființa ta este cea care le oferă gândurilor energie pentru a se mişca. Altfel, gândurile sunt complet neputincioase.

Iar când autostrada mentală este complet goală, atunci eşti în interior. Vijen, asta înțeleg eu când spun "pătrunde în interior". Şi asta este ceea ce înțelege şi Buddha prin urmează-ți natura.

O minte care nu reflectă este precum un acoperiş firav.

Pasiuni, cum ar fi ploaia, inundă casa.

Însă dacă acoperişul este puternic, acolo există un adăpost.

O minte care nu reflectă.... Buddha nu înțelege prin "reflecție" gândire, ci non-gândire. El vorbeşte despre reflecție ca despre o oglindă.

Când stai în fața unei oglinzi, aceasta nu începe să se gândească dacă să te reflecteze sau nu. Pur şi simplu, instantaneu, te oglindeşte! Despre această oglindire vorbeşte Buddha.

O minte care nu reflectă este o minte care a uitat cum să oglindească. O astfel de minte este precum un acoperiş firav. Şi oamenii au uitat cum să oglindească; ei ştiu doar să gândească.

Gândeşte-te la un nou-născut: când deschide pentru prima oară ochii şi vede nişte copaci, el nu va gândi: "Aceştia sunt copaci." El va vedea lumina, însă nu va putea să afirme: "Aceasta este lumină electrică." El va vedea *totul*, însă în interior nu va spune nimic. Asta este ceea ce înseamnă oglindire. Mintea sa este precum o oglindă pură şi cristalină, pe suprafața căreia nu există nici măcar un fir de praf.

Când te plimbi printr-o grădină şi spui: "Acel trandafir este foarte frumos" - cu siguranță, nici măcar nu l-ai privit.

Doar repeți un clişeu vechi. Observi un răsărit de soare şi automat afirmi: "Ce răsărit frumos!" Dar tu nu simți asta, ci doar repeți inconştient ceva auzit de la alții - de la părinți, de la învățători, de la prieteni. Fii atent şi chiar vei putea auzi în interior vocea care a spus că răsăritul soarelui este un lucru frumos. Tu nu priveşti direct şi imediat, nu vezi acest răsărit, nu trăieşti prezența frumuseții.

Buddha spune: *O minte care nu reflectă este precum un acoperiş firav. Pasiuni, cum ar fi ploaia, inundă casa. Însă dacă acoperişul este puternic, acolo există un adăpost.*

O minte care a uitat cum să reflecte adevărul este întotdeauna o victimă a dorințelor. Şi nici o dorință nu poate fi vreodată îndeplinită. Până când o dorință ajunge să fie realizată, deja în interior au mai apărut alte zece dorințe.

Iar acest proces se derulează la infinit...şi viața este foarte scurtă; moartea poate oricând să îți bată la uşă.

Fiecare om vine în lume pentru a se împlini, pentru a fi satisfăcut, dar toți pleacă de aici cu mâinile goale. Tocmai de aceea va trebui să revină mereu şi mereu. Până când nu îți înveți lecția, vei renaşte şi vei lua totul de la început. De milioane de ori te-ai plimbat pe aici, iar dacă nu eşti atent în această viață, atunci vei pierde şi acum trenul.

Fii atent! Începe să îți cureți oglinda, astfel încât ea să poată reflecta ceea ce este.

O minte care nu reflectă este precum un acoperiş firav. Pasiuni, cum ar fi ploaia, inundă casa. Însă dacă acoperişul este puternic, acolo există un adăpost. Când ştii cum să reflectezi realitatea, atunci te vei afla la adăpost. Eşti în siguranță, deoarece te afli în Dumnezeu, eşti parte din adevăr.

Acela care urmează gândurile impure
Suferă în această lume şi în următoarea.
În ambele lumi el suferă,
Şi cât de mult se va chinui,
Când va vedea răul înfăptuit.

Toate gândurile sunt impure. Un gând nu poate fi pur. De aceea vreau să repet: Buddha înțelege prin "gânduri impure" doar gânduri. El foloseşte acest adjectiv, "impure", pentru a nu fi înțeles greşit. Iar când vorbeşte despre "gânduri pure", de asemenea, se referă doar la non-gândire. Doar în non-gândire există puritate, pentru că atunci eşti complet singur, fără să mai existe nici o dualitate.

Sartre spune: "Celălalt este iadul." Într-un fel, are dreptate, deoarece ori de câte ori te gândeşti la cineva, te afli deja în iad. Şi toate gândurile sunt adresate celorlalți.

Când te afli într-o stare de non-gândire, în acea solitudine există puritatea absolută. Şi în această singurătate se realizează esența.

Însă acela care respectă legea
Este fericit şi aici şi dincolo.
În ambele lumi el se va bucura,
Şi cât de mult se va ferici,
Când va vedea binele făcut.

Retrospectiv, când vei vedea că ai creat un iad din viața ta - şi nimeni nu este responsabil pentru aceasta decât tu însuți - vei suferi foarte mult. Nu ai nici o scuză şi nu poți arunca responsabilitatea pe umerii altcuiva; tu singur eşti responsabil.

Suferința va fi foarte intensă şi vei simți: "Am fost un prost. Nimeni nu m-a făcut să sufăr. Totul s-a datorat gândurilor mele. Datorită lor m-am îndreptat numai spre exterior. Şi pentru aceasta nu este nimeni responsabil decât eu însumi."

Aceasta îți va provoca multă suferință şi angoasă. Însă dacă urmezi legea, *dhamma*, tao, dacă îți urmezi natura, atunci vei fi fericit şi aici şi în lumea cealaltă.

Buddha nu este interesat prea mult de lumea cealaltă. Dar el spune că dacă poți fi fericit aici, vei fi fericit şi dincolo. Când în acest moment eşti beatific, următorul moment nu poate fi mai puțin beatific; dimpotrivă, el va fi mai beatific, deoarece se naşte din acest moment.

Similar, când această clipă o trăieşti prin suferință, în următoarele momente te vei cufunda şi mai adânc în suferință, deoarece devii obişnuit cu ea, devii din ce în ce mai eficient în crearea ei.

Buddha nu este interesat deloc de momentul viitor. El doar afirmă un fapt.

Nu te interesa de momentul următor, sau de viața viitoare, ori de lumea de dincolo. Trăieşte fericit această clipă prezentă şi următoarea clipă îți va aduce mai multe fericire. Iar când începi să realizezi faptul că tu singur eşti responsabil de fericirea ta, atunci vei începe să te cufunzi şi mai mult în ea. Nu vei mai fi un cerşetor. Vei fi înțeles că tu eşti beatitudinea.

Pentru că mare este recolta în această lume,
Şi mai mare este în lumea următoare.

Oricât de multe cuvinte sfinte citeşti,
Şi oricât de multe rosteşti,
Ce bine îți vor aduce ele,
Dacă nu le pui în practică?

Totul depinde de practică. Aici nu este vorba despre gânduri sau idei minunate despre Dumnezeu, despre spirit, paradis, eliberare. Numai acțiunea directă te poate ajuta, nimic altceva în afară de practica imediată.

Mulți îmi spun: "Ne plac foarte mult discursurile tale, dar noi nu vrem să medităm, nu vrem să devenim sannyasini. Ne place doar să te ascultăm." Şi mă întreabă: "Nu este îndeajuns dacă doar te ascultăm?" Este un non-sens!

Dacă nu vei pune în practică, dacă nu acționezi, atunci cuvintele mele sunt complet inutile! Într-adevăr, vorbele mele pot fi foarte atrăgătoare şi liniştitoare; ele pot convinge pe oricine în mod intelectual, însă nu este îndeajuns. Experiența proprie este esențială.

Dacă eşti convins de un anumit adevăr, acționează imediat în privința lui! Însă mintea este foarte înşelătoare, ea îți va spune: "Lasă, mai este şi mâine o zi. Acum trebuie să înțelegi mai bine ce este meditația şi de-abia după aceasta va urma şi practica." Însă ziua de mâine nu va veni niciodată. Şi înțelegerea intelectuală îți va irosi întreaga viață. Transformarea nu este posibilă decât prin experiență directă şi imediată.

Sannyas-ul este o dăruire totală; este o exprimare activă a iubirii față de mine. Este o implicare directă în destinul meu: prin sannyas înoți odată cu mine. Însă este periculos - mai uşor este să rămâi undeva pe mal şi să mă asculți. Este un fel de spectacol spiritual! Foarte frumos, dar complet inutil.

Şi exact asta fac oamenii când se adună pe la tot felul de întruniri spirituale, pe care ei le denumesc *satsang*. Duminica merg la biserică şi ascultă serioşi predica, dar aceasta nu are nici un efect asupra vieții lor.

De fapt nici măcar preotul nu este afectat de ceea ce spune. Asta este meseria sa; este plătit să predice oamenilor. Iar cei care vin şi ascultă predicile sunt considerate persoane religioase.

Mai demult, lângă casa în care locuiam aveam ca vecin un preot creştin, un orator foarte iscusit şi elocvent. Într-o zi, pe când îmi arăta grădina sa, şi începusem să vorbim despre una şi despre alta, m-a întrebat: "Crezi că ai putea să îmi ajuți fiul?"

"Ce s-a întâmplat cu el?" - am întrebat.

Preotul mi-a răspuns: "De la un timp, ascultându-mi predicile, el a început să îmi ia vorbele în serios. Şi, bineînțeles, în fața oamenilor trebuie să vorbesc despre lucruri mărețe. El îmi ia cuvintele prea în serios şi acum îmi spune că nu mai vrea să se căsătorească şi doreşte să devină un om sfânt."

Nici măcar preoții nu se aşteaptă de la oameni ca aceştia să îi ia prea în serios.

Însă când te afli în prezența unui Buddha, unui Hristos sau unui Krishna nu cuvintele lor trebuie să cauți să le înțelegi, ci esența acestora, mesajul pe care ele îl transmit. Trebuie doar să asculți vorbele lor şi, când simți că ceva în tine începe să vibreze, să te înfioare, le pui imediat în practică. Atunci pătrunzi în interior...de fapt, nu pătrunzi nicăieri, ci, brusc, te găseşti în ființa ta eternă. Cuvintele lor nu fac altceva decât să te trezească. Şi aceasta este singura cale prin care poate fi cunoscut eternul - *ais dhammo sanantano*. Singura modalitate de a cunoaşte armonia eternă a existenței.

Iar a cunoaşte armonia eternă înseamnă a cunoaşte beatitudinea, înseamnă a trece dincolo de timp şi spațiu, înseamnă a depăşi suferința.

Două femei vorbeau într-o cafenea despre viața lor maritală. Una dintre ele spune: "Soțul meu îmi cumpără diamante şi bijuterii noi de fiecare dată când cele vechi se murdăresc!"

Cealaltă exclamă: "Fantastic!"

"Da" - continuă prima femeie - "şi la fiecare două luni cumpărăm o maşină nouă pe care, după ce ne plictisim de ea, o dăruim unui servitor."

"Fantastic!"

"Iar palatul pe care îl avem, ce să mai spun...."

"Fantastic!"

"Dar spune-mi, tu ce-ai mai făcut în ultimele zile?" - întreabă prima.

"Ah, m-am plictisit de serate, baluri şi tot felul de distracții şi am început să merg la o şcoală de bune maniere" - îi răspunde cea de-a doua femeie.

“Oh, ce frumos!” - spune prima. “Şi ce învăţaţi acolo?”

“În fiecare zi ne învaţă să folosim cuvântul «Fantastic> în loc de «Rahat”

Da, poţi denumi un rahat ca fiind “fantastic”, însă cu ce îl va face aceasta să fie într-adevăr ceva fantastic? Putem învăţa tot felul de gunoaie spirituale, religioase....

Şi aici avem mulţi care sunt experţi în folosirea jargoanelor esoterice. Ei vorbesc întotdeauna despre centrii subtili ai corpului, despre planurile existenţei...şi vorbesc atât de serios încât chiar par a şti despre ce vorbesc. Evită astfel de gunoaie esoterioe! Cunoaşterea esoterică nu are alt rol decât acela de a zăpăci oamenii.

Iar dacă cineva este totuşi interesat de astfel de lucruri, atunci ar trebui să se apuce de citit filosofia creată de teosofi.

Tot ce iese din câmpul de percepere directă a conştiinţei nu poate fi nici demonstrat şi nici negat. Cum ai putea demonstra că sunt şapte planuri ale existenţei?

Un bărbat a venit şi mi-a arătat o schiţă făcută de învăţătorul lui. El facea parte dintr-o sectă care credea în 14 planuri subtile. Mahavira se afla în planul cinci, Buddha în şase, Kabir şi Nanak în cel de-al nouălea - deoarece au trăit în Punjab, a trebuit să fie mai generos cu ei. Iar învăţătorul său, Radhaswami, se afla în al 14-lea! Şi ştii unde era pus Mahomed? De-abia în al treilea nivel. Cum ar putea un hindus din Punjab să îi permită unui musulman să urce mai sus? Cu Iisus a fost mai generos: l-a aşezat pe nivelul al patrulea! Însă gurul său - despre care nu ştie nimeni nimic - a ajuns în ultimul. Acesta este numit planul adevărului - *satch-khand*.

Aşa că l-am întrebat: “Şi celelalte planuri?”

A răspuns: “Ele doar se apropie de adevăr - cei care au ajuns în ele au cunoscut aproximativ adevărul.”

Cum ar putea exista aşa ceva? Ori ai cunoscut adevărul, ori nu l-ai cunoscut. Cum aş putea spune că eu mă aflu doar aproximativ pe acest scaun? Însă, pentru a ascunde o minciună sfruntată, putem găsi tot felul de expresii şi cuvinte frumoase.

El venise să mă întrebe ce cred eu despre ultimul plan existenţial. I-am răspuns: “Eu am ajuns în cel de-al 15-lea. Şi să ştii că de multe ori când am coborât în planul gurului tău acesta m-a rugat mereu să îi spun şi lui cum să intre în al 15-lea.

Imediat s-a supărat şi a spus zeflemitor: “Nu am mai auzit niciodată de aşa ceva!”

I-am spus: “Cum ai fi putut să auzi? Gurul tău a ajuns doar până în al 14-lea plan, însă eu am ajuns în al 15-lea!”

Oamenilor le place să trăiască în tot felul de non-sensuri! Însă când o stupiditate este prezentată într-un ambalaj foarte strălucitor, imediat ea va lua înfaţişarea unui lucru spiritual! Evită astfel de lucruri!

Buddha spune: *Oricât de multe cuvinte sfinte citeşti, şi oricât de multe rosteşti, ce bine îţi vor aduce ele, dacă nu le pui în practică?*

Crezul rămâne în lumea cuvintelor. Numai încrederea profundă te îndeamnă spre acţiune. Şi a acţiona este ceva riscant. A vorbi despre celălalt tărâm este foarte simplu, însă a înota spre el este extrem de periculos, deoarece nu există nici o hartă care să te ajute să cunoşti pe unde să înoţi. De fapt nimeni nu poate afirma cu certitudine dacă există sau nu un alt tărâm decât acesta prezent.

Până când nu ai încredere deplină în viaţă şi în propria ta voce interioară nu te poţi aventura în călătoria spre necunoscut.

Însă numai acţiunea va dovedi că ai încredere şi doar acţiunea te poate transforma.

Vei fi precum un cioban care numără oile altuia,
Fără să împărtăşească niciodată calea aceluia.

Buddha spunea mereu că sunt oameni cărora le place să numere vacile altora, fără ca ei să aibă nici măcar o singură vacă! Ce sens are să numeri banii cuiva, dacă tu însuţi eşti un cerşetor? Banii celuilalt nu te vor hrăni, nu te vor îmbogăţi. Doar îţi vei pierde inutil viaţa!

Însă, în numele religiei...mulţi şi-au irosit viaţile, pentru a descifra mesajul Vedelor. Alţii şi-au pierdut viaţile încercând să descopere adevăratul mesaj din Biblie. Asta este ceea ce înseamnă a număra oile altcuiva!

Poţi pătrunde în interior, aşa cum a făcut Iisus, şi poţi auzi Biblia de acolo! Iisus nu este cu nimic mai privilegiat. Nimeni nu este! În faţa legii eterne toţi sunt egali. În această lume nimeni nu poate fi egal cu altul; aici comunismul este imposibil.

Dar în lumea interioară toţi sunt egali - acolo este posibil doar comunismul. De fapt, comunismul este un fenomen interior. Eforturile pe care le fac politicienii pentru a crea comunismul în lumea exterioară sunt sortite eşecului; nu se poate întâmpla aşa ceva, deoarece nu stă în natura lucrurilor.

În Rusia comunistă vechile clase sociale au dispărut, însă ele au fost înlocuite de altele. În trecut exista proletariat şi burghezi; acum există conducători şi conduşi. Conducătorii sunt politicienii, iar conduşii

sunt oamenii de rând. Este acelaşi joc, doar că participanţii şi-au schimbat numele.

În lumea materială funcţionează legea inechităţii: cineva este mai puternic decât tine, altcineva este mai inteligent, cineva este mai frumos, altcineva este mai talentat.... Oamenii sunt diferiţi şi ei nu pot fi forţaţi să devină egali - aceasta va distruge umanitatea. Vor rămâne veşnic inegali.

De aceea, noul ashram pe care îl vom construi îl voi denumi "comună". Comunismul provine din acest cuvânt. În comuna mea va exista egalitatea interioară; în exterior, oamenii vor continua să fie cât se poate de diferiţi...de fapt, în ceea ce priveşte lumea materială, fiecare trebuie să fie un individ unic. În exterior, fiecăruia trebuie să i se ofere libertate absolută, astfel încât parfumul fiinţei interioare sa poată ieşi la suprafaţă.

Iar în interior, acea unicitate exterioară se va contopi în conştiinţa pură absolută. Şi aceste două conştiinţe nu pot fi ierarhizate; nimic nu există ca fiind superior şi inferior.

Nu ai pentru ce să fii interesat de alţii. Priveşte în tine însuţi! Nu mai citi tot felul de scripturi stufoase. Pătrunde în interior! Nu mai asculta vorbele altora! Împărtăşeşte-le calea! Dacă întâlneşti un iluminat, atunci eşti norocos; dacă te şi îndrăgosteşti de el, atunci eşti binecuvântat. Urmează-i calea, priveşte ceea ce îţi indică el, nu începe să îi venerezi degetul. Priveşte Luna!

Citeşte cât de puţine cuvinte vrei,
Şi vorbeşte şi mai puţin,
Dar acţionează în spiritul legii.

Repet: cuvântul "lege" este o traducere foarte neinspirată a termenului *dhamma* - legea eternă, legea cosmică. Acestui cuvânt - "lege" - i s-au dat multe conotaţii şi asocieri greşite. A acţiona în spiritul legii nu înseamnă a acţiona după Codul Penal al Indiei. A acţiona în spiritul legii înseamnă a-ţi urma natura interioară.

Renunţă la căile vechi –
Pasiune, duşmănie, prefăcătorie.
Cunoaşte adevărul şi descoperă pacea.
Împărtăşeşte calea.

Renunţă la căile vechi.... Va trebui să te dezasociezi permanent de trecut şi să exişti într-un mod complet nou. Este necesar să te separi definitiv de trecut. Şi tocmai asta înseamnă a fi sannyasin: să tai dintr-o singură lovitură rădăcinile trecutului.

Care sunt aceste căi vechi? Calea dorinţei, a urii, a stupidităţii. Nu funcţiona prin ură şi nu mai dori să posezi tot felul de lucruri stupide. Şi,

de asemenea, nu fi superstițios. Dacă poți face măcar atâta lucru, atunci vei putea face saltul în necunoscut...deoarece trecutul este cunoscut şi tu eşti obişnuit să acționezi în anumite feluri. Când renunți la trecut, câteva zile vei fi puțin debusolat, dezorientat, nu vei mai şti ce este bine să faci şi ce nu este bine. Va fi puțin dureros - însă acesta este prețul pe care toți trebuie să îl plătim dacă vrem să cunoaştem adevărul.

Însă odată ce ai depăşit această stare de confuzie: *Cunoaşte adevărul şi descoperă pacea*. Atunci adevărul ți se revelează şi pacea te cuprinde de la sine.

Împărtăşeşte calea.

Ais dhammo sanantano.

4. PUTIN MAI NOROCOS

1. Preaiubite Maestre, anul trecut, cât timp am stat în Olanda, am fost copleşită de sentimentul de a vorbi tuturor despre tine. Am crezut că tu mi-ai dăruit această stare de a fi insistentă, dar se pare că ea făcea parte şi din natura mea.

Acest sentiment prin care simțeam că nu trebuie să pierd nici măcar o singură clipă, această dorință de a-i face pe cât mai mulți olandezi să devină sannyasini m-a îndepărtat de spontaneitate şi voioşenie. Seriozitatea mi-a provocat multă angoasă, deoarece m-am confruntat cu indiferența, ridiculizarea şi disprețul arătat de ceilalți, în special de jurnalişti. Evident, am reuşit să ies cu bine din această încurcătură, dar în privința ființei mele călătoria nu a fost chiar wu-wei. Pur şi simplu nu am reuşit să combin acel sentiment de excitare cu relaxarea şi bucuria interioară.

Vrei să îmi mai spui câteva cuvinte despre acest impuls interior, deşi până acum mi-ai dăruit atât de mult?

Deva Amrito, voioşenia despre care vorbesc apare foarte lent. Nu poți sări brusc din seriozitatea în care ai trăit mii de vieți. Această seriozitate acumulată de-a lungul anilor are o forță a ei.

Relaxarea este unul dintre cele mai complexe fenomene posibile, deoarece noi nu ştim altceva decât să fim anxioşi, tensionați şi agitați.

Seriozitatea reprezintă chiar temelia societății. Voioşenia poate fi întâlnită doar la copii, niciodată la adulți. Şi eu nu îi învăț altceva pe sannyasinii mei decât să fie voioşi şi jucăuşi ca nişte copii. Iar pentru ca acest lucru să poată fi realizat, ei trebuie mai întâi să înțeleagă în ce stare se află.

Însă în ceea ce te priveşte, îți spun: călătoria ta a fost o reuşită - şi din punct de vedere obiectiv, şi din punct de vedere subiectiv. Fără să te aştepți, ai reuşit. Poate că altcineva în locul tău ar fi fost trimis la spitalul de nebuni.

Îmi spui că ai fost copleşită de un sentiment de excitare - este ceva natural. Toți cei care mă înțeleg şi mă iubesc simt imediat că trebuie să împărtăşească tuturor ceea ce simt. Este natural! Şi este adevărat că toți simt că nu trebuie să piardă nici măcar o singură clipă.

Ei doresc să îi ajute şi pe alții să simtă acelaşi lucru; vor să le spună altora să nu piardă această posibilitate - care mai poate apărea peste cine ştie câte vieți - de a veni şi a trăi lângă un Maestru!

Când iubeşti şi descoperi o comoară vei dori să o împarți cu toți. Iar când comoara este de aşa natură încât poate dispărea în orice zi, atunci cum să nu simți că nu trebuie să pierzi nici un moment pentru a o dezvălui? Vei spune tuturor despre ea.

Iar răspunsurile pe care le vei primi vor fi foarte contradictorii. Cu cât vei dori mai mult ca oamenii să vină la mine, cu atât ei vor încerca mai mult să te evite. Şi singura modalitate prin care o pot face este să te ridiculizeze, să te considere nebună. Ei nu ştiu să se apere altfel. Dacă ar asculta deschişi şi înțelegători, dacă şi-ar permite să le umpli ființa cu iubirea ta despre mine, atunci imediat se vor lăsa cuprinşi de această iubire şi le va fi foarte greu să scape.

Tocmai de aceea, încă de la început vor face tot ce pot pentru a crea în tine sentimentul că greşeşti. Însă adevărul este altul: ei greşesc - şi aceasta este dovedită de faptul că nu te-au putut schimba. Au încercat tot posibilul, dar cu cât au râs mai mult de tine, cu atât mai mult tu ai încercat să îi convingi.

Şi, din punct de vedere obiectiv, călătoria ta a fost un succes - ai convins mii de olandezi să vină la mine. Şi vor mai veni foarte mulți. Ai reuşit să mişti inima oamenilor. Iar aceasta a fost o mare experiență şi pentru creşterea ta interioară.

Impactul pe care l-ai produs încă nu ți s-a urcat la cap; nu te-a transformat într-o persoană egoistă. Dimpotrivă, te-a făcut să devii mai umilă şi mai înțelegătoare. Poate că nu a fost exact wu-wei, însă ai fost foarte aproape. Nici eu nu mă aşteptam la un wu-wei absolut, dar a fost mai mult decât la ce mă aşteptam.

Amrito, îmi era puțin teamă să nu cazi psihic. Extazul era atât de puternic, iubirea ta era atât de profundă pentru mine, încât adânc în interiorul meu îmi era teamă pentru tine. Însă ai supraviețuit acestui test şi ai revenit lângă mine. În jurul tău s-a făcut atât de multă vâlvă şi agitație - în ziare, în reviste, la radio şi televiziune - însă modul în care ai vorbit le-a arătat tuturor iubirea din inima ta, ei au avut sentimentul că tu ai reuşit să ajungi acasă.

Mulți au fost convinşi. Iar mulți care nu s-au lăsat convinşi, au început să se mai gândească la atitudinea lor. Să ştii că au fost foarte impresionați chiar şi aceia care te-au ridiculizat; altminteri de ce să o fi făcut? Cum poți râde de cineva dacă nu eşti impresionat de el? Cum ai putea râde de un nebun, când ştii bine că el este nebun? Nimeni nu poate ridiculiza şi critica un nebun!

Amrito, ai reuşit! Călătoria ta a fost un succes. Ai sădit în Olanda o sămânță care va încolți şi va creşte. M-aş bucura ca mulți dintre sannyasini să aibă aceleaşi sentimente de extaz şi insistență pe care le-ai simțit şi tu. Cuvântul se va răspândi.

Şi ori de câte ori iubeşti pe cineva, pari nebun. Iubirea este nebunie...dar superioară acelei nebunii obişnuite. Şi iubirea este într-adevăr oarbă, însă capabilă să vadă invizibilul.

Oamenii au expulzat din lume această iubire şi au acceptat doar posesivitatea şi ura. Iubirea adevărată nu mai face parte din lumea noastră - noi am renunțat la ea. Iar când cineva se află în iubire cu un Maestru, cu un Buddha, aceasta este iubirea finală - ea îl înnebuneşte definitiv. Ea face parte din lumea de dincolo. Bineînțeles, nimeni care nu a trăit acest sentiment nu îl poate crede.

Amrito, ai impresia că prietenii tăi cred ce s-a întâmplat cu tine? Cum ar putea ei să creadă că tu ai reuşit să scapi de suferință, când ei încă se mai zbat în mlaştina egoului? Cel mai simplu pentru ei este să nege tot ce le spui; ei chiar vor insista asupra faptului că tu halucinezi, nu ei; îți vor spune că ai fost hipnotizată, drogată. Asta le oferă o anumită consolare, un fel de linişte superficială. Altminteri, dacă tu ai ajuns cu adevărat acasă, atunci viețile lor sunt într-adevăr inutile.

Ştiu că această experiență nu a fost plină de spontaneitate şi voioşenie, dar a fost reuşită. Da, a fost şi dificilă. Însă data viitoare vei fi mai jucăuşă şi mai veselă! Nu te teme! Ştiu că nu vrei să te mai trimit acolo...dar măcar o singură dată...şi atunci planul va fi mai bun. Atunci nu doar vei argumenta la întrebările lor stupide, ci vei dansa, vei cânta, vei râde...şi ei chiar te vor considera nebună, dar vor fi şi mai impresionați.

Eu sunt absolut fericit. Ceea ce s-a petrecut în Olanda a fost perfect - şi pentru tine şi pentru alţii. Am folosit această oportunitate pentru a te ajuta să creşti. Şi ai reuşit.

Exista posibilitatea să dai greş.

Chiar în timpul revoluţiei din Rusia, Gurdjieff i-a cerut lui Uspensky, discipolul său cel mai apropiat, să vină din Londra undeva într-un sat din Caucaz. A fost o experienţă foarte semnificativă. Uspensky, pentru a face această călătorie, a trebuit să îşi vândă şi mobila, deoarece era falit. În plus, Gurdjieff îi cerea să vină la el tocmai în acele zile înfierbântate. Revoluţionarii comunişti masacrau pe toţi cei care le erau împotrivă, iar Uspensky era trecut printre primii disidenţi pe 1ista neagră a comuniştilor. El era un matematician cunoscut în întreaga lume şi toţi îi cunoşteau ideile sale anticomuniste.

De fapt, nici o persoană inteligentă şi sensibilă nu poate fi comunistă; chiar ideea în sine este un non-sens.

Călătoria nu a fost deloc uşoară. Lui Uspensky i-au trebuit 30 de zile până să ajungă în satul în care se ascundea Gurdjieff. În tot acest timp, Uspensky se frământa şi se agita: "De ce oare am pornit la drum? Toţi încearcă să fugă din Rusia, iar eu am venit aici!" Însă în cele din urmă a ajuns la Gurdjieff, iar acesta i-a spus imediat ce l-a văzut: "Du-te înapoi în Londra şi reapucă-te de lucru. Asta este tot ce am vrut să îţi spun!"

Era deja prea mult. De atunci Uspensky nu a mai putut avea încredere în Maestrul său. El s-a întors în Londra şi nu a mai vorbit niciodată cu Gurdjieff. Dimpotrivă, chiar i-a devenit opozant. Însă dacă ar fi avut încredere, instantaneu s-ar fi putut ilumina. Aceasta a fost o metodă aleasă de Gurdjieff pentru a-1 ajuta pe Uspensky să facă saltul. Dar el a pierdut această oportunitate şi a murit ca o persoană neiluminată.

Increderea apare foarte uşor când lucrurile merg bine - însă această încredere este inutilă. Când lucrurile devin dificile, periculoase, imposibile şi tot nu îţi pierzi încrederea, când pare o nebunie să mai ai încredere, dar totuşi aceasta nu dispare, atunci încrederea devine o forţă transformatoare.

Amrito, te voi mai trimite o singură dată. De fapt, mă cunoşti bine...s-ar putea să te trimit de mai multe ori...depinde. Însă acum îţi spun: o singură dată te voi mai trimite - asta este cert.

Iar de această dată, planul va fi altul: vei fi plină de voioşenie şi spontaneitate.

2. De ce există atât de multe religii în lume şi de ce fiecare dintre ele se află în conflict cu toate celelalte?

Geetam, este natural să existe mai multe religii. De fapt, chiar este nevoie de mai multe. După cum văd eu, fiecare individ trebuie să îşi aibă religia sa proprie. În prezent, în lume sunt doar 300 de religii; ar trebui să fie câteva miliarde.

Fiecare individ ar trebui să îşi aibă propria religie, deoarece fiecare este unic. Cum ar putea două persoane să împărtăşească aceeaşi religie? Este ceva imposibil. Fiecare individ trebuie să ajungă la Dumnezeu pe propria sa cale, nemaistrăbătută de nimeni altcineva.

Tocmai de aceea, toţi iluminaţii nu pot decât să indice ţinta finală; ei nu pot întocmi hărţi care să te conducă la Divin. Ei doar îţi arată unde trebuie să ajungi; iar aceste indicii nu trebuie să le priveşti într-un mod prea serios. Nu trebuie să devii fanatic. Fanatismul nu are nimic de-a face cu religia.

O persoană religioasă este umilă, deschisă căutării, explorării, aventurii. Ea va putea învăţa din orice sursă posibilă: din Biblie, din Coran, din Vede, din Dhammapada. Ea îl va putea asculta pe Buddha, pe Iisus, pe Zarathustra. Totuşi, chiar dacă va învăţa de la toţi câte ceva, o astfel de persoană nu va imita pe nimeni - va rămâne ea însăşi. Îşi va păstra autenticitatea. Va fi umilă, sinceră, iubitoare.

Un asemenea om îl va iubi pe Buddha, dar nu îl va imita. Cum ar putea cineva să îl imite pe Buddha? Fiecare individ este unic şi inimitabil. Tocmai de aceea, religia fiecăruia este unică şi inimitabilă. Adevărul nu poate fi decât individual.

Şi aceasta este frumuseţea adevărului - întotdeauna se revarsă într- o asemenea formă încât fiecare poate spune: "Acesta este darul lui Dumnezeu pentru mine." De aceea sunt atât de multe religii. Şi este minunat! Ar trebui să fie câte o religie pentru fiecare om. Mulţi însă au încercat şi încearcă să creeze o singură religie; aceasta este o stupiditate. Nu este posibil aşa ceva. Când va exista o singură religie, atunci oamenii îşi vor pierde libertatea, îşi vor paraliza creşterea, îşi vor distruge fiinţa.

Aşa cum există atât de multe limbaje, la fel ar trebui să existe şi religii. Varietatea este minunată şi ea îţi oferă posibilitatea să ai de unde alege. Religia nu este şi nu poate fi decisă prin naştere. Naşterea nu are nimic de-a face cu religia ta. Religia înseamnă căutare. Poate că te-ai născut într-o familie de hinduşi - ăsta este un lucru - însă dacă părinţii tăi te iubesc cu adevărat, atunci ei nu îţi vor impune să devii hindus. Bineînţeles, ei îţi vor spune tot ce au trăit şi experimentat, însă îţi vor lăsa libertatea de a alege singur. Şi îţi vor spune: "Devino mai atent, mai matur; cunoaşte cât mai multe lucruri şi când crezi că poţi decide, alege-ţi religia dorită."

Poți merge în biserică, în moschee, în templu, în gurudwara şi poți asculta şi trăi ceea ce se petrece acolo. Grădina lui Dumnezeu este infinită: în ea există trandafiri, lotuşi şi mii de alte flori minunate. Alege-ți singur parfumul care îți place şi încearcă să-i pătrunzi misterul.

În prezent, lumea nu este religioasă, deoarece religia este un fenomen impus de societate, de părinți, de preoți, de stat, de politicieni - toți încearcă să impună asupra copiilor cât mai multe lucruri stupide. Religia are nevoie de maturitate, de înțelegere.

Nimeni nu se naşte hindus, musulman sau creştin. Fiecare copil este perfect pur şi inocent şi el trebuie să pornească singur în căutare. Aceasta este şi frumusețea vieții, pentru că viața este o căutare continuă. Şi nu trebuie să te opreşti din căutare. Este posibil ca nici o religie existentă să nu îi satisfacă inima - este foarte bine.

Prin aceasta există posibilitatea ca în inima lui să ia naştere o nouă religie. Astfel, lumea devine mai bogată: în grădină a apărut încă o floare, un parfum nou.

Buddha a adus lumii o nouă religie; până la el nu exista budismul. Dacă Buddha ar fi urmat tradiția părinților săi, astăzi lumea ar fi fost mai săracă. Oamenilor le-ar fi lipsit această nouă cale care să îi conducă spre Dumnezeu. Buddha a creat o nouă viziune.

Buddha a pornit într-o căutare individuală - toate persoanele religioase sunt exploratori, căutători, rebeli. Ar fi fost mult mai simplu pentru el să rămână în palatul în care s-a născut şi să urmeze tradiția părinților săi. Era foarte simplu să împrumute adevărul unui înțelept, din trecut, însă un adevăr împrumutat nu este un adevăr, ci o minciună.

Buddha a trecut prin foarte multe dificultăți. El a riscat totul: palatul, bogățiile, regatul, viața. Însă prin acest risc asumat în mod deliberat şi pe deplin conştient, viața a revărsat asupra lui noi comori - o nouă religie, o nouă viziune s-a născut în lume.

Mahomed nu şi-a urmat nici el părinții. Iisus ar fi putut să urmeze iudaismul, însă atunci ar fi rămas complet necunoscut. Devino un Iisus, devino un Buddha, un Mahomed! Nu te transforma într-un creştin, într- un budist, într-un musulman - explorează! Nu îți irosi viața imitând pe alții, deoarece atunci nu vei putea înflori. Iar religia are nevoie de sinceritate, de autenticitate şi spontaneitate.

Geetam, este bine că sunt în lume trei sute de religii - ar trebui să fie mai multe! Eu sunt întotdeauna în favoarea varietății şi diversității. Ți-ar plăcea dacă în lume ar exista un singur fel de flori - doar trandafiri sau numai lotuşi? Crezi că te-ai fi simțit bine dacă toți oamenii ar vorbi acelaşi limbaj? Dacă ar fi fost aşa, multe din cuvintele şi nuanțele lingvistice de astăzi nu ar mai fi existat.

Sunt lucruri care nu pot fi exprimate decât în arabă; şi sunt lucruri care nu pot fi exprimate decât în ebraică; altele pot fi spuse numai în chineză. Dacă toată lumea ar folosi o singură limbă, multe cuvinte minunate nu ar mai putea fi rostite.

Lao Tzu se poate exprima doar în chineză. Gândeşte-te cum ar fi arătat Tao Te Ching scrisă în limba engleză...sau germană. S-ar pierde foarte mult din esența ei; de fapt, va fi o carte complet diferită - îşi va pierde frumusețea, valoarea.

Limba chineză nu foloseşte litere, ci simboluri, iar datorită acestui fapt, fiecare simbol poate fi interpretat într-o mie şi una de feluri; simbolurile sunt fluide, maleabile, mai poetice şi mai puțin prozaice. Un simbol nu poate fl folosit pentru a scrie tratate ştiințifice. Pentru-acestea, mai adecvată este limba engleză.

Însă ceea ce a oferit Lao Tzu umanității nu putea fi scris decât în chineză. Fiecare simbol are o mulțime de semnificații. Şi fiecare individ îşi poate alege semnificația potrivită stării lui mentale. Iar pe măsură ce înțelegerea se aprofundează, semnificația simbolurilor se schimbă şi ea.

Tocmai de aceea, în Orient oamenii au alt mod de a citi cărțile. Cine ar putea citi de nenumărate ori o carte de-a lui Bemard Shaw? Ce sens ar avea să o facă? Odată ce ai citit-o, ai şi înțeles-o! Acesta este şi motivul pentru care a fost creată hârtia reciclabilă: citeşti ceva şi apoi arunci acea carte sau ziar.

Tao Te Ching nu este o carte care să poată fi citită o singură dată şi înțeleasă imediat. La prima citire pătrunzi într-un anumit tip de înțelegere, cel superficial. După ce meditezi câteva luni şi o reciteşti, îți apare o altă semnificație a cuvintelor; iar la a treia citire, după alte câteva luni, pătrunzi şi mai adânc în esența ei. Este o carte care poate fi studiată întreaga viață.

Şi vei descoperi mereu şi mereu aceleaşi adevăruri, pe alte căi - ele sunt inepuizabile şi eterne. *Ais dhammo sanantano*: adevărul este etern şi inepuizabil. Nu este o ficțiune; nu este ceva care să poți înțelege la prima răsfoire. Îți va lua o viață întreagă să poți pătrunde în esența ei.

În lume este nevoie de o cât mai mare diversitate şi varietate lingvistică. Engleza este necesară pentru caracterul ei tehnic şi definitoriu. Fiecare cuvânt din limba engleză are o definiție aparte. Ştiința nu s-ar fi putut dezvolta în lipsa unui asemenea limbaj.

Ştiința nu a putut apărea în India tocmai datorită limbajului; sanscrita este o limbă poetică. O poți cânta - are o anumită melodicitate, dar nu poți crea un silogism cu ajutorul ei. Desigur, prin ea poți crea multe cântece, însă acestea nu sunt argumentative, ci expresive.

Limba arabă are o altă calitate aparte: reverberația. Când cânți ceva în arabă, acel cântec îți va răsuna şi în inimă. Opreşte-te din cântat şi vei continua să auzi cântecul răsunând în interiorul tău. Araba este un limbaj al deşertului. Când trebuie să strigi pe cineva în deşert trebuie să o faci într-un anumit mod: ritmat şi armonic, altminteri sunetul nu poate străbate o distanță foarte mare.

Tocmai de aceea, Coranul are o frumusețe aparte. Este o carte care nu trebuie citită - aceia care o citesc îi pierd esența; este o carte care trebuie cântată, dansată, trăită, nu studiată.

Este minunat că există atât de multe limbaje, deoarece sunt multe lucruri care trebuie exprimate, comunicate, spuse. Şi datorită faptului că lumea se înmulțește, limbajele trebuie să devină cât mai variate, pentru că vor exista din ce în ce mai mulți oameni ale căror pretenții şi căutări vor fi cât mai diverse.

Iar religia nu este altceva decât un limbaj prin care poate fi exprimat Finalul, Realitatea. Geetam, nu este nimic rău în faptul că există atât de multe religii. Bineînțeles, faptul că există neînțelegeri între ele este ceva anormal. Asta arată că aşa-zişii preoți au pierdut din vedere calitatea esențială a religiei pe care o slujesc şi au transformat-o într-o politică. Ei sunt aceia care se cearta în permanență şi caută să convertească şi să atragă cât mai mulți oameni, deoarece cu cât au mai mulți adepți, cu atât preoții sunt mai puternici.

Numărul credincioşilor care îi urmează orbeşte pe preoți le oferă acestora putere. De aceea, creştinii vor ca întreaga lume să fie creştină, musulmanii vor ca toți să aparțină islamului. Bineînțeles, căile lor diferă, însă efortul şi dorința este aceeaşi - iar dorința este una singură: goana după putere politică. Este normal ca în această situație să apară neînțelegerile şi conflictele. Politica nu are nimic de-a face cu religia.

Între două religii adevărate nu poate exista nici un fel de conflicte, ci este vorba doar de gusturi. Dacă mie îmi plac trandafirii, nu voi încerca niciodată să te fac să îți placă şi ție aceste flori şi să renunți la a-ți mai plăcea garoafele - pur şi simplu îți accept alegerea. Nu avem pentru ce să ne certăm şi să intrăm în conflict. Şi, în plus, nu mă voi simți deloc jignit de faptul că tu nu poți să suferi trandafirii.

Gusturile nu se pot discuta. Cuiva îi poate plăcea Coranul, altcuiva Dhammapada, iar altcuiva Bhagavad Gita - este perfect în regulă. Oamenii trebuie să îşi împărtăşească unii altora ideile, însă niciodată să încerce să îi convingă pe ceilalți de faptul că ideile şi alegerile lor sunt superioare. A împărtăşi înseamnă a iubi. Ai descoperit o oază şi îi spui şi prietenului sau vecinului tău despre existența acesteia! A împărtăşi ceea ce deții în interior nu înseamnă a convinge pe altcineva să îți urmeze

calea. Poate că vecinul tău doreşte să ajungă la oază pe altă cale, de ce să îl obligi să meargă pe urmele tale? Însă în prezent, preoţii şi toţi aşa-zişii oameni religioşi încearcă să convertească mulţimile prin forţă, prin mită...prin orice mijloc, bun sau rău. Devino hindus! Devino musulman! Adună cât mai mulţi oameni şi simte că ai putere şi îi controlezi pe toţi.

Un creştin care trece la islamism este considerat de musulmani drept un om inteligent, înţelept; însă creştinii îl vor considera un trădător, un om stupid.

Dacă un hindus încearcă să devină creştin, evident, toţi hinduşii vor fi împotriva lui. Însă creştinii îl vor considera un sfânt. Asta s-a petrecut cu Sadhu Sundar Singh. Creştinii îl venerau ca pe o încarnare a lui Iisus, deoarece el a dovedit practic adevărul creştinismului. Dar hinduşii erau atât de furioşi încât au dorit să îl omoare.

Şi cred că aceasta s-a şi întâmplat, deoarece într-o bună zi el a dispărut şi nimeni nu i-a mai găsit corpul. Este un mister ce s-a întâmplat cu Sadhu Stindar Singh.

Aproape acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Ganesh Varni, care s-a convertit de la hinduism la jainism. Toţi hinduşii au încercat să îl distrugă, însă chiar această încercare a lor i-a făcut pe jainişti să îl transforme într-un sfânt. Şi care a fost secretul succesului său? Simplul fapt că trecerea sa la jainism dovedea în mintea jainiştilor faptul că religia lor este superioară. “Altminteri, de ce să fi renunţat acest om la hinduism?”

Geetam, religiile care se află în conflict unele cu altele nu sunt religii; ele au devenit doar nişte politici. Politica nu poate exista fără conflicte. Şi când se ceartă, atunci totul este în regulă - în pace şi în război trebuie în permanenţă să se certe şi să se afle în conflict.

Un catolic încerca să îl convertească pe un evreu la creştinism şi îi spunea acestuia că, dacă devine catolic, toate rugăciunile îi vor fi împlinite - deoarece preotul i le va înmâna episcopului, care la rândul lui le va da cardinalului, iar acesta i le va da Papei de la Vatican, care le va înmâna Sfântului Petru printr-o gaură din cupola catedralei-papale, iar acesta i le va da Fecioarei Maria care, la rândul ei, i le va da lui Iisus şi acesta îl va convinge pe Dumnezeu să îi îndeplinească rugăminţile.

Evreul îi răspunde: “Înseamnă că acesta trebuie să fie intinerariul, pentru că de multe ori m-am gândit ce fac cei din rai cu toate gunoaiele de acolo. Cu siguranţă le aruncă prin gaura din vârful catedralei papale, apoi Papa le înmânează cardinalilor, aceştia le dau preoţilor, iar preoţii le dau oamenilor!”

Religiile care se află în conflict, nu sunt religii. Atitudinea lor conflictuală le face să fie doar nişte politici. Iar preoţii şi politicienii au

colaborat de mii de ani, ei s-au aflat într-o conspirație împotriva oamenilor, deoarece politicienii nu pot guverna decât prin intermediul preoților. Preoții domină sufletele oamenilor, iar politicienii trupurile acestora. Ei sunt doar nişte exploatatori. Ei lucrează împreună. Politicienii dețin o putere temporară, iar preoții îi ajută să o obțină insuflând în inimile oamenilor credința că politicienii sunt guvernanții cei mai potriviți pentru ei.

De exemplu, budismul nu a devenit religie datorită lui Buddha, ci datorită împăratului Ashoka. În timpul vieții lui Buddha doar foarte puțini i-au împărtăşit calea - numai aceia foarte curajoşi şi deschişi față adevăr. Şi, într-adevăr, au fost foarte curajoşi, deoarece au trebuit să sufere foarte multe din partea bisericii hinduse, stabilimentului religios acea perioadă.

Când preoții budişti şi-au unit forțele cu împăratul Ashoka, la mai bine de două sute de ani de la moartea lui Buddha, Ashoka a început să convertească mii de oameni la budism. Întreaga Asie devenise budistă. Astfel, preoții l-au ajutat pe Ashoka să îşi mențină puterea, iar Ashoka i-a ajutat pe preoți să câştige cât mai mulți adepți.

Creştinismul nu a devenit o religie mondială datorită lui Iisus. Pe vremea când trăia, Iisus nu avea decât câțiva discipoli - doar 12 discipoli şi câteva sute de simpatizanți. Iar când Iisus a fost crucificat, toți l-au părăsit; până şi discipolii săi cei mai apropiați au încetat să mai vorbească despre el.

Se spune că mulți dintre cei care îl simpatizau, când Iisus se afla pe cruce, au venit şi l-au scuipat şi batjocorit doar pentru a le arăta celorlalți: "Noi nu suntem cu acest om. Vedeți, noi nu avem nimic de-a face cu acest om. Suntem cu totul împotriva lui." Nu duşmanii lui l-au lovit şi batjocorit, ci chiar aşa-zişii simpatizanți ai săi.

Mesajul lui Iisus nu a devenit o forță mondială datorită lui, ci datorită - culmea ironiei - împăraților romani. Iisus a fost crucificat de Pontius Pilat, un reprezentant al împăratului imperiului roman. Pilat nu facea altceva decât să respecte ordinele venite de la Roma. Însă cine s-ar fi gândit că după câteva secole, Roma avea să devină locul central al creştinismului? Când puținii preoți creştini au început să aibă influență în cercurile aristrocratice romane, ei au reuşit să îl convertească pe împăratul Constantin al Romei, la trei sute de ani de la moartea lui Iisus. Iar creştinismul şi-a început avântul politic.

Budismul, hinduismul, jainismul - toate se bazează pe politică. Ele nu mai sunt religii adevărate, deoarece în numele religiei au ajuns să facă tot felul de jocuri politice.

Eu aş dori ca lumea să aibă cât mai multe religii autentice, atât de multe încât să nu mai fie nevoie de preoți. Aceasta este singura modalitate prin care putem scăpa de preoți şi politicieni. Când fiecare om îşi are propria religie, el nu va mai avea nevoie de preot - el va fi preotul şi tot el va fi şi credinciosul.

Buddha spune: *urmează-ți natura proprie*. Acelaşi lucru îl spun şi eu: ascultă-ți vocea interioară; nu ai pentru ce să crezi orbeşte în cuvintele şi minciunile altora. Însă nu sunt în favoarea creării unei singure religii; avem destule religii stupide!

În trecut s-a încercat acest lucru, în ideea că astfel vor dispărea conflictele. Istoria ne-a arătat că aşa ceva nu a fost posibil. Chiar dacă întreaga lume devine creştină, vor începe să apară tot felul de sciziuni în interiorul creştinismului:

vor apărea protestanții, catolicii, ortodoxii – şi certurile vor reapărea; deoarece fiecare va avea anumite pretenții, fiecare va înțelege totul în mod diferit.

O fată foarte frumoasă a plecat din satul în care trăia şi s-a stabilit în Londra. Familia ei a crescut-o în tradiția strictă a catolicismului. După trei ani petrecuți în Londra, fata se reîntoarce să îşi viziteze mama. Fata devenise foarte bogată, avea haine scumpe, o maşină foarte luxoasă. Mamei nu i-a venit să creadă: "Cum ai reuşit? Ai plecat fără nici un ban şi acum văd că ai numai inele cu diamante şi haine scumpe şi această maşină!"

Fata îi răspunde: "Mamă, trebuie să îți mărturisesc că am devenit prostituată!"

Doar auzind acest cuvânt, mama fetei se prăbuşeşte la pământ. După ce îşi revine din leşin, mama îi spune fetei: "Cum ai putut să îmi faci aşa ceva? Cum ai putut să devii protestantă?!"

A fi prostituată este în regulă, dar a deveni protestantă...? Vor reîncepe aceleaşi certuri şi conflicte. Până şi cele mai mici religii - de exemplu, jainismul nu are mai mult de câteva zeci de mii de adepți - ajung să se divizeze şi să se scindeze în tot felul de secte şi culte. Problema este că oamenii încă nu au devenit conştienți de necesitatea ca fiecare individ să îşi aibă propria versiune a Divinului, propria sa modalitate de abordare şi atingere a lui Dumnezeu.

Un bărbat intră cu o prostituată în camera acesteia şi rămâne surprins de cât de multe diplome vede pe pereți.

"Toate aceste diplome sunt ale tale?" - întreabă el mirat.

Fata îi răspunde: "Da, dețin masteratul în arte fumoase la universitatea Columbia, iar la universitatea din Oxford am obținut masteratul în literatură."

Bărbatul, şi mai uimit, o întreabă: “Dar cum m reuşit să ajungi într- o asemenea profesie?”'

“Nu ştiu” - răspunde fata. “Cred că am fost puţin mai norocoasă!”

Fiecare are o înţelegere diferită, modalităţi diferite de a privi lucrurile, interpretări diferite. Şi tuturor trebuie să li se permită această libertate.

3. Preaiubite Maestre, părinţii mei au fost misionari creştini şi au stat în India mai bine de 25 de ani. Fratele meu este un drogat, sora mea este o mincinoasă incurabilă. Iar în ceea ce mă priveşte, eu sunt atât de serioasă încât chiar dacă doar încerc să zâmbesc simt că mă dor obrajii. Cum am ajuns aici?

Prem Parijat, cred că ai fost puţin mai norocoasă! Acum trăieşti în extaz şi vei muri în extaz.

Ai auzit despre bătrânul de 87 de ani care s-a însurat cu o fată de 19 ani?

Sărmanul om a murit de o nouă boală, numită extaz. Doctorilor le-au trebuit trei zile să îi şteargă zâmbetul de pe faţă!

Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu tine: îţi vei trăi viaţa şi vei râde în hohote; iar după ce vei muri, le va fi foarte dificil prietenilor să îţi şteargă zâmbetul de pe buze.

Probabil de aceea ai şi ajuns aici, că părinţii tăi au fost misionari creştini. Deoarece a fi născut într-o familie de misionari - fie ei creştini, musulmani sau budişti - înseamnă a te sătura de non-sensul în care ai trăit. A fi copilul unui preot creştin ajungi să cunoşti un lucru: că preoţii nu cred în Dumnezeu. Ei doar pretind, doar poartă nişte măşti.

Este o ocazie rară să te naşti în casa unui preot, iar dacă ai acest noroc, atunci, încă din copilărie, poţi vedea falsitatea şi măştile purtate de părintele tău în timpul predicilor. El doar vorbeşte despre precepte religioase, niciodată nu le pune în practică. Copiii care trăiesc în familii de preoţi devin conştienţi foarte repede de ipocrizia acelor aşa-zise persoane religioase.

Preoţii exploatează religia şi încrederea oamenilor. Iar a înşela încrederea cuiva este cea mai mare crimă posibilă. Însă asta este profesia lor: ei trăiesc prin a înşela şi păcăli.

Preotul era foarte mândru de noua sa casă recent construită. Într-o zi, în timp ce conversa cu un prieten, preotul începuse să se exprime într-un mod cu totul ateist....

Acest mod de gândire este foarte des întâlnit în toate cercurile creştine: discuţii sterpe despre religie, creştinism fără Dumnezeu. După ce Nietzsche a declarat că Dumnezeu este mort, preoţii au început să se

întrebe ce-i de făcut? Foarte mulți au propus crearea unei religii creştine care să nu se mai axeze pe ideea de Dumnezeu Tatăl, astfel încât profesiunea lor să nu dispară.

Pentru preoți, Dumnezeu a devenit un obstacol, deoarece foarte mulți oameni au repulsie față de cuvântul "Dumnezeu". De aceea, teologii creştini discută şi se gândesc cum să creeze un creştinism care să fie bazat pe ideea de Dumnezeu. Şi este posibil! Deoarece există multe religii ale căror fundații nu se bazează pe conceptul de Dumnezeu.

Preotul îşi exprima ideile într-un mod complet ateist, când prietenul îl întrerupe şi îl întreabă: "Părinte, tu crezi sau nu în Dumnezeu?

Spune-mi direct, nu mă lua pe ocolite. Da sau nu. Crezi sau nu în Dumnezeu?"

După ce a ezitat câteva secunde, preotul i-a răspuns: "Bineînțeles, cred în Dumnezeu! Cine crezi tu că a plătit această casă?"

Casa şi biserica sa au fost construite datorită credinței oamenilor; şi pentru că ei cred în Dumnezeu, implicit cred şi în preot. El nu poate să declare public că nu crede în Dumnezeu. Dacă ar face-o, atunci nu ar mai putea fi reprezentantul lui Iisus printre oameni.

Iar fiecare preot ştie cu siguranță că nu există Dumnezeu. Dacă ar fi fost conştient de faptul că Dumnezeu există, atunci nici măcar nu s-ar fi pus problema să devină preot - ar fi fost un Iisus, un Buddha, un Mahavira, nu un preot. El ar fi adus în inima oamenilor ceva nou şi necunoscut, un parfum nemaiîntâlnit, nu ar fi făcut parte dintr-un stabiliment. Nici un om înțelept, nici o ființă care este conştientă şi are o experiență religioasă nu poate deveni un negustător al adevărului. Un Buddha îşi părăseşte palatul; un Iisus se împotriveşte rabinilor, un Mahomed renunță la tradiția în care s-a născut - întotdeauna s-a întâmplat aşa. Ori de câte ori apare o ființă cu adevărat religioasă aceasta nu poate face compromisuri cu politicienii şi preoții, al căror unic interes este acela de a exploata şi subjuga oamenii.

Anand Moksha mi-a scris că în 1976 a locuit în Guatemala, exact în anul în care s-au produs mari cutremure în acea țară. Fiind prieten cu şeful episcopilor catolici, Anand Moksha i-a spus acestuia că doreşte să închirieze o vilă aflată pe creasta unui munte, în preajma lacului Atitlan. Chiria pe lună era aproape nesemnificativă, însă nimeni nu vroia să o închirieze deoarece exista o problemă: deasunra vilei se afla o stâncă care se putea în orice clipă prăbuşi peste casă.

Când i-a spus episcopului dorința sa, acesta a ridicat mâinile spre cer şi a întrebat panicat: "Nu te gândeşti că stânca aceea se poate oricând prăvăli la cel mai mic cutremur peste casă?"

Anand Moksha i-a răspuns: “Dacă Dumnezeu vrea să mă ia lângă el, atunci o va face indiferent unde mă aflu.”

Episcopul a ridicat din umeri şi a spus: “Nici tu nu crezi asta, nu-i aşa?”

Parijat, ai ajuns aici tocmai datorită faptului că ai trăit într-o familie de misionari creştini. Părinții tăi au fost misionari creştini şi au stat 25 de ani în India! Este prea mult! În primul rând, au fost misionari creştini, iar în al doilea rând au mai stat şi în India...este mai mult decât necesar pentru a fi devenit convinsă că părinții tăi nu credeau nimic din ceea ce făceau.

Şi profesiunea lor nu are nimic de-a face cu credința, cu încrederea.

Am auzit o povestioară foarte frumoasă:

Într-o şcoală de duminică, profesoara îi întreabă pe copii: ‘‘Cine este cel mai măreț om din lume?”

Un băiețel american răspunde: “Abraham Lincoln.”

Un băiat musulman spune: “Hazrat Mahomed.”

O fetiță hindusă răspunde: “Bhagwan Krishna.”

Şi tot aşa, până când îi vine rândul şi unui băiețel evreu. Acesta se ridică şi spune: “Iisus Hristos.”

Profesoara rămâne mută de uimire...după ce îşi revine, îl întreabă: “Chiar crezi acest lucru?”

Băiețelul îi răspunde: “În inima mea ştiu că Moise este cel mai mare - dar afacerile sunt afaceri.”

A trăi timp de 25 de ani lângă nişte părinți misionari şi a trăi şi în India este îndeajuns pentru a simți deziluzia, dezamăgirea, falsitatea lor. Meritul este doar al lor - mulțumeşte-le! Ei te-au adus aici, aşa că trebuie să le fii recunoscătoare.

4. Preaiubite Maestre, simt că sunt o persoană foarte specială. Sunt atât de special încât doresc să fiu cineva obişnuit. Te rog, poți, spune ceva despre aceasta?

Anand Sangito, toți cei de aici cred acelaşi lucru. Şi nu doar de aici, ci de peste tot. Fiecare simte în inima sa că este special. Asta este o farsă pe care Dumnezeu o face oamenilor. Când Divinul creează un om nou şi îl trimite pe Pământ, îi şopteşte la ureche: “Tu eşti cineva special. Eşti incomparabil! Eşti unic!”

Acelaşi lucru îl simte fiecare dintre noi, însă nimeni nu afirmă aceasta cu voce tare, deoarece se teme ca nu cumva să îi jignească pe ceilalți. Şi chiar dacă ar face-o, nimeni nu ar fi convins de spusele sale. Încearcă să îi spui cuiva: “Eu sunt o ființă specială” - şi vei vedea că nici nu te va băga în seamă. Cum ai putea convinge pe cineva care deja se

crede special, că şi tu eşti special? Da, uneori celălalt va pretinde că este convins, însă adânc în interiorul lui va şti că doar el este special şi deosebit.

Un bărbat îi povestea altuia despre cele trei maşini pe care le avea, despre banii pe care îi deţinea etcetera. La un moment dat începe să îi spună străinului despre cele două amante din New York, dar şi despre uluitoarea lui secretară blondă şi despre negresa cu care îşi petrecea sfârşiturile de săptămână în Rio de Janeiro...când străinul începe să se îngălbenească la faţă şi face un atac de cord.

Lăudărosul se opreşte din povestit şi îl ajută pe străin să îşi revină. După ce acesta se ridică în picioare, lăudărosul îl întreabă: "Ce s-a întâmplat?" Străinul îi răspunde: "Ah, nimic neobişnuit. Sunt alergic la lăudăroşenii!"

Este mai bine să îţi păstrezi laudele pentru tine, deoarece toţi oamenii sunt alergici. Însă într-un fel este bine să îţi exprimi ce ai în minte.

Când crezi că eşti special, cu siguranţă îţi vei crea singur suferinţă. Când crezi că eşti mai înţelept şi mai deştept decât alţii, atunci îţi vei crea un ego foarte puternic. Iar egoul înseamnă otravă. Şi cu cât eşti mai egotic, cu atât te vei simţi mai jignit şi mai ofensat de spusele altora. Te vei separa de viaţă, nu vei mai curge, ci vei deveni o stâncă în mijlocul curentului vieţii. Vei deveni un gheţar; îţi vei pierde toată căldura interioară, toată iubirea inimii. O persoană specială nu poate iubi, deoarece unde va mai putea găsi ea pe altcineva care să fie la fel de special?

Am auzit că un bătrân, de peste 90 de ani, înainte să moară, a fost întrebat: "Întreaga viaţă ai stat necăsătorit. De ce? Care a fost motivul pentru care nu ai găsit o femeie cu care să te căsătoreşti? Ai avut cumva un secret?"

Bătrânul, deschide ochii şi răspunde: "Da, am avut un secret. Nu este vorba că am fost împotriva căsătoriei, doar că am căutat întreaga viaţă femeia perfectă."

"Şi din toate femeile din lume nu ai reuşit să găseşti una care să îţi fie pe plac?"

"Ba da, am găsit una"

"Şi? Ce s-a întâmplat? De ce nu te-ai însurat cu ea?"

"Pentru că ea căuta un bărbat perfect."

Dacă ai astfel de idei îţi va fi foarte dificil să trăieşti. Şi egoul este foarte înşelător. Sangito, el îţi poate da o nouă idee, o nouă proiecţie:

“Tu eşti foarte special, extraordinar - acum încearcă să devii un om obişnuit, normal.” Însă în ordinaritatea ta vei continua să crezi că eşti extraordinar. Nimeni nu este mai obişnuit decât tine! Te vei afla în acelaşi joc.

Toți oamenii aşa-zişi umili îşi spun: “Eu sunt cel mai pios şi mai umil om din lume. Nimeni nu mă întrece.” Însă imediat ce sunt contrazişi, egoul din ei explodează. Nu este foarte uşor să scapi de ego.

Sangito, nimeni nu este special, sau, toti sunt speciali. Nimeni nu este obişnuit; ori, toți sunt obişnuiți. Tot ceea ce crezi despre tine, extrapolează şi asupra celorlalți şi nu vei mai avea nici un fel de probleme. Poți alege. Dacă vrei să crezi că eşti “special”, atunci să ții minte că toți sunt speciali. Şi nu doar oamenii, ci şi copacii, păsările, animalele, rocile - întreaga existență este specială, deoarece toți au apărut şi se vor dizolva în această existență. Iar dacă alegi cuvântul “obişnuit” - un termen care îți conferă relaxare - trebuie să ții minte că toți sunt obişnuiți. Întreaga existență este obişnuită.

Încă un lucru: ceea ce gândeşti despre tine, gândeşte despre toți şi toate - şi egoul va dispărea. Egoul este iluzia creată prin ideea preconcepută că tu eşti cineva deosebit, complet izolat de întreg. Înlătură această gândire dualã şi egoul se dizolvă de la sine.

5. Când am venit aici simțeam că Dumnezeu este foarte aproape - în orice clipă l-aş fi putut atinge - însă pe măsură ce trece timpul simt că acest lucru este imposibil. E1 nu este lângă mine; îmi este dificil să îl văd.

De ce? Te rog, spune-mi ceva.

Vedant Bharti, cu siguranță tu ai în minte o anumită imagine despre Dumnezeu. Până când nu renunți la această imagine, nu vei experimenta nimic. Dumnezeu nu este obligat să se conformeze ideilor tale despre el. Cu certitudine ai în minte o imagine că Dumnezeu trebuie să arate şi să se manifeste într-un anumit fel. De aceea îți este dificil. Singur îți faci probleme.

Dumnezeu poate fi cunoscut doar când renunți la orice idei despre el. Orice gând acumulat în interior este o piedică, un obstacol. Înlătură toate imaginile, gândurile şi ideile pe care le ai despre Divin şi vei rămâne surprins...nu îți vei crede ochilor - deoarece doar Divinul există! Atunci nu vei mai întreba niciodată: “Ce este Dumnezeu?” Dimpotrivă, întrebarea ta va fi: “Există ceva care să nu fie Dumnezeu?”

Chiar în ordinaritatea lucrurilor vei vedea ceva extraordinar, magnific. Atunci, pietrele se vor transforma în diamante. Atunci, Divinul a devenit om şi omul a devenit Divin; ei dispar unul în celălalt şi nu va mai rămâne decât întregul. Atunci, nu îl vei mai căuta pe Dumnezeu ca fiind o entitate separată, ci vei vedea că el este totul: Divinul este om, animal, piatră, mineral, vegetală, pasăre.... El este totul!

Şi când vezi tot ceea ce te înconjoară nu ca pe nişte lucruri diferite de tine, ci ca pe o prezență, ca pe o unitate eternă, atunci căutarea ta ajunge la final.

Dumnezeu nu se ascunde de nimeni; oamenii au ochii închişi datorită prejudecăților...un hindus are o anumită idee despre Dumnezeu, un creştin are o idee complet diferită, iar un musulman şi mai diferită. Divinul nu este musulman, nici creştin şi nici hindus. Toți cei care poartă asemenea idei în minte se vor cufunda în întuneric. Călătoria lor va fi de la întuneric către un întuneric şi mai profund - se vor îndepărta de lumină.

Un hindus nu îl poate cunoaşte pe Dumnezeu; un musulman nu poate ajunge la Dumnezeu. Mai întâi trebuie să îți cureți complet mintea de hinduism, de budism, de creştinism, de islamism. Când rămâi perfect atent şi conştient, când doar observi în tăcere, atunci Dumnezeu erupe şi se revarsă pretutindeni.

Vedant Bharti, îmi spui: "Când am venit aici simțeam că Dumnezeu este foarte aproape." Asta era imaginația ta.

"...în orice clipă l-aş fi putut atinge." Asta era dorința ta.

"...însă pe măsură ce trece timpul simt că acest lucru este imposibil" - pentru că nici o imaginație nu poate deveni vreodată reală. Nici un vis nu ți-l vei putea satisface vreodată. Realitatea trebuie descoperită, nu imaginată sau visată.

Şi mai spui: "El nu este lângă mine; îmi este dificil să îl văd."

Doar el este pretutindeni. Îți este dificil să îl vezi pentru că ochii îți sunt împăienjeniți de prejudecăți, gânduri, idei, concepte. Fii mai viu, precum un copil - fii inocent. Dumnezeu nu descinde decât într-o inimă pură şi inocentă. Dumnezeu nu se revarsă decât asupra aceluia care este complet gol de idei şi prejudecăți şi cunoaşteri. Divinul este întotdeauna pregătit să îți bată la uşă; de fapt, el chiar bate, însă tu nu îi auzi bătăile, deoarece urechile nu mai aud decât zgomotul haotic produs de minte şi milioanele de gânduri care se perindă prin ea. Mintea ta este atât de zgomotoasă încât nu mai poți auzi nimic. Iar Divinul nu ciocăne decât în tăcere.

Rămâi tăcut, fii inocent.

Dumnezeu este. Doar Dumnezeu există.

5. TREZIA ESTE VIAȚĂ

Atenția este calea către viață.
Prostul doarme
Ca şi cum ar fi deja mort.
Însă cel stăpân pe sine este treaz
Şi trăieşte veşnic.

El observă.
El este limpede.

Cât de fericit este!
Pentru că el vede că atenția este viață.
Cât de fericit este,
Urmând calea celor treji.

Cu mare perseverență
El meditează, căutând
Libertate şi fericire.

Aşa că fii treaz, reflectează şi observă.
Lucrează cu atenție şi grijă.
Trăieşte în acest mod
Şi lumina va creşte în tine.

Prin observare şi muncă
Cel stăpân pe el însuşi se transformă într-o insulă
Pe care nici un potop nu o poate inunda.

Unul dintre cele mai importante lucruri care trebuie înțelese este faptul că omul este adormit. Chiar şi atunci când crede că este treaz, de fapt este adormit. Atenția sa, trezia sa este foarte fragilă. Aşa-zisa stare de veghe a omului obişnuit este doar o altă fațetă a somnului în care trăieşte.

De la naştere şi până la moarte continui să treci prin tot felul de faze ale somnului dar niciodată nu eşti treaz. Doar prin faptul că ții ochii deschişi nu înseamnă că eşti şi treaz. Până când nu ai reuşit să îți deschizi ochii interiori şi să devii plin de lumină, până când nu te poți vedea în centrul tău interior, nu te amăgi că eşti treaz.

Aceasta este cea mai mare iluzie în care trăieşte omul. Şi odată ce el a acceptat că este deja treaz, atunci nu va mai face nici un efort să se trezească cu adevărat.

Primul lucru pe care trebuie să îl faci este să te cufunzi în interior, să pătrunzi în inimă şi să vezi clar că eşti adormit. Zi şi noapte nu faci altceva decât să visezi. Uneori visezi cu ochii deschişi, alteori cu ochii închişi - dar tu visezi. De fapt, nu ai devenit o realitate, ci eşti doar un vis. Şi, bineînțeles, orice ai visa este lipsit de sens, deoarece proiecțiile tale nu îți vor permite să vezi realitatea.

Tocmai de aceea Buddha, şi nu doar Buddha, ci toți iluminații au insistat asupra atenției, asupra treziei. Timp de secole, învățătura lor nu a fost decât una singură: fii atent! Fii conştient!

Şi au creat tot felul de metode şi tehnici, tot felul de câmpuri energetice subtile pentru a-i ajuta pe oameni să ajungă să fie conştienți, atenți. Somnul a pătrund foarte adânc în ființa oamenilor; fiecare celulă şi fibră a trupului este îmbibată de somn. Nu este un fenomen minor. Pentru a deveni un observator, un martor conştient este nevoie de efort.

În această privință toți iluminații sunt de acord: omul este adormit şi trebuie trezit la realitate. Zarathustra, Lao Tzu, Iisus, Buddha, Bahauddin, Kabir, Nanak - toți au cântat acelaşi cântec: al deşteptării. Chiar dacă limbajele lor au fost diferite, cântecul este acelaşi. Aşa cum apa oceanului este sărată indiferent din ce parte o guşti, similar gustul stării de buddha este acelaşi: trezia.

Problema este că oamenii nu caută să devină conştienți, atenți; ei deja cred că sunt treji şi nu mai depun nici un efort în acest sens. Ei au creat tot felul de religii, zei, rugăciuni, ritualuri - însă toate acestea nu sunt decât proiecții ale viselor lor. Politica este parte din visare, religia la fel, poezia, pictura, arta, muzica - totul este creat într-o stare de somnolență a minții.

În Biblie scrie că Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea lui - se pare că adevărul este exact contrariul: omul l-a creat pe Dumnezeu după ideile şi visele sale. Toţi zeii sunt falşi, deoarece şi oamenii sunt falşi. Religia este falsă, pentru că tu eşti fals. Scripturile nu pot avea nici o semnificaţie, deoarece creatorii lor nu au nici o semnificaţie.

Doi preoţi jucau golf. Cel mai tânăr dintre ei ratează o lovitură şi spune: "La naiba!" Preotul mai bătrân îl apostrofează şi îi spune că dacă mai rosteşte astfel de blasfemii, Dumnezeu îl poate trăsni.

După câteva runde, preotul tânăr ratează iarăşi o lovitură şi repetă aceleaşi cuvinte.

Deodată, cerul se acoperă de nori şi un fulger îl trăsneşte pe preotul bătrân, care cade mort la pământ. După o pauză de câteva clipe, din cer se aude o voce răsunătoare: "La naiba, iarăşi am greşit!"

Zeii creaţi de oameni nu pot fi diferiţi de creatorii lor. În Vechiul Testament Dumnezeu spune: "Eu sunt un Dumnezeu foarte gelos! Şi mă voi răzbuna crunt pe toţi cei care nu îmi urmează poruncile." Cum este posibil aşa ceva? Dumnezeu nu are cum să fie gelos sau invidios sau răzbunător. Iar dacă ar fi adevărat ce scrie, atunci de ce invidia şi gelozia sunt considerate a fi nişte păcate? De ce se mai spune că nu trebuie să fii răzbunător? Cine a creat un astfel de Dumnezeu? Din moment ce Dumnezeu este răzbunător, atunci şi cei care îl urmează ar trebui păsuiţi dacă sunt răzbunători şi invidioşi.

Un evreu, mai lipsit de noroc în viaţă, pleacă în pădure şi începe să se roage: "Oh, Doamne" - spune el cu ochii înlăcrimaţi - "nu am fost eu un evreu credincios? Nu am dăruit tuturor din puţinul pe care îl aveam? Nu mi-am crescut copiii cât am putut de bine? Nu am înjurat niciodată, nu am căzut în patima jocurilor de noroc, nu am alergat după femei. De ce eşti nedrept cu mine? De ce Doamne? De ce?"

Un nor negru apare deasupra evreului şi o voce puternică îi răspunde: "Pentru că mă enervezi, d-aia!"

Un astfel de Dumnezeu nu poate fi diferit de oameni. Acest Dumnezeu este proiecţia oamenilor. Şi tocmai de aceea există atât de multe imagini ale lui Dumnezeu, pentru că fiecare are o minte diferită.

În scripturile hinduse, de exemplu, zeii sunt foarte sexuali. Adulterul este foarte întâlnit printre zeii hinduşi, şi ei nu îşi desfăşoară jocurile amoroase, doar în paradis, ci coboară şi pe Pământ; ei se întrupează în oameni şi încep să seducă şi să violeze femei simple. Şi, pentru ca jocurile să fie cât mai palpitante, ei se deghizează în înţelepţi sau chiar în soţiile înţelepţilor.

Cine a creat astfel de zei? Doar nişte minți foarte atrase de sexualitate şi perversitate.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul celorlalte religii. Tocmai, datorită acestui lucru Buddha nu a vorbit niciodată despre existența lui Dumnezeu. El spunea: "Ce sens are să vorbeşti despre Dumnezeu unor oameni complet adormiți? Ei nu vor auzi nimic. Vor visa că au auzit ceva şi apoi vor răstălmăci totul, conform cu propriile lor proiecții şi imaginații." Interesul lui Buddha este să te trezească, nu să te ajute să rămâi adormit.

Am auzit că un iluminat budist stătea lângă malul unei ape şi asculta susurul acesteia...se bucura de sunetul vântului care sufla printre crengile copacilor.... Un tânăr a venit şi la întrebat: "Îmi poți spune într-un singur cuvânt esența religiei tale?"

Maestrul a rămas tăcut, ca şi cum nici nu ar fî auzit întrebarea. Tânărul a strigat: "Ai surzit sau ce?"

Maestrul i-a răspuns: "Ți-am auzit întrebarea şi ți-am şi răspuns la ea: Tăcerea este răspunsul. În acea tăcere s-a aflat răspunsul meu."

Tânărul a continuat: "Nu pot înțelege un răspuns atât de misterios. Nu poți fi mai clar?"

Atunci înțeleptul a scris pe nisip, cu litere foarte mici, cuvântul "meditație". Bărbatul i-a spus: "Da, acum este mai clar; este mai bine decât prima dată. Măcar am un cuvânt asupra căruia să mă gândesc. Dar nu poți fi totuşi puțin mai clar?"

Maestrul a scris acelaşi cuvânt, dar de data aceasta cu litere mai mari. Tânărul, simțindu-se puțin tulburat, a spus: "Iarăşi ai scris acelaşi cuvânt? Nu poți să fii mai clar?"

A treia oară, Maestrul a scris cu litere foarte mari: MEDITAȚIE. Tânărul i-a spus: "Se pare că eşti puțin nebun."

Atunci iluminatul i-a spus: "Deja am ajuns prea departe. Primul răspuns a fost cel mai bun, al doilea nu a fost la fel de bun, iar al treilea se îndepărtează foarte mult de realitate, deoarece când scrii meditație cu litere mari, deja ai transformat un cuvânt într-un zeu, într-un idol. Acesta este şi motivul pentru care Dumnezeu se scrie cu literă mare. Ori de câte ori vrei să transformi un vis într-o aşa-zisă realitate, începi să îl descrii prin tot felul de ornamente şi înfloriturî lingvistice."

Maestrul ştergând de pe nisip tot ce a scris, a continuat: "Deja am comis un păcat. Acum, te rog pleacă. Ascultă-mi doar primul răspuns - doar atunci rostesc adevărul."

Tăcerea este spațiul în care te trezeşti, iar mintea zgomotoasă este spațiul în care rămâi adormit. Când mintea continuă să "vorbească", tu eşti adormit. Când rămâi tăcut şi mintea dispare şi poți auzi trilul păsărilor, dar în interiorul tău să persiste o tăcere totală...ciripitul păsărilor înconjurat de o tăcere absolută...atunci în tine răsare conştientizarea, trezia, veghea reală, atenția adevărată. Aceasta nu vine din exterior, ci răsare din interiorul tău, creşte în tine. Altminteri, ține minte: eşti adormit.

Un soț şi o soție dormeau liniştiți în patul conjugal. Pe la trei dimineața, soția visează că se întâlneşte pe furiş cu un alt bărbat.

Apoi, femeia visează că în scenă apare şi soțul ei. Speriată, strigă cu voce tare: "A venit soțul meu!"

Şi soțul ei, buimac, sare imediat pe fereastră!

Nu este deloc de râs - aceasta este realitatea, aşa trăiesc toți oamenii. Omul obişnuit nu este niciodată conştient.

O femeie, urmând sfatul unei prietene, încearcă să îi recâştige dragostea soțului ei şi, într-o seară, imediat ce bărbatul vine acasă, îl descalță, îl aşează comod în fotoliu, îi aduce mâncarea la masă, după care îi oferă ceva de băut şi, dezmierdându-l şi mângâindu-l, îi şopteşte la ureche: "iubitule, acum nu vrei să mergem în camera noastră?"

Bărbatul, stupefiat, spune: "Să ştii că mi-ar plăcea. Oricum, când voi ajunge acasă o să am parte de un adevărat iad!"

Nimeni nu este atent la ce se petrece cu el şi la ce se întâmplă în jurul lui. Da, am devenit foarte eficienți tehnologic, dar în ceea ce priveşte propria noastră ființă suntem încă în epoca primitivă. Totul a devenit mecanic, automatizat. Funcționăm precum nişte roboți. Nu mai suntem oameni, ci maşini.

Asta a spus şi Gurdjieff: omul este o maşină. Bineînțeles, în perioada în care a trăit, i-a făcut pe foarte mulți să se simtă ofensați. Nici unei maşini nu îi place să i se spună pe nume; maşinile vor să li se spună că sunt zei - se simt foarte bine când sunt ridicate în slăvi.

Pavlov şi Skinner, doi renumiți psihologi, au 99,9 % dreptate când afirmă că omul este doar o maşină biologică, şi atât. În el nu există nici un suflet. Nu le dau dreptate în mod absolut, deoarece ei nu au luat în calcul şi ființele iluminate. În acel 0,1 % există Buddha, Iisus, Mahavira...însă ei pot fi iertați, deoarece nu au întâlnit niciodată astfel de ființe, ci doar oameni obişnuiți.

Skinner a studiat în profunzime oamenii şi şobolanii şi a descoperit că nu există nici o diferență în modul de funcționare al acestor două

“animale”. Omul, într-adevăr este o maşină mai sofisticată; şobolanii sunt maşini biologice foarte simple. Tocmai de aceea, psihologii au ales să studieze şi să facă experimente pe cobai, deoarece rezultatele la care ajung pot fi raportate aproape total asupra oamenilor. Spun “aproape“, deoarece ei nu au luat niciodată în calcul cel mai important fenomen: iluminarea, trezia, conştiința. Un om adevărat este un Buddha, un Iisus, un Mahomed. Însă unde ar putea găsi B.F. Skinner astfel de oameni adevărați? Cu siguranță nu în America.

Un bărbat îl întreabă pe un rabin: “De ce nu a ales Iisus să se nască în secolul 20 în America?”

Rabinul ridică din umeri şi spune: “În America? l-ar fi fost imposibil. În primul rând, unde s-ar fi putut găsi o virgină? Şi, în al doilea rând, de unde ar mai apărea cei trei înțelepți?”

Într-o biserică, preotul, pentru a scoate în evidență mesajul predicii, spune: “Toate fetele virgine să se ridice în picioare.”

După câteva clipe de tăcere generală, o femeie se ridică în picioare. Ea ținea în brațe o fetiță. Preotul îi spune: “Te consideri cumva virgină? Văd că eşti deja mamă!”

Femeia îi răspunde: “Da, nu mai sunt virgină - dar fetița mea încă este, şi ea nu ar fi putut să se ridice singură în picioare!”

Unde ar fi putut găsi Skinner un Buddha în America? Şi chiar dacă ar fi reuşit să îl găsească, ideile şi prejudecățile sale nu îi vor permite să îl recunoască. Va continua să studieze şobolani, iar prin această cercetare nu va putea ajunge la nici o concluzie reală în privința ființei umane. Pentru el, oamenii nu sunt decât forme identice cu cele ale şobolanilor, doar că la altă scară. Însă, totuşi are dreptate în privința majorității oamenilor. Şi toți iluminații vor fi de acord cu el: majoritatea oamenilor obişnuiți sunt pe deplin adormiți. Nici măcar animalele nu sunt atât de adormite.

Ai observat vreodată o căprioară - cât de atentă priveşte şi păşeşte? Ai observat o pasăre - cât de inteligent observă tot ce se petrece în jurul ei? Te îndrepți spre ea - un anumit spațiu îți este permis, dar dacă faci un pas mai mult, imediat se înalță în văzduh.

Priveşte în jurul tău şi vei vedea că oamenii sunt cele mai adormite animale.

O femeie cumpără un papagal scos la licitație, în urma desființării unui bordel. Imediat ce l-a cumpărat, femeia a acoperit cu o pătură colivia papagalului timp de două săptămâni, pentru a-1 face pe aceasta să uite vechiul vocabular cu care a fost obişnuit. După ce au trecut cele două săptămâni, femeia dezveleşte colivia. Papagalul deschide ochii:

“Zbrrrr! Casă nouă.” Când fata femeii intră pe uşă, papagalul spune: “Ahh, fete noi!”

Seara, când soţul femeii intră pe uşă, papagalul spune: “Ah! Aceiaşi clienţi vechi. Salut, Joe!”

Omul se află într-o stare deplorabilă. De fapt, chiar acesta este şi sensul parabolei cu Adam şi Eva când au fost expulzaţi din paradis. Ei şi-au pierdut conştiinţa şi au devenit minţi, aceasta este semnificaţia faptului că au mâncat din copacul cunoaşterii. Şi ei nu doar au gustat, ci chiar au devenit cunoaştere. Iar când devii minte, nu poţi decât să îţi pierzi conştiinţa - şi mintea înseamnă somn, cunoaştere, idei, proiecţii, vise.

De aceea trebuie depus un efort susţinut pentru a deveni conştient, atent, vigilent. Trebuie să scapi de tot ce ai în minte, de toată cunoaşterea acumulată, pentru că aceasta te ţine adormit şi cu cât deţii mai multă cunoaştere, cu atât vei fi mai adormit.

Am observat că persoanele care trăiesc în comunităţi mici - la sate, în triburi - sunt mult mai atente decât profesorii din universităţi, decât scolasticii şi erudiţii. Toţi academicienii şi decanii şi rectorii nu sunt altceva decât nişte papagali care repetă tot felul de non-sensuri învăţate de la profesorii lor; în mintea lor nu există decât un haos, o înşiruire logică de gânduri, fără nici un pic de atenţie şi conştientizare a fiinţei lor interioare.

Oamenii care lucrează în natură - fermierii, grădinarii, tăietorii de lemne, pictorii - sunt mult mai atenţi decât persoanele care au studii universitare, deoarece în natură trebuie să fii atent şi deschis şi receptiv. În natură, atenţia predomină în copaci, în plante, în animale...există chiar şi experimente ştiinţifice care dovedesc acest fapt.

Dacă mergi prin pădure, având în minte dorinţa de a tăia un copac, toţi arborii vor începe să tremure...şi acesta este un fapt demonstrat ştiinţific. Există aparate care pot măsura electric ce simt plantele, arborii, florile...este de ajuns un singur gând rău voitor din partea ta şi toate îşi vor simţi ameninţată existenţa.

Cercetătorii au mai descoperit un lucru surprinzător: dacă mergi prin pădure, având acelaşi topor în mână, dar fără intenţia sau dorinţa de a tăia nici un copac, aparatele nu vor înregistra nici o temere din partea arborilor. Se pare că dorinţele interioare, gândurile de aversiune şi răutate sunt vibraţii care pot fi decodate de orice lucru viu.

Şi încă un lucru foarte semnificativ: dacă mergi într-o pădure şi omori un animal, nu doar animalele îţi vor simţi vibraţiile interioare emise, ci şi arborii şi plantele. Când ucizi o căprioară, nu doar căprioarele vor simţi tristeţe şi teamă, ci - instinctiv, intuitiv - toate

celelalte ființe din pădure, inclusiv copacii şi plantele, vor începe să perceapă ceea ce s-a întâmplat.

Totul este un întreg, însă omul se pare că se exclude prin inconştiența sa din această unitate....

Atenția este calea către viață.

Meditează profund asupra acestui adevăr.

Eşti viu doar în proporția în care eşti atent, conştient. Conştientizarea reprezintă diferența dintre viață şi moarte. Nu eşti viu doar pentru că inima îți funcționează.

Din punct de vedere fiziologic poți fi ținut în viață şi cu ajutorul unor aparate medicale, fără să fii deloc conştient de corp.

Vei putea respira, inima îți va bate, sângele va circula, însă tu nu mai eşti conştient de nimic ce se petrece cu tine şi în jurul tău - şi poți fi menținut în această stare timp de ani la rând. În Occident sunt mii de oameni care doar vegetează în spitale. Dar este aceasta viață? Doar a vegeta nu înseamnă a trăi.

Înțelepții au o definiție diferită acordată vieții. Aceasta constă în conştientizare. Ei nu spun că eşti viu doar pentru că respiri; numai simpla circulație a sângelui prin vene nu te face să devii viu. Astfel, un om cu adevărat viu este doar un iluminat, un om treaz. În afara acestora, toți ceilalți sunt doar nişte roboți.

Atenția este calea către viață. Buddha spune să devii din ce în ce mai atent şi astfel vei deveni mai viu. Şi viața înseamnă Dumnezeu - nu există alt Dumnezeu. Tocmai de aceea Buddha vorbeşte despre viață şi conştientizare. Viața este țelul şi conştientizarea este metodologia, tehnica prin care poți atinge viața.

Prostul doarme....

Şi toți sunt adormiți; astfel, toți sunt proşti. Iar prin această afirmație nu trebuie să te simți jignit. Adevărul trebuie exprimat exact aşa cum este. Un fapt este un fapt. Fiecare om funcționează în somn; tocmai de aceea face tot felul de lucruri pe care nu doreşte să le facă. Se decide asupra unor lucruri pe care apoi le regretă.

Cum este posibil să faci ceva despre care ştii că nu este bine? Şi cum nu poți face ceva despre care ştii că este bine şi corect? De ce te împiedici mereu de aceleaşi obstacole? De ce omul nu poate reveni pe calea cea dreaptă?

Un tânăr şi timid student, a cărui voce era însă foarte melodioasă, a fost convins de profesori să participe la o piesă de teatru melodramatică. El a fost asigurat că nu are de spus decât câteva cuvinte: “Am venit să-ți fur un sărut şi să dispar în ceață. Dar ce aud! O împuşcătură...” - după care trebuia să iasă din scenă.

După câteva repetiţii, vine ziua spectacolului. Foarte ruşinat de tânăra şi frumoasa eroină îmbrăcată într-o rochie aproape transparentă, studentul îşi drege vocea şi strigă: "Am venit un fund să-ţi sărut - adică, să-ţi fur un sărut şi să mă car în piaţă - nu, să dispar în ceaţă! Dar ce aud! O îmbucătură - la naiba, o înjurătură; nu, nu mai ştiu decât că eu aici nu am vrut să joc în această piesă!"

Asta se întâmplă cu toţi oamenii. Observă-ţi viaţa: tot ce faci este confuz şi haotic. Nimeni nu are nişte ochi limpezi şi clari. Nimeni nu este atent. Nimeni nu aude! Nimeni nu vede! Desigur, instrumentul - urechea - există, dar nu este nimeni în interior pentru a o folosi.

Astfel, urechile şi ochii oamenilor funcţionează ca şi cum nu ar fi nimeni prezent în interior şi care să poată înţelege ceea ce percep ele.

Dacă ai avea cu adevărat ochi, atunci l-ai putea vedea pe Dumnezeu pretutindeni. Şi dacă ai avea urechi, ai putea asculta în permanenţă muzica divină, ai putea auzi armonia celestă a existenţei.

Dar, omul se împiedică la fiecare pas, în fiecare moment comite o greşeală, pe care a mai facut-o de mii de ori. Şi totuşi fiecare are impresia că este conştient şi atent. Renunţă la această idee. Şi dacă renunţi la ea, acesta va fi un început bun, deoarece vei începe să cauţi, vei încerca să afli ce înseamnă a fi atent şi conştient. Aşadar, primul lucru pe care trebuie să îl înţelegi şi care trebuie să îţi pătrundă în fiinţă este faptul că eşti adormit.

Psihologii moderni au descoperit câteva lucruri foarte semnificative; chiar dacă le-au descoperit doar în mod intelectual, totuşi este un început bun. Mai devreme sau mai târziu vor ajunge să le experimenteze şi existenţial.

Freud este un pionier; chiar dacă nu a fost un Buddha, el totuşi a adus o mare contribuţie psihologiei, deoarece a fost primul care a făcut să fie acceptată ideea că mintea inconştientă este de nouă ori mai mare decât mintea conştientă.

Jung, discipolul lui Freud, a mers mai departe şi a descoperit inconştientul colectiv. În spatele inconştientului individual există inconştientul colectiv. Această descoperire, sper, îi va conduce pe oamenii de ştiinţă spre descoperirea a ceea ce au vorbit toţi iluminaţii: inconştientul cosmic.

Mintea conştientă este o parte foarte fragilă din fiinţa noastră. În spatele acesteia există subconştientul - acesta este puţin mai vag; îi poţi auzi şoaptele, dar nu poţi înţelege semnificaţia lor.

Al treilea este inconştientul, care se manifestă prin vise sau când sunt consumate droguri. După acesta urmează inconştientul colectiv. El

poate fi întâlnit doar când ai pătruns adânc în mintea inconştientă a individului. Iar după ce pătrunzi foarte profund în inconştientul colectiv întâlneşti inconştientul cosmic.

Inconştientul cosmic este natura. Inconştientul colectiv este întregul umanității care a trăit până acum, iar el face parte din fiecare ființă. Iar inconştientul individual reprezintă ceea ce societatea a reprimat în tine, ceea ce nu ți-a permis să exprimi. Tocmai de aceea, el se manifestă şi se descarcă doar în vise şi imaginații. Şi aşa-zisa minte conştientă...o numesc "aşa-zisă" pentru că ea reprezintă doar a zecea parte din întregul minții.

Însă ea este foarte semnificativă, deoarece este o sămânță care se poate transforma în ceva măreț. Are un potențial extraordinar.

Aşa cum Freud a deschis calea către dimensiunea inferioară a conştientului, Sri Aurobindo a deschis calea către dimensiunea superioară a conştientului. Freud şi Sri Aurobindo sunt doi dintre cei mai importanți oameni ai acestui secol. Ambii sunt doar nişte intelectuali, nici unul dintre ei nu a fost iluminat, dar amândoi au făcut mare serviciu umanității. Ei, din punct de vedere intelectual, ne-au făcut conştienți de faptul că noi nu suntem doar ceea ce părem la suprafață, în adâncul nostru se află multe lucruri de care nu avem habar.

Freud a pătruns în adâncurile conştientului, Sri Aurobindo a încercat să se înalțe spre vârfurile acestuia. Dincolo de aşa-zisa stare de conştiență obişnuită se află adevărata minte conştientă; care poate fi atinsă doar prin meditație. Când minții conştiente obişnuite i se adaugă meditația, atunci ea devine adevărata minte conştientă. Iar dincolo de conştientul adevărat există mintea supraconştientă.

În meditație poți obține licăriri ale acesteia. Meditația este un fel de bâjbâială prin întuneric. Da, prin ea ai reuşit să deschizi câteva ferestre, însă vei reveni mereu şi mereu la starea de conştientizare obişnuită. A fi supraconştient înseamnă a atinge samadhi-ul, înseamnă a atinge o receptivitate perfect clară, o conştientizare integrată şi permanentă. Atunci nu mai poți ieşi din ea; chiar şi în somnul profund o vei avea.

Dincolo de supraconştient există supraconştientul colectiv, ceea ce în religie se înțelege prin "zei". Iar mai presus de supraconştientul colectiv se află supraconştientul cosmic - ceea ce Buddha denumeşte nirvana, Mahavira kaivalya, misticii hinduşi moksha, iar noi îl putem denumi adevăr.

Acestea sunt cele nouă stări ale ființei. Omul obişnuit trăieşte doar într-un mic colț - în infima minte conştientă. Este exact ca şi atunci când

ai avea un palat imens şi ai trăi doar într-o cămăruță de la intrare, crezând că aceea este totul.

Freud şi Sri Aurobindo sunt doi giganți intelectuali, pionieri, filosofi, însă amândoi nu au făcut altceva decât să meargă orbeşte spre aceste descoperiri. În loc să îi învățăm pe studenți filosofia lui Bertrand Russell, Alfred North Whitehead, Martin Heidegger, Jean-Paul Sartre, ar fi mult mai bine să îi învățăm mai multe despre Sri Aurobindo, deoarece el este cel mai măreț filosof din această epocă. Însă el a fost complet ignorat de lumea academică - dintr-un anumit motiv.

Dacă îl citeşti pe Sri Aurobindo, el te va face să simți că eşti inconştient;

deşi el nu a fost un Buddha, totuşi reuşeşte să dea acest sentiment tuturor celor care îi citesc opera. Şi dacă el are dreptate, atunci de ce nu porneşti spre explorarea vârfurilor ființei tale?

Freud a fost acceptat de lumea ştiințifică, dar cu foarte mare greutate. Sri Aurobindo încă nu a fost acceptat. De fapt, el a fost complet ignorat. Freud a vorbit despre ceva inferior stării în care se află oamenii în prezent - aceasta nu este ceva stânjenitor; omul se simte bine să afle că mai jos de conştiința sa se află subconştientul, apoi inconştientul şi după aceea inconştientul colectiv. Faptul că aceste stări se află sub nivelul la care exişti în prezent te face să te simți foarte bine. Însă dacă l-ai studia pe Sri Aurobindo, atunci te vei simți jignit, ofensat, rănit, deoarece el îți arată că există stări de ființare mult superioare celei în care trăieşti acum - şi omul nu doreşte niciodată să accepte că există ceva superior lui. Fiecărui om îi place să creadă că el este vârful cel mai înalt, Everestul existenței - că nu mai există nimic mai înalt decât el...

Tocmai de aceea oamenii moderni neagă existența lui Dumnezeu, deoarece a accepta această idee înseamnă a accepta că există ceva superior lor. Şi egoul modern se simte foarte bine când mintea modernă îi spune că nu există nici un Dumnezeu şi nici o viață după moarte. Fiecare om se simte foarte bine când îşi neagă propria împărăție, propria comoară. Însă este o stupiditate.

Buddha are dreptate. El spune:
Prostul doarme
Ca şi cum ar fi deja mort,
Însă cel stăpân pe sine este treaz
Şi trăieşte veşnic.

Conştientizarea este eternă, ea nu cunoaşte moartea. Când trăieşti inconştient, adormit, va trebui să mori şi să renaşti. Iar dacă vrei să scapi din acest cerc vicios al naşterii şi morții, atunci tot ce trebuie să faci este

să devii perfect conştient. Va trebui să te înalţi din ce în ce mai sus pe culmile conştiinţei.

Iar aceste lucruri nu trebuie doar să le accepţi la nivel intelectual şi atât; ele trebuie să devină propria ta experienţă existenţială. Eu nu încerc să conving pe nimeni din punct de vedere filosofic, deoarece convingerea filosofică şi teoretică nu va aduce nici un rezultat bun. Adevărata comoară apare doar când depui un efort conştient de a te trezi.

Însă aceste indicaţii intelectuale pot crea în tine o dorinţă de a-ţi căuta esenţa, de a deveni conştient de potenţialul tău interior; ele îţi arată că eşti mai mult decât ceea ce pari a fi.

Prostul doarme ca şi cum ar fi deja mort, însă cel stăpân pe sine este treaz şi trăieşte veşnic.

El observă.

El este limpede.

Afirmaţii simple şi minunate. Adevărul este întotdeauna simplu şi minunat. Doar priveşte simplitatea acestor două afirmaţii...însă cât de mult este conţinut în ele - lumi infinite în interiorul câtorva cuvinte. *El observă. El este limpede.*

Singurul lucru pe care trebuie să îl înveţi este să fii atent, să observi. Observă! Fii atent la fiecare acţiune. Observă-ţi fiecare gând. Priveşte fiecare dorinţă care apare în minte. Fii atent la fiecare gest - când mergi, când vorbeşti, când mănânci, când faci baie. Continuă să observi totul. Transformă fiecare situaţie într-o oportunitate de a fi atent.

Nu mânca în mod mecanic; nu te îndopa doar - fii foarte atent. Mestecă încet şi observă...şi vei fi surprins să vezi cât de mult ai pierdut până atunci, deoarece fiecare îmbucătură îţi va oferi o satisfacţie magnifică. Când mănânci atent, mâncarea va avea alt gust; orice mâncare. Când mănânci inconştient, indiferent de ce vei mânca, nu vei simţi nici un gust, deoarece în interior nu este nimeni care să observe, care să fie atent. Mănâncă încet, priveşte şi observă totul. Miroase, gustă, atinge, simte briza şi căldura razelor de soare. Priveşte Luna şi devino un lac tăcut şi netulburat în care Luna se reflectă în frumuseţea ei minunată. Trăieşte fiind în permanenţă atent.

Bineînţeles, de multe ori vei uita să îţi păstrezi atenţia. Dar nu îţi face griji; este ceva natural. Timp de milioane de vieţi ai trăit în mod inconştient şi este normal să uiţi. Însă imediat ce ţi-ai amintit că ai uitat să fii conştient, redevino atent.

Ţine minte un singur lucru: nu trebuie să te simţi vinovat că uiţi să fii atent şi conştient; nu te învinovăţi, pentru că altminteri îţi vei pierde timpul inutil. Să nu îţi pară rău niciodată pentru trecut! Trăieşte momentul. Dacă ai uitat, ce contează? A fost natural - un obicei vechi,

iar obiceiurile vechi mor foarte greu. Şi astfel de obiceiuri nu le-ai acumulat doar în această viaţă, ci ele ţi-au îmbibat fiinţa timp de milioane de vieţi. Aşadar, dacă simţi că ai putut fi conştient măcar o secundă, mulţumeşte-i lui Dumnezeu. Chiar şi acea secundă este mai mult decât nimic.

El observă. El este limpede.

Şi când eşti atent, în tine apare o claritate, o limpezime. De ce? deoarece cu cât devii mai conştient, cu atât nervozitatea şi agitaţia interioară încep să dispară mai repede. Devii mult mai graţios. Pe măsură ce eşti conştient şi te observi în totalitate, mintea începe să nu mai alerge în toate părţile, nu va mai sporovăi în continuu, pentru că energia devine acum conştientizare, atenţie - este aceeaşi energie!

Din ce în ce mai multă energie va fi transformată în conştientizare şi mintea nu va mai avea combustibil. Gândurile se vor rări şi îşi vor pierde puterea. Încet-încet, ele vor muri. Şi atunci vei putea vedea clar că între două gânduri apare o limpezime. Mintea devine precum o oglindă. Pură şi imaculată.

Cât de fericit este! Când eşti limpede şi clar eşti beatific. Confuzia şi haosul sunt rădăcinile suferinţei; claritatea şi limpezimea reprezintă fundaţia beatitudinii.

Cât de fericit este!

Pentru că el vede că atenţia este viaţă.

Şi acum vei şti că nu există moarte, deoarece trezia nu îţi va putea fi distrusă de nimic. Când va veni moartea, o vei putea privi şi pe aceasta. Vei muri treaz şi atent; privind şi observând nu ai cum să mori. Corpul îţi va dispărea, se va preface în ţărână, însă conştientizarea ta va continua; va deveni parte din întregul cosmic. Va deveni conştiinţă cosmică.

În aceste momente înţelepţii Upanishadelor au exclamat: Aham *Brahmamsi!* - Eu sunt Absolutul! În acest spaţiu extraordinar Al-Hillaj Mansoor a afirmat: *Ana'l Haq!* - Eu sunt Adevărul!

Şi aceste culmi sunt dreptul fiecăruia. Dacă nu reuşeşti să ajungi la ele, atunci doar tu eşti responsabil pentru aceasta şi nimeni altcineva.

Cât de fericit este! Pentru că el vede că atenţia este viaţă.

Cât de fericit este,

Urmând calea celor treji.

Cu mare perseverenţă

El meditează, căutând

Libertate şi fericire.

Ascultă foarte atent aceste cuvinte: *Cu mare perseverență....* Până când nu depui un efort total de a te trezi, nu vei reuşi nimic. Eforturile parțiale sunt inutile. Nu poți fi doar călduț, pentru că atunci nu vei reuşi să te evapori. Transformarea se produce doar când îi oferi toată energia ta. Când clocoteşti, atunci se produce transformarea alchimică şi începi să te înalți.

Ai observat? Apa curge, aburii se înalță. Exact la fel se întâmplă şi în ființă: inconştiența curge, conştiința se înalță. Şi încă un lucru: înălțarea este sinonimă cu interiorizarea, curgerea înseamnă interiorizare. Conştiința curge spre interior, inconştiența curge spre exterior. Inconştiența te face să fii interesat de alții - îți menține ochii focalizați asupra altor lucruri, persoane, dorințe, gânduri.

Ea te transformă într-un extrovertit. Conştiința creează interioritate, te conduce spre ființa ta interioară.

Am vorbit despre cele nouă stări de conştiință - acestea cresc precum un copac. Ramurile conştiinței obişnuite se înalță spre conştiința reală, apoi spre supraconştiință, după aceea spre supraconştiința colectivă, iar de la aceasta spre supraconştiința cosmică. Iar rădăcinile vor creşte de la conştiința normală către subconştient, apoi spre inconştient, de la inconştient se vor răspândi în inconştientul colectiv şi după aceea în inconştientul cosmic. În clipa în care rădăcinile tale ating natura, florile tale încep să înflorească în Dumnezeu. Tocmai de aceea natura şi Dumnezeu nu sunt separați - într-o ființă trează, ei sunt unul.

O ființă iluminată nu este împotriva naturii, nu poate fi. Un iluminat te va ajuta să creşti în ambele direcții: spre natură şi spre Dumnezeu. Acesta este şi efortul meu. Doresc ca toți sannyasinii mei să fie atât de naturali încât rădăcinile să le pătrundă în cel mai adânc colț al ființei - deoarece numai atunci o rădăcină puternică şi solidă poate susține un arbore ale cărui ramuri ating cerul.

Însă de foarte multe ori sunt înțeles complet greşit. Rădăcinile trebuie să atingă centrul sexual, acesta este miezul inferior al ființei; şi doar atunci pot înflori florile supraconştiinței. Lotusul nu poate înflori decât dacă rădăcinile sale se află adânc înfipte în nămolul lacului. Şi acest lucru este posibil doar printr-o perseverență asiduă. Omul este foarte leneş; el este adormit şi este leneş.

Un bărbat şi o femeie au făcut un legământ prin care fiecare promitea că acela care va vorbi primul se va duce să închidă uşa de la intrare, deschisă accidental de vânt. După câteva zile, doi hoți au intrat în casă şi, văzând că cei doi soți nu fac nici o mişcare şi nu spun nimic, au început să le mănânce mâncarea, le-au luat lucrurile valoroase, au

violat-o pe femeie, iar când hoţii au propus să îi radă barba soţului, acesta strigă: “Bine, gata. Voi închide eu uşa asta blestemată!”

Oamenii au devenit foarte leneşi. Lenea face parte din somnul lor. Tocmai de aceea, perseverenţa, efortul susţinut este extrem de necesar. Nu te complace în acest somn inconştient. Iar dacă de multe ori uiţi şi adormi, imediat ce îţi aminteşti că trebuie să te trezeşti, trezeşte-te. Imediat când ai recunoscut o rază de lumină, îndreaptă-ţi spre ea toată energia ta. Nu deveni precum un beţiv care cade şi adoarme acolo unde se nimereşte.

Trei beţivi mergeau pe stradă. Unul ţinea în mână o bucată de pâine, altul un butoiaş cu vin şi al treilea o uşă de maşină. După câţiva metri, un poliţist îi opreşte şi îi întreabă: “Unde vă duceţi?”

“La un picnic” - răspunde cel care avea pâinea.

“La un picnic?” - spune poliţistul. “Pâinea înţeleg la ce vă trebuie -în caz că vă este foame, veţi mânca din ea; din vin puteţi bea când vă este sete. Dar la ce vă foloseşte uşa de maşină?”

“Ei bine” - spune cel de-al treilea beţiv. “Dacă ni se face frig, pot oricând să ridic geamul.”

Când vorbesc despre starea de beţie în care se află oamenii, nu mă refer la beţia din alcool. Lăcomia este o beţie, posesivitatea, ambiţia...mintea doreşte în permanenţă câte ceva. Cerinţele ei nu se sfârşesc niciodată: vrea putere, faimă, bani, sfinţenie. Dacă eşti umil, atunci trebuie să fii cel mai umil om din lume. Mintea nu se opreşte niciodată din a dori....

Furia este o altă beţie. Ai observat că în furie poţi face lucruri pe care în mod obişnuit nu le-ai putea face? Lucruri pe care ulterior le vei regreta. Devino din ce în ce mai atent şi furia va dispărea.

Eu nu spun: să nu fii niciodată furios. Acest lucru a fost repetat de mii de ani şi oamenii nu au făcut altceva decât să îşi reprime sentimentele. Şi cu cât au reprimat mai mult, cu atât au devenit mai inconştienţi. Fiecare aruncă tot felul de gunoaie în pivniţă, iar apoi se mai teme să intre acolo. Nimeni nu doreşte să pătrundă în inconştientul său, deoarece acolo va întâlni tot felul de lucruri urâte; va întâlni tot ce a reprimat şi a evitat.

Eu nu spun nimănui să reprime ceea ce simte, ci dimpotrivă: nu reprima - doar rămâi conştient, fii atent şi observă cum îţi apare furia. O poţi cunoaşte în două moduri: ori să fii violent, să te laşi posedat de ea şi

să devii distructiv, ori să o reprimi. Însă există o a treia cale şi aceasta este calea tuturor buddha: atenţia, conştientizarea, observarea - nici nu te complaci în ea şi nici nu o reprimi. Doar rămâi tăcut şi vezi ce se petrece cu tine. Indulgenţa creează obiceiuri. Dacă astăzi eşti nervos şi mâine eşti nervos şi tot aşa mai multe zile, nu faci altceva decât să te condiţionezi singur să devii nervos.

Aşadar, indulgenţa nu te poate scăpa de ea. Tocmai de aceea toate grupurile terapeutice care insistă pe exprimare rămân blocate într-un anumit punct. Bineînţeles este mult mai bine să exprimi decât să reprimi ceva. Însă există o a treia alternativă, mult mai importantă decât acestea două. Dacă exprimi, îţi faci un obicei din asta; înveţi cum să repeţi mereu acelaşi lucru şi nu vei mai scăpa de el.

În această comună există peste 50 de astfel de grupuri terapeutice, dar rolul lor este doar acela de a crea un echilibru interior. Ele aduc la lumină tot ce a reprimat fiecare, ca hindus, creştin, musulman, evreu, budist. Însă acestea nu reprezintă finalul, ci doar te pregătesc pentru meditaţie. Ele nu sunt ţelul pe care trebuie să îl urmăreşti, ci doar nişte simple metode prin care îţi arunci din sistem tot ce ai acumulat în trecut şi a fost greşit. De-abia atunci îţi va fi foarte uşor să fii atent, conştient.

Însă fiecare trebuie să fie foarte atent să nu devină dependent de astfel de grupuri. Sunt mulţi cărora le face plăcere să treacă dintr-un grup în altul, doar pentru a-şi ocupa timpul cu ceva.

Un grup terapeutic nu are decât rolul de a te ajuta să scapi de ceea ce ai reprimat în interior; el te ajută să exprimi, să elimini toxinele implementate în tine de societate. Dar într-un grup terapeutic nu creşti cu adevărat. După ce vei reajunge în societate, vei reîncepe să reprimi. Iar dacă te hotărăşti să nu mai reprimi şi încerci să exprimi tot ce simţi, atunci te vei putea afla în situaţii foarte periculoase. Nu te vei putea înţelege cu nimeni - cu soţia, cu copiii, cu şefii, cu colegii, cu prietenii. Îţi va fi imposibil să trăieşti. Astfel, după câteva zile, va trebui să începi un alt tratament - bioenergetic, gestalt sau cine mai ştie ce - după care te vei simţi iarăşi dezpovărat. Apoi, iarăşi ajungi în societate şi tot aşa....

Acestea nu te pot ajuta cu adevărat, ci doar îţi vor descărca inima de anumite poveri. Într-un grup de terapie primară poţi striga cât doreşti, dar dacă faci acelaşi lucru pe stradă, cu siguranţă vei ajunge la poliţie. Într-un grup terapeutic chiar eşti încurajat să ţipi şi să îţi descarci mintea; eşti provocat să îţi arunci afară tot ce ai reprimat. Iar când puroiul este scos din rană şi aceasta este lăsată în bătaia vântului şi a razelor de soare, ea se va vindeca de la sine. Dar când vei reveni în societate...cât de mult

poți sta într-un grup terapeutic? În societate vei fi nevoit să reprimi din nou, deoarece nu eşti lăsat să te exprimi.

Astfel, în tine se vor acumula iarăşi tot felul de gunoaie şi vei fi nevoit să revii acolo de unde ai plecat. Este doar o descărcare temporară, benefică din punct de vedere al societății, dar care nu te poate face un buddha. Tocmai de aceea comuna mea este complet diferită de instituții precum acela din Esalen. Acolo se termină prin grupuri - noi doar începem cu ele. Unde ei termină, exact de acolo începem noi.

Şi nu este o coincidență faptul că mii de terapeuți sunt interesați de munca mea. Ei au venit aici.... Printre sannyasinii mei, cei mai mulți sunt Psihoterapeuți. Pretutindeni în lume se simte nevoia de ceva mai mult; toți simt că doar terapia nu este de ajutor - o terapie nu poate face pe nimeni iluminat.

Indulgența creează obiceiuri, reprimarea te face să acumulezi în interior tot felul de otrăvuri şi toxine. Prin exprimare vei arunca otrava spre alții, însă ei nu vor sta cu mâinile în sân - se vor răzbuna. Totul se va transforma într-o luptă.

Iar dacă reprimi.... Datorită inutilității exprimării şi indulgenței, preoții au inventat reprimarea. Aceasta te ferește de pericole şi te ajută să fii un cetățean respectat. Te păstrează călduț. Însă în interior îți creează o rană foarte urâtă şi plină de puroi. În exterior funcționează ca un agent lubrifiant, iar în interior creează nebunie.

Faptul că societatea actuală este cea mai zdruncinată psihic se datorează trecutului. În mai mult de cinci mii de ani, aşa-zişii sfinți i-au sfătuit pe oameni tot felul de stupidități. Oamenii devin din ce în ce mai nebuni şi mai urâți, iar acesta este "meritul" preoților, politicienilor, învățătorilor. Toți sunt responsabili.

Ieri am vorbit despre comisia trimisă de guvernul canadian pentru a investiga această comună, în legătură cu cei doi sannyasini americani dintre care unul a înnebunit şi celălalt s-a sinucis. Bărbatul care s-a sinucis avea peste 60 de ani; timp de 60 de ani el a fost catolic, iar sannyasin nu a fost nici măcar timp de 60 de zile! Mă întreb: de ce nu sunt investigați şi preoții catolicii care l-au cunoscut?

Celălalt sannyasin care a înnebunit era protestant. Eu sunt condamnat de ce i s-a întâmplat, pentru că era şi sannyasin, dar de ce nu este condamnată şi biserica protestantă? El devenise sannyasin doar de câteva zile, iar timp de 35 de ani trăise urmând regulile protestanților.

Este o logică foarte stranie...eu nu încerc decât să îi ajut pe oameni. Când el a venit aici, deja era nebun. Venise la mine după mai bine de şase ani de psihanaliză şi psihoterapie. Nimic nu l-a putut ajuta şi atunci

s-a hotărât să devină sannyasinul meu. Biserica protestantă şi preoţii nu l-au putut ajuta cu nimic, iar el a decis să vină la mine. Dar era prea târziu; ei au făcut o treabă atât de bună încât a fost imposibil să îl mai aduc cu picioarele pe pământ.

Şi nu a stat aici decât trei săptămâni. Nu eu sunt responsabil pentru nebunia lui. Dar oamenii aruncă întreaga vină asupra mea. Dacă un sannyasin face ceva, nu el este condamnat, ci eu. Dar atât de mulţi hinduşi sunt aruncaţi zilnic în închisori - şi totuşi hinduismul nu este condamnat. Atât de mulţi musulmani sunt violenţi şi ucigaşi, dar islamismul nu este făcut responsabil pentru comportamentul lor. Este o lume foarte stupidă şi absurdă.

Mulţi vin şi îmi cer ajutorul şi pe mai mult de 99 % dintre ei îi pot ajuta.

Însă există şi cazuri în care răul este atât de profund încât nu se mai poate face nimic pentru ei. De fapt, eu îi pot ajuta pe toţi, problema este că nu mi se permite să o fac.

De exemplu, un exhibiţionist a venit aici în comună şi a început să îşi arate goliciunea în faţa sannyasinelor. El putea foarte uşor să fie ajutat - dacă i se permitea să rămână dezbrăcat. Sărmanul om nu era deloc rău sau periculos; nu făcea rău nimănui...doar avea ideea asta nebunească de a şoca pe cineva. Aşa dorea el să atragă atenţia. Dacă nimeni nu s-ar fi împotrivit şi i s-ar fi permis să rămână gol, atunci în câteva săptămâni s-ar fi vindecat complet.

Tratamentul este foarte simplu! Dacă i s-ar fi acordat aceeaşi atenţie ca oricărui om, el ar fi fost cel care ar fi rămas şocat. Dacă toţi ar fi vorbit cu el ca şi cum ar fi un om oarecare, cine ştie, poate după câteva zile venea îmbrăcat, încercând în felul acesta să şocheze prin îmbrăcăminte!

Toţi oamenii pot fi ajutaţi, dar societatea nu doreşte acest lucru. Nimeni nu este incurabil. Chiar şi acel singur procent nu este nevindecabil, dar este necesară perseverenţa, efortul susţinut.

Buddha spune: *Cu mare perseverenţă el meditează, căutând libertate şi fericire.*

Meditează - meditaţia înseamnă atenţie, observare - şi vei atinge libertatea şi beatitudinea.

Aşa că fii treaz, reflectează şi observă.
Lucrează cu atenţie şi grijă.
Trăieşte în acest mod
Şi lumina va creşte în tine.

Lumina creşte de la sine. Tu doar devii mai atent, mai tăcut, mai meditativ şi lumina descinde singură în tine. Nu ai pentru ce să pleci undeva.

Prin observare şi muncă
Cel stăpân pe el însuşi se transformă într-o insulă
Pe care nici un potop nu o poate inunda.

Atenția şi conştientizarea ta se vor transforma într-o insulă pe care nu o poate invada şi poseda nici o pasiune, nici o lăcomie, nici o furie. În această insulă, pentru prima dată, devii un individ integrat. Pentru prima dată devii o ființă umană.

Iar această ființă umană este o necesitate absolută în epoca actuală; această nouă ființă - *homo novus.*

6. PRINTR-UN GEAM ÎNTUNECAT

1. Preaiubite Maestre, simt că ştiu răspunsurile. Dar de ce le mai permit întrebărilor să devină probleme?

Savita, nu există răspunsuri, ci doar *răspunsul*. Şi acest răspuns nu poate fi al minții. Mintea este o multiplicitate. Ea deține o mulțime de răspunsuri, dar nu şi *răspunsul*.

Acel răspuns este o stare a non-minții. Nu este verbal. Îl poți cunoaşte, dar nu îl poți reduce la cunoaştere. Îl poți cunoaşte, însă nu îl poți rosti. Este dezvăluit în esența ființei tale interioare. Este lumina care îți iluminează interiorul.

Nu este un răspuns la o anumită întrebare, ci reprezintă sfârşitul tuturor întrebărilor; el nu are nici o legătură cu întrebările. Pur şi simplu dizolvă toate întrebările şi rămâi într-o stare în care nu mai există nici o întrebare...acesta este *răspunsul*. Până când nu este cunoscut, nu vei cunoaşte nimic.

Tocmai de aceea poți simți că ştii o mulțime de răspunsuri, dar întrebările vor continua să te tortureze. Ele apar deoarece rădăcina încă nu a fost tăiată. Datorită ei vor răsări noi frunze, noi ramuri, noi flori.

Rădăcina este tăiată doar în momentul în care te deconectezi de minte şi devii atât de conştientă, atât de atentă încât poți vedea că mintea este ceva separat de tine. Imediat ce ai renunțat la orice identificare cu

mintea şi fiinţezi ca un observator aflat pe vârful unui munte vei vedea că mintea rămâne undeva jos, într-o prăpastie întunecată. Tu rămâi pe culmea însorită, doar ca un martor pur şi tăcut, fără să fii identificată cu nimic - bine, rău, sfânt, impur. Iar în această observare toate întrebările dispar. Mintea se evaporă. Rămâi precum o fiinţă pură, doar o existenţă - o respiraţie, o bătaie a inimii, pe deplin prezentă în acest moment, fără trecut, fără viitor şi chiar şi fără prezent.

Până când nu îţi apare această stare vei simţi de multe ori că deţii răspunsuri la toate întrebările, dar acele răspunsuri vor crea la rândul lor alte întrebări. Ele vor fi precum nişte piese de domino. Poţi citi, poţi cunoaşte, poţi gândi, însă vei fi din ce în ce mai cufundată în minte. Părăseşte mintea!

Tocmai de aceea, sannyasinilor mei nu le ofer nici un fel de răspunsuri, ci le arăt care este răspunsul. Nu putem folosi pluralul, deoarece el este unic.

Este o stare de tăcere, de pace, de non-gândire. Buddha o denumeşte atenţie corectă - *sammasmati*. Şi el spune că adevărul vine de la sine, descinde singur asupra tuturor celor care sunt atenţi, conştienţi. Nu ai pentru ce să îl cauţi, el vine de la sine. Cum poţi căuta ceva ce nu cunoşti? Şi orice vei căuta prin ignoranţă, nu vei obţine decât ignoranţă. Cum ar putea o minte confuză să descopere claritatea, limpezimea? Confuzia nu poate da naştere decât la confuzie - în căutarea realităţii, clarităţii.

Acesta este motivul pentru care Buddha spune: acela care este stăpân pe sine este atent şi clar. *Ais dhammo sanantano* - aceasta este legea, eternă, antică şi inepuizabilă.

A fi tăcut înseamnă a cunoaşte răspunsul. A fi tăcut...când rădăcina este complet tăiată, ramurile nu mai pot creşte.

Savita, îmi spui: "Simt că ştiu răspunsurile."

Asta este doar o iluzie. Şi mintea este foarte şmecheră în crearea iluziilor. Ea este foarte înşelătoare: te poate păcăli chiar şi în cunoaştere. Te poate păcăli în orice! Te poate păcăli că eşti iluminată! Fii foarte atentă! Singurul duşman al tău este mintea - nu există altul.

Vechile scripturi vorbesc despre minte; şi toate au un nume foarte special acordat ei - diavolul. Diavolul nu este cineva exterior ţie; este propria ta minte - ea este cea care te ispiteşte, care îţi vorbeşte şi te convinge de realitatea falsurilor. Fii atentă la ea! Iar prin atenţie, întrebările dispar - dar asta nu înseamnă că ai găsit răspunsul la ele.

Un iluminat nu cunoaşte nici un fel de răspunsuri. În el nu mai există nici un fel de întrebări. Şi, datorită faptului că nu mai are nici un fel de întrebări, fiinţa sa a devenit răspunsul.

Savita, chiar în acest moment este posibil.

Eu nu mă aflu aici pentru a-ți da informații şi cunoaşteri; pe acestea le poți obține de la oricine altcineva. Există mii de universități şi biblioteci. Însă efortul meu este acela de a te dezvăța, de a te face să scapi de tot ce ai învățat, astfel încât să poți redeveni inocentă şi să începi să funcționezi dintr-o stare de non-cunoaştere. Astfel încât să nu mai deții nici un fel de întrebări şi nici un fel de răspunsuri şi să acționezi spontan, - nu prin intermediul prejudecăților minții şi informațiilor acumulate în trecut. Nu vreau decât să redevii un copil pur şi inocent...o oglindă care să oglindească realitatea.

Iar când eşti tăcută, fără nici un gând şi nici o informație mentală, atunci percepția îți va fi clară şi limpede - oglinda nu mai este prăfuită...şi reflectă ceea ce este. Din această oglindire orice acțiune va fi virtuoasă.

2. Preaiubite Maestre, vrei ca fiecare dintre noi să fie un individ liber, dar în timpul muncilor din ashram trebuie să fim foarte disciplinați. Disciplină şi individualitate - nu sunt ele diametral opuse?

Sudarshan, da, vreau să fii un individual, dar nu un individualist. Şi aici este o mare diferență. Individualistul încă nu a devenit individual, ci doar un egoist. Un individ nu are un ego, iar un ego nu poate avea individualitate.

Egoul este un fenomen general - toți îl avem! Nu este nimic special. Toți au un ego. Este atât de comun! Ceva cu adevărat neobişnuit este non-egoul.

Numai o conştiință non-egotică poate atinge individualitatea. Iar prin individualitate înțeleg exact sensul literar al cuvântului: integritate, indivizibilitate, unitate, cristalizare. Gurdjieff folosea termenul de "cristalizare" pentru individualitate. Însă cerința de bază este lipsa egoului, deoarece el este o entitate falsă. El nu îți permite să devii real, autentic. Nu îți va permite să creşti. Este fals, este o iluzie. Tu nu eşti separat de existență, însă egoul îți va pretinde această separare.

Iar celălalt cuvânt care trebuie foarte bine înțeles este "disciplină". Disciplina nu înseamnă ceva impus. În această comună nimeni nu impune nimic nimănui. Dacă ai intrat în această comună, ai facut-o de bună voie. Uşile sunt deschise - poți pleca oricând doreşti. De fapt, de intrat este foarte dificil, iar noi depunem toate eforturile posibile pentru a-i ajuta pe noii veniți să plece. Nimeni nu este împiedicat să o facă, deşi se depun toate eforturile pentru a te împiedica să intri.

Dacă alegi să faci parte din această comună, aceasta este decizia ta - ai fost pregătit să te implici în acest fenomen.

Din această decizie rezultă o anumită disciplină. Poți hotărî oricând să pleci de aici, dar cât timp rămâi înseamnă că ți-ai luat asupra ta o responsabilitate. Şi doar prin această responsabilitate poți creşte. Evoluția este posibilă prin împlinirea totală a responsabilității avute.

Sunt câțiva care încearcă tot posibilul să nu muncească, să nu facă nimic pentru comună. Găsesc tot felul de scuze copilăreşti, doar pentru a evita munca. Însă este o prostie! Ei nu păcălesc pe nimeni altcineva, decât pe ei înşişi. Ei au venit aici pentru a munci asupra ființei lor, pentru a depune eforturi şi pentru a ajunge indivizi integri. Ei au venit aici pentru a evolua, pentru iluminare...iar când evită această comunitate, prin aceasta arată că motivul lor este cu totul altul.

Sudarshan, mă întrebi: "Disciplina şi individualitatea - nu sunt ele diametral opuse?"

Nu! Un individ este întotdeauna un fenomen integru. Cel care nu este disciplinat nu este un individ, ci doar un haos, un conflict permanent. El este divizat; o parte din el îi spune ceva, o altă parte altceva. Şi acesta este un fapt care poate fi observat foarte uşor.

Asta este situația în care se află majoritatea oamenilor! Simți că şi tu te afli într-o asemenea stare în care nu poți spune nici da, nici nu? Simți că deciziile tale sunt întotdeauna luate cu jumătate de inimă?

Un individ integru înseamnă o ființă, care funcționează ca o totalitate, ca o unitate organică. Cum crezi că poți deveni o unitate organică? Doar prin disciplină şi conştiinciozitate.

De aceea Buddha a repetat mereu cuvintele perseverență, efort susținut şi conştient - un efort total. Trebuie să simți că fierbi...da, uneori este dureros, dar depinde doar de tine cum interpretezi. Dacă doreşti cu adevărat să creşti, atunci nu este deloc dureros - este chiar ceva foarte plăcut. Fiecare pas făcut întru disciplinarea ființei îți oferă din ce în mai multă bucurie sufletească.

Disciplină înseamnă pregătire pentru a învăța; de aici şi cuvântul "discipol". Ce este un discipol? Un om care este pregătit să învețe, să se abandoneze, să fie vulnerabil şi deschis față de Maestru.

Pentru a intra în această comună, în acest câmp budic este nevoie de curaj, de dăruire totală. Eu nu doresc altceva decât ca fiecare dintre voi să devină un individual, însă penjtru aceasta trebuie să folosesc multe metode. Bineînțeles, vei trece prin multe încercări, dar numai aşa poți să te contopeşti în unitatea existențială. Timp de mii de vieți ai trăit în multiplicitate, iar pentru a scăpa din această capcană trebuie să depui

un efort susținut şi intens; altminteri somnul nu îți poate fi oprit. Este nevoie de un şoc foarte puternic.

Munca îndeplinită în această comună nu este ceea ce pare la suprafață. Este cu totul altceva - o metodă!

Când cineva vine la mine şi îmi spune că vrea să facă parte din această comună, îi răspund: "Du-te la Deeksha." Ea este instrumentul prin care lucrez! I-am oferit putere totală, deoarece ea este atât de iubitoare, atât de caldă şi de deschisă...ea îi răneşte pe oameni, dar îi şi vindecă. Cu o mână îi loveşte, cu cealaltă îi îngrijeşte.

Iar când te afli în preajma ei şi vezi cum țipă şi se răsteşte la tine şi fece o mulțime de lucruri pentru a te provoca, acestea nu sunt decât nişte metode prin care trebuie să înveți să rămâi atent - este o disciplină prin care înveți să nu mai răspunzi în vechile tale moduri. Şi când ea este foarte drăgăstoasă şi grijulie, ca o mamă, aceasta este o altă metodă prin care încearcă să creeze în tine o reacție pe care cu siguranță a creat-o întine şi mama ta naturală.

Uneori, mamele sunt nişte ființe intolerabile - iar Deeksha este o mamă perfectă!

Sudarshan, ştiu că este dificil - însă orice transformare este grea. Şi trebuie să creez mai multe tehnici şi metode. Trebuie să lucrez asupra fiecărui colț al ființei tale - nimic nu trebuie să rămână neexplorat.

Primul principiu al disciplinei este dăruirea, abandonarea totală. Aparent, pare o contradicție, deoarece întotdeauna ți s-a spus: "Dacă te dăruieşti cuiva, nu mai eşti un individ, ci un sclav." Dar eu îți spun: dacă nu te poți abandona total nu poți deveni un individ în adevăratul sens al cuvântului. Dăruirea este un fenomen măreț şi doar un om foarte curajos se poate dărui cu adevărat. Pentru aceasta îți trebuie o voință de fier. A renunța la a-ți mai folosi voința înseamnă a-ți folosi voința total. Să te înlături singur, să te elimini complet şi să spui un da absolut, în timp ce mintea încearcă din răsputeri să se opună, să te împiedice....

Da, uneori ai dreptate - însă tocmai în aceasta constă frumusețea. Ai dreptate şi totuşi te abandonezi unui lucru care pare complet ilogic.

Deeksha este nebună! Poate că tu eşti mult mai inteligent şi mai rațional decât ea - dar vei fi nevoit să o asculți, să te abandonezi ei. Nebunia ei este calitatea - tocmai de aceea am şi ales-o. Puteam să aleg pe oricare dintre toți aceşti doctori şi profesori şi terapeuți şi ingineri, însă cum te poți abandona unui om de care eşti convins că este normal şi rațional? Dăruirea, abandonarea nu se poate realiza decât față de o persoană sau un lucru care pare a fi complet absurd şi ilogic. Şi prin aceasta vei reuşi să te rupi de trecut.

Această comună este un laborator de alchimie. Fiecare vine aici fiind o multiplicitate şi eu trebuie să îl modelez şi să îl transform într-un individ. Este nevoie de multă muncă pentru a crea individuali puri.

Disciplina este calea pentru crearea individualității. Dar ține minte: fii un individual, nu un individualist. Individualismul este doar o fațetă a egoului. Un individualist ştie că doar pretinde, că doar se preface a fi individual, doar crede în ceva ce el nu este.

Când eşti un individ integru nu mai poți crede în individualism. Iar când acesta a devenit un adevăr pentru ființa ta, nu vei mai avea nevoie să crezi în nimic. Credința este doar un vicleşug prin care încerci să ascunzi ceva: nu cunoşti dacă Dumnezeu există, dar crezi că există. Credinciosul este un ateu - indiferent că este creştin, hindus, budist sau musulman. El este un ipocrit. Prin aceasta încearcă să se păcălească singur şi încearcă să îl păcălească chiar şi pe Dumnezeu! Este doar un papagal care repetă mecanic tot ce a auzit de la alții.

Un om cu adevărat integru nu are nevoie să creadă în nimic - el cunoaşte. Credința este necesară în ignoranță.

A fi un individual este o experiență! Individualismul este foarte facil, dar pentru a fi un individ integru trebuie să treci printr-o disciplină riguroasă. Este nevoie de efort, de muncă, de atenție, de vigilență, de meditație.

Sudarshan, tot ce se petrece în această comună nu sunt altceva decât căi diferite care conduc toate către un singur țel: meditația. În bucătărie, în atelierele de lucru, în magazine, în grădină - toate acțiunile par banale şi normale. Nu este aşa. Du-te să îi vezi pe tâmplarii noştri cum lucrează; desigur, munca lor este aceeaşi ca a oricărui tâmplar - dar calitatea lor este complet diferită. Participă, munceşte la un loc cu ei şi atunci o vei putea simți. Iar această calitate este iubirea, încrederea, dăruirea.

Sannyasinii mei se află aici pentru că mă iubesc; ei stau aici pentru a fi lângă mine. Iar datorită faptului că mă iubesc sunt pregătiți să facă orice. Însă ceea ce vezi în exterior nu este totul. Priveşte calitatea lor interioară. Trăieşte lângă ei şi în ei. Devino un participant.

Sudarshan, se pare că tu încă eşti un spectator. Poate că lucrezi în comună, dar încă nu ai devenit un participant - altminteri această întrebare ar fi fost imposibilă.

3. De ce am sentimentul că îmi lipseşte ceva? De ce simt că trebuie să fiu altcineva? Te rog, ajută-mă să scap de aceste gunoaie.

Dhyana Yogi, dacă ai înțeles că sunt nişte gunoaie, atunci cum vrei să te ajut să scapi de ele? A le recunoaşte ca fiind gunoaie înseamnă aruncarea lor!

Dar se pare că tu doar m-ai auzit pe mine spunându-le aşa; nu a fost experiența ta, ci doar ai împrumutat cuvintele mele şi te agăți de ele. Adânc înăuntrul tău ştii că ele nu sunt nişte gunoaie, ci o comoară pe care simți că trebuie să o protejezi.

Nu te poți transforma dacă începi să crezi orbeşte în cuvintele mele. Asta nu este o revoluție, nu este o conversie. Poți crede în Iisus, în Mahomed, în Buddha, în mine sau în oricine altcineva, dar cu ce te va ajuta această credință oarbă? Doar îți schimbi obiectul credinței, iar mintea rămâne aceeaşi. Crezi în Iisus, însă el vorbeşte într-un limbaj folosit în urmă cu două mii de ani. Contextul nu mai este acelaşi. Eu vorbesc limbajul secolului 20. Pe acesta îl poți înțelege; aşa că îți retragi atenția de la Iisus şi o îndrepți asupra mea. Este ceva foarte ieftin.

Eu nu spun că trebuie să crezi în mine, ci îți cer să renunți la orice credință şi să începi să vezi, deoarece credința este oarbă - priveşte cu ochii deschişi! Este într-adevăr acela un gunoi? Dacă da, atunci nu vei mai cere ajutorul nimănui, pentru a scăpa de el.

Nimeni nu întreabă pe altcineva cum să îşi arunce gunoiul din casă. Problema este că tu crezi că acel gunoi este din aur.

Un om integru şi autentic te poate convinge intelectual foarte uşor că ai în interior un gunoi. În prezența acelei ființe simți că eşti copleşită de existența sa şi începi să îți repeți în interior: "Da, este un gunoi." Dar adânc înăuntrul tău simți că este o bucată de aur! Tocmai de aceea îți apare această întrebare: cum să renunți la el?

Tu te agăți singură de el. Gunoiul nu este interesat deloc de tine; chiar dacă îl vei arunca, nu îți va reproşa: "De ce m-ai aruncat?" Nu îți va spune nimic şi nu îți va crea nici un fel de probleme. Nu îți va cere să divorțezi de el în mod legal! Şi, dacă reuşeşti să îl arunci, cu siguranță el va fi mai fericit decât este acum! Va fi liber. Probabil că s-a săturat de tine şi vrea să trăiască singur. De ce nu îl laşi? Pentru că adânc în interiorul tău crezi că el este ceva prețios.

Dhyana Yogi, mă întrebi: "De ce am sentimentul că îmi lipseşte ceva?"

Pentru că fiecare om, încă din copilărie, a fost învățat că nu are nici o valoare; că trebuie să îşi câştige prestigiul şi prețiozitatea. Părinții, învățătorii, politicienii, preoții - toți se află într-o conspirație împotriva copiilor. Şi cea mai bună cale este distrugerea încrederii în ei înşişi.

Pentru a distruge încrederea pe care o copil o are în el însuşi este nevoie ca mai întâi să îl convingi de faptul că este un nimeni, iar apoi să îi dovedeşti prin tot felul de exemple stupide că trebuie să muncească mult până să ajungă cineva...că trebuie să lupte, să fie ambițios, să nu

cedeze niciodată. Astfel, noi îl condiționăm să devină violent şi distrugător. Îi implementăm ideea că nu are nici o valoare dacă nu începe să alerge după bani, după faimă, putere, prestigiu.

Iar eu spun: fiecare copil se naşte ca un buddha. Bineînțeles este inconştient de acest lucru; el nu este conştient de realitatea ființei sale. Dar, în esență, toți suntem Buddha. Şi ceea ce spun eu este complet diferit față de ceea ce ai auzit, tocmai de aceea apare o problemă. Eu îți spun: chiar acum eşti un buddha! - însă întreaga condiționare te face să gândeşti: "Cum este posibil aşa ceva? Să fiu un buddha chiar aici-acum? Nu, poate mâine; poate după ce voi munci din greu, poate într-o viață viitoare...dar chiar acum?" Pare ceva imposibil.

Problema este că ai crezut şi mai crezi prea mult în părinți, în preoți, în politicieni, în învățători. Ai acumulat în interior toate gunoaiele spuse de ei şi îți este foarte greu să le arunci - este şi normal, după atâtea vieți în care le-ai purtat cu tine. Te-ai ataşat de ele ca de cele mai prețioase lucruri! Însă le poți arunca şi poți fi un buddha chiar în aceasta clipă!

Nu este vorba de atingere, ci de conştientizare. Fii conştientă, devino atentă şi observă cine eşti. Nu trebuie să faci nimic altceva.

Însă când mă asculți, o parte a minții îți spune: "Da, Maestrul are dreptate!" Un fragment din minte acceptă ceea ce spun, deoarece orice aş rosti este un adevăr din viață. Dar condiționarea impusă de societate răbufneşte imediat ce pleci de lângă mine - mintea se va răzbuna şi va înăbuşi acel micuț fragment care a avut neruşinarea să accepte aşa ceva! Şi, desigur, mintea este foarte puternică - tocmai de aceea îți şi poate distruge inteligența.

Inteligența nu are nimic de-a face cu mintea; inteligența aparține inimii. Este o calitate a inimii. Intelectul este o calitate a minții. Un intelectual nu este neapărat şi o persoană inteligentă, iar o ființă inteligentă nu este neapărat nevoie să fie şi intelectuală.

Intelectul este cel care devine plin de gunoaie - şi eu nu încerc altceva decât să îți trezesc inteligența. Iar societatea nu a încercat altceva decât să te facă să devii inconştient de inteligența ta nativă. Societatea nu doreşte ca oamenii să fie inteligenți, pentru că doar aşa îi poate controla; societatea nu poate domina şi subjuga un om inteligent.

Iar oamenii ascultători şi supuşi sunt numai cei stupizi, ei pur şi simplu vegetează, se află într-o stare de inerție şi nu depun nici măcar un efort pentru a trăi intens. Stupiditatea este obedință, iar obedința creează stupiditate.

Un fermier ajunge într-un orăşel din Vestul Sălbatic, călărind complet dezbrăcat pe calul său. Şeriful îl opreşte imediat şi îl întreabă:

“Hei, cowboy, nu ai pic de respect să umbli dezbrăcat prin oraşul nostru? Ce s-a întâmplat cu tine?”

Fermierul îi răspunde: “Domnule şerif, să vă explic. Bătrânul meu tată m-a trimis în oraş să îi cumpăr câte ceva provizii. Pe marginea drumului am întâlnit o doamnă care mi-a cerut ajutorul. Tatăl meu m-a învăţat să fiu întotdeauna respectuos cu femeile şi să le ajut cât pot de bine. Aşa că m-am dat jos de pe cal şi am ajutat-o să îşi care coşul cu mâncare la marginea râului. Apoi am ajutat-o să întindă pătura şi am făcut tot ce mi-a cerut. La un moment dat, ea mi-a spus: «Cowboy, ce-ar fi să-ţi dai jos cizmele.» Aşa că eu a trebuit să o ascult. După aceea mi-a cerut: «Ce zici, nu vrei să renunţi şi la haine?» Şi aşa am făcut. Iar ea stătea complet dezbrăcată pe pătură, era goală ca un nou-născut. Atunci mi-a aruncat aşa o privire şi mi-a spus: «Acum treci la treabă cowboy!»...şi mi-am amintit ce trebuia să fac. Aşa că iată-mă în oraş!”

Obedienţa este o formă a stupidităţii - iar societatea nu doreşte să aibe decât oameni stupizi. Aceştia rămân întotdeauna în tiparele impuse, se conformează şabloanelor sociale.

Şi chiar dacă unii dintre ei reuşesc să vadă putreziciunea acţiunilor lor, doar închid ochii şi acceptă prosteşte orice explicaţie.

De exemplu, India a suferit timp de secole de sărăcie, foamete, mizerie, boli. Însă datorită faptului că oamenii sunt foarte creduli şi cred orbeşte în tot ce li se spune, pur şi simplu au transformat sărăcia în ceva virtuos. Ei chiar venerează sărăcia şi foametea. Mulţi cred că Dumnezeu i-a făcut săraci, pentru că sărăcia este ceva pios. Iar când renunţi la bogăţii şi devii un ascet dezbrăcat, milioane de oameni vor începe să te venereze, te vor crede un mare sfânt, chiar dacă în realitate eşti complet stupid. Am întâlnit mulţi înţelepţi stupizi.

Asta pare o contradicţie în termeni - cum poate un înţelept să fie stupid? El nu poate fi decât înţelept! Însă este foarte dificil în această lume să fii cu adevărat înţelept şi să ajungi să fii venerat. Oamenii înţelepţi sfârşesc deobicei prin a fi crucificaţi, ucişi, torturaţi, otrăviţi. Iar oamenii stupizi ajung întotdeauna să fie veneraţi. Ei vor face exact ceea ce le cere societatea. Astfel, câţiva au ajuns să venereze sărăcia.

Gandhi obişnuia să îi numească pe săraci *daridra narayana* - “săracii sunt divini”. Sărăcia este divină! Oamenii săraci sunt zei! Dacă ar fi aşa, atunci cui nu i-ar plăcea să fie sărac?

Şi mai există alte explicaţii: eşti sărac, pentru că în vieţile trecute ai păcătuit. Aceste explicaţii puerile au fost inventate pentru oameni care nu cred în Dumnezeu. Jainişîii, budiştii nu vor accepta prima explicaţie; ei au nevoie de altă explicaţie: teoria karmei. Însă şi aceasta îndeamnă la acelaşi lucru! Dacă ai comis păcate în vieţile trecute, atunci este mai

bine să accepți ceea ce trăieşti în prezent şi să nu opui nici un fel de rezistență sărăciei. Dacă te opui, atunci îți creezi iarăşi o karmă rea şi vei suferi în viitor. Mai bine suferă în tăcere şi fii mulțumit. Astfel, oamenii s-au transformat în nişte laşi; ei nu mai au nici un fel de rebeliune interioară.

Societatea vrea ca oamenii să fie stupizi, neinteligenți. Inteligența este periculoasă. Inteligența te va face să gândeşti singur, să priveşti în jurul tău, nu în scripturi; să crezi doar în experiența ta directă.

Dhyana Yogi, te rog nu crede ce spun.

Experimentează, meditează, trăieşte - până când nu devine propria ta înțelegere, nimic nu te va ajuta.

Mă întrebi: "De ce am sentimentul că îmi lipseşte ceva?"

Pentru că întotdeauna ți s-a spus să cauți ceva. Ai alergat încolo şi incoace şi este normal să simți acest lucru. Eu îți spun: nu ai pierdut niciodată ceea ce cauți! Nu mai căuta. Deja deții totul! Doar priveşte în interior şi vei găsi acolo comori inepuizabile de fericire, extaz, beatitudine, iubire.

Dacă priveşti în interior nu pierzi nimic; însă când te îndrepți spre exterior vei ajunge să te simți din ce în ce mai frustrată. Şi, pe măsură ce îmbătrâneşti şi vezi că viața ți se scurge printre degete, te simți din ce în ce mai disperată. Iar ironia este că tu ai deja totul. Întotdeauna a fost prezent în tine...chiar în această clipă este acolo.

Însă nu mă crede nici pe mine. Eu nu vreau să am lângă mine credincioşi creduli, ci vreau să te ajut să experimentezi. În momentul în care a devenit experiența ta proprie, vei fi eliberată. Adevărul eliberează, spune Iisus - nu credința, ci adevărul.

Dar adevărul meu nu poate fi şi al tău. Doar adevărul tău poate fi real pentru tine. Într-adevăr, adevărul eliberează, însă vreau să îți spun că acesta trebuie să fie al tău - trăit, experimentat. Adevărul altcuiva nu poate face altceva decât să te înrobească.

Dhyana Yogi, nu îți lipseşte nimic. Nimănui nu îi lipseşte ceva. Stă în natura lucrurilor ca nouă să nu ne lipsească nimic. Noi suntem parte din Dumnezeu şi Dumnezeu este parte din noi. Nu avem cum să pierdem ceva. Cum ai putea fugi de tine însuți? Unde ai fugi? Oriunde te-ai afla, vei rămâne tu însuți - chiar şi în iad, deoarece totul este Dumnezeu.

El te aşteaptă răbdător, tu doar trebuie să priveşti înăuntru.

Mai întrebi: "De ce simt că trebuie să fiu altcineva?"

Deoarece ți s-a spus mereu: "Fii cineva! Uite cât de măreț este Buddha, Krishna, Hristos! Fii ca ei!" Însă dacă încerci aceasta, cu siguranță vei muri frustrată, tristă, neîmplinită. Nimeni nu poate fi ca

Buddha. Nimeni nu este menit să fie. Nimeni nu poate să fie ca Iisus. Fiecare trebuie să fie el însuşi.

Zusiya, un mare Maestru din tradiția hassidică, a fost întrebat înainte să moară: "Zusiya, când îl vei întâlni pe Dumnezeu - şi asta se va întâmpla foarte curând - vei putea să îi spui că l-ai ascultat credincios pe Moise şi i-ai ascultat pe deplin învățăturile?"

Zusiya a deschis ochii şi ultimele sale cuvinte au fost: "Nu mai vorbi prostii! Dumnezeu nu mă va întreba niciodată: «Zusiya, de ce nu ai fost ca Moise?» El mă va întreba: «Zusiya, de ce nu ai fost ca Zusiya?

Fiecare trebuie să fie el însuşi. Şi, de fapt, chiar asta înseamnă a fi iluminat: a fi tu însuți. Asta înseamnă conştiința-hristică: a fi tu însuți. Buddha nu a imitat pe nimeni. Iisus nu a imitat pe nimeni. Crezi că înaintea lor nu au existat alți iluminați. Crezi că lui Buddha nu i-a spus nimeni: "Fii precum Krishna! Fii precum Parshvanath! Fii precum Adinatha!" Şi el a citit scripturile, a auzit povestiri antice despre Rama, Krishna, Parasuram, însă nu a încercat niciodată să imite pe cineva -tocmai de aceea a devenit iluminat.

El a dorit doar să fie el însuşi, a vrut să se cunoască pe sine.

Iisus nu a încercat niciodată să fie ca Abraham, Moise, lezechiel, ci doar a fost el însuşi. Asta a fost crima lui şi pentru asta a fost crucificat. Aceiaşi torționari ai săi l-ar fi venerat dacă el ar fi început să îl imite pe Moise. Ar fi fost precum un robot care repetă mecanic cele zece porunci şi toți evreii l-ar fi ridicat în slăvi. Însă pentru că a fost el însuşi a sfârşit prin a fi crucificat.

O societate putredă şi coruptă, gloatele de oameni stupizi nu pot tolera ființele individuale. Le este imposibil să accepte un Socrate. Ştii care a fost crima de care a fost acuzat Socrate? Aceeaşi de care sunt acuzat şi eu! Că el corupe mințile oamenilor, mințile tinerilor. Acelaşi lucru îl spun şi dușmanii mei despre mine.

Socrate nu încerca decât să le trezească inteligența; el era un om autentic, iar societatea se teme de astfel de persoane. Când oamenii încep să se trezească din adormire şi încep să vadă realitatea, atunci vastele interese ale preoților şi politicienilor nu mai pot continua. Ei nu vor mai putea să îi mâne pe oameni ca pe vite.

Între preoți şi politicieni există o conspirație: ei nu urmăresc altceva decât să exploateze, să domine şi să oprime. Şi legea lor fundamentală este următoarea: nu trebuie să permitem apariția inteligenței. Astfel, încep să le ofere oamenilor tot felul de substituente. Care sunt acestea? Una este intelectualitatea. Le oferi oamenilor educație, cunoştințe moarte şi astfel îi prinzi în capcană.

Ai auzit vreodată ca dintr-o universitate să iasă un om inteligent? Dimpotrivă, dacă se întâmplă să începi studiile fiind un om inteligent, după ce vei termina vei fi doar un intelectual, un scolastic, un erudit care cunoaşte toate scripturile. Sistemul educațional a fost inventat pentru a susține putreziciunea societății. Educația nu este făcută pentru a-i ajuta pe oameni, ci pentru a-i menține în sclavie.

Dhyana Yogi, *eu* nu te pot ajuta să îți arunci gunoiul, dar te pot ajuta să devii mai conştientă. Şi când devii conştientă, gunoiul dispare de la sine. Într-o bună zi, brusc, vei simți că pe umerii tăi nu se mai află nici o povară. Conştiința este precum lumina: când faci lumină într-o cameră întunecată, unde mai este întunericul?

Buddha spune: devino din ce în ce mai conştient şi lumina va apărea...*ais dhammo sanantano*.

4. De multe ori am citit în Noul Testament "Imnul Iubirii" - Mie mi se pare că şi mesajul tău este acelaşi. De asemenea este foarte semnificativ faptul că în el nu este folosit deloc cuvântul "Dumnezeu". În acest minunat poem nu găsesc nimic care să îți contrazică mesajul.

Pe de altă parte, în discursurile tale se pare că spui exact acelaşi lucru. Am dreptate?

Preaiubite Maestre, tu ai o voce foarte plăcută şi mi-ar plăcea să te aud recitând câteva strofe din el, mai ales că simt că în curând vei înceta să mai vorbeşti în public.

Premartha, mesajul tuturor buddha este întotdeauna acelaşi, deoarece adevărul este unul. Exprimările pot diferi, însă finalul este acelaşi.

Milioane de degete pot arăta spre Lună. Însă Luna va rămâne unică. Şi, desigur, degetele vor fi diferite; degetul meu nu va fi identic cu al lui Iisus, sau al lui Buddha - dar Luna este aceeaşi. Acest imn este un deget minunat. Reprezintă esența tuturor învățăturilor iluminaților din toate epocile - trecut, prezent şi viitor.

Chiar de-aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti,
Dar iubire nu am,
Voi fi doar precum o aramă răsunătoare sau un taler zdrăngănitor.
Şi chiar de-aş avea darul profeției
Şi aş înțelege toate misterele şi cunoaşterile:
Şi chiar de-aş avea toată credința încât să pot munta munții,
Dar iubire nu am,
Nu sunt nimic.
Şi chiar dacă mi-am dăruit toate bogățiile săracilor
Şi mi-aş da trupul să fie ars,

Dar iubire nu am,
Nu-mi foloseşte la nimic.

Iubirea a suferit îndelung, dar ea este plină de bunătate;
Iubirea nu este invidioasă, nu se laudă şi nu se mândreşte;
Nu este mânioasă sau furioasă, nu bagă în seamă răul şi nu caută nimic pentru ea;
Nu se bucură de duşmănie, ci se bucură de adevăr;
Ea suportă toate, crede în toate,
Speră şi nădăjduieşte în toate lucrurile.

Iubirea nu piere niciodată;
Dar profeţiile şi proorocirile cu toate vor pieri;
Limbajele vor înceta şi cunoaşterile vor dispărea.
Căci cunoaştem parţial şi profeţim parţial.
Iar când va veni ceea ce este desăvârşit,
Ceea ce este "parţial" va lua sfârşit.

Când eram copil, vorbeam ca un copil,
Înţelegeam, simţeam şi gândeam ca un copil;
Iar când am devenit matur, am înlăturat tot ce era copilăresc.
Acum văd ca printr-un geam întunecat;
Dar atunci vom fi faţă în faţă.
Acum cunosc parţial,
Atunci voi cunoaşte total, aşa cum sunt cunoscut şi eu.
Acum mai rămân doar acestea trei: credinţa, speranţa şi iubirea;
Dar cea mai mare dintre ele este iubirea.

Acestea sunt calităţile esenţiale ale unei persoane religioase. Acesta este mesajul meu - acesta este *mesajul*!

Limbajul este puţin cam greoi, dar asta se datorează faptului că este foarte vechi - însă are o frumuseţe aparte a sa, are o poezie aparte. Pe măsură ce devenim din ce în ce mai ştiinţifici şi limbajele vor deveni mai tehnice, mai rigide, mai ştiinţifice.

Acest imn are o vechime de două mii de ani, dar are o calitate aparte: este plin de minunăţie, de mister, de inocenţă. Premartha, ai dreptate: nu există nimic în el care să îmi contrazică vorbele şi nu există nimic în el pe care să doresc să-l contrazic. Cine a scris aceste rânduri a fost un iluminat.

Însă nu este îndeajuns doar să repeţi aceste cuvinte. Ele sunt minunate şi este foarte plăcut să le cânţi, dar nu este de ajuns. Pune-le în practică şi viaţa îţi va înflori. Permite-le să se dizolve în sângele şi

oasele tale; permite-le să te înconjoare ca o aură. Nu doar le repeta. Aici este pericolul. Poți deveni atât de atrasă şi fermecată de frumusețea lor încât să îți iroseşti întreaga viață repetându-le. Şi cu cât le repeți mai mult, cu atât te vor hipnotiza mai profund...pentru că acest mesaj antic este foarte puternic şi are multe semnificații.

Nu încerca să îl analizezi lingvistic şi filosofic. Este o rugăciune! Iar o rugăciune nu este ceva care să poată fi spus, ci simțit. O rugăciune nu este ceva care trebuie recitat, ci trăit. Trăieşte-o!

Da, este adevărat: *"Acum mai rămân doar acestea trei: credința, speranța şi iubirea; Dar cea mai mare dintre ele este iubirea."*

Te poți gândi la iubire, îți poți imagina multe lucruri minunate despre ea, însă la ce te vor ajuta acestea? Ceea ce îți va fi de ajutor este să devii iubire. Iubirea trebuie să devină miezul tău esențial. Totul trebuie sacrificat pentru iubire şi totul trebuie să devină parte integrantă din viața ta plină de iubire.

Doar atunci această rugăciune va fi adevărată pentru tine. Şi atunci ea nu va mai fi creştină, nu va mai aparține Noului Testament.
Va fi ceva care face parte din inima ta; o vei respira, o vei trăi. Şi oricine va veni în preajma ta, o va simți, va avea o strălucire a ei. Când o trăieşti, atunci vei putea face puțină lumină pe cărarea oricui....

Scripturile pot fi înțelese doar dacă sunt puse în practică. Dar oamenii fac exact invers: ei le citesc şi cred că le-au înțeles. Ele sunt foarte simple şi tocmai de aceea sunt foarte uşor de înțeles în mod intelectual. Oamenii sunt foarte eficienți în a recita şi repeta cuvintele altora. Însă ce înțeleg ei din ele? Tot ce vor înțelege intelectual nu va fi corect, deoarece le va reflecta starea minții lor, nu starea minții care a rostit aceste cuvinte.

Un fermier în vârstă de 65 de ani şi-a vândut ferma şi animalele, hotărându-se să viziteze lumea. Pentru început a decis să meargă mai întâi în New York, pentru a admira zgârie-norii.

După ce s-a instalat în camera de la hotel, stătea relaxat în pat, când se deschide uşa camerei şi în fața fermierului apare o blondă superbă, îmbrăcată doar într-un furou transparent.

"Oh, îmi pare rău, se pare că am greşit camera."

"Nu" - a corectat-o bătrânul. "Te afli în camera potrivită, doar că ai întârziat cam 40 de ani!"

Interpretarea va fi întotdeauna subiectivă. Îl poți cita pe Iisus şi pe Buddha, dar cine va interpreta vorbele lor? *Tu*. Şi care va fi înțelegerea ta? Ce lumină ai tu? Minunatele lor vorbe vor rămâne doar nişte cuvinte. Da, vor fi foarte poetice, însă poezia nu te poate elibera, atâta timp cât tu

nu le experimentezi mesajul, atâta vreme cât tu nu devii un observator, un martor al scripturilor.

Interpretările îți vor reflecta întotdeauna propria minte. Când te priveşti în oglindă, nu vezi oglinda, ci doar propriul tău chip. Vei fi capabil să vezi oglinda doar când ți-ai pierdut masca, când ai scăpat de minte, când nu mai eşti tu. Când ai devenit un nimeni, vei sta în fața oglinzii şi ea nu va mai oglindi nimic - tu nu vei mai fi reflectat în ea, tu nu vei mai fi prezent acolo. Înainte de a deveni o absență, a sta în fața unei oglinzi este ceva inutil.

Şi asta fac toți oamenii: citesc Bhagavad Gita, Biblia, Coranul, Dhammapada şi doar se citează pe ei înşişi.

O mamă îi citea fiicei sale dintr-o carte al cărui subiect era moralitatea sexuală. "Desigur, înțeleg faptul că poți fi tentată să încerci - toți suntem oameni. Dar, draga mea, când simți ispita, pune-ți această simplă întrebare: merită o oră de plăcere o viață întreagă de umilințe?"

"Oooh, mamă" - o întreabă fata - "dar cum faci să dureze o oră?"

Ține minte: nu îl poți înțelege pe Iisus, pe Moise, pe Zarathustra. Chipul tău se va interpune între voi.

Pacientul se plângea doctorului de relația sa conjugală. Acesta îi spunea că prima dată când o face, soția sa se simte minunat, dar a doua oară el este plin de transpirație.

Doctorul s-a decis să o consulte şi pe soția acestuia şi o întreabă: "Nu este straniu că prima oară este minunat, iar a doua oară partenerul tău este plin de transpirație?"

"De ce să fie straniu?" - se miră femeia. "Prima oară este în ianuarie, iar a doua oară în iulie!"

Nu poți pătrunde direct în cuvintele iluminaților. Mai întâi trebuie să pătrunzi în tine însuți. Întâlnirea fundamentală trebuie să se producă cu tine însuți şi atunci îi vei înțelege pe toți buddha. Şi atunci se va mai produce ceva: vei vedea că Iisus, Buddha, Moise şi Mahomed nu spun lucruri diferite.

Până când o persoană nu devine un martor direct al adevărului final, ea va continua să creadă că Iisus spune ceva, Mahomed altceva, Buddha cu totul altceva; va avea impresia că budismul este antagonist islamismului, hinduismul este împotriva jainismului. Atâta timp cât nu poți experimenta direct adevărul vei continua să crezi că toate aceste trei sute de religii existente se află în contradicție una cu cealaltă. Însă în clipa în care ai pătruns şi ai realizat adevărul ființei tale interioare, toate aceste sute de religii vor dispărea, se vor dizolva de la sine - şi acolo va rămâne doar religiozitatea.

Mai demult - la fel ca şi Premartha - un misionar creştin s-a dus la un Maestru zen. El dorea să îl convertească pe acesta la creştinism, aşa că a început să îi citească din Predica de pe Munte. Imediat ce a auzit câteva cuvinte, Maestrul i-a spus: "Opreşte-te! Cine a scris aceste rânduri a fost un buddha!"

Misionarul a rămas surprins şi a spus: "Dar acestea sunt cuvintele lui Iisus!"

Maestrul i-a răspuns: "Nu are importanță numele său, ceea ce este important este că el a fost un buddha. A ajuns acasă"

Şi acelaşi lucru îl spun şi eu, deoarece îl cunosc, îl trăiesc. Odată ce l-ai gustat, îl vei cunoaşte şi tu. În orice formă îți va apărea adevărul, îl vei recunoaşte imediat. Dar mai întâi devino un martor.

5. Preaiubite Maestre, doar un singur pas?

Da, Digambara. De fapt, nici măcar unul...deoarece nu ai unde pleca. Deja existăm în Dumnezeu! Spun "doar un singur pas", sau "doar un salt", pentru a te consola - deoarece altfel nu vei înțelege.

Am redus la minimum totul, astfel încât să ai impresia că trebuie să faci ceva, pentru că oamenii nu înțeleg decât limbajul acțiunii. Ai rămâne foarte surprins dacă ți-aş spune: "Nu trebuie să faci nimic, nu trebuie să faci nici măcar un singur pas."

Adevărul există şi pentru a-l cunoaşte nu este nevoie de nimic. Doar rămâi tăcut, fără să faci nimic, primăvara vine şi iarba creşte de la sine. Însă aceasta poate fi prea mult pentru tine. Mintea va ignora complet aceste vorbe sau va crede că sunt nişte prostii. Cum să ajungi la Dumnezeu fără să faci nimic? Chiar ideea de "a ajunge" este greşită. De aceea, mintea are nevoie de o scurtătură - pe aceasta o poate înțelege. Acesta este şi motivul pentru care spun "un singur pas" - aceasta este cea mai scurtă scurtătură; mai mult nu se poate.

Un singur pas! Aceasta este doar pentru a te face să înțelegi că acțiunea este ne-esențială. Pentru a-ți realiza ființa interioară nu ai nevoie să faci nimic. Iar când vei fi pregătit să faci acel pas şi devii convins că el este necesar, atunci voi veni şi îți voi şopti la ureche: "Nu ai nevoie de nimic - deja eşti acolo!"

Rabiya, un mare mistic sufit, mergea pe stradă.... Era strada pe care ea mergea zilnic în piață şi spunea oamenilor la ce adevăr a ajuns. În fiecare zi, în drumul ei, ea îl vedea pe Hassan, un alt binecunoscut mistic, cum stătea în fața uşii moscheii şi se ruga: "Doamne, te rog, deschide uşa! Te rog, lasă-mă să intru!"

În acea zi, Rabiya nu a mai putut suporta. Hassan plângea şi se ruga cu patimă: "Doamne, deschide uşa! Lasă-mă să intru! De ce nu mă asculți? De ce nu îmi primeşti rugăciunile?"

Până atunci, ea râdea mereu ori de câte ori îl vedea şi auzea pe Hassan cum se ruga. Însă în acea zi nu a mai suportat...lacrimile lui, cuvintele sale pline de foc. Rabiya s-a dus la el şi la apucat de umeri şi l-a zdruncinat: "Încetează acest non-sens! Uşa este deschisă - de fapt, tu eşti deja înăuntru!"

Hassan a ridicat ochii spre ea şi acel moment a devenit un moment de revelație. Privind adânc în ochii ei, el i s-a închinat, i-a atins picioarele şi i-a spus: "Ai venit la timp; altminteri aş fi plâns întreaga viață! Timp de ani de zile am făcut acest lucru - unde ai fost până acum? Şi ştiu că ai trecut pe aici în fiecare zi şi m-ai văzut plângând şi tânjind după tine."

Rabiya i-a spus: "Da, însă adevărul nu poate fi spus decât într-un anumit moment, într-un anumit, context şi într-un anume spațiu. Am aşteptat clipa potrivită; şi ea a venit astăzi. Acum a fost cel mai bine - de aceea am venit lângă tine. Dacă aş fi venit ieri, poate că te-ai fi simțit ofensat sau iritat.

Poate că ai fi reacționat violent şi mi-ai fi spus: «De ce mi-ai tulburat rugăciunea?» Şi nu este bine să întrerupi rugăciunea nimănui."

Nici măcar un rege nu are voie să întrerupă rugăciunea unui cerşetor. Chiar şi fața de un criminal, poliția va trebui să aştepte până când acesta îşi spune rugăciunea - de-abia după aceea poate să îl aresteze. Rugăciunea nu trebuie întreruptă de nimeni.

Rabiya a continuat: "Am vrut mereu să îți spun acest lucru - «Hassan, nu te mai prosti, uşa este deja deschisă - şi tu, de fapt, chiar, eşti înăuntru!» Dar a trebuit să aştept momentul potrivit."

Digambara, îți spun că nu ai nevoie decât de "un singur pas" - însă se pare că este ceva de necrezut pentru tine, de aceea ți-a şi apărut întrebarea.

Digambara, nu ai nevoie de nici măcar un singur pas. Însă încă nu a venit momentul potrivit, cel puțin pentru tine. Când va veni, îți voi şopti la ureche: "Digambara, deja eşti înăuntru. Nu ai nevoie să faci nici măcar un singur pas" - deoarece această călătorie nu are nimic de-a face cu exteriorul.

Este ca şi atunci când visezi că te afli undeva foarte departe. Îți va trebui mult timp să revii acasă? Deja eşti acasă, doar că visezi că te afli undeva departe. Tot ce ai nevoie este să te trezeşti.

Şi trezirea se poate produce printr-un şoc, aşa cum Rabiya l-a zdruncinat pe Hassan, la fel te voi zgâlțâi şi eu! Ai nevoie de nişte apă

foarte rece - altfel nu îți vei deschide ochii. Crezi că atunci mă vei mai întreba: "Cum să ajung acasă - sunt tocmai în Timbuktu"? - nu, pur şi simplu vei vedea că eşti acasă şi nu ai plecat niciodată de acolo. Doar ai adormit şi ai visat că te plimbai prin Timbuktu. Nu ai ajuns niciodată cu adevărat acolo.

Nimeni nu a ieşit vreodată din Dumnezeu! Este imposibil - deoarece numai Divinul există. Unde am putea pleca, *unde*? Nu există altceva decât Dumnezeu. Noi suntem mereu în el şi el este întotdeauna în noi. Însă trebuie doar să ne trezim.

Nici măcar un singur pas - aceasta este o şmecherie pentru a te aduce mai aproape de adevăr, pentru a te deschide. Şi, încet-încet, vei fi convins. O mie de paşi sunt reduşi la unul singur şi apoi te voi lipsi şi de acel pas. Însă pentru aceasta se va petrece la momentul potrivit. Adevărul final nu poate fi rostit decât când eşti copt, într-o clipă oportună.

Şi acel moment va veni.

Doar fii pregătit să îl primeşti, să îi urez bun venit....

7. PRIN OBSERVARE …

Prostul este neatent şi nepăsător,
Dar înțeleptul îşi păzeşte atenția
Ca pe cea mai de preț comoară.

El nu se lasă pradă dorințelor.
El meditează.
Şi prin hotărârea sa de neclintit
El descoperă adevărata fericire.

El învinge dorința –
Şi din turnul înțelepciunii sale
Priveşte imparțial
La mulțimile pline de suferință.
El stă pe vârful unui munte
Şi priveşte la cei aflați jos în vale.

Plin de atenție printre cei neglijenți,
Treaz printre cei adormiți,
Rapid şi agil ca un cal de curse

Străbate în viteză câmpurile.

Prin observare şi atenţie,
Indra a devenit regele zeilor.
Cât de minunat este să observi,
Cât de stupid este să dormi.
Un bhikkhu care îşi păzeşte mintea
Şi se teme de gândurile nedorite,
Prin focul atenţiei sale
Arde toate legăturile.

Un bhikkhu care îşi păzeşte mintea
Şi se teme de confuzia ei,
Nu poate decădea.
El a descoperit calea către pace.

Viaţa are trei dimensiuni şi omul este liber să aleagă pe oricare dintre ele. Această libertate a omului este şi o binecuvântare şi un blestem. El poate alege singur să se înalţe şi poate alege să decadă. El poate alege calea întunericului sau poate alege calea luminii.

Nici o altă fiinţă nu are această libertate de alegere. Viețile tuturor celorlalte fiinţe sunt predestinate şi datorită acestui fapt ele nu se pot rătăci - însă aceasta le face să se comporte mecanic.

Omul încă nu este o fiinţă totală în adevăratul sens al cuvântului. El se află în căutare - încă nu este cristalizat. Tocmai de aceea el nici nu ştie cine este, sau ce este, pentru că încă nu este. Înainte de a cunoaşte, mai întâi trebuie să existe, să fiinţeze. Şi fiinţarea este posibilă doar dacă alege corect, pe deplin atent şi conştient.

Jean-Paul Sartre are dreptate când spune că fiinţa umană este doar un proiect, că omul nu este o actualitate, ci doar o posibilitate. Fiinţa umană trebuie să devină actuală - şi este foarte posibil ca ea să dea greş. Milioane de oameni dau greş; este foarte rar să întâlneşti pe cineva care şi-a descoperit fiinţa. Iar acela care a reuşit, a devenit un buddha.

Dar există o cerinţă esenţială: alegerea conştientă. Alegerea oricum trebuie făcută - indiferent că o faci conştient sau nu. În acest sens omul nu este liber să nu aleagă. Libertatea lui constă în ce să aleagă. Nu este liber să nu aleagă nimic.

Milioane de oameni eşuează şi asta se datorează faptului că nu aleg. Doar aşteaptă; continuă să spere că se va întâmpla ceva. Aşa nu se poate produce nimic. Trebuie să creezi un spaţiu, să creezi situaţia în care să îţi apară ceva esenţial.

În lume există două şcoli filosofice. Unii cred că omul este născut ca o esență: şcoala esențialişti-lor. Ei spun că omul are un destin fix. Această idee o au toți fataliştii. Cealaltă şcoală aparține filosofilor existențialişti. Ei cred că omul nu este născut ca o esență, ci doar ca o existență.

Care este diferența? Esența este precum un şablon; un tipar care va fi pus în practică. Nu poți face nimic diferit față de ce este scris în el. Nu ai nici o alegere prin care să te poți crea singur. Este un punct de vedere complet necreativ; el reduce ființa umană la a fi doar un robot.

Cealaltă şcoală crede că omul nu are o esență; el este o existență care trebuie să îşi creeze un centru. Trebuie să te transformi într-un pântec şi să renaşti singur. Naşterea fizică nu înseamnă totul; va trebui să renaşti.

Iisus i-a spus lui Nicodim: "Până când nu te naşti din nou, nu vei pătrunde în împărăția lui Dumnezeu." Ce înțelege el prin aceasta? Că trebuie cumva ca Nicodim să moară fizic? Nu, absolut nu. El îi spune că trebuie să moară ca ego, să dispară ca personalitate; trebuie să moară față de trecut, față de minte. Doar atunci se poate naşte ca o altă ființă.

În Orient, noi i-am numit pe iluminați *dwij* - cei născuți a doua oară. Un buddha primeşte darul vieții de la părinții săi; apoi, a doua naştere şi-o creează singur.

Fiecare dintre noi poate alege între aceste trei dimensiuni. Dacă alegi una dintre ele, bineînțeles, vei obține o anumită integritate, dar aceasta este unidimensională, nu este întreagă. Lumea artiştilor este într-un fel obiectivă - însă doar într-un fel. Un pictor pictează şi pictura sa ia naştere ca un obiect aparte. Dar este şi ceva subiectiv, deoarece pictorul trebuie să creeze pictura în interiorul său, în subiectivitatea sa. Înainte ca un poet să îşi cânte poezia, el este nevoit să o cânte în interioritatea ființei sale. De-abia după aceea apare în lumea exterioară.

Este ştiințifică în sensul că arta creează obiecte şi este religioasă în sensul că tot ce creează ea, mai întâi este imaginat, vizionat în interiorul ființei. Este un pod între ştiință şi religie. Religia înseamnă interioritatea absolută. Este subiectivitatea totală.

Acestea sunt cele trei dimensiuni.

Dacă devii un om de ştiință şi pierzi contactul cu arta şi religia, vei deveni un om unidimensional. Vei fi o treime, nu un întreg. Poți atinge o anumită integritate, aşa cum poți vedea într-un Albert Einstein - o individualitate aparte, care are o frumusețe deosebită, dar un adevăr parțial.

De asemenea, poți alege să devii un artist: un Picasso, un Van Gogh, un Beethoven, un Rabindranath Tagore, însă şi atunci...desigur, te vei afla într-o situație puțin mai bună, deoarece arta este lumea de mijloc. În tine vei avea şi ceva religios, nu doar ştiințific. Nici un artist - poet, muzician, pictor, dansator nu poate exista fără să aibă în sufletul său un sâmbure al religiozității: îi va fi imposibil. Fără aceasta nu va putea fi un geniu artistic, ci va rămâne doar un tehnician.

Chiar şi un om ca Sartre - care este un ateu convins şi care nu acceptă că este religios - este totuşi religios. El a scris nuvele şi povestiri minunate, iar toate conțin interioritatea sa. Dacă nu le-ar fi trăit în interior, ele nu ar fi ajuns să fie create. Acea interioritate este experimentată.

Omul care se îndreaptă spre lumea artei va avea în el şi calități ştiințifice. El va fi mai logic decât o persoană religioasă, va fi mai obiectiv - desigur, mai puțin obiectiv şi logic decât un om de ştiință. El se va afla într-o stare mult mai echilibrată.

Este mai bine să aparții lumii artei, deoarece aceasta are câte ceva din toate trei dimensiunile - însă totuşi nu este totală.

Omul religios este orientat spre o singură dimensiune; el se află în Aceeaşi situație ca şi un om de ştiință.

Albert Einstein este unidimensional, Gautama Buddha la fel. Şi datorită faptului că Orientul este orientat într-o singură direcție, cea religioasă, el a suferit foarte mult; de altfel, în aceeaşi situație s-a aflat şi Occidentul.

Orientul nu este accidental sărac şi înfometat; singur a ales această cale, deoarece a negat şi a respins ştiința. A negat până şi lumea realității obiective. Iar dacă lumea este iluzorie, atunci cum poate să mai apară ştiința? Cum ai putea crea ştiință din ceva iluzoriu, din ceva care nu există? Prin negarea lumii materiale, implicit negi dimensiunea ştiinței. Iar cât timp va exista această atitudine, ştiința nu va prinde niciodată rădăcini în Orient. Ştiința va fi un element străin, ceva importat din Occident. În India sunt mulți oameni de ştiință care trăiesc într-un mod cu totul neştiințific. Ei continuă să consulte astrologi şi ghicitoare; se îmbăiază zilnic în Gange pentru a le fi spălate păcatele şi sunt superstițioşi față de o mie şi unul de lucruri - şi totuşi sunt oameni de ştiință! Ştiința a rămas ceva superficial în sufletele lor.

Orientul a suferit foarte mult datorită acestei unidimensionalități. Occidentul, în schimb, a ales calea ştiinței, în detrimentul religiei. Occidentalii neagă existența sufletului, a lui Dumnezeu. Omul a fost redus la un animal, iar în prezent este considerat doar o maşină, un aparat biomecanic. Omul şi-a pierdut toată grandoarea, toată gloria şi

speranţa sa. În clipa în care cineva îşi pierde interioritatea, îşi pierde profunzimea, devine superficial. Occidentalii sunt bogaţi în ceea ce priveşte lucrurile materiale, dar foarte săraci în ceea ce priveşte sufletul -în interior săraci, în exterior bogaţi.

Aceasta este situaţia.

Iar între aceste două dimensiuni se află câţiva artişti care au câte ceva din toate. Dar nici măcar artiştii nu sunt satisfăcuţi, deoarece ei nu sunt totali - au doar câte puţin din toate cele trei dimensiuni. Ei sunt un fel de pelerini care umblă în ambele lumi: în cea a ştiinţei şi în cea a religiei. Şi datorită acestui lucru ei nu pot aduce mari contribuţii ştiinţei şi nici religiei. Cel mult ei vor fi doar nişte ornamente, nişte podoabe convenienţe şi atât.

Eu propun o a patra cale. Un om adevărat va fi şi ştiinţific şi religios şi artist. Acesta este un om spiritual. Aici este punctul în care eu difer faţă de Einstein, Buddha şi Picasso. Ţine minte aceste diferenţe.

Buddha este unidimensional - bineînţeles este ceva minunat! În ceea ce priveşte lumea sa interioară, el este un Maestru incontestabil, Însă totuşi este unidimensional.

El a atins o pace şi o tăcere şi o beatitudine uimitoare, dar nu a contribuit cu nimic pentru lumea obiectivă, materială.

Einstein a ajutat foarte mult lumea obiectivă, dar în ceea ce priveşte interiorul a fost o nulitate. El a suferit întreaga viaţă pentru că a ajutat şi a propus construirea bombei atomice. Chiar i-a scris o scrisoare preşedintelui american: Eisenhower: “Acum este momentul - dacă nu vom crea această bombă atomică, războiul va continua ani de zile şi vor pieri sute de mii de oameni. Singurul lucru care poate opri războiul este bomba atomică.”

Iar odată ce puterea - oricare ar fi ea - ajunge în mâinile politicienilor, aceasta nu mai pot fi controlată. Ei se vor folosi de ea şi nimeni nu îi va putea împiedica să o folosească. Iar politicienii sunt cei mai stupizi oameni - foarte încuiaţi şi obsesivi.

Odată ce bomba atomică a ajuns la mâna politicienilor americani, ei au trebuit să o folosească. Şi când acele două bombe au fost aruncate asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki, Albert Einstein a suferit foarte mult. Întreaga sa viaţă s-a căit pentru ce a făcut.

În ultimele sale clipe, cineva l-a întrebat: “Dacă Dumnezeu ţi-ar oferi posibilitatea, ai mai dori să fii fizician într-o viaţă viitoare?”

El a răspuns: “Nu, absolut nu! Mai degrabă aş dori să fiu instalator decât fizician. Mi-a ajuns! Eu nu am fost o binecuvântare pentru lume, ci un blestem!”

Cu siguranță, Einstein a ajutat foarte mult omenirea, dar în ceea ce priveşte interioritatea sa, el a fost o nulitate. Poți deține multe lucruri, însă atâta timp cât nu te posezi pe tine însuți eşti un nimic. Poți avea orice, dar fericirea nu apare prin lucruri exterioare. Fericirea este o izvorâre interioară; este o trezire a energiilor tale interioare. Este o deşteptare a sufletului.

Buddha a contribuit foarte mult în dimensiunea subiectivității. A fost un maestru prin excelență. Orice spune el este absolut adevărat, însă rămâne ceva unidimensional - nu uita acest lucru.

Efortul meu este acela de a crea o a patra cale: o ființă care să fie punctul de uniune al tuturor dimensiunilor; un om care să dețină toate cele trei fațete ale lui Dumnezeu. Un om care să aibă o minte logică, aşa cum este necesar în ştiință; care să fie poetic, aşa cum se cere în lumea artei; şi care să fie meditativ şi conştient, aşa cum cer iluminații.

Acest al patrulea tip de oameni reprezintă speranța umanității. Dacă omul mai doreşte să mai existe pe această planetă, atunci trebuie să creeze o sinteză între aceste trei dimensiuni. Şi această sinteză reprezintă a patra cale.

Eu vorbesc despre Buddha, Mahavira, Iisus, Patanjali, Lao Tzu şi mulți alții, dar ține minte: toți aceştia sunt unidimensionali.

Eu caut să îmbogățesc viața oamenilor prin învățăturile acestor mari Maeştri, însă ei nu reprezintă finalul. Aş dori ca toți cei care mă ascultă să pătrundă şi în alte dimensiuni.

Tocmai de aceea, noua comună va fi un loc de întâlnire între Orient şi Occident, a subiectivității cu obiectivitatea. În noua comună vom avea oameni de ştiință, artişti, poeți, pictori, muzicieni, meditatori, yoghini, mistici - toate tipurile de energii se vor întâlni şi vor da naştere unui adevărat fluviu spiritual. Şi acelaşi lucru îl doresc pentru întreaga umanitate.

Buddha şi toți Maeştrii vor fi încorporați în această nouă dimensiune, tocmai de aceea şi vorbesc despre ei. Şi, desigur, a treia dimensiune, cea religioasă, este cea mai importantă dintre toate. Fără ea totul ar fi lipsit de suflet.

Sutrele de astăzi:

Prostul este neatent şi nepăsător,
Dar înțeleptul îşi păzeşte atenția
Ca pe cea mai de preț comoară.

Buddha denumeşte un om ca fiind prost nu pentru că este ignorant, nu pentru că este lipsit de cunoaştere, ci datorită faptului că este inconştient, se comportă ca şi cum ar fi adormit. Oricine acționează fără să fie atent şi fără să fie conştient este un prost. Cuvântul acesta are o

conotație specială: inconștiență, neatenție - aceasta este definiția pe care o dă Buddha cuvântului "prost".

Un prost va merge prin viață ca şi cum ar fi un fulg în bătaia vântului. El nu va şti cine este, nu va şti de unde vine şi încotro se îndreaptă. El urmează orbeşte mulțimea din jurul lui şi trăieşte complet accidental, fără să caute adevărul, realitatea. Încă nu este un individual, încă nu are o inteligență autentică, ci doar urmează sfaturile părinților, preoților, învățătorilor, politicienilor. El nu are nici cea mai vagă idee de ce se află aici, ce face şi de ce face acele lucruri. Nu îşi pune niciodată nici un fel de întrebări.

Astfel de întrebări sunt foarte inconfortabile pentru el - îi creează anxietate. El doar crede orbeşte în răspunsurile primite de la alții şi nu se îndoieşte niciodată de ele. Dar asta nu înseamnă că a ajuns să aibă încredere, ci pur şi simplu îşi reprimă îndoielile, deoarece acestea îl neliniştesc, îi creează disconfort.

Un prost va rămâne un hindus, un musulman, un creştin. El nu se va întreba niciodată nimic. Nu va pătrunde niciodată în el însuşi, nu va începe să exploreze, să se aventureze în necunoscut - viața sa este complet lipsită de aventură. El este precum o oaie pe care nu o poți convinge să îşi părăsească turma.

Un prost poate fi plin de cunoaştere - de fapt, întotdeauna este. El poate fi un mare erudit, un scolastic, un renumit profesor - prin aceasta îşi ascunde prostia şi stupiditatea. Acumulând informații pe circumferință îşi ascunde ignoranța din interior.

Există două tipuri de oameni: cei care cunosc şi cei care nu cunosc. Primii cunosc foarte multe, dar nu ştiu nimic - au un fel de cunoaştere ignorantă. Cel de-al doilea tip nu cunosc nimic, dar au un fel de ignoranță cognitivă.

Când Buddha foloseşte cuvântul "prost", el nu se referă la această a doua categorie - deoarece Buddha nu a cunoscut nici el foarte multe, la fel ca şi Iisus şi Mahomed. Ei au fost oameni foarte simpli şi inocenți. Dar simplitatea şi inocența lor au fost atât de pure încât au reuşit să pătrundă în miezul interior al ființei lor. Ei au fost capabili să cunoască adevărul; au reuşit să penetreze în centrul existenței lor. Ei nu sunt cunoscători, nu sunt învățați. Cunoaşterea lor nu are nimic de-a face cu scripturile. Cunoaşterea lor a apărut prin atenție şi observare. Ține minte: cunoaşterea adevărată apare prin meditație, conştientizare, atenție, observare. Iar cunoaşterea ireală apare prin învățarea scripturilor. Poți recita mii de scripturi, dar în ceea ce priveşte realitatea vei rămâne un prost.

Dacă vrei într-adevăr să cunoşti, atunci trebuie să îţi înlături toată cunoaşterea, trebuie să dezveţi ce ai învăţat. Vei fi nevoit să redevii ignorant, să devii precum un copil care priveşte plin de minunăţie şi uimire tot ce îi apare în faţa ochilor. Şi atunci vei fi capabil nu doar să îţi cunoşti propria fiinţă, ci şi fiinţa din existenţă...fiinţa din spatele copacilor, animalelor, păsărilor, pietrelor şi stelelor. Când reuşeşti să te cunoşti pe tine, vei cunoaşte tot ce există.

Dumnezeu este doar un alt nume pentru tot ce există.

Prostul este neatent şi nepăsător. Prin "neatenţie" şi "nepăsare", Buddha înţelege tot inconştienţă. Un prost pur şi simplu nu ştie ce face. El continuă să rămână ocupat cu tot felul de lucruri, doar pentru a nu sta degeaba. Nici măcar pentru o singură clipă nu poate rămâne neocupat, neangajat într-o acţiune. Şi, în plus, întotdeauna caută să se afle în compania cuiva, deoarece se teme să rămână singur cu el însuşi, îi este frică de singurătate.

Unui prost îi este frică să pătrundă în abisul fiinţei sale, deoarece acolo va vedea că tot ce cunoaşte nu are nici o importanţă. Cunoaşterea, informaţiile şi teoriile sale sunt complet inutile în lumea interioară. El se agaţă de exterior, deoarece acolo simte că este cineva. În lumea interioară este un nimeni.

Observă-i pe cei din jurul tău! De fapt, aceasta este cea mai mare realizare: aşează-te pe marginea unui drum şi urmăreşte-i pe oameni. Ce fac ei? De ce fac acele lucruri? Şi apoi observă-te pe tine - de ce faci ceva? Pentru ce?

Un bărbat intră cu o femeie în camera acesteia de la hotel. Amândoi se dezbracă, dar ea îi spune: "Mai întâi vreau să mă alergi! Altfel nu mă pot excita!"

Timp de două ore, bărbatul o aleargă pe femeie prin cameră, însă nereuşind să o prindă, pleacă dezgustat.

A doua seară, stând în holul hotelului, bărbatul vede cum aceeaşi femeie agaţă un alt bărbat şi urcă împreună în cameră. Bărbatul urcă repede pe scara de incendiu şi începe să îi privească prin geam. Fiind jaluzele trase, el nu putea să le vadă decât picioarele. Timp de câteva minute nu a văzut decât câteva picioare alergând încoace şi încolo. Atunci bărbatul îşi spune cu voce tare: "Degeaba, nu pot să văd nimic."

"Mai stai puţin" - se aude o voce din spatele lui. "Dacă ai fi văzut aseară cum un păpălău a alergat-o două ore prin cameră şi apoi a plecat!"

De ce fac oamenii astfel de lucruri? Pur şi simplu doar aleargă după cai verzi pe pereţi; încearcă disperaţi să ajungă undeva, dar nu ştiu

de ce doresc acest lucru. În acest fel, oamenii aleargă inconştienţi după bani, după putere, după faimă. Iar când ajung să le aibă, nu ştiu ce să facă cu ele.

O femeie îi spune alteia: "Nu îţi este teamă că te înşeală bărbatul? îl văd mereu că aleargă după femei!"

Cealaltă îi răspunde râzând: "Nu îmi fac griji, pentru că este ca şi cum ar alerga un câine după maşini. Când un câine ajunge să prindă din urmă o maşină, se va opri şi nu va şti ce să facă mai departe. Aşa este şi bărbatul meu!"

Asta este situaţia. Cineva doreşte să devină faimos şi îşi va irosi întreaga viaţă pentru acest lucru, iar când devine faimos nu va şti ce să facă. De fapt, chiar va dori să redevină necunoscut, deoarece simte că nu se mai poate relaxa. Când era necunoscut putea să meargă oriunde fără să fie urmărit de nimeni. Însă când este faimos, pur şi simplu nu mai are viaţă particulară. Toţi încearcă să îi pătrundă în intimitate. Nu mai poate râde, nu mai poate vorbi lejer...totul va fi dificil.

Chiar în urmă cu câteva zile, preşedintele Jimmy Carter a spus că dacă Kennedy va îndrăzni să candideze împotriva lui "îl va bate la fund". Acum toată lumea îl condamnă pentru aceste cuvinte. Şi Carter se căieşte că l-a luat gura pe dinainte.

Dar aceasta este situaţia: când eşti faimos nu mai poţi fi tu însuţi. Orice se poate transforma într-o crimă.

Un câştigător al premiului Nobel este un bun al tuturor, trebuie să apară la televiziune, în spectacole, în ziare - şi va fi obligat să se comporte aşa cum îi cer ceilalţi. Viaţa lui privată va fi ca şi inexistentă.

Mulţi oameni au bani...şi nu ştiu ce să facă cu ei.

Omul care trăieşte la întâmplare este un prost. Omul înţelept trăieşte conştient, fiecare pas îl face cu mare atenţie. Viaţa sa este o constantă căutare a adevărului. El nu se rătăceşte, ci rămâne atent în fiecare acţiune a sa - şi asta nu datorită celorlalţi. El este atent pentru că doar aşa poate fi integrat, poate deveni cristalizat.

Prostul este neatent şi nepăsător. Un om înţelept se îngrijeşte de sine, de viaţa sa şi de ceilalţi din jurul său. El este atent la totul, deoarece preţuieşte viaţa. El ştie că viaţa este un cadou oferit de Dumnezeu pentru a creşte, pentru a evolua; el ştie că nu trebuie să îşi irosească timpul rătăcind inconştient încolo şi încoace.

O prostituată reformată s-a alăturat Armatei Salvării şi acum stătea pe străzi pentru a se destăinui oamenilor şi a-i îndemna spre credinţă: "Obişnuiam să mă arunc în braţele bărbaţilor, albi, negri, chinezi, englezi. Dar acum stau numai în braţele Domnului Iisus."

"Aşa surioară" - îi strigă un beţiv - "i-ai pe toţi la rând!"

Observă-i pe oameni şi observă-te şi pe tine şi vei rămâne surprins când vei vedea cât de inconştient te comporți. Cât de neglijent şi nepăsător! Nimeni nu ascultă ce i se spune, nimeni nu vede realitatea. Ochii ne sunt înceţoşaţi, minţile ne sunt pline de confuzie, fiinţele noastre nu au nici un fel de claritate. Am pierdut orice urmă de claritate, de senzitivitate.

Fiecare rosteşte tot felul de cuvinte pe care nu le doreşte şi apoi suferă de pe urma lor. Fiecare spune exact ceea ce nu doreşte să spună. Continuăm să facem tot felul de lucruri, chiar şi atunci când ştim bine că nu dorim să le facem. O forță necunoscută ne împinge la acțiune. Chiar dacă uneori ne decidem să nu mai facem sau să nu mai spunem anumite lucruri, totuşi le facem - împotriva deciziilor noastre. Nimeni nu are voință, nimeni nu îşi ține promisiunea, nimeni nu este hotărât.

Femeia ştia că mai are de trăit doar câteva ore, aşa că îşi cheamă soțul lângă ea şi îi spune ultima rugăminte: "Ştiu că nu te-ai înțeles niciodată cu mama, dar vrei să îmi respecți o ultimă dorință şi să mergi spre cimitir în aceeaşi maşină cu ea?"

Bine" - îi spune trist bărbatul. "Dar să ştii că îmi va strica toată ziua!

Şi aceasta nu este doar o glumă - în fiecare zi se întâmplă aşa ceva. Fiecare rosteşte cuvinte pe care nu le doreşte şi îşi dă seama de ce a făcut doar când răul a fost deja înfăptuit. Cuvinte rostite inconştient.

Acel bărbat poate că simțea în interior să îi arate dragoste şi afecțiune iubitei sale: "Fără tine îmi va fi imposibil să trăiesc. De acum înainte, o parte din mine va muri odată cu tine..." - însă în acele momente a uitat totul.

Prostul este neatent şi nepăsător, dar înțeleptul îşi păzeşte atenția ca pe cea mai de preț comoară. Un prost va rămâne un sclav al instinctelor, al dorințelor inconştiente, al obiceiurilor, al societății în care s-a născut. Dacă vecinul îşi cumpără o maşină nouă şi el va trebui să îşi cumpere o altă maşină - chiar dacă nu are nevoie de ea. Dacă vecinul îşi cumpără o casă de vacanță, el va face tot posibilul - chiar dacă nu are bani - să îşi cumpere o casă de vacanță. Egoul său se va simți jignit.

Oamenii trăiesc într-un mod cu totul prostesc. Fiecare imită pe fiecare. Nimeni nu este atent la el însuşi şi la ce se petrece în jurul său.

Eschimoşii au o tradiție minunată, prin care, în prima zi a unui nou an, fiecare familie îşi face ordine în casă şi aruncă tot ce este inutil şi

nenecesar. Sunt păstrate doar lucrurile absolut necesare, iar cele care sunt inutile sunt dăruite celor care au nevoie de ele.

Casele în care trăiesc eschimoşii sunt cele mai curate din lume; ele au o puritate deosebită - nu conţin nici un lucru inutil. Sunt spaţioase - mici, dar spaţioase; şi în ele există doar strictul necesar....

Priveşte în casa în care locuieşti: chiar ai nevoie de totul? De ce ai adunat lucruri de care nu te foloseşti niciodată? Sau aduni şi tu tot felul de nimicuri pentru că aşa fac şi ceilalţi din jurul tău?

Un om atent şi conştient devine stăpânul propriei sale vieţi. El trăieşte călăuzindu-se după lumina sa interioară, nu după cum vede la alţii. El trăieşte după propriile sale nevoi. Şi ţine minte: aceste nevoi nu sunt multe. Dacă eşti înţelept, atent, vei duce o viaţă plină de mulţumire, o viaţă simplă.

Dar când imiţi, atunci viaţa ţi se va complica inutil. Şi eu nu dau nici un fel de indicaţii, ce trebuie păstrat şi ce trebuie aruncat. Nu, doar trebuie să priveşti la tine însuţi şi în casa în care locuieşti şi să îţi păstrezi singur ceea ce ai nevoie. Aceasta este calea unui sannyasin.

Eu nu sunt în favoarea renunţării la lucrurile materiale, dar sunt cu siguranţă împotriva păstrării gunoaielor. Şi nu mă refer doar la obiecte materiale, ci şi la dorinţe, la gânduri, la idei.

Observă-ţi mintea şi vezi ce este strict necesar în ea. Păstrează doar acele gânduri şi dorinţe care te pot face într-adevăr fericit şi beatific.

Înainte să îţi doreşti ceva, gândeşte-te de trei ori...şi vei rămâne surprins. Dintr-o sută de dorinţe, 99 sunt complet absurde şi inutile. Ele doar te menţin ocupat; aceasta este funcţia lor. Ele nu îţi permit să rămâi cu tine însuţi şi, tocmai pentru acest motiv, sunt extrem de periculoase. Datorită lor îţi vei irosi viaţa şi vei muri inconştient.

... Înţeleptul îşi păzeşte atenţia.

Am auzit că doi soţi au fost înnebuniţi de prezenţa fratelui soţiei, care venise să petreacă la ei un week-end, iar după şase luni se afla tot în casa lor. Pentru a scăpa de el, ei s-au hotărât să înscenеze o ceartă. Soţia trebuia să prăjească un pui şi soţul trebuia să pretindă că acesta era prea prăjit. Atunci îl vor întreba pe fratele femeii care este opinia lui. Dacă el ar fi spus că puiul nu era prea mult prăjit, soţul i-ar fi spus să plece din casa lor. Dacă i-ar fi dat dreptate soţului, atunci soţia l-ar fi dat afară. Nu aveau cum să dea greş!

Seara, totul fiind pus la punct, se aşează cu toţii la masă şi imediat soţul începe să strige că puiul este ars, iar soţia să argumenteze că nu este adevărat. Fratele ei stătea tăcut şi privea în farfurie. Brusc, soţii s-au oprit din ceartă şi l-au întrebat: “Harry, tu ce crezi? Cine are dreptate?”

Harry, atingând cu furculița copanul puiului, le spune: "Nu ştiu, dar cred că am să mai rămân încă trei luni la voi!"

Trebuie să fi fost un om foarte atent. El nu a căzut în această capcană subtilă. Dacă nu ar fi fost conştient, cu siguranță ar fi pierdut. El nu şi-a afirmat opinia, ci doar a arătat un fapt: "Cred că voi mai sta trei luni."

Trăieşte atent şi conştient şi nu vei cădea niciodată în vreo capcană. Trăieşte inconştient şi te vei împiedica la fiecare pas; de fapt, chiar te vei prăbuşi la pământ. Şi nimeni altcineva nu este responsabil pentru aceasta.

Dar înțeleptul îşi păzeşte atenția ca pe cea mai de preț comoară. Orice ar face, el va face pe deplin atent şi conştient. În schimb, omul obişnuit face totul în mod inconştient şi mecanic.

Omul a devenit prea mecanic. Conduci maşina, fumezi, vorbeşti cu un prieten, iar în interior te gândeşti la o mie şi unul de lucruri, Majoritatea accidentelor se produc tocmai datorită acestui lucru. În fiecare an mor zeci de mii de oameni în accidente de maşină, de avion, de tren. Adolf Hitler nu a ucis atât de mulți oameni câți au murit în accidente. Şi cine cauzează acest lucru? Exact comportamentul lor mecanic.

Ce putem face? Nu este nimic dificil. Când mănânci, te îndopi şi nu acorzi nici o atenție actului de a mânca. Când faci dragoste, nici măcar nu priveşti chipul iubitei sau iubitului. Ai devenit prea insensibil; continui să trăieşti făcând gesturi goale, lipsite de orice semnificație. Şi ele nu vor avea nici o semnificație, atâta timp cât nu eşti atent.

Lumina conştientizării dă valoare lucrurilor, le conferă extraordinaritate. Atunci, lucrurile minore vor fi extraordinare. Când un om atent, sensibil, plin de iubire atinge o piatră, aceasta devine cel mai mare şi mai prețios diamant. Iar când un om inconştient atinge un diamant, el îl transformă într-o banală piatră. Conştientizarea şi atenția dă valoare vieții, îi conferă semnificație.

Mulți oameni întreabă: "Care este sensul vieții?" Bineînțeles, acest sens a fost pierdut, deoarece ei şi-au pierdut conştientizarea - iar aceasta este cea mai de preț comoară.

El nu se lasă pradă dorințelor.

Ce înțelege Buddha prin "dorință"? *Minte*. A dori înseamnă a nu mai fi aici-acum. A dori înseamnă a te îndrepta spre un viitor care nu există. A dori înseamnă a fugi din prezent. Dorința este echivalentă cu mintea. În terminologia budistă, dorința înseamnă minte.

Şi dorința înseamnă şi timp. Şi nu mă refer la timpul fiziologic, ci la cel psihologic. Cum îți creezi timpul în minte? Prin dorință. Te gândeşti să faci ceva mâine şi astfel ai creat viitorul; ziua de mâine nu există. Însă tu doreşti să faci ceva mâine şi astfel creezi un mâine psihologic.

Şi oamenii creează zeci de ani în viitor. Ei chiar se gândesc ce or să facă după moarte. Se pregătesc până şi pentru asta! Şi chiar aceste persoane sunt considerate a fi religioase - nu sunt! Dorința te ia din *aici-acum* şi aceasta este singura realitate.

Tocmai de aceea Buddha spune: *El nu se lasă pradă dorințelor*. Un înțelept nu se va îndrepta niciodată spre viitor; el trăieşte în prezent. Iar a trăi în viitor înseamnă a avea o viață falsă.

O actriță renumită îl refuză pe un tânăr care îi tot făcea avansuri, pe motiv că este evreu. Într-o zi, tânărul îi spune că este pregătit să îi ofere o sută de mii de franci, însă actrița, pentru a-i arăta cât de puțin o interesează banii lui, îi spune că va face dragoste cu el cât timp vor arde acele bancnote.

A doua zi, tânărul vine cu banii, îi aranjează şi le dă foc, după care sare imediat în pat lângă actriță. După ce s-a transformat în cenuşă ultima bancnotă, actrița îl dă imediat jos din patul ei.

“Oricum, te-am avut” - îi spune el triumfător.

Ea zâmbeşte şi îi spune: “Da, dar cei o sută de mii de franci ai tăi au devenit acum cenuşă.”

Zâmbind şi aprinzându-şi o țigară, tânărul îi spune: “Şi ce contează? Oricum erau falşi!”

Omul care trăieşte în viitor duce o viață falsă. El nici măcar nu trăieşte, ci doar pretinde că este viu. Speră, visează, îşi imaginează, însă nu trăieşte cu adevărat. Iar viitorul nu există, doar prezentul există. Tot ceea ce există este aici-acum şi nu poți scăpa niciodată de prezent. Singura ieşire este *tanha*, ceea ce Buddha denumeşte “dorința” - numai aşa poți evada din real în ireal.

Este foarte straniu, dar mulți îi consideră pe sannyasinii mei nişte laşi. Ei spun că prin meditație nu faci altceva decât să fugi de lume. Este un nonsens! Meditația este singura care te poate menține în prezent; prin ea nu poți fugi de lume, ci scapi de gândurile şi de dorințele care te îndepărtează de viață. A medita înseamnă a te relaxa în prezent, în clipa actuală. Însă toți aceia care condamnă meditația, de fapt ei nu fac altceva decât să condamne viața.

A medita înseamnă a trăi cu adevărat. A te lăsa cuprins de dorințe înseamnă a fugi de viață.

El nu se lasă pradă dorinţelor.
El meditează.

Un om înţelept revine mereu în prezent. Mintea sa nu va zbura în viitor sau în trecut. Încet-încet, el îşi învaţă mintea să trăiască acum-aici şi, astfel, i se va deschide o fereastră prin care va vedea cum arată cerul. Atunci, pentru prima dată va simţi răcoarea ploii şi căldura soarelui, va simţi briza vântului şi parfumul florilor. Atunci va începe să simtă viaţa, deoarece meditează. Pentru el, viaţa nu va mai fi doar o idee sau un cuvânt fad, ci o realitate tangibilă, o energie care curge. El este viaţa.

El meditează.... Buddha nu este în favoarea rugăciunii, deoarece aceasta este tot un fel de dorinţă. Când te rogi, doreşti. Rugăciunea este mereu îndreptată spre viitor; este o cerinţă, o rugăminte. Indiferent ce anume ceri - bani sau iluminare - rugăciunea rămâne o dorinţă. Cere şi te-ai îndepărtat de tine însuţi. Meditaţia este o stare de non-cerere, de non-gândire. Rugăciunea încă face parte din gândire, într-adevăr este minunată, dar rămâne limitată la nivelul gândirii. O închisoare, oricât de frumoasă ar fi, rămâne tot o închisoare.

O minte care este plină de rugăminţi, nu va trece niciodată printr-o transformare radicală. Iar o rugăciune care izvorăşte dintr-o astfel de minte nu poate avea o calitate diferită de mintea din care a răsărit. Cum te poţi ruga pentru ceva care este diferit de tine?

Rugăciunea îţi va reflecta propria gândire. Cum poţi trece dincolo de minte? Rugăciunea se realizează la nivelul minţii. Doar meditaţia te duce dincolo de minte.

Meditaţia este o stare a non-minţii. Rugăciunea este o stare a minţii religioase, în care mintea încă mai continuă să existe. Iar când aceasta este împodobită cu tot felul de ornamente şi podoabe religioase, ea devine foarte periculoasă.

Un băieţel se rătăceşte de părinţii lui în timp ce se aflau cu toţii la un picnic. Devenind din ce în ce mai înspăimântat şi temându-se să nu îi apară în faţă un animal sălbatic din pădure, băieţelul începe să se roage: "Dragă Dumnezeule, te rog ajută-mă să ajung la mămica şi la tăticu şi îţi promit că nu voi da niciodată în surioara mea mai mică!"

În timp ce stătea în genunchi şi se ruga, o pasăre zboară pe deasupra lui şi se găinăţează în palmele sale. Băieţelul, examinând atent găinaţul, îşi îndreaptă ochii spre cer şi spune: "Doamne, te rog, nu ţi-am cerut acest rahat. Chiar m-am rătăcit! Crede-mă.

Rugăciunea îţi manifestă starea minţii; rugăciunea este doar o dorinţă mentală. Ea nu te poate ajuta să te transformi. Meditaţia este singura modalitate prin care poţi să transcenzi mintea.

Ce este meditația? Cuvântul "meditație" este adeseori asemuit contemplării. Meditația nu este contemplare. Buddha foloseşte cuvântul *sammasati*. Acesta a fost tradus prin meditație, prin conştientizare, atenție, gândire corectă, observare - însă, de fapt, nu există un cuvânt care să aibe acelaşi sens.

Iată ce înseamnă *sammasati*: conştiință pură, fără nici un conținut. În interior nu mai există nici un gând, nici o dorință, nici o idee. În *sammasati* nu-l contempli pe Dumnezeu, nu te focalizezi asupra nici unui lucru, nu îți îndrepți atenția asupra naturii, scripturilor, oamenilor. Nu contempli nimic! Nu te concentrezi asupra nici unui obiect. Pur şi simplu nu faci nimic! Mintea este complet goală şi tu doar ființezi în acea goliciune. Este o prezență pură, o relaxare totală. Aceasta înțelege Buddha prin meditație.

Nimeni nu a mai ajuns pe culmi atât de mărețe cum a ajuns Buddha. Nimeni nu a putut să exprime atât de minunat ce este meditația. Mulți au realizat iluminarea, dar nici unul dintre ei nu au putut fi atât de expresivi, atât de capabili să convertească mesajul suprem. *El nu se lasă pradă dorințelor. El meditează.*

Şi prin hotărârea sa de neclintit
El descoperă adevărata fericire.

Beatitudinea este fericirea adevărată. Ceea ce oamenii consideră fericire, nu este altceva decât suferință.

Toți cred că plăcerea, distracția şi amuzamentul înseamnă a fi fericit. Nu este aşa - acestea sunt doar bucurii momentane. Adevărul are o calitate aparte: aceea a eternității. Ceva adevărat este etern; ceva fals este momentan.

Adevărata fericire este descoperită doar în clipa în care mintea încetează complet să mai funcționeze. Ea nu provine din exterior, ci răsare din străfundurile ființei tale. Devine un fenomen luminos - o fântână a beatitudinii.

El învinge dorința –
Şi din turnul înțelepciunii sale
Priveşte imparțial
La mulțimile pline de suferință.
El stă pe vârful unui munte
Şi priveşte la cei aflați jos în vale.

Când cineva devine un buddha - adică a depăşit dorința, egoul, mintea, timpul - el nu mai aparține acestui pământ. Va continua să trăiască la fel ca oricare om, dar sufletul său se înalță undeva departe, pe un vârf înalt de unde priveşte detaşat violența, lăcomia, ambiția şi

nebunia oamenilor...care îşi irosesc o mulţime de oportunităţi. În fiinţa sa apare compasiunea. Pasiunea sa se transformă în compasiune.

Pasiune înseamnă a te folosi de cineva - şi tocmai aceasta este fundaţia imoralităţii. A te folosi de cineva este cel mai imoral act pe care îl poţi face. Înseamnă exploatare. Şi tocmai aceasta numesc oamenii a fi iubire: soţul se foloseşte de soţie, soţia de soţ; copiii se folosesc de părinţi, părinţii de copii - iată ce numesc oamenii a fi iubire!

Nu, aceasta nu este iubire, ci doar o strategie a minţii. Este otravă acoperită de miere. Este ceva dezgustător. Această iubire este dezgustătoare. Tocmai de aceea întreaga lume arată dezgustător. Este o iubire bolnavă. Ea a îmbolnăvit sufletul oamenilor.

Pe măsură ce meditezi, pătrunzi în al doilea stadiu - într-o stare în care iubirea dispare. Este o fază neutră, un fel de punct mort - aşa cum este punctul mort dintr-o cutie de viteze la o maşină. Acela care se îndreaptă spre starea de buddha va trece în mod inevitabil prin acest punct mort, în care nu va fi nici iubitor şi nici plin de compasiune; va fi complet rece.

Iar când se atinge starea de buddha, atunci este descoperită fântâna beatitudinii infinite - *ais dhammo sanantano*, principiul eternităţii, comoara inepuizabilă a existenţei. Iubirea revine - de fapt, atunci este pentru prima oară când poţi iubi cu adevărat. Aceasta este compasiunea. Atunci îţi vei revărsa compasiunea asupra tuturor; oricine se va afla în preajma ta va simţi viziunea ta interioară.

Plin de atenţie printre cei neglijenţi,
Treaz printre cei adormiţi.
Rapid şi agil ca un cal de curse
Străbate în viteză câmpurile.

Şi când ai devenit ferm stabilit în meditaţie şi iubire nu mai poţi cădea victimă somnului şi viselor. Rămâi treaz chiar şi în timp ce dormi. Atunci viaţa ta va fi precum o săgeată eliberată dintr-un arc încordat - vei zbura cu viteza luminii spre ţelul final. Pentru prima oară devii o fiinţă.

Rapid şi agil ca un cal de curse el străbate în viteză câmpurile. Plin de atenţie printre cei neglijenţi, treaz printre cei adormiţi. Aceasta esteţi diferenţa între Buddha şi un om obişnuit. Ceilalţi doar visează şi dorm, nu trăiesc cu adevărat; doar speră ca într-o bună zi să ajungă să trăiască - iar acea zi nu va veni niciodată.

Un buddha este treaz. Chiar şi atunci când doarme, el nu visează. Când dorinţele dispar, visele dispar şi ele. Visele nu sunt altceva decât dorinţe transpuse în limbajul somnului. Un buddha doarme pe deplin atent. Flacăra continuă să ardă în interiorul său. Corpul are nevoie de

odihnă, dar nu şi esența lui - energia este inepuizabilă. Acolo, în centrul ființei sale, o flacără va arde în permanență. Circumferința este cuprinsă de somn, dar lumina va străluci în continuare.

Oamenii sunt adormiți chiar şi atunci când sunt treji; iluminații sunt treji chiar şi atunci când dorm.

Prin observare şi atenție,
Indra a devenit regele zeilor.
Cât de minunat este să observi,
Cât de stupid este să dormi.

Un bhikkhu care îşi păzeşte mintea
Şi se teme de gândurile nedorite.
Prin focul atenției sale
Arde toate legăturile.

"Bhikkhu"" este cuvântul folosit de Buddha pentru sannyasin. Eu nu am ales acelaşi cuvânt ca el dintr-un motiv anume. "Bhikkhu", din punct de vedere literar, înseamnă cerşetor.

Buddha a renunțat la regatul şi palatul său şi a devenit un cerşetor. Dar, bineînțeles, el nu era un cerşetor oarecare; când păşea, el păşea precum un împărat - era mult mai grațios şi mult mai bogat decât în timpul în care era prinț. Însă datorită faptului că a renunțat la tot ce avea, oamenii au început să îl numească *bhikkhu*, cerşetor. Şi, încet-încet, această denumire le-a fost acordată şi discipolilor săi.

Eu nu vreau ca sannyasinii mei să fie considerați cerşetori. Eu doresc ca toți cei care sunt lângă mine să fie nişte adevărați stăpâni. Acesta este motivul pentru care am ales termenul "sannyasin". Un sannyasin este acela care ştie să trăiască, care ştie să celebreze, nu să renunțe.

Un bhikkhu care îşi păzeşte mintea şi se teme de gândurile nedorite, prin focul atenției sale arde toate legăturile.

Da, meditația este precum un foc - ea îți transformă în cenuşă gândurile, dorințele, amintirile; arde întregul trecut şi întregul viitor. Ea arde mintea şi egoul şi elimină tot ceea ce crezi că eşti. Este o moarte şi o renaştere, o crucificare şi o reînviere. Eşti născut ca nou. Îți pierzi complet vechea identitate şi obții o nouă viziune asupra vieții.

Această viziune este ceea ce se înțelege prin *dhamma*, Tao, Dumnezeu, logos. Poți să alegi orice nume doreşti, deoarece este ceva nenumit şi fără-de-formă. De fapt, nu se poate spune nimic despre Acela; pot fi făcute doar câteva indicații.

Un bhikkhu care îşi păzeşte mintea
Şi se teme de confuzia ei,

Nu poate decădea.

El a descoperit calea către pace.

Mintea este confuzia. Gânduri peste gânduri, idei peste idei, vise, speranțe - toate intră în conflict unele cu celelalte, căutând să îți acapereze atenția. Uneori chiar mă întreb: cum pot oamenii să supraviețuiască? Adânc înăuntrul lor se petrece un adevărat război civil. Este un haos total - asta este ceea ce noi numim minte.

Însă când eşti atent şi conştient şi vezi haosul şi confuzia minții, atunci nu te mai identifici cu ea. Vei realiza că mintea este ceva separat şi ea nu va mai avea nici o putere asupra ta. Şi, datorită faptului că eşti permanent atent, energia ți se va îndrepta spre interior, nu spre minte; această energie este hrana minții.

Iar când mintea va muri, tu renaşti ca non-minte. Această naştere este iluminarea. Această naştere te va conduce pe tărâmul păcii, nemuririi, fericirii, binecuvântării şi beatitudinii. Până atunci vei rămâne în iadul minții. Însă dacă alegi să fii conştient, chiar acum poți face saltul în paradis.

Depinde de tine ce alegi. În iad poate ajunge oricine. Dar pentru a ajunge în paradis ai nevoie de perseverență, efort susținut, voință şi atenție permanentă. Iadul înseamnă inconştiență; paradisul înseamnă transcendere, conştientizare totală. Te ridici din vale către vârful cel mai înalt posibil.

Şi a urca pe acest vârf necesită un efort foarte mare. Trebuie să fii atent la fiecare pas efectuat; trebuie să meditezi şi să fii conştient de tot ce se petrece în jurul tău. Iar într-o bună zi te vei afla pe culmea cea mai însorită. Aceasta este eliberarea, *moksha*. Aceasta este nirvana - încetarea egoului şi naşterea Divinului.

Fiecare om este menit să fie dumnezeu. Şi fiecare are dreptul să aleagă singur ce să devină - dacă se va îndrepta sau nu spre transformarea interioară. Ascultă mesajul lui Buddha. Însă nu te limita doar la atât - acționează, dedică-te total unei vieți conştiente, implică-te.

Însă vreau să repet: aceasta este doar o dimensiune a vieții - într-adevăr, foarte bogată şi foarte frumoasă, dar rămâne doar o singură dimensiune. Trebuie să faci ceva mai mult. Eu te îndemn spre o sarcină mai dificilă decât ți-ar fi dat Buddha. Eu doresc ca fiecare dintre toți cei care au pornit pe cale să devină o sinteză - în ființa lor să fie sintetizate toate cele trei dimensiuni ale existenței.

Este nevoie de un om nou. Cel vechi este putred şi este ca şi mort, nu mai poate supraviețui. A ajuns la final. Până când nu ia naştere acest

om nou - în care să existe toate cele trei dimensiuni, în care Orientul şi Occidentul să devină complementare - umanitatea este în pericol.

Iar eu nu încerc altceva decât să ajut la crearea acestui om nou. Fiecare dintre sannyasinii mei sunt participanți la un experiment de o importanță extraordinară. Simțiți-vă binecuvântați. Fiți mulțumiți. Poate că mulți nu îşi dau seama ce se petrece aici şi în ce anume au intrat, dar acum se creează istoria! Totul depinde de cât de mult şi cât de profund ne implicăm cu toții în acest experiment unic.

Şi aceasta este cea mai măreață sinteză posibilă, nimeni nu a mai încercat aşa ceva....

8. INCEPUTUL UNEI NOI FAZE

1. Preaiubite Maestre, niciodată nu am simțit ceva când am ascultat muzică clasică, iar galeriile de artă mi se par complet plictisitoare. Este posibil să trec direct de la primul centru, cel al minții, în cel de-al treilea, al inimii şi să scap de toate aceste gunoaie ale artei?

Nirgun, da, în artă există foarte multe gunoaie. Dar când vorbesc despre artă, eu nu mă refer niciodată la gunoaiele care apar în numele ei.

Pentru mine, arta înseamnă o calitate interioară; ea nu are nimic de-a face cu obiecte din care este constituită - muzica, pictura, poezia ci este o frumusețe interioară, o deschidere spre iubire, o sensibilitate față de natură, un dans etern al existenței, o conştientizare profundă, o tăcere....

Nu este un gunoi: este însăşi esența existenței.

Dar te înțeleg şi îi înțeleg pe toți aceia care simt că nu le spune nimic aşa-zisa muzică clasică, galeriile de artă şi picturile moderne. Estetica este o atitudine artistică de a privi viața, o viziune poetică. Vezi culorile atât de clar încât fiecare copac devine o pictură, fiecare nor îți dezvăluie prezența lui Dumnezeu; nu ignori culorile şi strălucirea lucrurilor, ci rămâi atent, receptiv, conştient, deschis, iubitor. Asta înțeleg eu prin a avea o atitudine artistică, estetică.

Muzica trebuie să fie în inima ta, bătăile inimii tale se efectuează într-o armonie. Omul poate exista ca un haos, ori ca un cosmos. Muzica reprezintă calea de trecere de la haos la cosmos. Omul poate exista şi ca o dezordine, ca un zgomot, însă poate exista şi ca un templu, ca o tăcere sacră, unde muzica celestă, muzica necreată este auzită de la sine.

Maeştrii zen denumesc această tăcere "sunetul unei singure mâini care aplaudă". În India, timp de secole misticii l-au denumit *anahat nada* " sunetul fără-de-sunet. El se află în ființa ta şi nu trebuie să mergi nicăieri pentru a-1 auzi. Este cea mai antică muzică şi cea mai nouă. Este vibrația existenței tale. Dacă nu o poți auzi, înseamnă că eşti surd.

Şi, Nirgun, nu ai cum să o eviți. Muzeele le poți evita, galeriile de artă le poți evita - de fapt, chiar ar trebui să o faci. Este mai bine să uiți complet de artă. Însă trebuie să devii un artist al vieții.

Buddha este un poet, deşi el nu a scris nici măcar o singură poezie. Totuşi, eu insist asupra faptului că este cel mai mare poet care a existat vreodată.

El nu a fost precum Shakespeare, Milton, Kalidas sau Rabindranath - nu, absolut deloc. Dar îți spun: Shakespeare, Milton şi toți ceilalți sunt nimic în comparație cu poezia sa. Viața sa a fost poezie - felul în care mergea, modul în care privea....

Chiar aseară am dat peste una dintre cele mai minunate afirmații ale sfintei Teresa din Avila. Ea spune: "Tot ce trebuie să faci este să priveşti." Întregul ei mesaj este condensat în această frază foarte frumoasă: trebuie doar să priveşti. Şi fiecare dintre noi are capacitatea de a privi şi de a auzi şi de a atinge. Priveşte - şi îl vei vedea pe Dumnezeu. Ascultă - şi vei auzi muzica Divinului. Atinge - şi vei trăi existența. Fiecare piatră şi fir de nisip este Dumnezeu.

Aici nu este vorba despre arta obiectivă; este o chestiune de atitudine, de viziune interioară - de a vedea lucrurile artistic, estetic. Nirgun, tu ai această calitate! De fapt, chiar datorită ei ai ajuns să te simți plictisit de toată muzica clasică şi de toate galeriile de artă la care ai fost - deoarece, într-un mod inconştient simți că în tine se află ceva mult superior acestora. Însă deocamdată nu eşti conştient de acel ceva.

Poți să nu mai mergi la nici o festivitate artistică şi vei simți că nu ai pierdut nimic. Dar nu poți să îți eviți interioritatea artistică. Dacă vei încerca, atunci vei pierde ceva extrem de valoros şi iluminarea ta nu va fi totală. O parte a ființei tale va rămâne neiluminată, un colțişor al sufletului îți va rămâne întunecat - şi el va atârna foarte greu. Trebuie să devii iluminat în totalitatea ființei tale. Pătrunde prin toate straturile ființei, deoarece aceste straturi reprezintă oportunități de creştere.

Ține minte: ori de câte ori folosesc cuvinte ca "muzica", "pictura" sau "sculptura", eu le dau acestora o semnificație aparte.

Când Helen Keller, o renumită scriitoare şi sculptoriță, care a fost oarbă şi mută de la naştere, a venit în India şi l-a vizitat pe Jawaharlal Nehru, ea i-a atins fața cu ambele palme şi a fost foarte încântată. După ce a atins chipul Iui Nehru, ea şi-a manifestat bucuria: "Am simțit pe fața lui Nehru aceeaşi calitate pe care am simțit-o când am atins statuile romane - aceleaşi forme şi proporții, aceeaşi răceală."

Inima ei a fost aceea a unui artist. Şi datorită faptului că a fost oarbă şi mută, a fost nevoită să trăiască şi să simtă viața în mod diferit. Dar, uneori, un blestem se poate dovedi a fi o binecuvântare. Ea a învățat să îşi folosească simțul tactil, olfactiv şi cel auditiv.... Când atingea apa unui pârâu, ea îi simțea răcoarea, fluxul, viața, energia, vibrația. Ea vedea cu ochii interiori ai ființei şi aceasta a ajutat-o să trăiască mult mai total decât oamenii obişnuiți.

Ea putea distinge oamenii doar după miros. Şi chiar putea distinge între un copac şi altul doar după parfumul emanat de fiecare dintre ei. Putea să simtă imediat diferența dintre plante, flori....

Ea aparține lumii artei, aşa cum aparține şi Picasso, Dali, Van Gogh însă ea a mai trăit ceva în plus.

Uneori este foarte semnificativ să îți închizi ochii şi să atingi o piatră ca şi cum ai fi un orb care nu a văzut niciodată - şi vei rămâne surprins. Vei vedea în interior că textura acelei pietre are o dimensionalitate aparte - este o individualitate.

Nirgun, există multe gunoaie în lumea artei, pentru că orice ar crea omul în inconştiența sa, nu va fi decât un gunoi. Picturile lui Picasso îi reprezintă mintea sa. De fapt, prin pictură el a reuşit să rămână sănătos mintal. Ceea ce facem noi aici cu ajutorul Meditației Dinamice, el a reuşit prin pictură: şi-a eliminat toate frustrările, toate tensiunile şi coşmarurile minții. Pictura a funcționat ca un catharsis.

Carl Gustav Jung îşi îndemna pacienții să picteze - şi mulți dintre ei erau complet nebuni. Unii chiar au creat nişte picturi foarte frumoase, dar ele reprezentau mintea acelor nebuni. Cum ar putea o persoană

sănătoasă să picteze ceva sănătos? Chiar dacă acea pictură are o frumusețe aparte, totuşi aparţine unei frumuseţi a nebuniei. Şi, prin aceasta, Jung a realizat faptul că nebunii pot fi ajutați foarte mult prin pictură. Şi el are dreptate - pictura poate fi considerată o formă de terapie. Prin pictură exprimi ceva din interior. Când reuşeşti să aşterni pe pânză toate coşmarurile tale interioare, atunci te vei elibera de ele. Exprimarea produce întotdeauna libertate. Reprimarea cauzează încătuşare.

De exemplu, dacă eşti torturat de ideea morții şi ai coşmaruri despre moarte, poți foarte bine să te apuci să le aşterni pe hârtie - ca proză, poezie - sau poți să le pictezi şi vei scăpa de ele. Prin aceasta le vei aduce din inconştient în mintea conştientă şi de acolo se vor dizolva de la sine.

Însă oamenii au făcut exact invers. Timp de secole ni s-a spus să aruncăm lucrurile din conştient în inconştient - asta este reprimarea. Da, într-un fel, pare că ai scăpat de ele, dar nu este aşa. De fapt, ele doar stau ascunse şi când vor răbufni în exterior îți vor crea multe probleme. Tot ce ai reprimat te va controla din interior.

Psihanaliza încearcă să ajute oamenii să îşi aducă în mintea conştientă tot ce au reprimat în inconştient. Dar problema este că prin această terapie vei pierde ani întregi şi tot nu vei ajunge la un final. Analiza nu poate fi completă; nu există nici o persoană în lume care să poată afirma că pentru ea terapia psihanalitică este completă.

Procesul ei este mult prea lent. Două sau trei ore pe săptămână mergi la psihanalist şi îi vorbeşti acestuia despre tot ce te frământă. Astfel, îți vor trebui între cinci şi zece ani să îți poți dezvălui măcar o parte din tot ce ai în interior. Dar în timpul în care nu mergi la doctor ce vei face? Vei continua să acumulezi alte temeri, vei reprima alte lucruri, deoarece trăieşti într-o societate în care nu poți fi tu însuți. La biserică, preotul îți spune ceva şi tu te conformezi supus; la serviciu, şeful îți comandă ce să faci şi ce să nu faci, iar tu asculți neputincios; acasă, soția, copiii, familia - toți îți vor cere să faci ceva şi te vor îndemna indirect să îți reprimi natura....

Astfel, la psihanalist te vei descărca de tot ce acumulezi în timpul săptămânii. El te ajută să îți destăinui tot ce ai reprimat înăuntru, deoarece simți că el este o autoritate, simți că el cunoaşte şi ştie cum să te ajute - chiar dacă el poate este chiar mai nebun decât tine, totuşi îți oferă acest sentiment că poți vorbi deschis despre orice. Şi tot ce elimini din inconştient te face mai liber. Dar, a doua zi, vei continua iarăşi să umpli mintea inconştientă cu tot felul de gunoaie.

Însă mai există şi alte modalităţi, alte căi de eliberare a gunoaielor interioare.

Pictura este una dintre aceste căi - şi este mult mai semnificativă, deoarece prin limbajul picturii poţi exprima lucruri pe care nu le poţi rosti prin cuvinte, iar inconştientul nu se exprimă decât prin imagini. În timpul viselor, el se exprimă mult mai adecvat. Tocmai de aceea psihanaliştii sunt interesaţi foarte mult de vise, pentru că acestea exprimă ce se află în interiorul tău fără să falsifice nimic. Visele sunt pictorale, imagini nesofisticate, inocente.

Pictura te poate ajuta să îţi aduci visele în lumina conştiinţei - pictura este într-adevăr de mare ajutor. Iar sentimentul meu este că Picasso, dacă ar fi fost împiedicat să picteze, cu siguranţă ar fi înnebunit. Pictura l-a salvat - deşi el nu a fost conştient de acest lucru.

Priveşte un tablou de Picasso şi vei vedea că are în el şi o parte de nebunie; nu te vei putea relaxa, vei simţi că ameţeşti, vei începe să te simţi tensionat şi agitat. Iar dacă trăieşti într-o cameră plină cu picturi de-ale sale este foarte posibil să începi să ai coşmaruri şi chiar să înnebuneşti. Picturile sale îţi vor provoca şi stârni nebunia interioară.

Aşadar, Nirgun, poţi evita orice galerii de artă şi concerte de muzică clasică, dar nu vei reuşi niciodată să eviţi dimensiunea estetică a fiinţei tale. Dacă vei încerca, vei pierde ceva foarte valoros.

Eu nu doresc ca sannyasinii mei să fie unidimensionali. Trebuie să fie cât se poate de ştiinţifici, iar când spun asta nu mă refer la faptul că trebuie să devină fizicieni, chimişti, doctori - nu mă refer la acest lucru!

Este doar o metaforă. Şi ţine minte: eu vorbesc întotdeauna în metafore, în parabole, în comparaţii.

Trebuie să fii ştiinţific. Pentru a te apropia de lumea obiectivă şi de a trăi corect, singura cale este ştiinţa. Dacă Biblia spune că Pământul nu este rotund, ci plat, nu te încrede în ea - fii ştiinţific şi logic. Pământul este rotund. Biblia nu are nici un drept să vorbească despre lucruri obiective. Ea este o carte religioasă; trebuie să funcţioneze în dimensiunea ei. Nu amesteca lucrurile.

Datorită acestor amestecuri şi confuzii a existat întotdeauna un conflict între religie şi ştiinţă. Fiecare are teritoriul ei. Mai întâi, preoţii au încercat să interfereze cu lumea ştiinţei; acum este exact invers - oamenii de ştiinţă au început să interfereze cu lumea religiei.

Nu îl întreba pe un fizician dacă există sau nu Dumnezeu - asta nu este dimensiunea lui. Ce ştie el despre Dumnezeu? Şi orice va spune despre Dumnezeu va fi greşit.

Este ca şi cum te-ai duce la un chirurg şi l-ai întreba ce crede despre poezie...sau să îl întrebi pe un mare poet cum poate fi tratată o

boală. Fiecare are domeniul său de activitate şi nici unul nu va cunoaşte ceva din activitatea celuilalt.

Omul de ştiinţă nu are dreptul să spună nimic despre interioritatea fiinţei umane - aceasta nu este lumea lui. Însă acum şi el încearcă exact acelaşi lucru pe care l-au încercat preoţii cu mai multe sute de ani în urmă.

Când Galileo Galilei a fost forţat să îşi rectifice ultima sa carte.... El avea peste 70 de ani, era foarte bolnav şi a fost totuşi forţat să vină în faţa consiliului papal, unde a fost întrebat: "Cum poţi spune o asemenea blasfemie, că Biblia nu are dreptate? Cine eşti tu să negi Biblia?"

El trebuie să fi fost un om cu foarte mult umor, deoarece a spus: "Vă rog să mă iertaţi. Dar acum declar în faţa voastră că Biblia are dreptate şi nu cartea mea. Soarele se învârte în jurul Pământului, nu invers. Acum sunteţi mulţumiţi, domniile voastre?"

După ce a fost iertat şi i s-a permis să plece. Galileo a mai adăugat: "Dar indiferent ce spun eu, realitatea este aceeaşi — Pământul se învârte în jurul soarelui. Ce importanţă pot avea cuvintele mele? Aştrii nu mă ascultă pe mine!"

În Biblie există foarte multe afirmaţii complet neştiinţifice; în Vede, de asemenea există multe afirmaţii neştiinţifice, ca de altfel în toate scripturile - şi aceasta s-a datorat unui singur motiv: pentru că în acele vremuri, ştiinţa nu exista ca fenomen separat. Scripturile religioase erau singurele cărţi existente, aşa că în ele se acumulau toate informaţiile posibile.

Ele conţineau matematică, chimică, geografie, istorie - tot ce era accesibil. Şi, pe atunci, cunoaşterea era atât de puţină încât putea fi inclusă într-o singură carte.

Dar acum, după multe secole, omul a ajuns într-o altă epocă, în care ştiinţa îşi are teritoriul ei, iar religia îşi are dimensiunea ei. Trebuie să renunţăm la tot ce este ştiinţific în scripturile religioase. Nici ştiinţa nu are nimic de-a face cu religia, nici religia cu ştiinţa.

Eu doresc ca omul să devină cu adevărat ştiinţific - în ceea ce priveşte lumea exterioară. Iar în ceea ce priveşte realitatea interioară, el trebuie să fie religios. Şi între aceste două dimensiuni există o lume intermediară în care se întâlneşte subiectivitatea cu obiectivitatea: lumea artei, a esteticii, a frumosului. Iar în aceasta poţi fi un poet, un pictor, un muzician.

Când vei fi îmbogăţit de fiecare dintre aceste trei dimensiuni, atunci vei deveni un om cu adevărat spiritual. Nirgun, acesta este omul viitorului. Sannyasinii mei aparţin acestei a patra categorii - sunt integraţi, cristalizaţi, întregi. Nimic nu trebuie evitat, totul trebuie trăit,

iubit, experimentat. Totul trebuie absorbit, astfel încât să poți deveni atât de bogat cât este posibil.

2. Vrei să mai spui ceva despre relaxare? Realizez faptul că în interiorul meu există o tensiune profundă şi cred că probabil nu am fost niciodată capabil să mă relaxez total. Când ai spus că relaxarea este unul dintre cele mai complexe fenomene posibile, am avut o străfulgerare şi am simțit că aceasta este o întrețesătură a încrederii cu iubirea şi cu acceptarea, deschiderea către întreg, acceptarea curentului, uniunea şi extazul....

Anurag, relaxarea totală este finalul. Acela este momentul când devii un buddha. În acel moment te realizezi, te iluminezi, obții conştiința-hristică. Dar chiar acum nu poți fi total relaxat. În miezul tău interior va persista o tensiune profundă.

Mai întâi începe cu circumferința, pentru că aici te afli în acest moment. Şi nu poți porni decât din locul în care te afli. Relaxează-ți corpul, comportamentul, acțiunile. Plimbă-te relaxat, mănâncă şi vorbeşte liniştit şi relaxat. Elimină din ființa ta graba şi trăieşte ca şi cum ai avea la dispoziție o întreagă eternitate - de fapt, chiar ai la dispoziție veşnicia. Noi suntem aici de la început şi vom fi până la sfârşit - dacă există un început şi un sfârşit! Noi întotdeauna ne-am aflat şi ne vom aici. Formele se vor schimba, dar substanța rămâne aceeaşi; ornamentele se vor înnoi, însă sufletul rămâne acelaşi.

A fi tensionat înseamnă a fi temător, înseamnă grabă, îndoială. Tensiunea este un efort de a crea siguranță, protecție.

Tensiunea este o pregătire pentru ziua de mâine, pentru viața de apoi - de teamă că nu ştii ce poți întâlni în viitor şi că nu poți înfrunta realitatea, începi să te pregăteşti dinainte. Tensiune înseamnă trecut netrăit.

Ține minte un lucru fundamental: orice experiență pe care nu ai trăit-o complet se va agăța de tine şi îți va cere să o termini, să o completezi, să o închei! Ea se va ține de tine până când o duci la bun sfârşit şi odată încheiată, se va evapora de la sine.

Când ai dus o viață parțială, superficială, atunci trecutul se va agăța de tine şi te va tortura. Vei începe să trăieşti precum un somnambul, care nu poate scăpa de trecut şi care se va teme mereu de viitor. Iar între acestea există singura realitate posibilă - prezentul.

Va trebui să începi prin a-ți relaxa circumferința. Şi primul pas este corpul. Fii atent şi ori de câte ori simți că apare o tensiune - la gât, la picioare, la spate - îndreaptă-ți atenția spre acea zonă şi spune-i iubitor: "Relaxează-te!"

Şi vei fi surprins să vezi că trupul chiar te va asculta - este corpul tău! Închide ochii şi cercetează-ți întregul corp; vorbeşte cu fiecare parte a trupului: "Nu ai de ce să te încordezi. Rămâi relaxat. Eu am grijă de tine." Încet-încet, corpul va începe să te asculte şi va trăi relaxat.

Apoi, treci la un alt pas, dar numai după ce ai reuşit să dialoghezi cu trupul vei fi în stare să îți ordonezi mintea. Foarte mulți trec direct la minte şi, astfel, dau greş. Nu poți porni într-o călătorie de la mijlocul ei. Totul trebuie luat de la început.

Dacă eşti capabil să îți relaxezi la voință corpul, atunci vei putea să îți relaxezi şi mintea. Ea este însă un fenomen mult mai complex. Odată ce ai încredere în tine însuți, mintea va avea încredere şi ea în tine. Va dura ceva mai mult, dar te va asculta.

După ce mintea este relaxată treci către lumea inimii, a sentimentelor, emoțiilor - care sunt şi mai complexe, mai subtile. Însă acum vei acționa printr-o încredere foarte mare. Şi doar când ai reuşit să controlezi şi să relaxezi acestea trei - corp, minte, inimă - vei putea pătrunde în cea de-a patra dimensiune: în centrul ființei tale. Atunci vei fi capabil să relaxezi centrul existenței tale. Şi aceasta îți va oferi o bucurie extraordinară, un extaz nemaiîntâlnit, o acceptare totală. Vei fi plin de beatitudine.

Întreaga existență dansează...păsările, florile, animalele - toate sunt relaxate şi nu aleargă nicăieri. Numai omul a căzut victimă minții sale.

Ființa umană se poate ridica deasupra zeilor, dar şi poate coborî mai jos de regnul animal. Omul este o scară.

Anurag, începe de la corp şi apoi, încet-încet, treci mai departe, dar nu înainte de a avea corpul pe deplin relaxat. Nu sări direct la minte. Lucrează asupra trupului şi fii atent la cele mai mici amănunte.

Priveşte-ți modul în care păşeşti şi vei vedea că totul este efectuat mecanic, automat. Observă-te şi încearcă să mergi încet şi atent. Buddha le spunea discipolilor săi: "Mergeți foarte încet şi fiți conştient la fiecare pas făcut" Iar când mergi conştient, nu poți merge decât încet. Dacă te grăbeşti şi alergi în toate direcțiile nu vei mai reuşi să fii atent.

Încearcă să păşeşti încet şi vei vedea că în corp va apărea o conştientizare diferită. Mănâncă încet şi atent şi vei vedea cât de relaxat vei fi. Fă totul foarte încet...asta până când reuşeşti să îți schimbi vechiul mod de a acționa.

După ce trupul ți-a devenit la fel de relaxat ca al unui copil, atunci poți trece la minte. Treci de la ce este mai simplu, la ce este mai complex şi în cele din urmă vei atinge miezul tău interior.

Anurag, îmi spui: "Realizez faptul că în interiorul meu există o tensiune profundă şi cred că probabil nu am fost niciodată capabil să mă relaxez total."

Şi asta este situaţia în care se află toţi oamenii. Este bine că ai devenit conştient de acest fapt - milioane de oameni nu sunt. Eşti binecuvântat, deoarece acum poţi face ceva. Dacă nu ai fi fost conştient, nu s-ar fi putut întreprinde nimic. Conştientizarea este începutul transformării.

Îmi mai spui: "Când ai spus că relaxarea este unul dintre cele mai complexe fenomene posibile, am avut o străfulgerare şi am simţit că aceasta este o întreţesătură a încrederii cu iubirea şi cu acceptarea, deschiderea către întreg, acceptarea curentului, uniunea şi extazul...."

Da, Anurag, relaxarea este unul dintre cele mai complexe fenomene - foarte bogat, multidimensional. Şi toate acestea fac parte din el: încrederea, dăruirea, iubirea, acceptarea, extazul, curgerea cu existenţa. Toate îţi vor apărea când înveţi să te relaxezi.

Efortul meu este tocmai acela de a te elibera de orice frustrare şi angoasă, trăieşte clipa şi nu te teme de nimic, deoarece nu există decât prezentul. Tot ceea ce există este clipa actuală. Poţi transforma acest moment într-un paradis, ori îl poţi face să devină un iad - nu există alt iad şi alt paradis decât cel creat de om. Iadul este atunci când eşti tensionat, iar paradisul apare în relaxarea totală.

3. Preaiubite Maestre, ori de câte ori ai vorbit despre un alt Maestru am simţit că te afli într-o relaţie de iubire cu el şi tu curgi prin sutrele lui. Totuşi, în această serie de lecturi te simt departe de Buddha, nu simt că îi iubeşti cu adevărat munca. S-a schimbat ceva sau doar este o imaginaţie a mea?

Nishant, nu îţi imaginezi. Lângă mine va trebui să fii mereu atent şi pregătit să curgi. Pe măsură ce evoluezi îţi voi spune lucruri pe care până atunci nu le puteam dezvălui. Iubirea mea nu este mai mică sau mai mare pentru cineva anume - ea este o calitate interioară. Nu poate fi mai mare sau mai mică - pur şi simplu este.

Îl iubesc pe Buddha, îl iubesc pe Iisus, pe Zarathustra, pe Lao Tzu, pe Patanjali - deoarece iubesc...deoarece iubesc oamenii, plantele, animalele, rocile, apele, cerul, stelele. Iubirea mea nu este cantitativă.

Însă ai dreptate că stau deoparte - şi în viitor voi sta din ce în ce mai departe. Mă pregătesc pentru o nouă fază. Munca mea va trebui să facă un salt şi pentru acesta este nevoie de multă pregătire. Munca mea

trebuie să aibă o nouă calitate. Acum am în jurul meu oameni care au deplină încredere în mine şi care mă iubesc.

La început, când vorbeam maselor de oameni, era cu totul altceva. Atunci eram în căutare de discipoli şi trebuia să folosesc limbajul pe care îl cunoşteau aceştia. A fost ca şi cum eram învăţător în prima clasă primară. A trebuit să vorbesc mai superficial, să fiu atent la ce spun.

Apoi, încet-încet, câţiva elevi s-au transformat din studenţi în discipoli. Atunci atitudinea mea s-a schimbat şi ea şi a devenit posibil să comunic cu ei pe alt nivel. După aceea discipolii au devenit sannyasini - au început să mi se dăruiască, să îmi urmeze destinul. Viaţa mea a devenit viaţa lor, fiinţa mea a devenit fiinţa lor. Comunicarea a făcut un salt şi a devenit comuniune.

Acum am destui sannyasini...munca trebuie să devină mai profundă. Am mai vorbit despre Buddha şi înainte şi am făcut-o ca şi cum l-aş fi lăsat să curgă prin mine. Însă aceste serii de lecturi reprezintă începutul unei noi faze.

Nishant, ai intuit corect. Şi acum trebuie să explic punctele în care eu sunt diferit de Buddha, de Iisus, de Krishna.

De la moartea lui Buddha au trecut 25 de secole - multă apă a curs pe Gange! Totul s-a schimbat! Dacă Buddha ar reveni în lume, el nu ar niai putea să o recunoască.

Eu aparţin acestui secol. Iar de când a trăit Buddha şi până în prezent au apărut multe lucruri noi. De exemplu, Buddha nu a ştiut nimic despre ştiinţă - nu a avut cum. Dar nu spun că ar fi trebuit să cunoască - nu ar fi putut să o facă!

Era ceva imposibil. Buddha nu a cunoscut multe lucruri pe care noi le cunoaştem. Şi noi trebuie să facem o sinteză din toate aceste lucruri. Trebuie să îi alăturăm pe Einstein, pe Freud, pe Marx şi pe mulţi alţii. Religia devine mai bogată pe zi ce trece.

Iar eu încerc să adaug ceva mai mult acestei moşteniri religioase a umanităţii. Acum nu voi mai fi doar un vehicul. Această fază este completă. Până acum a fost nevoie de ea, deoarece vroiam lângă mine oameni care îl iubesc pe Buddha, fiinţe care îl iubesc pe Mahavira, persoane care îl iubesc pe Iisus.

Umanitatea este divizată: câţiva sunt atraşi de Iisus, câţiva de Buddha, câţiva de Krishna...şi aşa mai departe. Încă nu există nici o fiinţă liberă. Eu a trebuit să îmi aleg oamenii din aceste secte şi culte, din comunităţi religioase diferite. Şi singura modalitate prin care puteam face acest lucru era să vorbesc budiştilor despre Buddha, altminteri cum îi puteam atrage spre mine? Altfel ei nu m-ar fi înţeles. Acum, când sunt

şi trăiesc lângă mine este cu totul altceva. Ei pot înțelege şi în mintea lor nu va fi creată nici un fel de confuzie.

Dar ține minte: iubirea mea este aceeaşi. Chiar dacă stau deoparte, iubirea mea nu se schimbă. Şi, pe măsură ce văd că sannyasinii mei sunt pregăliți pentru mai mult, voi rămâne din ce în ce mai separat de ceilalți Maeştri.

Acum am proprii mei oameni, cărora le pot arăta clar unde difer față de ceilalți Maeştri; unde încerc să aduc ceva nou; unde încerc să îmbogățesc moştenirea spirituală a umanității; unde îmi aduc propria contribuție. Şi, desigur, din când în când trebuie să îi mai şi critic - dar îi iubesc atât de mult încât pot face acest lucru.

Nu înseamnă că dacă îl critic pe Buddha, nu îl iubesc. Îi iubesc pe toți la fel - altfel cum aş mai putea vorbi despre Iisus, despre Buddha, despre Mahavira? Chiar dacă îi critic, asta arată că iubirea mea este atât de mare pentru ei încât pot să îmi asum riscul de a-i critica.

Buddha a oferit enorm de mult umanității, dar omenirea nu stagnează. Şi tot ce se întâmplă umanității îi aduce şi avantaje şi dezavantaje.

În această lume, nimic nu poate rămâne absolut pur. Ploaia este pură, dar imediat ce atinge pământul...de fapt, chiar înainte să atingă pământul este contaminată de aerul poluat din atmosferă.

Acelaşi lucru se întâmplă cu fiecare adevăr. Când Buddha a rostit ceva, acele cuvinte erau absolut pure. Însă imediat ce ele au ajuns la urechile oamenilor, au devenit impure. Iar când cuvintele sale au fost aşternute în această mare scriptură după trei sute de ani...
câți oameni au mai păstrat exact acelaşi sens al cuvintelor sale? Oamenii sunt oameni! Ei vor nuanța şi colora totul în funcție de înțelegerea lor.

Chiar în ziua morții lui Buddha, discipolii săi s-au divizat în 36 de şcoli! În clipa morții sale au apărut 36 de interpretări ale mesajului său. Nimeni nu a fost de acord cu ce a spus el, sau chiar dacă au fost de acord în privința cuvintelor, nu s-au înțeles referitor la semnificația acestora.

În ultimul său an din viață, Sigmund Freud şi-a chemat lângă el cei mai apropiați discipoli - nu s-au strâns mai mult de 30 de persoane. Freud, simțind că este aproape de moarte, a dorit să aibă o ultimă întâlnire cu ei. Dar nici nu au ajuns bine, că toți au început să argumenteze şi să se certe în privința câtorva cuvinte pe care Freud le-a spus cu câteva zile mai înainte. Ei au fost atât de prinşi de discuție încât au uitat complet de faptul că Freud se afla lângă ei.

Freud i-a ascultat răbdător şi, la un moment dat, le-a strigat: “Gata! Opriți acest nonsens! Vedeți cumva că am murit? Uite, sunt aici lângă voi - de ce nu mă întrebați pe mine ce am vrut să spun? Dacă puteți face

asta în timp ce încă mai trăiesc, atunci mă întreb ce veți face după moartea mea? Încă sunt viu şi mă puteți întreba direct care este semnificația acelor cuvinte. Nu vă mai certați şi nu mai argumentați fără să ştiți despre ce-a fost vorba!"

Iar Freud nici măcar nu a fost un om iluminat. Dacă se poate întâmpla asta unei persoane neiluminate, atunci cum pot cuvintele lui Buddha să rămână nealterate? El vorbeşte de pe cele mai înalte culmi ale existenței. În clipa în care rosteşte ceva, acel cuvânt deja nu mai este la fel de pur cum era în inima sa. Când este auzit nu mai este la fel cum a fost în clipa rostirii. Iar când ajunge să fie interpretat....

De multe ori, voi critica, voi arăta tot ce este bun şi tot ce este rău, voi explica toate avantajele şi dezavăntajele.... Buddha reprezintă dimensiunea religioasă cea mai pură, dar cum să nu spun că el este totuşi unidimensional? Dacă nu aş spune-o, nu aş fi corect față de adevăr. Ar însemna că iubirea mea nu este totală pentru adevăr. Trebuie totuşi să spun că el nu a apreciat la fel de mult frumusețea, muzica, iubirea - nu pot evita aceasta. Şi atitudinea lui nu este nici ştiințifică, deoarece atunci nu exista ştiința. El este puritatea întruchipată, însă totuşi rămâne unidimensional.

Iar datorită acestei unidimensionălități, întreaga țară a rămas unidimensională. Mahavira este şi el unidimensional, Patanjali la fel - toți marii Maeştrii au fost unidimensionali. Ei au atins cea mai pură experiență religioasă şi au convertit întreaga țară la viziunea lor. Dar dezavantajul acestui fapt este acela că oamenii au rămas săraci.

Fără ştiință, nici o țară nu poate deveni bogată. Fără ştiință şi tehnologie nici o țară nu poate fi frumoasă în exterior, nu poate fi sănătoasă şi afluentă.

Doresc ca India să devină bogată, tehnologică, ştiințifică - şi nu doar India, ci întreaga lume! Şi nu văd cum ştiința ar putea fi în detrimentul religiei. Dimpotrivă, cu cât o țară este mai bogată, cu atât va deveni mai religioasă - deoarece, afluența le oferă oamenilor oportunități, facilități să pătrundă în interior. Bogăția îți oferă timpul şi spațiul necesar introspecției. Dacă nu te îndrepți spre interior, asta este treaba ta. Nu este nimic rău în a fi bogat. Dacă o persoană bogată nu este şi religioasă prin aceasta doar arată că este un om mediocru, stupid.

Dacă un om bogat nu este şi religios - în adevăratul sens al cuvântului - îl numesc a fi stupid; iar dacă un om sărac este religios, îl numesc a fi cu adevărat inteligent. Este nevoie de o inteligență rară pentru ca un sărac să poată deveni religios. Când Kabir devine un om religios el arată mult mai multă inteligență decât Buddha - deoarece este

aproape imposibil să fii religios când eşti sărac. Din moment ce nu ai cunoscut ce înseamnă a fi bogat, cum poţi trece peste această dorinţă prezentă în inima fiecărui om? Nu poţi depăşi şi înţelege ceva decât după ce ai experimentat acel lucru; doar prin experienţă apare transcenderea. Însă când cineva reuşeşte să transceandă un lucru fără să îl trăiască, el dovedeşte a avea o inteligenţă extraordinară care îi permite să înveţe şi să realizeze totul doar prin experienţele celorlalţi.

Kabir a fost foarte atent la oamenii bogaţi şi a văzut inutilitatea bogăţiei. Aşa a putut să renunţe la ambiţii, la dorinţe. Buddha a fost un prinţ; el a trăit în bogăţie şi a experimentat tot ce aceasta i-a putut oferi - de aici rezultându-i înţelegerea că totul este inutil. El a realizat aceasta prin experienţă directă; Kabir doar prin observarea celor din jurul său. Cu siguranţă, Kabir a fost un om mai inteligent.

O persoană săracă poate deveni religioasă, dar nici o societate săracă nu poate deveni religioasă. Priveşte la ţările sărace şi vei vedea că aproape toţi oamenii urmează orbeşte nişte ritualuri, fără să simtă nimic în interior. O persoană bogată poate evita religia, însă o societate bogată nu poate să nu devină religioasă.

Religia nu trebuie sa mai venereze sărăcia. Religia nu trebuie să îi mai consoleze pe săraci prin totul felul de minciuni; nu mai trebuie să îi mai amăgească prin tot felul de vise; nu mai trebuie să le spună că soarta lor se datorează vieţilor trecute. Acum, oamenii pot transforma acest pământ într-o oază. Întreaga lume poate deveni bogată. Ştiinţa a devenit atât de puternică încât poate rezolva toate neplăcerile din lume - doar că trebuie folosită corect!

Acesta este motivul pentru care sunt în favoarea atitudinii occidentale. Într-adevăr, în prezent Occidentului îi lipseşte sufletul - deţine doar un corp. Bineînţeles, un corp foarte viguros şi vital, dar numai atât. Iar pericolul cel mai mare este că politicienii stupizi din Orient încearcă să imite Occidentul.

Toate ţările sărace vor să deţină bombe atomice - India, Pakistan şi altele aleargă înnebunite să construiască bomba atomică. Pentru ce? Oamenii mor de foame şi sărăcia este extrem de mare. De ce să fie aruncaţi banii pe lucruri inutile? Ei spun că pentru apărare. Dar cine este interesat să intre într-o ţară în care domneşte sărăcia şi mizeria?

Chiar zilele trecute, India a lansat un alt satelit pentru cercetare. Multe fabrici sunt închise datorită faptului că nu au cum să funcţioneze fără curent electric, dar politicienii nu se gândesc la asta.

În jurul planetei există acum peste cinci sute de sateliţi, iar dacă toate ţările vor dori să trimită sateliţi în spaţiu, atunci în câţiva zeci de ani nu vom mai vedea pe cer decât bucăţi de fier care cad peste tot pe

pământ. Pentru că nu toți vor construi sateliți exact aşa cum trebuie. Dacă până şi țările avansate tehnologic au probleme în construirea sateliților, atunci cum ar putea țările sărace să reuşească să construiască sateliți perfecți?

În urmă cu doi ani, India a lansat primul ei satelit - Aryabhatta. La început toate informațiile transmise păreau în ordine, dar acum - după doi ani! - oamenii de ştiință indieni şi-au dat seama că toate informațiile transmise de satelit sunt complet eronate. Asta arată cum funcționează mintea indiană! Şi ei vor să îi întrerupă funcționarea, dar nu îl pot opri...aşa este şi mintea indiană! Odată ce a pornit să vorbească, nu mai poate să tacă.

Țările sărace încearcă să imite Occidentul - însă este o prostie. Ele au nevoie de dezvoltare ştiințifică, dar nu depun nici un efort pentru a acumula aparate şi instrumente ştiințifice....

Buddha a avut o contribuție extraordinară față de umanitate, dar un efect secundar a fost acela că India a rămas săracă. Iar eu nu pot ignora acest fapt. Trebuie să îl spun. Până acum nu am facut-o, dar vreau ca oamenii mei să înțeleagă bine ce înseamnă a fi religios.

Şi Mahavira a ajutat foarte mult la îmbogățirea spirituală a Indiei, însă un rezultat al învățăturilor sale a fost acela că tara aceasta a rămas în sclavie timp de o mie de ani; datorită mesajului său de non-violență, India a devenit una dintre cele mai laşe țări din lume.

Krishna are dreptate când spune să laşi totul în voia lui Dumnezeu - în dimensiunea religioasă exact aşa trebuie să stea lucrurile: încrederea deplină în Dumnezeu.

Dar nu şi în dimensiunea ştiințifică – aici funcționează un cu totul alt mecanism: îndoiala, nu credința orbească, încrederea este fundația lumii religioase, îndoiala este temelia lumii ştiințifice.

Krishna are perfectă dreptate când îi spune lui Arjuna: "Încrede-te în Dumnezeu! Abandonează-te lui Dumnezeu. Ai încredere că tot ce face el este bine şi corect." Însă care a fost efectul secundar al învățăturii sale? Acela că oamenii au început să nu mai acorde atenție sărăciei şi mizeriei şi bolilor. În dimensiunea religioasă este perfect să te abandonezi lui Divinului şi să ai încredere totală în el. Dar în dimensiunea ştiinței este ceva complet greşit.

Trebuie să spun adevărul şi ştiu că voi suferi mult din această cauză, deoarece în India, oamenii nu sunt obişnuiți să audă pe cineva criticându-l pe Mahavira sau pe Buddha. Dar nu pot să mă ascund şi în această privință eu difer de toți ceilalți Maeştri.

Nishant, mai ai puțină răbdare şi îți voi spune tot adevărul - exact aşa cum este el, indiferent de consecințe. Voi aprecia tot ce merită a fi apreciat şi voi condamna tot ce trebuie condamnat.

Sărăcia şi sclavia indienilor a durat prea mult - este ceva care nu mai poate fi tolerat şi ignorat. Iar pentru aceasta, Krishna, Buddha şi Mahavira nu pot fi iertați - ei sunt responsabili. Dacă tot sunt venerați şi ridicați în slăvi pentru contribuția lor spirituală, trebuie să fie şi criticați pentru faptul că au condus India într-o prăpastie.

Acum a venit momentul să spunem lucrurilor pe nume. Şi aici nu este vorba doar de India, ci de întreaga lume. Aşa cum indienii pot imita Occidentul, la fel de uşor şi occidentalii pot imita India - ei pot face aceeaşi greşeală şi pot reveni la sărăcie şi mizerie, fără să îi mai intereseze nimic din latura materială.

Lucrurile trebuie să fie foarte clare. Şi nu trebuie să avem nici cea mai mică milă pentru ceea ce este nedrept şi incorect. De aceea, Nishant, simți această diferență - chiar există. Nu îți imaginezi nimic. Munca mea a trecut într-o nouă fază. Şi înainte să ajungem în noua comună vreau ca toți să fie pregătiți....

4. De ce mă simt obosit şi plictisit de sex?

Sandhan, sexul este obositor şi plictisitor - tocmai de aceea spun mereu că nu trebuie evitat. Până când nu îi vezi stupiditatea, nu poți scăpa de el. Până când nu înțelegi că este doar o risipă inutilă de energie, nu îl poți transcende.

Este bine că ai început să te plictiseşti de el - este ceva natural. Sexul nu înseamnă altceva decât energie risipită. Energia trebuie să se înalțe şi atunci ea va deveni o hrană pentru tine şi îți va deschide poarta către comori nebănuite - *ais dhammo sanantano*.

Dar dacă pătrunzi în sex ca un maniac, mai devreme sau mai târziu te vei simți complet extenuat.

Doi tineri proaspăt căsătoriți se duc într-un hotel din apropierea cascadei Niagara pentru a-şi petrece luna de miere. Imediat după ce se cazează, nu mai ies din cameră trei zile la rând. În a patra zi, recepționerul bate îngrijorat la uşa lor. După câteva clipe îi deschide băiatul, palid şi extenuat care îi spune recepționerului: "Ştii, noi suntem proaspăt căsătoriți."

Recepționerul îi spune: "Înțeleg, dar avem aici o minune care nu mai poate fi trăită în altă parte...."

O voce subțire din cameră îl întrerupe: "Dacă mai aud o singură dată de chestia aia, să ştii că sar pe geam!"

Nu ai înțeles-o! ...Timp de trei zile încontinuu - femeia, normal, nu mai dorea altceva decât să scape de acolo.

Sandhan, acum este momentul. În viață există lucruri mai importante decât sexul - acesta nu este totul. Într-adevăr este important, dar nu este totul. Iar dacă rămâi prins în capcana lui, atunci vei pierde multe alte minunății ale vieții.

Sandhan, este bine că ai devenit conştient de acest fapt. Însă ține minte: eu nu sunt împotriva sexului. Învățătura mea pare paradoxală, contradictorie. Dar nu am ce face, deoarece adevărul este paradoxal. Nu sunt împotriva sexului, pentru că toți aceia care sunt au dovedit clar că au rămas agățați de sexualitate. Eu sunt în favoarea lui, astfel încât dacă pătrunzi adânc în fenomenul lui, el să dispară de la sine. Şi cu cât pătrunzi mai conştient în el, cu atât se va dizolva mai repede. Iar acea zi va fi o mare binecuvântare.

Este bine că te simți plictisit. Aceasta arată că ai atins o anumită cristalizare. Acum poți scăpa definitiv de el. Nu încerca să mai amâni. Ieşi chiar acum din el! Şi nu îți spun să îl reprimi, ci doar să observi ce se petrece cu tine. Iar prin această oboseală şi plictiseală poți renunța la sex fără să îl reprimi absolut deloc. Şi a fi liber de sex fără a-l reprima înseamnă a fi cu adevărat liber. Aceasta este o experiență foarte profundă. Eliberarea de sex ajută energia să curgă, să fie canalizată spre meditație, spre samadhi.

Atât pentru astăzi.

9. SĂLĂŞLUIND ÎN CENTRUL INIMII

Aşa cum meşteşugarul ciopleşte atent
Şi face ca săgeata să fie dreaptă.
La fel şi înțeleptul
Îşi direcționează gândurile nestatornice.

Aşa cum un peşte scos din apă
Se zbate pe uscat,
La fel şi gândurile se agită şi tremură
Când sunt lipsite de dorințe.
Ele tremură şi se zbat,

Hoinăresc în voie.
Este bine să le stăpâneşti,
Pentru că aceasta îţi aduce fericire.

Dar cât de subtile sunt,
Şi cât de evazive!
Sarcina înţeleptului este să le liniştească
Şi controlându-le să dobândească fericirea.

Prin atenţie şi stăpânire
Înţeleptul îşi supune gândurile.
El le opreşte peregrinarea.
Aşezat în vidul inimii
El găseşte libertatea.

Libertatea este ţelul vieţii fiecăruia dintre noi. Fără libertate, viaţa nu are nici un sens. Iar a fi liber nu înseamnă doar a fi liber politic, economic, social. Prin 'libertate' eu înţeleg eliberarea de timp, eliberare de minte şi de dorinţe. În momentul în care mintea nu mai există, atunci eşti una cu universul, eşti la fel de vast ca universul.

Mintea reprezintă bariera dintre tine şi realitate şi datorită acestui obstacol eşti închis într-o celulă în care nu poate pătrunde lumina, în care nu poţi cunoaşte ce este fericirea. Trăieşti în suferinţă, deoarece fiinţa ta nu a fost menită să trăiască într-un spaţiu atât de închis; fiinţa ta doreşte să devină la fel de vastă precum universul, doreşte să se extindă în infinitatea existenţei. Fiinţa ta vrea să fie oceanică, iar tu eşti doar o picătură de rouă. Cum ai putea fi fericit? Cum ai putea fi beatific?

Gautama Buddha spune că dorinţa - *tanha* - este rădăcina tuturor suferinţelor, deoarece dorinţa creează mintea. Dorinţa creează viitorul, speranţele, imaginaţiile. Când ochii îţi sunt încețoşaţi de ziua de mâine, nu mai poţi vedea clipa prezentă.

Fiecare dorinţă se naşte în trecut şi este proiectată în viitor. Trecutul şi viitorul reprezintă substanţa minţii. Analizează-ţi mintea şi nu vei găsi în ea decât două lucruri: trecut şi viitor. Prezentul este complet inexistent, iar prezentul este singura realitate, unica existenţă.

Prezentul poate fi trăit doar când mintea a încetat să mai funcţioneze. În momentul în care trecutul nu te mai posedă, când imaginaţiile şi amintirile sunt complet inexistente, atunci cine eşti tu? Absolut un nimeni, un nimic. Şi când eşti un nimeni, nimeni nu te mai poate răni - deoarece numai egoul este cel care poate fi rănit. Egoul nu face altceva decât să caute să fie rănit; el există prin suferinţă şi durere.

Când eşti un nimeni, anxietatea şi angoasa sunt imposibile. Când eşti un nimeni, în interiorul tău nu mai există nici un sunet. Cine ar putea crea zgomote? Iar acea tăcere este celestă, sacră. Pentru prima oară, în spațiul non-minții devii conştient de eterna celebrare a existenței.

Cu excepția omului, întreaga existență este beatifică. Doar omul s-a separat de ea. Şi numai omul o poate face, deoarece el are conştiință.

Conştiința se poate manifesta în două moduri: ori devine o lumină în tine, atât de strălucitoare încât nici un soare nu o poate umbri.... Buddha obişnuia să spună că dacă s-ar fi ridicat pe cer o mie de sori, iar mintea ar dispărea, atunci lumina eternă interioară pur şi simplu ar eclipsa strălucirea acelor aştri. Este beatitudine, inocență, puritate. Este o minunăție! Frumusețea ei este indescriptibilă, beatitudinea ei este inepuizabilă. *Ais dhammo sanantano* - aceasta este legea eternă.

Dacă poți să renunți la minte chiar şi pentru o singură clipă, instantaneu devii conştient de jocul cosmic. Atunci eşti doar energie, iar energia nu ființează decât aici-acum, nu poate părăsi clipa prezentă. Aceasta este o posibilitate: dacă devii pură conştiință.

A doua posibilitate este aceea de a deveni conştient de sine - atunci decazi. Devii o entitate separată de întreg; eşti o insulă limitată. Vei trăi precum într-o închisoare: fără lumină, fără libertate, fără nici o posibilitate de mişcare. Iar aceasta te va paraliza.

Conştiența de sine este o încătuşare; sinele este lanțul. Conştiința singură înseamnă libertate.

Înlătură sinele şi fii conştient! Acesta este unicul mesaj al meu - mesajul tuturor iluminaților de-a lungul eternității. Este foarte simplu: renunță la minte, la ego, la sine şi **doar fii**.

Chiar în momentul prezent nu există decât tăcere...cine eşti tu? O non-entitate, un nimeni. Nu ai un nume, nu deții o formă. Nu eşti nici bărbat şi nici femeie, nici creştin şi nici hindus. Nu aparții nici unei țări, nici unei rase, nici unei societăți. Tu nu eşti mintea şi nici corpul.

Atunci ce eşti tu? În această tăcere magnifică, ce simți? Doar un spațiu pur, o tăcere eternă...şi din ele răsare la suprafață o fericire beatifică, fără nici un motiv anume. Aceasta este natura ta spontană.

Arta de a înlătura mintea este unicul secret al religiei, deoarece prin înlăturarea minții ființa ta explodează în o mie şi una de culori. Devii un curcubeu, un lotus cu un milion de petale. Brusc te deschizi - aceasta este frumusețea existenței. Este infinită! Şi este a ta! Tu eşti ea! Atunci toate stelele strălucesc în interiorul tău. De fapt, nici măcar universul nu mai este o limită - eşti totul!

Tăcerea îți oferă posibilitatea să te topeşti, să dispari, să te evapori. *Exişti* cu adevărat doar atunci *când nu eşti*. Când tu nu mai exişti, atunci Dumnezeu fiinţează, atunci apare iluminarea, nirvana. Când tu nu eşti, descoperi totul - când tu eşti, ai pierdut totul.

Omul a devenit conştient de sine-ego; aceasta este decăderea. Toate religiile vorbesc despre această pierdere a inocenței originare, dar cel mai bine este descrisă în creştinism. Omul şi-a pierdut divinitatea datorită faptului că a mâncat din fructul cunoaşterii. Cunoaşterea îți creează conştiența de sine, perceperea ca nume şi formă.

Şi cu cât cunoşti mai mult, cu atât eşti mai egoist - tocmai de aceea cei mai mari egoişti din lume sunt scolasticii, erudiții, învățații, profesorii. Egoul lor devine împodobit cu tot felul de sisteme de gândire, scripturi, informații. De aceea, ei nu pot oferi nimănui inocență, deschidere, iubire, receptivitate - toate acestea pur şi simplu dispar când acumulezi cunoaştere.

Iar noi am fost învățați să acumulăm tot ce putem. Nimeni nu ne învață cum să fim inocenți, cum să simțim minunăția existenței. Ni se îmbibă mintea cu tot felul de denumiri de flori, însă nimeni nu ne spune să dansăm în jurul florilor. Suntem forțați să memorăm tot felul de denumiri de munți şi râuri, dar nimeni nu ne arată cum să comunicăm cu munții, cu râurile, cu plantele, cu stelele, cu întreaga existență.

Cum am putea fi fericiți? Nu putem decât să suferim. Fericirea nu poate apărea decât în clipa în care dansăm la unison cu întregul, când cântăm armonios cu toată orchestra existenței; nu putem fi beatifici cântând singuri. Doar prin abandonare, prin contopire cu totul omul poate fi fericit.

Aceasta este libertatea reală. Ea nu are nimic de-a face cu politica, economia, naționalitatea, socialul. Libertatea este spirituală.

Libertatea socială, economică şi politică nu sunt adevărate libertăți decât în momentul în care îi ajută pe oameni să devină spiritual liberi. Dacă nu, ele sunt o fățărnicie. Atunci, în numele libertății, omul este transformat într-un sclav. Etichete foarte frumoase devin nişte fațade care ascund nişte realități hidoase. Dacă nu eşti liber spiritual, nu eşti liber deloc. Atunci totul nu este decât un gunoi.

Buddha vorbeşte despre adevărata libertate, despre realitate - el o numeşte nirvana. Cuvântul "nirvana" este minunat; înseamnă încetarea egoului, încetarea conştiinței individuale. Nirvana înseamnă extaz, beatitudine, existență reală.

Buddha nu repetă în Dhammapada decât două fraze: una este *ais dhammo sanantano* - legea eternă a existenței. Tu dispari şi totuşi te regăseşti. Pare paradoxal - cum poți să mai exişti dacă dispari? Dar prin

renunțarea la sinele actual devii Sinele Suprem. Dispari ca picătură şi devii însăşi oceanul.

Şi a doua frază pe care o repetă este *ais dhammo visuddhya* - aceasta este legea purității, a inocenței. Şi ea este foarte simplă: tot ce trebuie să faci este să nu te gândeşti la tine ca fiind minte, nu mai trebuie să te identifici cu mintea. Dar asta nu înseamnă că Buddha este împotriva minții şi nu te îndeamnă să nu o mai foloseşti - tot ce doreşte el este să nu te mai laşi folosit de minte. Iar dacă o laşi să te folosească, atunci devii un sclav. Stăpânul a devenit un sclav, iar sclavul a devenit stăpân. Totul este cu susu-n jos.

Este ca şi cum ai sta în cap! Cum mai poți dansa şi cânta? Viața ta va fi sterilă, inertă - va deveni o mlaştină. Iar în curând vei paraliza.

Când revii pe propriile picioare, imediat simți cum s-a produs o schimbare radicală - eşti capabil de mişcare. A nu te mişca înseamnă a fi mort.

Cum definesc oamenii moartea? Când nu mai poți respira şi nu te mai poți mişca, atunci eşti mort. Cu cât te poți mişca mai energic şi mai vital, cu atât eşti mai viu. Trăieşte şi ființează multidimensional!

Fii natural, devino parte integrantă din natură. Nu te identifica cu mintea. Noi nu suntem decât nişte părți infinitesimale - imens de frumoase dacă trăim cu întregul, dar complet urâte dacă funcționăm împotriva întregului.

Dar întotdeauna ni s-a spus că viața este o luptă şi trebuie să luptăm dacă vrem să supraviețuim. Trebuie să devenim victorioşi, să ajungem renumiți. Ni s-au insuflat în minte tot felul de ambiții stupide şi tocmai acestea reprezintă cauza suferinței noastre.

Cuvântul folosit de Buddha, *"tanha"*, conține toate formele dorințelor, ambițiilor, realizărilor, speranțelor.

Acestea nu fac altceva decât să hrănească mintea, iar prin aceasta îți otrăveşti ființa interioară. Şi cu cât mintea este mai intoxicată cu tot felul de asemenea stupidități, cu atât tu devii mai nesemnificativ. Mintea devine precum un cancer.

Sannyas-ul este o operație chirurgicală efectuată fără anestezie. Buddha a transformat mii de căutători prin sannyas. El a fost cel mai mare chirurg.

Când devii conştient de cauza suferinței tale, lucrurile încep să se schimbe. Şi în clipa în care nu îți mai hrăneşti mintea şi eşti conştient că tu nu eşti ea, atunci te ridici deasupra ei. Te vei înălța din ce în ce mai sus. Mintea va rămâne undeva într-o vale întunecată, iar tu vei zbura în înaltul cerului. Atunci eşti un adevărat stăpân şi îți vei folosi mintea exact aşa cum trebuie.

Sutrele de astăzi ne arată cum putem să devenim stăpânii minții. Este o adevărată știință.

Buddha spune:

Aşa cum meşteşugarul ciopleşte atent
Şi face ca săgeata să fie dreaptă,
La fel şi înțeleptul
Îşi direcţionează gândurile nestatornice.

Meditează: tu îți controlezi gândurile sau ele te controlează pe tine? Eşti dominat de gânduri? Sunt gânduri care te obsedează, care te fascinează? Fii foarte atent şi observă: cine este stăpânul? Le poți controla sau nu?

Oamenii nu meditează niciodată asupra acestui lucru, deoarece ajung să se simtă umiliți. Iar asta le arată chiar neputința lor în a-şi controla sau opri gândurile.

Pe această temă există o parabolă tibetană faimoasă:

Într-o zi, stăpânul unui servitor, simțind că acesta are o motivație ascunsă pentru care se află în casa lui, îl întreabă: "Te rog, lucrezi la mine de ceva timp, dar văd că serviciul tău nu este făcut din iubire şi dăruire. Simt că nu te afli în această casă decât pentru a obține ceva. Ce anume doreşti?"

Toți sătenii ştiau că stăpânul casei putea face miracole, aşa că servitorul venise la el cu acest gând ascuns. Iar când i s-a oferit această oportunitate, i-a spus: "Aş vrea să cunosc secretul înfăptuirii miracolelor."

Stăpânul i-a spus: "Atunci de ce ai stat atât timp fără să spui nimic? Trebuia să îmi spui din prima zi. Te-ai chinuit inutil şi m-ai chinuit şi pe mine, deoarece nu vreau să am lângă mine oameni ale căror intenții să nu le cunosc. În general, fiecare doreşte câte ceva.

Aproape toți sunt lacomi, iar lăcomia îi face să devină urâți, să nu mai fie ei înşişi. Secretul meu este foarte simplu...."

Stăpânul a scris pe o foaie de hârtie o mică mantra şi i-a înmânat-o servitorului. Pe acea bucată de hârtie scria: *buddham sharanam gachchhami, sangham sharanam gachchhami, dhammam sharanam gachchhami* - mă închin la picioarele lui Buddha, mă aplec în fața temeliei comunii lui Buddha, mă supun legii eterne, *dhamma*.

Stăpânul i-a spus: "Ia această mantră, repet-o doar de cinci ori - este un proces foarte simplu. Tot ce trebuie să faci este să te îmbăiezi în timp ce o repeți, să fii singur în cameră, să rămâi tăcut şi să nu te gândeşti la maimuțe."

Bărbatul a întrebat uimit: "Ce vorbeşti? Înţeleg totul, dar mai puţin partea cu maimuţele. Ce legătură au ele cu miracolele? Până acum niciodată nu m-am gândit la maimuţe!"

Stăpânul casei a continuat: "Acum depinde doar de tine. Aceasta este singura condiţie care mi-a fost cerută şi mie când am primit mantra. Acum poţi pleca liniştit şi poţi să nu mai vii niciodată la mine. Nu mai ai de ce să mă slujeşti inutil - ţi-am dăruit ceea ce aşteptai. Îndeplineşte această condiţie şi vei putea face orice doreşti: vei putea zbura în spaţiu, vei putea citi gândurile oamenilor, vei putea materializa tot felul de lucruri."

Bărbatul a plecat repede acasă - uitase până şi să îi mulţumească stăpânului său. Însă aşa funcţionează lăcomia: ea nu arată niciodată gratitudine. Lăcomia este doar un hoţ, iar hoţii nu sunt niciodată recunoscători.

Pe drum deja începuseră să îi apară în minte tot felul de gânduri despre maimuţe; el se întreba: "Ce se întâmplă? Până acum nu m-am gândit niciodată la maimuţe. Ce se întâmplă cu mine?"

În cele din urmă a ajuns acasă, a făcut un duş, după care s-a închis în cameră, dar maimuţele tot nu îl părăseau. Deja intrase la bănuieli: ce se întâmpla? Nici măcar nu începuse să incanteze mantra. S-a aşezat pe scaun, însă în faţa lui începuse să vadă tot felul de maimuţe. A închis ochii, dar ele tot nu dispăreau. Nu îi venea să creadă! Întreaga noapte nu a făcut altceva decât să încerce să scape de maimuţe!

Dimineaţa s-a dus la fostul lui stăpân şi i-a spus: "Uite, păstrează-ţi mantra. Din cauza ei toată noaptea nu am putut dormi. De fapt, dacă mă gândesc bine, nici nu doresc să fac miracole. Dar acum, te rog, ajută-mă să scap şi să nu mă m-ai gândesc mereu la maimuţe!"

Unui om obişnuit îi este imposibil să scape de un anumit gând! Iar cu cât încearcă mai mult, cu atât îi va apărea mai mult în minte.

De aceea, fii atent: cine este stăpânul? Tu sau mintea? Ea va încerca tot ce este posibil pentru a rămâne la conducere.

Aceasta este problema cu care se confruntă omul: el nu mai este stăpân - timp de secole a fost doar un sclav, iar adevăratul sclav a îndeplinit rolul stăpânului şi s-a bucurat de toate privilegiile.

Încearcă chiar astăzi! Fă un duş, după care rămâi singur în cameră şi repetă această mantră simplă: *buddham sharanam gachchhami, sangham sharanam gachchhami, dhammam sharanam gachchhami* - şi dacă reuşeşti să nu te gândeşti la maimuţe....

Sigmund Freud obişnuia să spună o povestioară similară:

Un bărbat intră într-un hotel şi cere o cameră, dar recepționerul îi spune: “Îmi pare rău, dar toate camerele sunt ocupate. Există o singură cameră liberă, însă aceasta este chiar deasupra apartamentului în care stă un mare politician.”

Bărbatul a întrebat: “Foarte bine, atunci o pot închiria pe aceasta.” Recepționerul i-a spus: “Nu pot să îți închiriez camera, deoarece politicianul este un om foarte irascibil - poartă chiar şi un pistol la el! Cine ştie ce ar putea face? Mi-a spus că va sta aici trei zile şi nu vrea să audă vreun un zgomot în nici un moment al nopții”

Străinul i-a spus: “Nu ai de ce să îți faci griji! Îți promit că voi fi foarte atent. Şi, în plus, din această noapte nu mai sunt decât câteva ore, iar mâine dis-de-dimineață voi pleca. Aşa că nu am cum să îl deranjez. Acum este miezul nopții, iar la cinci va trebui să plec. Deja sunt foarte obosit şi nu voi face altceva decât să mă bag direct în pat.”

Recepționerul s-a lăsat convins şi a mai adăugat: “Bine, dacă este vorba doar de cinci ore, atunci uite cheile de la cameră.”

Bărbatul a intrat în cameră. Deja era foarte obosit, s-a aşezat pe pat şi, în timp ce se gândea la problemele din ziua viitoare, şi-a scos un pantof şi l-a aruncat într-un colț al camerei. Atunci şi-a amintit brusc de cine se afla în camera de dedesubt. Aşa că al doilea pantof l-a scos încet şi l-a aşezat pe podea.

După o oră, politicianul îi bate cu putere în uşă. Bărbatul îi deschide şi îl întreabă: “Am greşit cu ceva? De ce m-ai trezit din somn?” Politicianul, roşu de furie, îi spune: “Unde este celălalt pantof? Din cauza lui nu am reuşit să adorm la loc. Imediat ce am auzit zgomotul produs de primul pantof, m-am trezit şi am aşteptat al doilea zgomot. Am încercat în orice modalitate să scap de această idee, dar nu am reuşit. Pur şi simplu m-a obsedat! Ce ai făcut cu al doilea pantof? Ştiu că nu are de ce să mă intereseze ce faci cu pantofii tăi, însă nu pot scăpa de această idee. Până când nu aflu unde este cel de-al doilea pantof nu voi reuşi să adorm!”

Este foarte dificil să scapi de un gând absurd, de o idee care nici măcar nu are legătură cu tine. Aceasta te va bântui, te va tortura neîncetat.

Oamenii nu privesc în interior. Ei simt că dacă privesc înăuntrul lor se vor simți umiliți. Şi, într-adevăr, a te vedea transformat într-un sclav este ceva umilitor. Mintea deține tronul de atât de multe vieți, încât nu vrea să mai recunoască faptul că nu ea este adevăratul stăpân.

Fiecare ființă umană este conştiință, nu minte. Esența ta este conştiința. Mintea nu este altceva decât o mulțime de informații acumulate, gunoaie din trecut. Tu eşti diferit de ea.

Observă, fii atent şi vei vedea că există o distanţă între tine şi ea. Imediat ce apare un gând, observă-l. Fii atent la el, fără să dai naştere nici unei raţionări. Nu trebuie să faci altceva decât să îl observi - exact ca o oglindă. Nu ai de ce să fii pentru el sau împotriva lui. Şi atunci vei vedea clar un lucru: tu eşti separat de el. Gândurile apar şi dispar, iar tu exişti veşnic. Reflecţia din oglindă nu este oglinda. Indiferent de cât de multe lucruri oglindeşte ea, oglinda rămâne aceeaşi. Oglinda este doar capacitatea de a reflecta tot ce îi apare în faţă: lăcomie, furie, invidie, ură.

Însă sistemul nostru de educaţie şi învăţământ este complet greşit. Limbajele ne oferă tot felul de noţiuni şi idei greşite. De exemplu, când vezi că îţi apare gândul foamei, imediat spui: "Mie îmi este foame" - este un non-sens. Omului nu are cum să îi fie foame; el poate doar să conştientizeze foamea. Conştiinţa nu are nimic de-a face cu foamea sau cu saţietatea. De fapt, corpului îi este foame - iar tu eşti conştient de acest lucru. Pur şi simplu reflecţi situaţia în care se află trupul.

Pentru a fi exact trebuie să spui: "Sunt conştient de faptul că trupului îi este foame. Văd că acest corp diferit de mine are nevoie să mănânce."

Swami Ram, unul dintre cei mai mari mistici indieni, în timpul cât a vizitat America obişnuia să nu folosească niciodată cuvântul "eu". Când facea referire la persoana sa, el spunea: "Lui Ram îi este foame. Lui Ram îi este sete. Lui Ram îi este somn."

La început, majoritatea americanilor nu îl înţelegeau dacă este vorba despre el sau despre altcineva. Mulţi întrebau: "Despre care Ram vorbeşti? Unde este acest Ram?" Iar el le spunea arătând spre el însuşi: "Acestui Ram îi este foame şi sete. Acest corp simte foamea."

Mulţi l-au întrebat: "Dar de ce nu spui simplu: «Mie îmi este foame?» Ce sens are să ne învârtim în jurul degetului?"

Iar Ram le spunea: "Nu pot afirma ceva ce nu este adevărat. Nu pot spune că mie îmi este foame, când de fapt nu am cum să simt foamea."

Odată s-a întâmplat să stea într-un parc şi câţiva oameni s-au strâns în jurul lui şi au început să îl întrebe tot felul de lucruri. Un bărbat l-a întrebat: "Am auzit că în perioada în care a trăit Krishna, oamenii care îl auzeau cântând la flaut uitau complet de slujbele lor şi îi urmau vrăjiţi oriunde mergea. Care a fost secretul său?"

Ram nu purta pe corp decât o simpla pânză. Cand a auzit această întrebare, el şi-a dat jos pânza de pe trup în loc să răspundă, a creat o situaţie. Toţi misticii încearcă să acţioneze prin situaţii, nu prin cuvinte. Şi el a început să umble gol prin parc. Imediat, toţi cei de lângă el au început să îl urmeze! Şi nu doar aceştia, ci şi alţi trecători! La un

moment dat, Ram chiar a început să alerge încet - şi toţi au alergat în urma lui!

După câteva minute, Ram s-a oprit lângă un copac şi a spus: "De ce mă urmaţi? Pentru ce? Eu nici măcar nu am cântat la flaut!"

Ori de câte ori apare o fiinţă care trăieşte în Divin, oamenii devin încântaţi, vrăjiţi de prezenţa ei. El le-a spus: "Voi sunteţi încântaţi de Ram, iar Ram nu a făcut nimic special; doar s-a dezbrăcat şi a început să alerge prin parc - exact ca un copil."

Cineva care nu cunoştea modul lui de vorbire, a întrebat: "Dar cine este acest Ram?" Şi el a răspuns: "Acest corp este Ram, mintea aceasta este Ram - eu sunt doar un observator, aşa cum este fiecare dintre voi. Aşa cum voi aţi privit acest corp alergând în soarele dimineţii, la fel l-am privit şi eu. Dar voi l-aţi privit din exterior, eu din interior. Toţi nu suntem decât nişte martori."

Aceasta este calea prin care poţi să nu te mai identifici cu mintea: rămâi un observator, fii un martor.

Buddha spune: *Aşa cum meşteşugarul ciopleşte atent şi face ca săgeata să fie dreaptă, la fel şi înţeleptul îşi direcţionează gândurile nestatornice.* Numai atunci este posibil să devii un martor - când ţi-ai redus gândurile doar la a fi nişte obiecte care pot fi observate. Atunci ai devenit un spectator şi ai scăpat de sclavie. Când ai devenit un observator vei putea să îţi controlezi gândurile - şi atunci te vei putea folosi de gânduri. Iar un gând bun este un gând care te slujeşte în totalitate!

Mintea este cel mai sofisticat mecanism din întreaga existenţă. Dar pentru a o folosi la adevărata ei capacitate trebuie să o stăpâneşti. Însă s-a întâmplat exact invers: ea îi controlează pe oameni. Este ca şi cum un şofer uită complet de faptul că el conduce maşina şi se lasă condus de maşină oriunde îl conduce aceasta. Accidentul este inevitabil! Aceasta este sclavia în care trăiesc oamenii.

Mintea este un biocomputer extraordinar. Însă atâta timp cât te laşi condus de el, fără să intervii, vei rămâne doar un sclav - şi această sclavie este foarte periculoasă. Aşadar, primul lucru pe care trebuie să îl faci este să fii foarte atent la ea şi să nu îi permiţi să o ia pe drumuri greşite. *Aşa cum un meşteşugar îşi ciopleşte săgeţile şi le face să fie drepte.*

Mintea omului obişnuit nu se află într-o stare de armonie. Totul a devenit complicat; în interiorul minţii este un haos permanent. Nimeni nu ştie de ce face anumite lucruri; nimeni nu ştie unde se îndreaptă, nimeni nu ştie de ce trăieşte aşa cum trăieşte. Omul se lasă posedat de

fiecare gând care îi apare în minte - de aceea şi viaţa tuturor a devenit o dramă, o risipă inutilă de energie.

Priveşte în interior şi vei vedea cât de contradictorii sunt gândurile. Unul spune ceva, altul altceva. Un gând aprobă ceva, alt gând neagă acel lucru - şi astfel nu vei face altceva decât să îţi pierzi timpul inutil. Unde crezi că vei ajunge dacă te laşi purtat de aceste valuri mentale? Unele te vor aduce la ţărm, altele te vor purta în larg. De fapt, te vei învârti în cerc şi viaţa nu îţi va deveni o înflorire, o maturitate reală.

Controlează-ţi gândurile! Observă-ţi mintea şi vei vedea că acolo este o adevărată junglă - toate cărările sunt pierdute. Vrei să te mişti, dar nu ştii în ce parte să o iei şi ajungi mereu în acelaşi loc din care ai plecat. Şi toţi se află în aceeaşi situaţie ca şi tine. Îi vezi pe unii care aleargă pe lângă tine şi ai impresia că ei cunosc drumul şi începi imediat să îi urmezi orbeşte. Când îi vezi pe ceilalţi că sunt plini de ambiţie, tu cum ai putea să te opreşti? Vei continua să alergi în cerc, fără să cunoşti cu adevărat ce faci, spre care ţel te îndrepţi. Ce doreşti cu adevărat de la viaţă? Putere? Bani? Faimă? Şi chiar dacă le obţii pe toate acestea, ce vei rezolva?

Desigur, dacă vei avea bani vei scăpa de sărăcie, dar suferinţa se va înzeci, pentru că viaţa nu ţi se va transforma. Tu vei fi acelaşi. Vei locui într-o casă mai mare, însă vei fi acelaşi. Dacă până atunci ai simţit anxietate pentru că ai trăit într-o colibă, acum anxietatea va fi şi mai mare, deoarece anxietatea are mai mult spaţiu în care să se desfăşoare. Dacă ai fost complet ignorant, cum crezi că te vor ajuta banii să scapi de ignoranţă? Ai impresia că faima şi renumele îţi vor risipi prostia? Poţi deveni cea mai cunoscută persoană din lume, dar întunericul din interior va fi acelaşi; sau este posibil să devină şi mai întunecat.

Primul lucru ...*înţeleptul îşi direcţionează gândurile nestatornice.* El nu le permite gândurilor să o ia pe cărări contradictorii. Nu permite ca un gând să fie distrus de altul. El este stăpânul şi nu le permite gândurilor să îl stăpânească.

El le foloseşte ca pe nişte instrumente folositoare şi astfel ajunge să fie împlinit, deoarece ştie unde se îndreaptă şi cunoaşte ce face.

Un înţelept este perfect conştient de direcţia spre care merge. El nu aleargă simultan în toate părţile, ci este integrat, cristalizat. El este cu adevărat puternic, iar această putere izvorăşte chiar din fiinţa sa. Nimeni nu i-o poate lua; nu este dependent de nimeni şi de nimic. Nici chiar moartea nu îi poate lua această putere interioară magnifică.

Însă majoritatea oamenilor trăiesc într-o stare de nebunie. Majoritatea sunt nebuni! Ştiu că voi fi criticat pentru aceste afirmaţii, dar ce pot face eu dacă acesta este adevărul? Şi întotdeauna adevărul doare.

Chiar şi eu simt durere în suflet pentru această stare în care fiinţează oamenii. Ceea ce noi numim oameni sunt doar nişte animale; de fapt, nici măcar animale nu sunt, deoarece un animal este mai inocent, el nu poate fi tras la răspundere pentru nici una dintre acţiunile sale. Un animal trăieşte aproape numai prin reflexe şi instincte. Însă oamenii sunt cu toţii anormali; această planetă a devenit un fel de spital pentru nebuni.

Kahlil Gibran povestea adesea o parabolă:

Un renumit profesor de filosofie a înnebunit şi a fost dus la ospiciu. Într-o zi, prietenul lui s-a gândit să îl viziteze. După ce a ajuns la spital, s-a aşezat pe o bancă lângă el şi l-a întrebat: "Cum te simţi aici? Eşti tratat bine?"

Nebunul a râs şi a spus: "Ah, mă simt foarte bine! Aici este mai bine decât printre oamenii de afară. Acum mă simt în siguranţă - pentru că mă săturasem de toţi nebunii ăia de afară! De fapt, chiar ar fi bine şi pentru tine să stai aici. Doar aici poţi întâlni oameni cu adevărat sănătoşi."

Aceasta este definiţia pe care o dă un nebun sănătăţii: el este sănătos şi anormali sunt toţi cei care nu se află în ospiciu.

Şi acelaşi criteriu este adoptat şi de oamenii din societate: dacă te comporţi la fel ca toţi ceilalţi, atunci eşti sănătos.

Însă întreaga istorie a umanităţii dovedeşte clar faptul că oamenii sunt nebuni. În trei mii de ani au existat cinci mii de războaie! Putem numi această umanitate ca fiind sănătoasă? Toţi sunt lacomi, invidioşi, posesivi. Fiecare se află în competiţie cu ceilalţi din jurul său. Sunt oare oamenii sănătoşi mintal?

Odată, Mark Twain a dat un anunţ în ziar, un anunţ care se dorea a fi doar un fel de anecdotă şi în care spunea că a pierdut o pisică atât de neagră încât nu poate fi văzută la lumina zilei. A doua zi, aproape o mie de oameni i-au scris, pretinzându-i că i-au văzut pisica.

Priveşte în jurul tău, observă-i pe oameni şi vei fi surprins să vezi ce haos există. Iar acest haos este numit şi considerat a fi normal. Dar ce este normal? Care este definiţia unei fiinţe umane normale?

Un om adevărat trebuie să fie plin de iubire, plin de beatitudine. O fiinţă umană reală trebuie să fie curajoasă, fericită, extatică, să râdă şi să celebreze şi şă se bucure de toate lucrurile pe care i le oferă viaţa. Un om, în adevăratul sens al cuvântului, este total în tot ce face. Gândurile sale sunt drepte; el nu va fi nici diplomat, nici politician - nu va spune ceva şi va înţelege cu totul altceva. El nu va păcăli şi nu va înşela pe

nimeni; nu îți va zâmbi în față şi pe la spate te va blestema. El nu este un inamic, ci un adevărat prieten.

Ipocrizia oamenilor înseamnă nebunie. Această atmosferă schizofrenică i-a înnebunit pe toți. Încă nu am reuşit să creăm o ființă umană sănătoasă. Iar dacă nu vom reuşi nici în viitorul apropiat, atunci soarta umanității este pecetluită. În prezent, oamenii inconştienți au în mâinile lor atât de multă putere încât pot oricând da naştere unui alt război mondial - şi planeta va fi distrusă!

Este necesară o transformare radicală şi aceasta este posibilă doar dacă ascultăm mesajul iluminaților.

...înțeleptul îşi direcționează gândurile nestatornice.

Aşa cum un peşte scos din apă
Se zbate pe uscat,
La fel şi gândurile se agită şi tremură
Când sunt lipsite de dorințe.

Gândurile nu pot trăi fără dorințe, aşa cum peştii nu pot trăi fără apă. Iar noi nu facem altceva decât să dorim în fiecare clipă una sau alta. Nu vom putea niciodată să oprim gândirea dacă vom continua să dorim. Pentru aceasta trebuie să tăiem chiar de la rădăcină dorința.

Ce poți dori de la viață? Cei care s-au realizat, aceia care au ajuns să cunoască adevărul spun că nu există nimic care să merite dorit. Doar trăieşte! Trăieşte cât poți de total şi trăieşte pe deplin clipa. Nu ai ce să doreşti. Dorința nu face altceva decât să te conducă spre viitor.

Bea din momentul prezent, deoarece numai acum poți găsi uşa care să te conducă la Dumnezeu. Divinul nu înseamnă decât prezent. Dacă vrei să faci parte din întreg...aceasta este singura modalitate prin care poți deveni sănătos - atunci va trebui să înveți cum să te relaxezi în clipa prezentă.

Mori față de trecut şi viitor şi trăieşte **aici-acum**. Nu îi permite minții să plece din prezent. Ea va dori să alerge în permanență încoace şi încolo, de la un lucru la altul, de la o persoană la alta.

Ai o soție, dar mintea aleargă după nevestele altora. Ai copii, însă ei nu par niciodată mai frumoşi decât copiii vecinilor. Iarba este întotdeauna mai verde în grădina altuia. Toți par mai fericiți decât tine.

Şi apoi, logic, începi să raționezi: "Ei sunt fericiți pentru că au case mai mari, maşini mai noi, copiii şi neveste mai frumoase - aşadar trebuie să obțin şi eu aceste lucruri şi atunci voi fi fericit." Prin aceasta îți condiționezi fericirea, iar fericirea este starea ta naturală. Şi în clipa în care ți-ai condiționat fericirea, vei rămâne nefericit şi vei suferi întreaga viață.

Fericirea este calitatea inerentă a vieții. Nu îți trebuie nimic pentru a fi fericit - tu deja eşti viu. Fii conştient de ființa ta şi vei vedea că deții deja totul. Tocmai de aceea misticii au spus întotdeauna că beatitudinea este însăşi natura ființei umane. Dar mintea aleargă în permanență după tot felul de prostii.

Sultanul îşi cheamă eunucul şi îi spune: "Astăzi vreau să îmi aduci nevasta numărul 256."

Eunucul pleacă imediat, trece prin hol, iese în grădină şi intră în palatul haremului. După câteva minute se întoarce la sultan cu nevasta 256. După ceva timp, sultanul îi spune: "Nu m-am săturat. Adu-mi-o şi pe nevasta 87."

Eunucul iarăşi se grăbeşte să îi îndeplinească porunca sultanului şi vine la acesta cu nevasta 87. Apoi, sultanul o vrea pe soția 68 şi după aceea pe nevasta 92.

Când s-a întors cu nevasta numărul 92, eunucul era foarte palid şi respira din greu. Deodată, el cade la pământ şi moare.

Morala: nu iubirea te omoară, ci cât de mult alergi după ea.

Mintea aleargă mereu după câte ceva. Ea nu poate rămâne niciodată liniştită, tăcută. Relaxarea şi tăcerea înseamnă moartea minții. Tocmai de aceea înțelepții Zen spun că dacă poți sta măcar o oră în fiecare zi în tăcere, fără să faci absolut nimic, nici chiar să incantezi o mantră...deoarece prin aceasta nu îți vei potoli mintea. Mintea înseamnă activitate: indiferent că este fizică sau mentală.

Maeştrii Zen spun că tot ce trebuie să faci este să rămâi tăcut şi să nu faci nimic. Acesta este cel mai dificil lucru din lume. Însă odată ce ai cunoscut secretul.... Dacă poți timp de câteva luni să stai zilnic câteva ore fără să faci nimic, ci doar să rămâi tăcut, atunci multe lucruri vor începe să se producă. Te vei simți somnoros, vei visa. În minte vor apărea o mulțime de gânduri: "Ce faci? De ce îți pierzi timpul inutil? În această vreme puteai să faci rost de nişte bani. Sau puteai vedea un film, te puteai distra. De ce să nu asculți la radio?

De ce să nu priveşti un film la televizor? Ori ai putea citi în ziar ce s-a mai întâmplat prin lume. De ce să stai degeaba?"

Mintea va argumenta în o mie şi unul de feluri, însă tu doar va trebui să o asculți, fără să îi acorzi importanță.... Şi va încerca tot felul de trucuri: va începe să halucineze, să viseze, să devină somnoroasă. Va încerca tot posibilul pentru a te convinge să faci ceva. Dar dacă nu o asculți şi perseverezi în tăcerea ta, atunci într-o bună zi vei vedea că soarele a răsărit.

Într-o bună zi, mintea se va plictisi şi te va părăsi, deoarece a înțeles că nu te poate păcăli cu nimic! Şi atunci nu vei mai avea nici un

vis, nici o halucinație, nici o dorință. Pur şi simplu vei rămâne tăcut şi nu vei mai face nimic...şi totul este tăcere, pace şi beatitudine. Ai pătruns în împărăția lui Dumnezeu, ai cunoscut Adevărul.

Ele tremură şi se zbat,
Hoinăresc în voie.
Este bine să le stăpâneşti,
Pentru că aceasta îți aduce fericire.

Observă-ți mintea şi vei vedea clar cât de nestatornică este. Vei vedea cum gândurile aleargă în toate direcțiile, fiind complet inconsistente şi lipsite de sens.

Începe să îți observi gândurile şi apoi scrie pe hârtie tot ce ai gândit. Asta te va ajuta să devii mai conştient. Aşterne pe hârtie tot ce îți trece prin minte - şi nu inventa nimic, nu le înfrumusețа; nu le face să arate mai bine. Timp de un sfert de oră scrie pe hârtie exact ceea ce îți trece prin cap şi apoi citeşte cu voce tare: vei rămâne uimit. Cum te poți gândi la astfel de lucruri? Vei vedea că sunt gânduri care nu au nici o legătură unul cu altul.

Auzi un câine lătrând şi mintea începe instantaheu să funcționeze: îți aminteşti de câinele pe care l-ai avut în copilărie, iar apoi sari cu gândul la un bun prieten pe care l-ai avut tot în copilărie...şi apoi treci la profesorii de la şcoală. În acest fel mintea hoinăreşte peste tot. Un simplu câine, care nici măcar nu te cunoaşte şi nu are nimic de-a face cu tine a declanşat tot acest proces.

Mintea sare în permanență de la un lucru la altul. Şi ea are atât de multe informații încât poate da naştere la tot felul de lumi.

Când vei reuşi să o observi vei înțelege adevărul din sutrele lui Buddha: *ele tremură şi se zbat, hoinăresc în voie*. Ele nu te ascultă deloc, ci au propria lor voință. Fiecare gând insistă să trăiască şi să fie ascultat. El nu vrea să i te opui; fiecare gând îşi doreşte propria sa individualitate.

Iar aceste milioane de gânduri nu fac altceva decât să distrugă individualitatea ființei tale, deoarece fiecare dintre ele pretinde şi se doreşte a fi o entitate separată. Şi dacă încerci să spui ceva, imediat vor sări ca arse: "Dar cine eşti tu? Cum îți permiți să intervii?"

Buddha spune că până când nu îți controlezi gândurile, nu există nici o posibilitate să trăieşti beatific. Vei rămâne în suferință, vei trăi haotic şi în confuzie.

Un deținut introvertit îi spune brusc psihiatrei sale: "Simt aşa o dorință de a te strânge de gât."

Femeia îi spune: "Foarte bine, acum suntem pe calea cea bună!"

Fiecare înțelege altceva. Există filosofi care spun că totul în lume este lipsit de sens, iar alții susțin că totul are sens şi că trăim într-o lume rațională, logică. Depinde de unghiul din care priveşti; depinde de educația şi condiționarea pe care o ai.

De exemplu, dacă ai fost crescut într-o familie în care se consumă carne, atunci ți se va părea ceva normal să mănânci carne. Iar când vei întâlni un om vegetarian, atunci pur şi simplu nu vei crede că este posibil aşa ceva - poate chiar vei începe să îl ridiculizezi: "Aceşti vegetarieni sunt doar nişte oameni proşti; ei cred că dacă nu consumă came sunt religioşi." Şi dacă ai fost crescut într-o casă în care nu s-a vorbit decât despre vegetarianism, îi vei privi pe ceilalți ca fiind nişte monştri. Nici măcar nu îi vei considera ființe umane.

Nimeni nu cunoaşte ce este bine şi ce este rău, ci ştie doar ce i-au spus alții: părinții, profesorii, politicienii, preoții. Iar aceasta nu este o cale prin care poți deveni cu adevărat sănătos. Va trebui să devii mai conştient, mai atent; va trebui să decizi singur ce trebuie să faci, nu să acționezi după cum îți spun alții. Renunță la a mai imita. Fii atent şi conştientizează fiecare clipă - devii o ființă umană doar în momentul în care observi cu acuratețe totul, când rationezi singur şi începi să trăieşti aşa cum simți, conform naturii tale interioare. Şi atunci vei fi liber - şi numai libertatea dă naştere beatitudinii.

A fi liber înseamnă a-ți controla mintea; de fapt, această aşa-zisă minte nici măcar nu este a ta, ci a fost împrumutată de la alții. O parte din ea îi aparține mamei tale, o altă parte tatălui tău; un fragment provine de la profesori, alt fragment de la preoți şi politicieni, din cărți şi scripturi....

Priveşte în interior şi vei rămâne surprins: nu ai o minte a ta. Totul este împrumutat de la alții! Totul este o imitație! Eşti un fenomen care a apărut în urma intersectării mai multor surse. Cum ai mai putea fi autentic? Şi toate aceste fragmente nu se vor înțelege niciodată unele cu altele.

Însă un singur lucru nu este împrumutat de la nimeni: conştiința interioară, atenția ta nativă. Bazează-te numai pe ea şi niciodată pe minte. Rămâi independent de orice altceva, în afară de esența ființei tale.

Dar cât de subtile sunt,
Şi cât de evazive!
Sarcina înțeleptului este să le liniştească
Şi controlându-le să dobândească fericirea.

Nu va fi deloc uşor. Într-adevăr este o sarcină dificilă, deoarece mintea este foarte şireată, iar gândurile sunt extrem de subtile.

Un soldat îi explică unui camarad teoria transmigrării sufletului şi îi spune că dacă va fi omorât pe câmpul de luptă şi corpul său va putrezi acolo, atunci în acel loc va creşte o floare.

"Şi acela voi fi eu?" - îl întreabă camaradul.

"Nu, stai puţin. După aceea vine o vacă şi mănâncă floarea şi lasă în locul ei o balegă. Apoi eu mă voi plimba cu prietena mea pe acel câmp şi îi voi povesti prin ce am trecut, moment în care văd balega şi spun: «Salut, Billy! Să ştii că nu te-ai schimbat deloc!»"

Fii foarte atent! Mintea este extrem de evazivă. Dacă vei încerca să o prinzi, tu vei fi în dificultate. Dacă încerci să o arunci pe uşă, ea va intra pe fereastră. Dacă încerci să o reprimi, atunci va funcţiona din inconştient - ceea ce este mult mai periculos, deoarece te va controla în continuare şi nu vei mai fi deloc conştient de faptul că te posedă. Inamicul nu mai este vizibil, dar continuă să existe. Şi când el este invizibil, atunci este foarte, foarte periculos.

Dar cât de subtile sunt, şi cât de evazive! Sarcina înţeleptului este să le liniştească.... Aşadar, ţine minte: nu trebuie să le reprimi şi nici să încerci să le prinzi. Sarcina înţeleptului este să le liniştească şi controlându-le să dobândească fericirea.

Doar prin liniştirea lor poţi ajunge să le controlezi; nu le poţi linişti încercând să le controlezi. Ţine foarte bine minte acest proces: pare similar, dar nu este. De fapt, chiar este ceva complet diferit. Mai întâi va trebui să le linişteşti.

Cum le poţi linişti? Doar prin observare pasivă, prin atenţie. Doar le priveşti fără să raţionezi, fără să le judeci şi fără să spui că unele din ele sunt bune, iar altele sunt rele. În clipa în care ai făcut cea mai mică diferenţiere, atunci ai căzut în capcana minţii.

Doar priveşte! Fii atent! Învăţătorii, profesorii, preoţii, nimeni nu te învaţă să fii atent şi doar să stai să priveşti în tăcere.... Îţi apare în minte gândul să omori pe cineva care te enervează. Aceasta este o parte. Imediat îşi face apariţia alt gând, care spune: "Nu, acesta este un păcat! Nici măcar nu ar trebui să gândeşti aşa ceva."

Aceasta este o altă parte a minţii. Inevitabil, majoritatea încep să se identifice cu prima parte, cea morală: "Da, acesta sunt eu; aceasta este conştiinţa mea." Nu este! Aceasta este doar o condiţionare. Societatea şi-a implementat în tine un instrument prin care să te poată controla din interior; este doar o strategie prin care te condiţionează şi prin care tu nu ştii cu adevărat ce este bine şi ce este rău.

Rămâi inocent! Doar observă! O parte a minţii spune: "Ucide-l pe acel om - este duşmanul tău. El te-a jignit de moarte!" O altă parte spune: "Nu, asta este ceva imoral; este un păcat. Dacă vei da curs acestui

impuls vei suferi în iad şi în viaţa următoare vei fi pedepsit în acelaşi mod." Ţine minte: şi această a doua parte este tot mintea care îţi vorbeşte. Observă ambele părţi; fii atent la contradicţia minţii şi nu te identifica, nu te lăsa atras de nici una dintre părţi.

Egoul doreşte întotdeauna să se identifice cu partea morală, deoarece prin aceasta se simte important: "Eu sunt un sfânt. Uite! Nu sunt în favoarea violenţei." Nu te lăsa prins în nici o capcană a minţii, pentru că dacă o faci vei rămâne un sclav. Sfinţii şi păcătoşii nu sunt altceva decât nişte sclavi.

Un om cu adevărat liber este deasupra binelui şi răului. El este doar conştiinţă şi nimic altceva. El este atenţie, observare pură şi inocentă. Şi dacă poţi fi atent fără să te identifici cu nimic, încet-încet mintea va înceta să te mai comande şi, într-o bună zi, vei vedea că ea a dispărut complet - în tine va exista doar tăcerea şi tu vei fi suveran.

Prin atenţie şi stăpânire
Înţeleptul îşi supune gândurile.
El le opreşte peregrinarea.
Aşezat în vidul inimii
El găseşte libertatea.

Iar când mintea nu mai există, unde mai poţi alerga? Brusc, vei pătrunde în inimă. Cobori din minte şi intri în inimă. Şi acela este palatul tău real. Mintea este doar un produs al societăţii; inima este o extensie a lui Dumnezeu.

Şi acest lucru este posibil doar când eşti atent în interior şi exterior, când observi şi conştientizezi totul fără să judeci şi fără să te identifici cu nimic.

Înţeleptul îşi supune gândurile. El le opreşte peregrinarea. Aşezat în vidul inimii el găseşte libertatea.

Mintea înseamnă sclavie, inima este libertate. Mintea este suferinţă, inima înseamnă beatitudine supremă.

Ais dhammo sanantano.

10. NICI ACEASTA, NICI ACEEA

1. Preaiubite Maestre, care este diferenţa între tine şi ceilalţi oameni desăvârşiţi?

Sunil, eu nu sunt desăvârşit, eu doar sunt Dumnezeu - aşa cum eşti şi tu, aşa cum sunt plantele, animalele, stelele. Eu nu aparţin nici unei categorii. "Desăvârşire", "realizare" - toate acestea sunt doar nişte etichete inventate de jurnalişti. Eu nu pot fi etichetat şi nici categorisit; aşa cum nici tu nu poţi fi. Toate categorisirile sunt false. Cu cât pătrunzi mai profund în tine însuţi, cu atât vei descoperi mai mult ceea ce eşti - nici aceasta, nici aceea. Înţelepţii Upanishadelor spun: *neti, neti* - nici aceasta, nici aceea. Nu este aplicabilă nici o categorie.

Vreau să îţi spun o povestioară foarte frumoasă despre Buddha.

Un astrolog a văzut câteva urme ale paşilor lui Buddha şi a început să le studieze. După ce a făcut câteva calcule astrologice a rămas uimit: acei paşi trebuiau să fie ai unui împărat mondial, ai unui conducător al umanităţii. Astrologul, neştiind că urmele aparţin lui Buddha, a repetat calculele şi a ajuns la acelaşi rezultat. Acum, el nu mai ştia ce să creadă: cum era posibil ca un conducător — *chakravartin* — al celor şase continente, al întregii lumi să se plimbe printr-o pădure în India?

În toate scripturile în care a căutat a descoperit acelaşi lucru: semnele arătau clar că ele aparţin unui împărat mondial. Astrologul a pornit pe urma acelor paşi şi a ajuns în apropierea lui Buddha.

Buddha şedea cu ochii închişi la umbra unui copac. Când l-a văzut, astrologul a rămas şi mai surprins: chipul lui Buddha radia de strălucire, graţia şi frumuseţea sa îi pătrundeau fiinţa şi îl făceau să tresalte de fericire. Dar, astrologul nu a putut să nu remarce faptul că acel om era totuşi un cerşetor!

Astrologul s-a aşezat la picioarele lui Buddha şi l-a întrebat: "Cine esti tu? Calculele mele astrologice mi-au arătat că trebuie să fii împăratul lumii, un *chakravartin*. Ce faci aici sub acest copac? Ori cărţile mele de astrologie greşesc, ori am halucinaţii."

Buddha i-a răspuns: "Nu, cărţile tale nu greşesc - însă există ceva care nu aparţine nici unei categorii, nici măcar aceleia a unui conducator mondial. Eu exist, dar nu sunt cineva în particular"

Astrologul i-a spus: "Acum sunt şi mai confuz. Cum poţi exista, dar fără să fii cineva în particular? Cum este posibil aşa ceva? Nu poţi fî un nimeni! Cu siguranţă, tu trebuie să fii un zeu care vizitează pământul - văd asta în ochii tăi!"

Buddha a răspuns: "Nu sunt zeu."

Astrologul i-a spus: "Atunci trebuie să fii un *gandharva* - un muzician celest."

Buddha i-a răspuns: "Nu sunt un *gandharva*."

Astrologul a tot continuat să îi pună întrebări şi în cele din urmă i-a spus: "Nu poţi să fii un nimeni. Eşti cumva un rege? Cine eşti tu? Nu eşti un animal, nici arbore şi nici piatră - ce anume eşti?"

Iar răspunsul lui Buddha este de o frumuseţe şi de o importanţă extraordinară: "Eu sunt doar buddha - doar conştientizare şi nimic altceva. Nu aparţin nici unei categorii. Fiecare etichetare şi categorisire reprezintă o identificare, iar eu nu am nici o identitate."

Sunil Sethi, exact acesta este şi răspunsul meu: eu nu aparţin nici unei categorii; iar un om desăvârşit aparţine unui categorii - eu sunt doar conştientizare. Eu sunt atenţie. Şi prin asta nu spun că deţin ceva special. Nu, toţi şi toate sunt la fel ca mine. Şi tu eşti la fel de divin ca Buddha, Krishna, Hristos. Totul este divin, deoarece numai Divinul există.

Acesta este primul lucru pe care trebuie să îl înţelegi: eu nu aparţin nici unei categorii. Şi nici tu nu aparţii vreunei categorii. Crezi că eşti hindus, creştin sau musulman? Ai impresia că eşti alb sau negru? Conştiinţa nu poate avea o culoare; nu poate fi bogată sau săracă, feminină sau masculină.

Conştiinţa este conştiinţă! A realiza aceasta înseamnă a afirma răspicat: *Aham Brahmasmi*! - Eu sunt Dumnezeu! Iar aceasta nu este o categorie. Prin această afirmaţie, pur şi simplu dispar toate categorisirile şi divizările. Acesta este înţelesul cuvântului "Dumnezeu".

Când Mansoor spune: *Ana'l haq*! — Eu sunt Adevărul — el spune acelaşi lucru. El spune: "Eu sunt Conştiinţa."

Nu pot pretinde că sunt desăvârşit - nu sunt.

Al doilea lucru: între mine şi ceilalţi aşa-zişi oameni desăvârşiţi există multe diferenţe. Şi cea mai fundamentală este următoarea: ei neagă viaţa, iar eu o iubesc. Ei sunt împotriva vieţii, eu doresc să pătrund cât mai mult în ea. Ei sunt în favoarea renunţării şi evadării din viaţă, eu sunt în favoarea celebrării ei. Pentru ei, singurul mesaj care există este: "Renunţă!" Pentru min: "Bucură-te!Celebrează! Trăieşte deplin!" iar a fugi de viaţă, nu este altceva decât o sinucidere. Bucură-te şi trăieşte viaţa şi atunci vei reuşi să cunoşti ce este Dumnezeu.

Când fiinţa îţi trăieşte la maximum, când intensitatea ei este totală, când nu te mai reţii şi dansezi cu întregul, când cânţi şi celebrezi...când iubirea ta este atât de infinită încât să nu mai exişti ca entitate separată şi devii una cu energia iubirii atunci accepţi viaţa. Şi viaţa este Dumnezeu.

Eu sunt în favoarea vieţii, ei sunt împotriva ei - o neagă şi o resping. Şi cum poţi nega ceva ce eşti chiar tu? Prin aceasta nu vei reuşi decât să creezi ipocrizie. Toate acele persoane aşa-zis desăvârşite şi realizate au creat ipocrizie în inima oamenilor. Ele nu au permis

autenticitatea, spontaneitatea, naturaleţea; ele i-au transformat pe oameni în nişte schizofrenici.

Aceşti aşa-zişi desăvârşiţi reprezintă cauza nebuniei oamenilor. Iar diferenţele dintre nebunia ta şi a altora este doar de câteva grade. Fiecare om este divizat. Şi cine a făcut acest lucru? Exact persoanele pe care noi le considerăm sfinte. Ei ne-au condiţionat timp de secole: "Nu te lăsa posedat de simţuri. Neagă-ţi natura! Luptă cu viaţa. Nu te lăsa înfrânt de curentul vieţii" Însă tu eşti parte din acest curent - cum ai putea lupta cu el? Cum te poţi înfrunta cu propria ta natură? Luptă şi vei fi învins. Iar dacă eşti o persoană sinceră, atunci vei înnebuni; dacă nu ai înnebunit, aceasta arată că nu eşti sincer - spui un lucru şi faci cu totul altceva.

Un homosexual se cazează într-un motel, dar nemafiind camere libere, el este nevoit să împartă camera cu un străin. Recepţionerul îi dă câteva detalii homosexualului despre colegul său de cameră, după care adaugă: "Să ştii că îl cunosc de mult timp şi ştiu că şi el are orientări mai dosnice, însă de dragul moralităţii va trebui să depui puţină muncă de lămurire cu el."

A doua zi dimineaţă, recepţionerul îl întreabă: "Ei, cum a mers? Ţi-a luat mult până să îl convingi?"

Homosexualul îi răspunde: "Nu, absolut deloc. Nici măcar nu a trebuit să vorbesc cu el."

La care recepţionerul îi spune: "Oh, Dumnezeule! Înseamnă că din greşeală te-am trimis în camera în care era cazat episcopul nostru!"

Ipocrizia este un produs al falşilor sfinţi şi oameni religioşi. Şi ei nu pot fi decât falşi, pentru că dacă un om a ajuns la iluminare nu mai are cum să fie desăvârşit - el este însăşi asemenea lui Dumnezeu! Şi el ştie că toţi sunt la fel ca el, doar că nu sunt conştienţi de acest lucru. Iar când afirmă: "Eu sunt Dumnezeu" - nu o face în mod comparativ, el nu va înţelege prin aceasta: "Uite, eu sunt mai sfânt decât tine." Tot ceea ce vrea să spună este: "Eu sunt ceea ce eşti şi tu, doar că tu încă nu ai devenit conştient de realitatea ta."

Toţi deţinem în interior aceeaşi comoară, doar că unii sunt conştienţi de ea, iar alţii nu. Şi mai devreme sau mai târziu fiecare va ajunge să o cunoască, deoarece cât timp te poţi învârti în jurul ei fără să te împiedici de ea?

Când spun că eu sunt Dumnezeu, pur şi simplu nu fac altceva decât să afirm că întreaga umanitate este divină. Toate fiinţele sunt Dumnezeu; Divinul este Existenţa. Un sfânt declară că el este realizat şi toţi ceilalţi sunt păcătoşi. El creează o superioritate, o ierarhie. Şi acesta este

secretul prin care ajunge să îi controleze pe oameni: facându-i să se simtă vinovați şi impuri.

Şi cum poți "ajuta" un om să se simtă vinovat? Condamnând tot ce este natural: sexul, mâncarea - tot ce este natural în ființă.

Preotul cartierului ajunge la o petrecere cu gândul de a opri destrăbălarea enoriaşilor săi. După ce a sunat insistent la uşă, îi deschide în cele din urmă stăpânul casei. Preotul îi spune: "Am auzit că aveți o petrecere mai deocheată şi vă rog să o opriți. Un adevărat credincios...."

"Nu este nimic deocheat" - îl întrerupe gazda. "Este doar un simplu joc de ghicit. Fiecare femeie este legată la ochi şi trebuie să identifice bărbații din cameră doar prin atingerea membrelor genitale ale acestora. Părinte, mai bine hai să participi şi tu, pentru că deja până acum ți-a fost strigat numele de opt ori!"

De-a lungul secolelor, preoții nu au făcut decât un singur lucru: să îi învețe pe oameni să îşi nege natura, să lupte împotriva lor înşişi.

Aceasta este diferența între mine şi aceşti aşa-zişi sfinți: eu accept şi iubesc viața. Şi nu spun că viața este totul, că nu mai poți evolua, că această viață materială reprezintă finalul. În viață ai posibilitatea să evoluezi, să creşti, să te maturizezi spiritual - însă această creştere trebuie să pornească din iubire necondiționată față de viață. Doar prin trăire plenară poți transcende viața.

Într-adevăr, doresc să depăşeşti sexul, dar nu îl condamn. Sexul este o dorință naturală şi îşi are locul şi rolul său în existență. Dar nu trebuie să te opreşti la el; sexul este doar un început, prin el ai o străfulgerare a lumii de dincolo. Într-un orgasm sexual profund devii conştient pentru prima dată de ceva care nu aparține egoului, minții şi timpului. În orgasmul sexual, pentru câteva clipe, totul dispare şi tu nu mai faci parte din lumea materială - eşti doar spațiu pur.

Însă aceasta este doar o licărire - pentru care plăteşti un preț foarte mare. Trebuie să mergi mai departe şi să cauți căi şi metode prin care să rămâi permanent în acea stare. Asta este ceea ce eu numesc a fi iluminare, realizare, desăvârşire. Un iluminat trăieşte permanent într-o stare orgasmică.

Ceea ce o persoană obişnuită atinge doar din când în când, cu mare efort, o persoană spirituală trăieşte în această stare fără să depună nici cel mai mic efort. El ființează pe acel pisc, în timp ce omul obişnuit doar îl întrezăreşte de la depărtare.

Eu nu sunt împotriva sexului, deoarece sexul este prima fereastră către existența spirituală. Şi nu sunt nici împotriva mâncării, pentru că nu resping nimic din ceea ce produce fericire şi extaz. Prin toate aceste experiențe materiale - mâncare, iubire, muzică, dans, natură - ajungi să

devii conştient de faptul că există ceva mai mult, ceva invizibil şi intangibil. Acesta este motivul pentru care în Upanishade înțelepții spun: *Annam Brahman* - mâncarea este Dumnezeu. O afirmație foarte semnificativă. Cum poate fi asemuită mâncarea cu Dumnezeu? Cum pot fi ele făcute sinonime? Însă acei mistici au ştiut foarte bine ce spun - gustul mâncării este gustul lui Dumnezeu. A gusta şi trăi orice plăcere înseamnă a gusta din Dumnezeu - chiar dacă este ceva foarte îndepărtat, doar o reflecție palidă.

Reflecția Lunii de pe suprafața unui lac reprezintă Luna, chiar dacă nu o vei putea găsi în lac. Dacă vei încerca să sari în lac nu vei reuşi decât să îi tulburi reflecția. Fii puțin mai inteligent: priveşte spre cer, acolo unde se află Luna.

Dumnezeu se reflectă în mâncare, în sex, în muzică, în dans - în o mie şi unul de lucruri din viață. Observă atent această reflecție, ce îți indică ea şi începe să te îndrepți spre original.

Aceasta este diferența fundamentală între mine şi ceilalți aşa-zişi oameni realizați. Eu nu sunt împotriva vieții - nici împotriva sexului, nici a mâncării, nici a plăcerilor trupeşti. Nu sunt împotriva confortului material sau a luxului.

Chiar ieri am primit o întrebare: "Nu cumva şi tu eşti un ipocrit? De ce trăieşti în acest lux?" Cu siguranță trebuie să fi fost un indian. Şi nici măcar nu cunoaşte sensul adevărat al cuvântului "ipocrit".

Un ipocrit este o persoană care spune un lucru şi face cu totul altul. Un ipocrit este un om a cărui viață interioară este complet opusă de cea exterioară. Eu nu sunt împotriva luxului şi confortului - nu am fost niciodată. Eu nu sunt masochist şi nu cred că tortura este calea prin care poți ajunge la ceva.

Eu doresc ca întreaga planetă să trăiască în lux, însă, din păcate, deocamdată acest lucru nu este posibil. Majoritatea oamenilor nu au parte nici măcar de strictul necesar, de lucrurile vitale pentru a trăi.

Dar nu mă voi chinui cu astfel de gânduri, deoarece prin aceasta nu îi voi ajuta cu nimic. De ce să mai existe încă un om care să sufere? Nu sunt deja prea mulți?

Eu nu cred în sărăcie şi suferință. Şi nu duc o viață dublă. Viața mea este foarte simplă - simplă în sensul că are o anumită integritate. Eu fac exact ceea ce spun. Eu cred în lux; iar pentru mine, religia este luxul suprem. Dacă nu îi pot ajuta pe toți să trăiască fericiți, cel puțin ştiu că eu trăiesc fericit. Altminteri aş primi îndemnul: "Doctore, mai întâi vindecă-te pe tine."

Însă toate aceste persoane aşa-zis desăvârşite sunt, de fapt, împotriva bunăstării. Sunt nişte ipocriți! Ei vorbesc despre sărăcie şi

despre spiritualitatea sărăciei, dar cu toţii trăiesc în lux - sunt nişte fatarnici şi nişte ipocriţi.

Eu urăsc sărăcia! Nu o respect şi nici nu o apreciez. Oamenii au rămas săraci datorită stupidităţii; mintea superstiţioasă îi transformă pe oameni în săraci. Nimeni nu are de ce să fie sărac. Dacă oamenii ar fi mai conştienţi şi ar realiza cât de mult rău le-au făcut condiţionările preoţilor şi politicienilor în câteva mii de ani....

Un renumit gânditor german, Count Keyserling, după călătoria sa prin India a scris în jurnalul său: "În această călătorie am devenit conştient de două lucruri. Unul: că a fi sărac înseamnă a fi spiritual; iar al doilea: că a fi bolnav, înfometat, suferind înseamnă a fi sfânt."

Eu nu învăţ pe nimeni aşa ceva. Eu doresc ca toţi sannyasinii mei să trăiască într-un confort cât se poate de mare. Această comunitate de oameni trebuie să fie un model pentru întreaga lume. Sannyasinii mei trebuie să trăiască veseli şi fericiţi din toate punctele de vedere: fizic, psihologic şi spiritual. Plăcerile corpului, bucuriile minţii şi fericirea spiritului - toate trebuie să fuzioneze şi să funcţioneze în armonie, pentru că doar aşa poate lua naştere o nouă fiinţă umană.

Asta este ceea ce spun eu: fiecare om trebuie să fie ştiinţific, estetic şi religios. Iar din întâlnirea acestor trei dimensiuni, din contopirea acestor trei râuri poate lua fiinţă a patra cale. Şi aceasta este calea mea.

Orice atitudine nenaturală adoptată faţă de viaţă creează patologii. Ea nu îi poate face pe oameni să devină sănătoşi; dimpotrivă, îi va înnebuni mai rău.

Pacientul îi spune psihiatrului: "Doctore, trebuie să mă ajuţi. De câteva săptămâni nu visez nimic altceva decât mâncare."

Doctorul: "Dar femei nu visezi niciodată?"

Pacientul: "Ba da, visez cum torn pe ele ketchup."

Când reuşeşti să condiţionezi pe cineva şi să îl faci să se simtă vinovat pentru faptul că mănâncă - ceea ce au făcut de mii de ani preoţii - el va începe să viseze numai mâncare.

Iar a mânca este un act natural, sănătos, normal; a visa că mănânci este o boală cronică - de fapt, prin vis corpul îţi arată că îi lipseşte ceva.

Cine visează mâncare? Doar o persoană care şi-a reprimat dorinţa pentru hrană. Încearcă şi vezi ce se va întâmpla: nu mânca nimic o zi întreagă.... Tot timpul nu te vei gândi decât la mâncare; mintea nu va face altceva decât să graviteze în jurul ideii de hrană. Iar noaptea ce crezi că vei visa?

Reprimă-ţi instinctul sexual natural şi tot timpul vei avea vise erotice. Tot ce reprimi va începe să se manifeste în vise. Un om cu

adevărat sănătos nu mai are ce să viseze - deoarece el trăieşte total şi nu reprimă nimic. Inconştientul său rămâne curat şi gol. Visele nu sunt altceva decât manifestarea inconştientului.

Eu iubesc viaţa şi acesta este mesajul meu. Aceşti aşa-zişi oameni religioşi nu iubesc viaţa; sunt împotriva ei. Aceştia sunt vinovaţii pentru situaţia patologică în care se află astăzi umanitatea.

În al doilea rând, ei sunt interesaţi numai de lumea de dincolo de moarte; eu nu sunt interesat decât de viaţa prezentă. Însă asta nu înseamnă că nu cred şi în lumea cealaltă - aici nu este vorba despre a crede sau nu în ea; eu o cunosc - dar ţine minte: lumea cealaltă nu poate lua naştere decât din prezent. Transformă-ţi viaţa actuală, trăieşte natural şi spontan, fii viu în adevăratul sens al cuvântului şi atunci şi lumea de dincolo va fi minunată.

Buddha spune în primele sale sutre că dacă această viaţă este frumoasă, atunci cealaltă va fi şi mai frumoasă. Dar dacă acum te gândeşti numai la ce va fi după moarte, îţi vei proiecta şi imagina tot felul de lucruri, vei face viaţa actuală să devină urâtă.

Nu ai pentru ce să îţi faci griji şi să te gândeşti la ziua de mâine - clipa prezentă este îndeajuns. Trăieşte acum fiind plin de fericire şi extaz...şi clipa următoare va fi şi mai extatică. Acesta este secretul care descuie toate uşile.

Trăieşte momentul! Eu nu cred decât în clipa prezentă. Sfinţii despre care vorbeşti tu nu fac altceva decât să se gândească la viitor, la rai şi iad, la pedepse şi recompense după moarte - lucruri absolut inutile şi fără rost. Oamenii sunt deja foarte confuzi; nu are sens să devină şi niai confuzi.

Învăţătura mea este foarte simplă şi la obiect: trăieşte clipă de clipă fără să proiectezi nimic în viitor...bucură-te de tăcerea actuală, de serenitatea şi frumuseţea momentului prezent. Şi din acest prezent va lua naştere un viitor mult mai bun. Acelaşi lucru îl spune şi Buddha: viitorul te urmează precum o umbră.

Dacă prezentul îţi este hidos, viitorul va fi un iad; când prezentul tău este minunat, atunci viitorul va fi un paradis.

În al treilea rând, până în prezent, toţi aceşti aşa-zişi sfinţi au divizat umanitatea în creştini, hinduşi, musulmani, budişti, jainişti...sunt peste trei sute de religii în lume şi peste trei mii de culte şi secte. Aceşti sfinţi au creat ură în sufletele oamenilor. Ei vorbesc despre iubire, însă pe de altă parte creează contextul în care să apară războaiele. Religiile s-au aflat mereu în conflict unele cu altele. În numele iubirii şi al religiei

s-a vărsat cel mai mult sânge. Nici măcar politicienii nu au fost atât de criminali cum sunt aceşti aşa-zişi oameni religioşi.

Sunil, sfinţii de care vorbeşti tu sunt ori hinduşi, ori musulmani, ori creştini. Eu nu sunt nici creştin şi nici hindus - eu sunt un nimeni. Şi singura mea dorinţă este să îi fac pe oameni să devină nişte nimeni. Eu vreau să te ajut să scapi de toate poverile şi condiţionările pe care ţi le-a impus societatea. Este îndeajuns **să fii** - nu ai pentru ce să **devii** un hindus sau un creştin. Nu ai de ce să mergi la templu, la moschee sau la biserică. Întreaga existenţă este un templu, iar copacii şi stelele şi râurile şi munţii venerează întregul - totul se află în meditaţie...priveşte în jurul tău.

Priveşte atent! Priveşte fără prejudecăţi, fără nici un crez şi îl vei vedea pe Dumnezeu. Nu ai cum să nu îl vezi, deoarece este pretutindeni! Îţi este imposibil să nu îl vezi, pentru că el este totul. Tot ce ai nevoie este o inimă inocentă şi pură. Iar un hindus nu poate fi inocent, un musulman nu are cum să fie inocent. Ei sunt plini de teorii, teologii, informaţii, cunoaşteri - şi-au împovărat fiinţa cu tot felul de gunoaie.

Însă nu spun că Mahomed nu are dreptate; eu nu vorbesc despre Buddha, Hristos sau Krishna. Ei au cunoscut adevărul, dar adevărul lor nu poate fi şi al tău - trebuie să îl descoperi singur. Adevărul este netransferabil; adevărul nu poate fi împrumutat. Vei fi nevoit să cauţi singur; pentru că adevărul este întotdeauna al individului.

Adevărul meu este doar al meu; este experienţa mea. Într-adevăr, pot vorbi despre el, pot să îl cânt, să îl exprim prin extaz - dar ceea ce am experimentat rămâne totuşi de ne-exprimat. Nici o scriptură nu a fost capabilă să îl exprime. Toate scripturile nu fac decât să îl indice.

Scripturile reprezintă compasiunea celor care au ajuns la final, însă oricât de multă compasiune ar fi avut, totuşi nu au reuşit să îşi exprime experienţa individuală.

Rabindranath, înainte să moară, a fost întrebat de cineva: "Ar trebui să fii fericit şi să îi mulţumeşti lui Dumnezeu - eşti cel mai mare poet care a trăit vreodată pe acest pământ. Ai scris şase mii de poeme şi poezii; nimeni nu a mai reuşit acest lucru.

Până şi Shelley, care este considerat cel mai mare poet din Occident, nu a reuşit să scrie decât două mii de poezii. Tu eşti de trei ori mai mare!"

Ochii lui Rabindranath s-au umplut de lacrimi. Interlocutorul său nu înţelegea ce se întâmplă: "De ce plângi? Ar trebui să îi mulţumeşti lui Dumnezeu! El ţi-a oferit o viaţă plină de satisfacţii şi împliniri. Ai reuşit tot ce îşi poate dori un om."

Rabindranath i-a spus - şi încearcă să pătrunzi în esența acestui mesaj: "Nu am realizat nimic! Acele şase mii de poeme sunt dovada eşecului meu. Am încercat să exprim ceva, dar nu am fost capabil. De fiecare dată când am încercat, am dat greş. Şi am încercat tot timpul vieții mele. Iar cântecul pe care trebuia să îl cânt a rămas nerostit. Acum îl voi lua cu mine!"

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Buddha, cu Mahomed, cu Zarathustra - cu toți cei care au cunoscut realitatea. Nu poți fi credincios şi religios în acelaşi timp. Dacă vrei să fii cu adevărat religios, atunci trebuie să renunți la toate crezurile. Aceasta este a treia diferență fundamentală între mine şi aceşti aşa-zişi sfinți.

Eu îi învăț pe oameni să fie religioşi, nu credincioşi. Trebuie să cauți şi să explorezi singur. Nu lua niciodată nimic de-a gata; adevărul trebuie să izvorască din ființa ta interioară. Nu crede orbeşte pe oricine. Adevărul trebuie să devină experiența ta personală - trebuie să devii un martor al său. Şi în clipa în care ai reuşit să îl trăieşti, nu vei mai fi capabil să spui că eşti creştin sau hindus sau musulman. Toate aceste filosofii şi teologii nu fac altceva decât să te îndepărteze de tine însuți.

Atitudinea mea este existențială. Eu nu ofer nici o dogmă şi nici o doctrină filosofică sau teologică. Dimpotrivă, chiar încerc să te eliberez de toate doctrinele. Doresc ca fiecare ființă să fie liberă şi complet lipsită de doctrine, crezuri şi prejudecăți. Vreau ca fiecare individ să fie pe deplin gol. Şi în această goliciune absolută tu eşti Dumnezeu - aşa cum sunt şi eu, aşa cum este şi Buddha. Această goliciune îți deschide uşile către divinitatea interioară.

Eu nu sunt un sfânt; sunt un om la fel de obişnuit ca oricare altul - iar a fi obişnuit sau a fi extraordinar înseamnă a fi unul şi acelaşi lucru. Eu nu sunt superior nimănui şi nici inferior cuiva. Nimeni nu este superior sau inferior. Cu toții aparținem unei singure realități - cum ar putea exista ceva superior şi ceva inferior?

2. Am o întrebare la care nu am reuşit să primesc un răspuns. Ştiu că este o întrebare stupidă, dar simt că trebuie neapărat să cunosc răspunsul. Ne poți spune care este scopul creației, de ce există viața, de ce există totul? Eu nu cred în accidente.

Prem Patrick, întrebarea este într-adevăr stupidă - ai dreptate. Şi este o întrebare la care nu există răspuns. Dacă vei găsi pe cineva care să îți răspundă, acela nu va face altceva decât să creeze în tine alte întrebări. Viața este un mister - tocmai de aceea nu se poate răspunde la întrebarea ta. Nu poți întreba "de ce?" - pentru că dacă o faci şi ți se va răspunde, atunci viața nu va mai fi un mister.

Aceasta este efortul pe care îl depune ştiinţa: să distrugă misterul vieţii. Şi calea prin care încearcă să facă acest lucru este să ofere răspunsuri la fiecare "de ce?". Oamenii de ştiinţă cred că într-o zi vor obţine răspunsuri la toate. Aşa ceva nu este posibil. Chiar dacă vor reuşi să dezlege toate misterele vieţii materiale, totuşi va rămâne întrebarea:

"De ce există viaţă? Care este ţelul vieţii? Pentru ce toate acestea?" Şi aceasta este întrebarea finală - pentru ea nu există răspuns.

De exemplu, există destui teologi care spun că Dumnezeu a creat lumea pentru că a dorit să ajute umanitatea. O absurditate! Ce fel de răspuns este acesta? El a creat umanitatea pentru a o ajuta! Dar în primul rând de ce a creat-o? Alţii spun că Dumnezeu a creat viaţa pentru că se simţea singur. Dacă până şi Dumnezeu se simte singur, atunci nu există nici o posibilitate pentru om să devină un buddha.

Dar ce facea Dumnezeu înainte să creeze lumea? Brusc, după o eternitate, a început să se simtă singur...cum? Probabil la micul dejun! Timp de eoni întregi a rămas singur şi, deodată, a simţit că vrea altceva.

Şi de ce a fost nevoie să creeze atât de multe planete şi fiinţe? Putea foarte bine să îşi creeze o femeie şi era de ajuns!

Iar astăzi cum se simte Dumnezeu? Nu cumva prea ocupat? Probabil că acum va dori să fie iarăşi singur şi îşi face planuri cum să distrugă lumea! Ce Dumnezeu este acesta? Cum poate fi Divinul o persoană care să simtă singurătatea?

Toate acestea sunt doar nişte răspunsuri stupide.

Mai sunt unii care susţin că întreaga creaţie este doar un joc al Divinului - *lila*. Oare nu poate Dumnezeu să stea liniştit şi tăcut? Şi ce fel de joc este acesta? Hitler, Mussolini, Stalin, Mao Tze Dun, Gingis Han...acesta să fie jocul Divinului? Miliarde de oameni au fost masacraţi şi noi mai putem numi această creaţie jocul lui Dumnezeu? Dacă ar fi dorit să creeze un joc, de ce nu s-a limitat la golf sau la şah? De ce să tortureze oamenii? În lume există atât de multă sărăcie şi suferinţă, iar aceşti nebuni spun că lumea este jocul lui Dumnezeu! Sunt copii care se nasc paralizaţi, bolnavi, orbi...ce fel de Dumnezeu este acesta? Ori este un nebun, ori nu este Dumnezeu.

Patrick, astfel de răspunsuri nu îţi pot fi de nici un ajutor - ele nu îţi vor face nici un bine; dimpotrivă, chiar îţi vor da naştere la alte întrebări. Însă îţi pot spune atât: viaţa nu are un sens în sine, nu poate avea un sens.

Totul este inclus în viaţă; ea nu are cum să aibă un rost anume. Da, o maşină are un rost; ea te poate transporta mai uşor dintr-un loc într-altul. Hrana are şi ea un rost: te ţine în viaţă. O casă are rolul de a te

proteja.... Totul este inclus în viață; dar viața în sine nu are nici un rost, deoarece nu este un mijloc către un final anume.

Viața nu are un țel; viața nu se îndreaptă nicăieri. Viața doar este! Nu a fost niciodată creată - uită complet de această idee a creației, pentru că dacă nu o faci, atunci în minte îți vor apărea şi mai multe întrebări stupide. Viața a fost dintotdeauna aici şi va fi pentru eternitate - în forme diferite, în manifestări diferite, dansul va continua veşnic. *Ais dhammo sanantano* - aceasta este legea eternă.

Şi tocmai aceasta este frumusețea vieții - că nu are nici un sens! Dacă ar fi avut, atunci nu ar mai fi fost minunată. Atunci ar fi existat o motivație şi totul ar fi devenit ceva foarte serios. Priveşte un trandafir sau un crin - ce rost au ei în lume? Lotusul se deschide dimineața, iar cucul începe să cânte...pentru ce? Nu este ceva magnific? Fiecare lucru este un final în el însuşi.

Viața este minunată; ea nu are un rost extrinsec. Este exact ca un cântec al unei păsări, sau al susurului apei, sau al vuietului vântului....

Omul este mereu orientat către ceva anume, deoarece mintea nu poate exista fără să caute un țel. Mintea este cea care dă naştere la tot felul de întrebări: "Care este sensul vieții?" Iar dacă primeşti un anumit răspuns, imediat va întreba: "Şi care este rostul acestui țel? De ce există el?" Şi mintea va continua aşa la infinit.

Patrick, mă întrebi: "Care este scopul creației?"

Lumea nu a fost creată. Cuvântul "creație" este incorect. Lumea a existat dintotdeauna, este eternă. Nu există nici un creator. Dumnezeu nu este creatorul vieții; Dumnezeu este însăşi energia creativă a existenței - este o creativitate permanentă, nu un creator. El nu este un poet, ci poezia însăşi, nu este un dansator, ci dansul însăşi, nu este o floare, ci parfumul însuşi.

Mai întrebi: "De ce există viața?"

Aceste întrebări par foarte filosofice şi te poți tortura cu ele vieți întregi, dar sunt absurde. Este la fel ca şi când ai întreba: "Ce gust are culoarea verde?" Priveşte la fiecare cuvânt din întrebarea ta : "viața" şi "existența" este unul şi acelaşi lucru; a le folosi împreună este o tautologie. De fapt, întrebarea ta sună în modul următor:

"De ce viața este viață?" Fii foarte atent la limbajul pe care îl foloseşti, pentru că el te poate induce foarte uşor în greşeală.

Poți întreba: "De ce un trandafir este un trandafir?" Dar ai fi fost mulțumit dacă trandafirul ar fi fost o garoafa? Dacă viața nu ar fi existat ai fi fost mulțumit? Imaginează-ți că nu exişti, că eşti doar o fantomă fără corp şi fără minte şi că te întrebi: "De ce nu există viață? Ce s-a

întâmplat cu viața? De ce a dispărut?" Aceleaşi întrebări te vor persecuta la infinit.

Viața este un mister. În ea nu există nici un sens, nici un țel, nici o logică. Pur şi simplu există. De ce să îți pierzi vremea filosofând la nesfârşit? Cât timp este aici, de ce să nu o trăieşti? De ce să nu dansezi, să cânți, să iubeşti şi să meditezi? De ce să nu pătrunzi din ce în ce mai adânc în acest mister numit "viață"? Poate că în esența ființei tale vei afla răspunsul. Dar acest răspuns va veni în aşa fel încât nu îl vei putea exprima. Este ca şi cum ai încerca să explici gustul mierii. Tu ştii că este dulce, însă cum poți explica dulceața sa?

Toți iluminații cunosc, dar nu pot spune nimic. Iar idioții nu cunosc nimic şi continuă să ofere tot felul de răspunsuri stupide. Ei sunt foarte pricepuți în a crea răspunsuri.

Când Buddha se apropia de un oraş sau de un sat, câțiva discipoli mergeau înainte şi strigau oamenilor: "Buddha va veni în oraşul vostru, dar vă rugăm să nu îi puneți niciodată aceste 11 întrebări." Şi una dintre ele era chiar ceea ce mă întrebi tu, Patrick: de ce există viața? Alta era: cine a creat lumea? În acele 11 întrebări era conținută toată filosofia. De fapt, dacă renunți definitiv la aceste întrebări, nu îți va mai rămâne nimic de întrebat.

Buddha obişnuia să spună că aceste întrebări sunt absurde şi imposibil de răspuns - dar nu pentru că nu se cunoaşte răspunsul la ele, ci pentru că nu stă în natura lucrurilor să poată cineva să răspundă la ele.

Un mare filosof, Maulingaputta, a venit la Buddha şi a început să îi pună întrebări după întrebări. Probabil a fost încarnarea lui Patrick! Buddha l-a ascultat atent timp de o jumătate de oră, dar fără să îi spună nimic. Maulingaputta a început să se simtă stânjenit de tăcerea lui Buddha, deoarece simțea că întrebările sale sunt foarte importante şi semnificative.

În cele din urmă, Buddha l-a întrebat: "Vrei cu adevărat să cunoşti răspunsul?"

Maulingaputta i-a răspuns: "Altminteri de ce crezi că am venit la tine? Am călătorit mai mult de o mie de kilometri până să ajung aici. Da. pentru că altfel nu porneam în această călătorie infernală." Şi, ține minte, în acele vremuri, o mie de kilometri reprezenta o distanță enormă!

Nu era ca în zilele noastre să te urci în avion şi în câteva ore să ajungi la destinație. Nu, trebuia să te pregăteşti foarte mult pentru o astfel de călătorie. Şi, în plus, Buddha nu era o ființă care să stea într-un singur loc; el călătorea în permanență dintr-un sat într-altul. Puteai ajunge într-un sat sau oraş şi, când sperai că ai ajuns la destinație, aflai

că el a plecat de mai bine de trei luni din acel loc. Aşa că porneai spre altă destinaţie....

Buddha l-a întrebat din nou: "Repet - chiar vrei să cunoşti răspunsul? Răspunde prin da sau nu, pentru că va depinde foarte mult modul în care răspunzi"

"Da!" - a spus hotărât Maulingaputta.

Atunci Buddha a continuat: "Bine, timp de doi ani rămâi în preajma mea fără să mă întrebi nimic, fără să vorbeşti cu mine. Rămâi tăcut doi ani lângă mine şi după aceea mă vei putea întreba orice doreşti şi eu îţi promit că îţi voi răspunde."

Manjushree, un mare discipol de-al lui Buddha, stătea lângă un copac şi, auzind discuţia lor, a izbucnit în râs - râdea atât de molipsitor încât Maulingaputta l-a întrebat pe Buddha: "Ce s-a întâmplat cu acest om? Aşa din senin, începe să râdă precum un nebun? Noi nici măcar nu am vorbit cu el - de ce râde singur?"

Manjushree era un filosof renumit în întreaga ţară. El venise la Buddha însoţit de o mie de discipoli şi călătorise pentru a-l întâlni mai mult de două mii de kilometri. Iar după ce a ajuns, Buddha i-a cerut şi lui acelaşi lucru.

Buddha i-a spus: "Nu ştiu, întreabă-l pe el."

Maulingaputta s-a apropiat de Manjushree şi l-a întrebat ce se întâmplă, iar Manjushree i-a răspuns: "Să ştii că aşa m-a păcălit şi pe mine. Înainte să îl întâlnesc eram şi eu un filosof ca şi tine, iar după ce am încuviinţat să rămân lângă el timp de doi ani, mi-au dispărut toate întrebările. Aşa că dacă vrei să afli răspunsurile la întrebările tale, cere-i sa îţi răspundă pe loc. Cei doi ani au trecut fără să îi simt...eu doar mă bucuram de prezenţa lui, sorbeam din nectarul fiinţei sale. Era incredibil! De fapt, adânc în interiorul meu nici nu mai doream să se sfârşească cei doi ani, pentru că atunci ar fi trebuit să îi pun întrebările şi să plec. Speram ca el să fi uitat înţelegerea noastră - însă exact în ziua în care s-au împlinit doi ani, Buddha a venit la mine şi mi-a spus: «Manjushree, acum mă poţi intreba ce doreşti.» Am privit în interior şi nu am găsit nici o întrebare şi nici o entitate care să pună întrebări - era o tăcere totală. Atunci am râs, a râs şi el şi m-a atins pe umăr, spunându-mi: «Acum poţi pleca.» Maulingaputta, acesta este motivul pentru care am izbucnit în râs.

Pentru că văd că şi cu tine încearcă acelaşi truc. Iar după doi ani nu îl vei mai putea întreba nimic - Maulingaputta va dispărea definitiv. Aşa că, insist, dacă vrei un răspuns, întreabă-l acum."

Buddha i-a spus lui Maulingaputta: "Pentru a-ţi răspunde trebuie totuşi să aştepţi doi ani!"

Patrick, acelaşi răspuns ţi-l ofer şi ţie: meditează, rămâi lângă mine în tăcere şi vei vedea că toate întrebările vor dispărea. Eu nu sunt interesat de răspunsuri, ci de dizolvarea întrebărilor. Şi când ele vor dispărea şi tu vei dispărea - nu ai cum să exişti fără întrebări. Atunci vei trăi, vei fi beatific, extatic! Nici măcar nu îţi poţi imagina, nu poţi visa ce pierzi! Acum doar rămâi tăcut şi priveşte în tine.... Şi misterele vieţii ţi se vor revela, unul după altul...pentru eternitate.

3. Am întâlnit mai mulţi sfinţi spirituali în timpul vieţii mele - de ce toţi au un limbaj foarte dificil de înţeles?

Kamla Kant, pentru că ei nu cunosc nimic. Dacă ar folosi un limbaj simplu, aşa cum folosesc eu, un limbaj obişnuit, atunci nu ar mai putea să îşi ascundă ignoranţa. Ei se ascund în spatele unor cuvinte pompoase - acesta este secretul lor. Şi oamenii sunt atât de stupizi încât dacă simt că nu îi pot înţelege încep să creadă că ei sunt cu adevărat înţelepţi.

Incomprehensibilul li se pare ceva măreţ; ceea ce pot înţelege li se pare ceva superficial. Tocmai de aceea, de-a lungul secolelor aşa-zişii sfinţi despre care vorbeşti au folosit limbaje foarte greoaie şi neinteligibile: latina, sanscrita, araba, greaca veche.

Când îi asculţi nu poţi să îi înţelegi, dar nici nu poţi spune: "Nu înţeleg" - pentru că asta este ceva umilitor. Aşa că începi să dai din cap: "Da, este adevărat." Ei îşi ascund ignoranţa, tu îţi ascunzi ignoranţa - este o conspiraţie mutuală. Şi toţi ştiu acest lucru!

Dacă mergi la un doctor, acesta îţi va da o reţetă scrisă în latină sau în greacă. De ce nu poate scrie ceva simplu şi la obiect? De ce să nu scrie în engleză sau în hindusă? Şi, pentru o simplă răceală, îţi prescriu o mulţime de medicamente — pentru ceva atât de simplu, îţi spun să cumperi o mulţime de medicamente. Iar despre scrisul medicilor ce să mai vorbesc...nici chiar ei nu şi-l înţeleg.

Am auzit că Mulla Nasruddin folosea o reţetă medicală pentru o mulţime de lucruri: mergea cu trenul pe gratis, deoarece controlorul nu putea înţelege ce scrie şi credea că este o aprobare de la vreun şef de-al lui; intra la cinematograf, obţinea tot felul de gratuităţi. Când l-am întâlnit, Nasruddin mi-a spus: "Timp de două luni această reţetă mi-a fost de mare ajutor - am intrat cu ea în cele mai nebănuite locuri: în audienţă la primar, în ministere. Toţi îmi permit să fac ce vreau, pentru că nu înţelege nimeni ce scrie pe ea."

Acesta este un secret binecunoscut de toţi aşa-ziştii sfinţi: trebuie să folosească un limbaj cât mai neinteligibil, pentru că altfel pot fi deconspiraţi. Ei se folosesc de cuvinte mari doar pentru a-şi ascunde ignoranţa. Citează din scripturi antice, astfel încât oamenii obişnuiţi să ajungă să se simtă inferiori, necunoscători.

Un preot, care urma să țină o predică într-un orăşel din sudul Americii, a fost găzduit de o enoriaşă a bisericii locale, o văduvă tânără. A doua zi dimineață, în timpul micului dejun, predicatorul îi spune gazdei sale: "Soră Amy, în toată cariera mea ecleziastică nu am mai avut parte de o atât de profundă ospitalitate şi gratitudine pline de dăruire şi completitudine față de un semen întru suferință, aşa cum a demonstrat minunata ta inimă plină de căldură şi receptivitate."

Sora Amy, îi zâmbeşte supusă şi îi spune: "Părinte Parson, eu nu sunt atât de elevată în gândire şi nu pot înțelege toate cuvintele mărețe pe care le-ai rostit, dar dă-mi voie să îmi manifest admirația şi respectul față de sfințenia voastră, un om cu adevărat dedicat trup şi suflet, dar mai ales trup față de cauza credincioaselor care duc lipsă de un partener în apriga luptă împotriva răului singurătății!"

Oricine poate folosi cuvinte mărețe, însă aceia care cunosc cu adevărat nu pot fi păcăliți. În cărțile lui Hegel există propoziții care se desfăşoară pe pagini întregi. Până când ajungi la finalul paragrafului, deja ai uitat începutul. Este aproape imposibil să înțelegi ceva. Tocmai de aceea, în timpul vieții, Hegel a fost considerat cel mai mare fijosof din lume. Dar pe măsură ce scolasticii au început să îi studieze foarte atenți cărțile, au descoperit că el nu spune nimic deosebit şi nimic important. În general, toate afirmațiile sale sunt un non-sens - dar rostite prin cuvinte foarte mari.

Cuvintele pompoase îi fascinează pe oameni, îi hipnotizează.

Kant, mă întrebi: "De ce au toți un limbaj foarte dificil de înțeles?"

Pentru că dacă nu îl au, atunci cine i-ar mai asculta? Crezi că ar putea spune ceva cu adevărat semnificativ?

Un fermier, care avea doi fii cam leneşi, se hotărăşte să îi pună pe aceştia la treabă, aşa că le spune să curețe WC-ul din curtea casei. Băieții, dorind să scape cât mai repede de această sarcină, fac o groapă în fața budei şi scot toată mizeria din vechea gaură de budă în cea nouă.

Noaptea, bătrânul părinte se trezeşte şi pleacă spre budă. Fără să îşi la nici o lampă, urmează cărarea cunoscută, când cade în groapa făcută copiii săi şi începe să strige: "Săriți! Foc! Foc!"

Câțiva vecini îi sar în ajutor şi, după ce l-au scos din groapă, îl întreabă pe bătrân: "De ce ai strigat că arde ceva?"

Bătrânul, plin de rahat până peste cap, le spune: "Credeți că ați fi venit vreunul dintre voi dacă aş fi strigat: «Rahat! Rahat!»?"

Motivul pentru care ei folosesc cuvinte dificile de înțeles este foarte simplu: dacă nu ar face-o, cine ar mai veni să îi asculte? Ei nu pot

vorbi ca mine - eu folosesc limbajul înțeles de toți, pentru că eu vorbesc ființei umane! Nu țin un monolog, ci este un dialog între prieteni, o bârfa - nu o predică.

Şi poți folosi cuvinte obişnuite doar când ai cu adevărat ceva de transmis. Dacă nu cunoşti nimic, atunci începi să foloseşti tot felul de termeni şi cuvinte neinteligibile.

4. Preaiubite Maestru, nu sunt toți preoții cei mai înrăiți duşmani ai lui Dumnezeu?

Deepesh, nu toți preoții, ci doar câțiva - Papa, ayatolahii, imamii. Aceştia sunt adevărații duşmani ai lui Dumnezeu; restul sunt doar nişte sărmani oameni care încearcă să îşi câştige pâinea. Ei nu au nimic de-a face cu Dumnezeu - nu sunt nici pentru el şi nici împotriva lui. Ei nu au timp pentru Divin. Este doar o profesie - un fel de cerşit! Şi asta pentru că nu ştie cum să îşi câştige pâinea prin altă modalitate - în special în India.

În India, preoții sunt brahminii, iar aceştia sunt cei mai săraci oameni. Ei nu ştiu ce să facă altceva şi nici nu au voie să facă altceva - tradiția nu le permite. Ei nu au voie să fie tâmplari, croitori, comercianți.... Timp de secole întregi, ei nu au făcut decât un lucru: să se roage la zei şi să îndeplinească tot felul de ritualuri. Însă dacă nu faci altceva decât să te rogi la Dumnezeu, vei muri de foame. Dumnezeu nu are cum să îți verse bani din cer; niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva. De aceea, meseria lor este să câştige bani de pe urma cunoaşterii teologice.

Un preot obişnuit nu are cum să fie un duşman al lui Dumnezeu; de fapt, el nici nu este interesat de Dumnezeu.

Îmi amintesc de un preot care locuia în apropierea casei în care am copilărit. În fiecare zi îl torturam cu întrebări de genul: "Există Dumnezeu? Este sufletul nemuritor? Care este filosofia karmei?" Într-o zi, el mi-a spus: "Te rog, nu mă mai plictisi cu astfel de întrebări. Uite, îți spun adevărul: eu nu cunosc nimic din toate acestea. Până acum nimeni nu m-a mai întrebat asemenea lucruri. Să ştii că eşti o pacoste! Oamenii nu vor altceva decât să îşi venereze zeii şi atât - iar pentru asta eu primesc două-trei rupii pe zi. Aceasta este meseria mea; am şi eu familie, copii şi trebuie să îi întrețin.

Iar după ce îmi termin ritualurile şi vin acasă, te găsesc pe tine care mă întreabă vrute şi nevrute! Cui crezi că îi pasă de Dumnezeu?! Astăzi, am câştigat doar două rupii toată ziua şi de-abia ne ajunge să mâncăm o dată pe zi. Altceva nu ştiu să fac - te rog, lasă-mă să trăiesc liniştit."

Deepesh, nu toți preoții sunt împotriva Iui Dumnezeu, doar cei care sunt foarte şireți şi vicleni. Ei, de fapt, sunt adoratorii diavolului şi tot ei

sunt responsabili pentru faptul că în lume apar atât de puțini iluminați. Însă ceilalți, aproape 99 %, sunt doar nişte oameni sărmani care nu ştiu cum să îşi câştige existența altfel. Tradiția nu le permite să cerşească, aşa că îşi câştigă pâinea folosind o metodă acceptată de toți.

Un bărbat vede pe o şosea o reclamă fluorescentă pe care scria: "Un Kilometru până la Bordelu' Bunicii". Împins de curiozitate şi totodată contrariat de faptul că o bătrână îşi poate face reclamă atât de evidentă la o casă de toleranță, bărbatul se opreşte în fața casei şi bate la uşă.

Bătrâna îi deschide, îl invită înăuntru şi îi spune: "Te costă doar doi dolari." După ce a primit banii, bătrâna continuă: "Acum, mergi pe acest hol, iar la capătul lui intri pe uşa din dreapta, după care o trânteşti cu putere."

Bărbatul porneşte pe hol, deschide uşa din dreapta, după care o trânteşte cu putere şi vede că se află în curtea din spatele casei, printre nişte panouri pline cu femei goale. Când se apropie de primul panou, bărbatul vede un bilețel pe care scria: "Ai milă de o sărmană bătrână şi nu mai spune acest secret nimănui - încerc şi eu să îmi fac un trai mai bun."

11. ÎNȚELEPCIUNEA INOCENȚEI

Cum ar putea o minte tulburată
Să înțeleagă calea?
Dacă un om este tulburat

El nu va fi niciodată plin de cunoaştere.

O minte netulburată,
Care nu mai caută să vadă ce este bine şi ce este rău,
O minte aflată dincolo de judecată,
Observă şi înțelege.

Cunoaşte că trupul este un vas fragil;
Şi transformă-ți mintea într-un castel,
În fiecare încercare
Permite-i înțelegerii să lupte pentru tine.
Să apere ceea ce ai câştigat.

Pentru că imediat ce corpul este lepădat,
Atunci ce mai poate el simți?
Un buştean inert, care zace pe pământ,
Ce mai poate el cunoaşte?

Cel mai aprig duşman nu îți poate face atât de mult rău
Cum îți fac propriile tale gânduri, dacă sunt nepăzite
Însă odată ce sunt controlate,
Nimeni nu îți poate face un bine mai mare,
Nici măcar tatăl sau mama ta.

Mai demult am fost întrebat: “Ce este filosofia?” Am răspuns: “Filosofia este arta de a pune întrebări greşite.” Orbul întreabă: “Ce este lumina?” - asta este filosofie. Surdul întreabă: “Ce este muzica?” - asta este filosofie.

Când un orb întreabă: “Cum îmi pot recăpăta vederea?” - deja aceasta nu mai este filosofie, ci religie. Când un surd se duce la un doctor pentru a fi tratat, atunci el se îndreaptă spre calea religiei.

Filosofia este doar o speculație; fără să cunoşti nimic, încerci să inventezi adevărul. Şi adevărul nu poate fi inventat, iar tot ce poate fi inventat nu poate fi adevarat. Adevărul trebuie descoperit. El deja există...tot ce trebuie să faci este să îți deschizi ochii - să vezi, să auzi, să simți, să fii prezent. Adevărul este întotdeauna aici-acum, dar noi suntem absenți şi datorită acestui lucru nu putem vedea adevărul.

Mereu punem tot felul de întrebări, dar niciodată nu punem întrebarea corectă: “Cum să fiu prezent? Cum să devin o prezență?”

Întrebăm despre adevăr şi acest lucru ne îndepărtează de el, deoarece întrebarea implică un răspuns primit de la altcineva. Nimeni nu

îți poate dezvălui adevărul. Acesta nu poate fi spus. Lao Tzu spune: "Un adevăr care poate fi rostit nu mai este un adevăr." Odată ce a fost rostit, el a devenit o minciună.

De ce? Pentru că o persoană care cunoaşte, ştie că aceea nu este o informație; altminteri ar fi fost foarte simplu să o spună tuturor şi toți ar fi ajuns să cunoască. Adevărul este cunoscut doar prin experiență interioară. Este precum gustul. Nimeni nu poate explica ce simte când mănâncă miere - este imposibil.

Există lucruri care nu pot fi înțelese decât prin experiență directă. Dumnezeu este experiența finală, complet inexprimabilă şi netransferabilă. Tot ce poți face este să dai anumite indicii; însă şi acele indicii nu pot fi primite decât de o inimă deschisă şi receptivă.

Dacă le interpretezi prin minte, atunci le vei pierde, deoarece mintea nu cunoaşte altceva decât trecutul. Ea va răstălmăci totul prin prejudecățile, dubiile şi conflictele ei interioare. Toate acestea se vor impune asupra adevărului şi te vor zăpăci. Mintea unui om obişnuit nu se află într-o stare în care să poată vedea, simți, trăi.

Religia nu înseamnă altceva decât crearea unui spațiu în minte, prin care să poți vedea direct, să ființezi imediat, fără nici o divizare, cu claritate şi receptivitate. O minte plină de gânduri nu poate percepe; gândurile o vor bruia şi nu îi vor permite să vadă realitatea. Iar dacă se întâmplă să pătrundă ceva dincolo de gânduri, acel lucru va ajunge în centrul ființei tale total distorsionat. Va fi un fenomen complet diferit.

Buddha obişnuia mereu să repete un lucru de trei ori. Cineva l-a întrebat: "De ce repeți mereu un lucru de trei ori?"

Buddha a răspuns: "Nici măcar de trei ori nu este de ajuns. Când spune ceva o singură dată, atunci nu vei auzi decât cuvintele mele. Iar acelea nu vor fi pentru tine decât nişte sunete goale. A doua oară vei putea auzi conținutul lor, dar vei fi atât de vrăjit de el încât nu îl vei putea percepe. Le auzi, însă nu le înțelegi - de aceea repet de trei ori un lucru." Şi eu mă repet foarte des, pentru simplul motiv că omul este adormit. Trebuie să mă repet, deoarece altfel nu am cum să ajung în centrul său. El trebuie trezit şi pentru aceasta trebuie să mă apropii cât mai mult de esența ființei sale. Poate crede că aude şi, da, sunt momente în care este foarte aproape de trezie - nu este nici treaz şi nici adormit, se află undeva la mijloc.

De exemplu, în fiecare dimineață există câteva clipe în care somnul a dispărut, dar încă nu eşti treaz, nu poți spune că eşti treaz. Poți auzi, într-un mod foarte vag, ciripitul păsărilor, soția vorbind cu vecinul, copiii pregătindu-se să plece la şcoală - dar totul într-un mod foarte vag,

nu total, ci parțial. După care adormi la loc. Într-o clipă auzi zgomotul traficului şi în următoarea clipă te cufunzi în inconştiență.

Cercetătorii spun că nici un om nu doarme profund timp de opt ore - somnul se desfăşoară sinusoidal: uneori visezi, apoi adormi profund, după care te apropii de starea de veghe şi tot aşa. Posibilitatea de a te trezi definitiv este în momentul în care te afli în apropierea stării de veghe - atunci orice zgomot mai puternic te poate aduce la veghe.

Acesta este şi efortul tuturor iluminaților: ei aşteaptă momentul potrivit în care să te poată trezi total. Atunci doar te vor zgâlțâi puțin şi îți vei deschide ochii şi vei vedea totul clar.

Dumnezeu nu poate fi explicat, ci doar văzut, trăit, experimentat. Iar prin explicații nu faci altceva decât să te îndepărtezi de el; tocmai de aceea preoții, teologii, profesorii, erudiții nu au nimic de-a face cu religia. Ei sunt cei care au îndepărtat religia de lume - deoarece ei încearcă să îl explice Divinul. Ei sunt cei care ne-au oferit atât de multe explicații încât ne-au zăpăcit total. Acum, majoritatea oamenilor sunt complet confuzi. Până în prezent, oamenii nu au fost niciodată într-o stare mai jalnică - şi asta datorită faptului că acum Pământul a devenit un mic sat.

În antichitate, de exemplu, budiştii nu cunoşteau decât mesajul lui Buddha; musulmanii decât cuvintele lui Mahomed; creştinii decât ceea ce a spus Iisus. Însă în prezent suntem moştenitorii unor vaste acumulări de informație spirituală: ştim ce a spus Iisus, Zarathustra, Patanjali, Buddha, Mahavira, Lao Tzu - şi sute de alte explicații care ne-au făcut să cădem într-o confuzie totală. Iar singura modalitate de a scăpa din această dilemă este să renunțăm la tot, şi nu treptat, ci total. Acesta este mesajul meu.

Şi a renunța la tot nu înseamnă a uita ce a spus Iisus, Buddha sau Mahavira; prin această aşa-zisă renunțare chiar ne vom apropia mai mult de ei. Prin renunțare eu înțeleg renunțarea la tradițiile şi convențiile şi doctrinele şi dogmele impuse de preoți şi teologi - care nu au făcut altceva decât să ne exploateze. Când vom uita complet de Biblie Bhagavad Gita, Coran, Vede, atunci vom obține o claritate interioară extraordinară.

Şi, pentru a ne dezpovăra inimile, avem nevoie de aceasta purificare. Doar în acel moment, în acea tăcere pură, vom fi capabili să înțelegem.

Buddha spune:

Cum ar putea o minte tulburată
Să înțeleagă calea?

Mii de căutători au stat în preajma lui Buddha - aşa cum stau şi aici mii de oameni - şi i-au pus tot felul de întrebări. Dar Buddha nu era deloc interesat de acele întrebări; nu era interesat să ofere răspunsuri. Interesul lui, singurul, era acela de a le arăta oamenilor calea - însă obstacolul venea tocmai din partea lor: întrebările şi răspunsurile pe care le aşteptau, informaţiile şi ideile acumulate de-a lungul anilor îi făceau să nu poată înţelege şi vedea calea. Tocmai de aceea Buddha spune: *Cum ar putea o minte tulburată să înţeleagă calea?*

Aşa că, în loc să le ofere răspunsuri şi explicaţii, Buddha a început să le şteargă toată cunoaşterea, toate prejudecăţile şi ideile şi concepţiile mentale. India nu l-a iertat niciodată pe Buddha pentru acest lucru. Imediat după moartea sa, mintea tradiţională a acestei ţări a început să smulgă din rădăcini toate plantele sădite de el. Buddha pur şi simplu a fost expulzat din ţară. Cel mai mare fiu al acestei ţări nu şi-a putut găsi adăpost aici; mesajul său a trebuit să caute adăpost pe alte meleaguri.

Şi nu este ceva accidental, întotdeauna s-a întâmplat aşa. Evreii l-au condamnat pe Iisus, l-au torturat şi crucificat şi Iisus a fost cea mai mare înflorire posibilă a conştiinţei evreieşti - el a fost Everestul conştiinţei umane. Însă de ce l-au respins? În loc să fie fericiţi şi să danseze de bucurie, ei l-au omorât - asta pentru că evreii s-au simţit mediocri în prezenţa sa. Aceasta a fost crima sa. Şi pentru asta a trebuit să fie pedepsit - pentru faptul că a adus în inima oamenilor atât de multă bucurie şi iubire, el a fost ucis! Dar aşa stau lucrurile: mintea unui om de rând nu se poate simţi bine în prezenţa unei fiinţe care o face să se simtă mediocră şi nesemnificativă.

Iisus nu a fost ucis de evrei, ci de mintea mediocră. În cazul său s-a întâmplat ca mintea mediocră să acţioneze prin intermediul evreilor. Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu Buddha: el nu a fost iertat nici până acum de hinduşi - şi el a fost cel mai mare hindus născut vreodată. El a reprezentant chintesenţa hinduismului. Tot ce au spus Upanishadele, el a readus în actualitate. Buddha a reprezentat realizarea supremă a acestei ţări, dar a fost aruncat de aici.

Budismul a dispărut complet din India. De ce? El este foarte respectat şi iubit în Tibet, Coreea, Japonia, Tailanda, Burma, Sri Lanka, China. Întreaga Asie îl iubeşte de mii de ani - atât de unice şi pregnante iau fost cuvintele. Dar India l-a uitat complet - ca şi cum nici măcar nu ar fi existat.

Iar când spun India mă refer la mintea mediocră, nu are nimic de-a face cu indienii. Mintea mediocră nu permite niciodată apariţia geniurilor. Şi cu cât o minte este mai stupidă, cu atât va dori în preajma ei numai minţi stupide - asemănătoare ei.

Am auzit o povestioară foarte interesantă:

Într-un spital de nebuni a fost numit un nou supraveghetor şef, deoarece cel vechi a trebuit să iasă la pensie. După ce toţi nebunii şi-au luat rămas bun de la vechiul lor şef, s-au pregătit să îl întâmpine cum se cuvine pe noul numit.

Nebunii erau foarte fericiţi cu venirea noului şef. Vechiul şef era puţin uimit: în prezenţa sa ei nu erau niciodată fericiţi. Aşa că nu a rezistat tentaţiei şi i-a întrebat: "De ce sunteţi atât de bucuroşi? Când eram eu printre voi eraţi mereu trişti şi simţeam că mă respingeţi."

Nebunii i-au răspuns: "Da, pentru că tu nu erai ca noi. Eşti un om sănătos şi asta ne face să ne simţim stingheri. Însă noul supraveghetor arată exact ca noi. Pentru noi, tu erai un străin - el este de-al nostru!"

Şi chiar aşa era - noul supraveghetor arăta puţin cam nebun.

Această planetă a fost întotdeauna un spital de nebuni - iar ori de câte ori apare o persoană sănătoasă, toţi se întorc împotriva ei. Zeci de mii de persoane au venit la Buddha şi l-au întrebat: "Unde este Dumnezeu? Ce este Dumnezeu?" Şi, în special brahminii, pundit-ii, scolasticii care cunoşteau pe de rost scripturile îl întrebau: "Tu crezi în Dumnezeu? Dacă da, atunci explică, defineşte-ţi credinţa."

Buddha răspundea mereu: *Cum ar putea o minte tulburată să înţeleagă calea?* El obişnuia să spună: "Te rog, nu m-ai întreba ceva de Dumnezeu. Este ca şi cum un orb ar întreba ce este lumina - nimeni nu îi va putea răspunde. Eu sunt un doctor care îţi tratează ochii, astfel încât să îţi recapeţi vederea. Atunci vei putea vedea şi vei înţelege singur ce este lumina. Faptul că eu văd lumina nu te ajută cu nimic, atâta timp cât nu o vezi şi tu. Chiar dacă voi încerca să ţi-o descriu nu vei înţelege nimic."

De fapt este imposibil să îi descrii unui orb ce este lumina. Lumina este o experienţă existenţială, indescriptibilă. Iar Dumnezeu este lumina luminilor, sursa tuturor luminilor. Cum o poţi percepe dacă eşti orb?

De aceea, Buddha nu a vorbit niciodată despre Dumnezeu. Iar brahminii şi pundit-ii răspândeau zvonurile că: "Acest om nu cunoaşte nimic. El nu a reuşit să răspundă la o întrebare foarte simplă: «Există sau nu Dumnezeu?» El nu a spus nici da, nici nu. Dacă ar fi cunoscut adevărul, atunci ar fi putut răspunde; dar el se ascunde după degete şi spune: «Cum aş putea spune ceva despre el? Cum ar putea fi explicat? »

Adevărul este că el nu ştie nimic. El nici măcar nu crede în Dumnezeu, doar îi amăgeşte şi păcăleşte pe oameni."

Hinduşii au inventat chiar şi o poveste despre Buddha. Ei spun că Dumnezeu a creat lumea şi în acelaşi timp a creat raiul şi iadul - iadul

pentru aceia care urmau să fie pedepsiți şi raiul pentru cei care vor fi recompensați. Însă au trecut mii de ani şi nimeni nu ajunsese în iad, deoarece nimeni nu păcătuise. Desigur, diavolul nu mai avea răbdare - a aşteptat şi a tot aşteptat şi nu i-a căzut în mâini nici măcar un singur suflet!

Foarte furios, diavolul a venit Ia Dumnezeu şi i-a spus: "De ce ai mai creat iadul? Pentru ce? Am obosit să tot aşteptăm şi să nu avem nici măcar un client. Nimeni nu păcătuieşte. Aşadar, dacă nu ai de gând să ne dai de lucru, mai bine distruge-ne definitiv!"

Dumnezeu a răspuns: "De ce nu ai venit mai devreme? Eu am uitat complet de iad, dar te voi ajuta. În curând mă voi naşte ca Gautama Buddha şi voi corupe minţile oamenilor. Du-te înapoi la locul tău de muncă şi vei vedea că în scurt timp vei fi foarte ocupat."

Şi chiar aşa s-a întâmplat. Povestea continuă şi spune că Dumnezeu s-a întrupat ca Gautama Buddha şi a corupt mintea oamenilor, le-a distrus credința, tradițiile, a creat confuzie şi îndoială în inima lor şi de atunci iadul este supra-aglomerat, iar diavolul îl roagă mereu pe Dumnezeu: "Te rog, opreşte totul! Am obosit şi nu mai putem face față la atât de mulți păcătoşi. Porțile iadului au ajuns să nu mai fie închise niciodată. Oamenii vin în valuri!"

O poveste foarte stranie şi plină de viclenie. Îi poți vedea viclenia? Pe de o parte, Buddha este acceptat ca avatar...hinduşii sunt mult mai şireți decât evreii. Aceştia doar l-au respins pe Iisus şi nu l-au acceptat ca fiu al lui Dumnezeu. Hinduşii sunt mult mai subtili şi mai rafinați - civilizația lor este mult mai antică. Şi cu cât o civilizație este mai bătrână, cu atât este mai vicleană.

Buddha este acceptat ca fiind a zecea încarnare a lui Dumnezeu, dar totuşi Dumnezeu s-a întrupat în chipul lui Buddha doar pentru a corupe minţile oamenilor. Aşadar, chiar dacă Buddha este Dumnezeu, nu asculta! Înțelegi trucul? Ei nu îi neagă lui Buddha divinitatea - de fapt este imposibii să îi negi lui Buddha divinitatea.

H.G. Wells a spus că Gautama Buddha este un paradox: el este cel mai divin om şi totuşi cel mai lipsit de divinitate. Buddha nu a vorbit niciodată oamenilor despre Dumnezeu; Dumnezeu lipseşte din învățătura lui. Şi, totuşi, nu a existat o ființă mai grațioasă şi mai divină decât Buddha - o floare de lotus, o conştiință pură şi cristalină şi la fel de proaspătă cum sunt picăturile de rouă luminate razele soarelui.

Ei nu au putut să îi nege dumnezeirea, au fost nevoiți să îl accepte ca fiind Dumnezeu. Însă nu i-au acceptat niciodată atitudinea şi mesajul său, pentru că dacă ar fi făcut-o, atunci tot stabilimentul religiei s-ar fi prăbuşit. El îți îndepărtează din minte orice crez şi prejudecată; de fapt,

el chiar susține mereu că un om care trăieşte prin crezuri şi credințe împrumutate nu va putea cunoaşte niciodată adevărul. Dar nici nu te îndeamnă să devii un necredincios, pentru că şi aceasta este tot o credință, este un crez în sens negativ. Nu, el îți spune să nu fii nici credincios şi nici necredincios.

Atitudinea lui Buddha este aceea a unui agnostic. El nu este nici ateu şi nici credincios - este un căutător. Şi el doreşte ca fiecare să rămână deschis şi receptiv căutării. Continuă să cauți fără să ai în minte nici un fel de idei preconcepute, pentru că altminteri îți vei proiecta ideile asupra realității. Şi tot ce vei proiecta nu va fi altceva decât o halucinație, un vis. Trebuie să fii complet gol. Dacă vrei cu adevărat să cunoşti adevărul rămâi complet gol, fără să ai în interior nici o idee, nici un țel, nici o ideologie. Funcționează prin starea de non-cunoaştere. Iar aceasta este starea de minunăție.

Există o afirmație a lui Iisus care nu este menționată în Biblie, dar sufiții au păstrat-o. Sufiții au păstrat multe afirmații minunate spuse de Iisus. Iar dacă meditezi asupra ei vei înțelege motivul pentru care nu a fost înregistrată în Biblie.

Iisus a spus: "Binecuvântat este cel care se minunează, pentru că a lui va fi împărăția lui Dumnezeu." Fericit este cel care se minunează. Un adevăr care nu a fost menționat în Biblie. De ce? Pentru că prin Biblie s-a încercat crearea unei religii, unui stabiliment, unei secte şi unei ideologii. Iar un om care se minunează şi trăieşte fiecare clipă plin de încântare nu poate avea nici o ideologie.

Binecuvântat este acela care se minunează, deoarece doar prin aceasta poate redeveni precum un copil, inocent. Şi doar în inocență poți cunoaşte ceea ce este. *Cum ar putea o minte tulburată să înțeleagă calea?*

De aceea, ori de câte ori cineva venea la Buddha şi îi punea tot felul de întrebări despre existență, despre misterele vieții, Buddha îi răspundea: "Mai întâi meditează. Permite-i minții să se liniştească, să nu mai fie tulburată. Potoleşte furtuna minții şi permite-i tăcerii să îşi facă apariția, deoarece doar prin tăcere poți vedea realitatea. Eu îți pot arăta cum să devii tăcut şi după aceea nu vei mai avea nevoie de sfaturile nimănui. Odată ce ai rămas tăcut vei fi capabil să vezi calea şi vei putea ajunge singur la final."

Iar mintea umană este foarte tulburată. Fiecare om trăieşte într-o stare de schizofrenie; fiecare este divizat şi prin mintea sa hoinăresc în voie mii şi mii de gânduri. Şi acest lucru s-a datorat religiei şi politicii, deoarece acestea nu pot exploata decât prin divizare şi haos. Astfel, încă din copilărie eşti învățat să fii împotriva corpului; aceasta este cauza

principală datorită căreia apar divizările şi sciziunile interioare. “Luptă cu trupul, pentru că el este duşmanul tău. Corpul este cel care te conduce spre iad. Luptă mereu cu el! Zi şi noapte! Şi doar aşa îl vei putea învinge. Şi numai atunci vei putea intra în împărăția lui Dumnezeu.”

Aceste non-sensuri le-au fost impuse oamenilor timp de secole. Şi rezultatul este că toți au devenit divizați şi au început să lupte cu trupul fizic. Iar adevărul este că tu şi trupul sunteți o singură energie. Corpul este sufletul vizibil, iar sufletul este corpul invizibil. Ele nu sunt divizate, ci sunt două părți ale unui singur întreg. Trebuie să îți accepți trupul, să îl iubeşti, să îl respecți şi să îi fii recunoscător. Doar aşa vei putea ajunge la o anumită integritate, cristalizare; altminteri vei rămâne tulburat. Iar trupul nu te va lăsa foarte uşor să scapi de el; chiar dacă vei lupta sute de vieți, el va fi mereu învingător.

Dar ține minte: eu nu spun că nu poți depăşi trupul. Prin duşmănie şi conflict nu îl vei putea învinge; însă printr-o atitudine prietenoasă, iubitoare, de încredere vei putea trece dincolo de el. Aceasta este atitudinea mea: corpul este templul şi tu eşti zeitatea care sălăşluieşte în el. Templul te protejează, te apără de ploaie, de frig, de căldură. El se află în serviciul tău! De ce să lupți cu el? Este la fel de stupid ca şi atunci când un şofer începe să lupte cu maşina pe care o conduce. Ce va obține prin aceasta? Nimic, doar îşi va distruge maşina şi nu va mai putea călători nicăieri. Maşina este un vehicul minunat, ea te poate conduce în cele mai îndepărtate locuri.

Corpul fizic este cel mai complex mecanism din existență. Este ceva magnific! Şi binecuvântați sunt cei care se minunează! Începe să simți acest sentiment de minunăție față de corpul tău, deoarece el este cel mai apropiat de tine. Dumnezeu se apropie de tine prin corp. În el se află inclusă apa oceanelor, focul stelelor, țărâna pământului, aerul atmosferei. Trupul tău reprezintă întreaga existență, toate elementele. Şi ce transformare! Ce metamorfoză! Priveşte țărâna şi apoi priveşte-ți corpul - ce transformare magnifică, iar tu nu te-ai minunat niciodată de el! Praful a devenit divin - ce mister mai mare poți dori? Iar tu eşti chiar în centrul acestui mister! Trupul uman este un mecanism extraordinar. Şi în fiecare clipă poți vedea miracole...din noroiul unei mlaştine se naşte un lotus minunat....

Oamenii de ştiință au construit multe maşinării complicate, dar acestea sunt nimic în comparație cu trupul uman. Până şi cel mai complicat şi mai sofisticat computer este o jucărie în comparație cu mecanismul interior al corpului fizic. Şi noi am fost învățați să luptăm cu el. Asta creează probleme, divizare, conflict.

Şi pentru că începi să lupți cu tine însuți - ceea ce este un fapt complet stupid - viața îți devine din ce în ce mai lipsită de inteligență şi din ce în ce mai plină de stupiditate. Şi atunci începi să doreşti mari transformări: nu mai vrei să existe în tine nici un fel de invidie, furie, angoasă. Este imposibil! Dacă de la început ai pornit cu astfel de idei greşite, cum ai impresia că mai poți crea în interior spațiul necesar transformării şi unde furia să devină compasiune, ura să devină iubire, lăcomia altruism şi dăruire, şi unde sexul să devină samadhi? Cum poți spera să atingi asemenea transformări, în timp ce te afli într-o stare atât de tulburată?

Fundamental este să devii întreg. Fii unul şi atunci totul va deveni posibil - până şi imposibilul devine posibil.

Cum ar putea o minte tulburată să înțeleagă calea?

Calea este extrem de simplă şi directă. Până şi un copil o poate înțelege. Este la fel de simplă cum unu plus unu fac doi, sau chiar mai simplă. Este la fel de simplă ca şi cântecul unei păsări, ca înflorirea unui lotus - simplă şi frumoasă, simplă şi de o grandoare extraordinară. Dar numai o minte netulburată o poate înțelege, doar o minte tăcută are capacitatea să o vadă; altminteri vei continua să trăieşti în invidie şi în posesivitate, în furie şi în ură. La suprafață vei pretinde că eşti un sfânt, iar adânc în interiorul tău vei rămâne un păcătos. Şi cel mai mare păcat este să îți divizezi ființa. Cel mai mare păcat posibil nu este cel făcut împotriva altora, ci acela pe care îl comiți împotriva ta. Aceasta este o sinucidere, iar prin condamnarea corpului nu vei face decât să devii un ipocrit şi să duci o viață prefăcută.

Două femei discutau într-un compartiment de tren. Pe unul din scaune se afla un bărbat care pretindea că doarme. Când una dintre femei i se plânge celeilalte cât de scumpe sunt rochiile şi bluzele în magazine, cealaltă îi răspunde: "Ar trebui să îți faci un prieten care să fie dispus să îți dea în fiecare lună câte cinci sute de dolari - în schimbul unei mici atenții din partea ta. Soții din ziua de astăzi nu mai fac nici un fel de cadouri nevestelor."

"Dar dacă nu îmi pot găsi un prieten care să îmi dea cinci sute de dolari?"

"Atunci îți găseşti doi care să îți dea fiecare câte 250."

În acel moment bărbatul deschide ochii şi le spune: "Acum încerc să dorm. Mă treziți şi pe mine când ajungeți la prețul de 20 de dolari."

Nimeni nu trăieşte decât prin ipocrizie şi fățărnicie. Cel care pretinde că este sfânt poate fi cel mai mare păcătos, iar cel care pretinde că este treaz este profund adormit...tot felul de minciuni şi măşti - asta pentru că societatea creează contextul în care nimeni să nu trăiască

autentic, în care toți să ajungă să condamne viața. Societatea nu îți oferă decât două alternative: ori să fii onest şi considerat un criminal, ori să fii necinstit şi considerat un om respectabil. Ea nu oferă nimănui o a treia alternativă. De ce? Pentru că a treia alternativă creează un Iisus, un Buddha, un Krishna - iar în prezența unei astfel de ființe, un om obişnuit se simte mediocru, umilit, insultat.

Aşadar, nu te lăsa înşelat de aparențe. În aproximativ 99,9 % din cazuri, nimeni nu este ceea ce arată a fi. Doar arareori poți găsi un Buddha, un Iisus - o ființă care să fie exact aşa cum este, al cărei interiorități să fie exact ca şi ceea ce arată în exterior. Nu te lăsa înşelat de aparențe.

O actriță agață un vagabond şi îl duce în apartamentul ei, deoarece văzuse că acesta avea nişte încălțări foarte mari şi ea auzise că bărbații cu picioarele mari au şi penisuri foarte mari. Actrița îi dă să mănânce, îi dă să bea o sticlă de vin şi apoi îl duce în pat.

A doua zi, bărbatul se trezeşte şi vede pe noptieră zece dolari sub care se afla un bilet: "Cumpără-ți nişte pantofi pe măsură."

Aşa decidem toți, doar privind exteriorul. De fapt, din moment ce nu ne cunoaştem propria interioritate, cum am putea privi altceva decât exteriorul? Nu cunoaştem arta de a privi în interior. Mai întâi este necesar să învățăm această artă, să pătrundem profund în conştiință, în miezul ființei şi atunci vom putea privi în ființa fiecărui om. Atunci nimeni nu te va mai putea păcăli, deoarece nu mai vezi superficialitatea, ci priveşti direct esența - vezi realitatea.

Cum ar putea o minte tulburată să înțeleagă calea?

O minte tulburată nu poate înțelege nimic. Ea se află într-o stare în care înțelegerea nu este posibilă. Iar înțelegere nu înseamnă cunoaştere. O minte tulburată poate deveni cel mult cunoscătoare - priveşte-i pe profesori şi învățători şi scolastici. Ce cunosc ei? Decât nişte informații sterile care îi fac să se afunde mai mult în ignoranță. De fapt, cunoaşterea lor nu îi ajută la nimic, chiar îi împiedică să scape de conflictul interior. Cunoaşterea nu a ajutat niciodată pe nimeni. Ea îți oferă respectabilitate şi atât. Este o călătorie egotică; şi cu cât egoul este mai puternic, cu atât te vei afla într-un conflict mai mare, deoarece egoul este un fenomen fals.

Şi când începi să te ataşezi de fals, pierzi din vedere realul. Când începi să îți pui rădăcinile în falsitate, pierzi contactul cu realitatea.

Un învățat este la fel de inconştient ca un analfabet. Ei, de fapt, nu sunt deloc diferiți - singura diferență dintre ei este cantitativă: unul deține mai multe informații, altul deține mai puține. Indiferent că eu cunosc o mie şi unul de lucruri, iar tu cunoşti doar câteva, între noi nu

este nici o diferenţă. Altcineva poate cunoaşte un milion de lucruri, poate fi o Enciclopedia Britanică pe două picioare - nu are nici o importanţă.

Un buddha nu este un om al cunoaşterii, ci o fiinţă a înţelegerii - el vede direct, cunoaşte existenţial. El este plin de viziuni, nu de gânduri şi informaţii - este o claritate, o oglindă curată şi cristalină, o conştientizare pură.

Omul obişnuit trăieşte precum un somnambul. Nimeni nu ştie ce face şi de ce face anumite lucruri; nimeni nu ştie de ce trăieşte, unde se îndreaptă. Viaţa este accidentală, iar o viaţă accidentală este o viaţă inconştientă.

Un bărbat se afla la teatru împreună cu soţia sa. În pauza dintre două acte, bărbatul pleacă spre toaletă, dar intră pe o uşă greşită şi se trezeşte într-o grădină foarte frumoasă. Gândindu-se că nu este frumos să facă direct pe pământ, ridică o floare dintr-un ghiveci şi îşi face nevoile acolo, după care pune planta la loc.

Bărbatul se întoarce în sală şi vede că actul deja a început. “Ce s-a întâmplat până acum în acest act?” - o întreabă el pe soţia sa.

Ea îi răspunde rece: “Ar trebui să ştii; Deja ai participat în el!”

Omul trăieşte inconştient. Nimeni nu este atent, nu este conştient. Observă-i pe cei din jurul tău, observă-te pe tine însuţi. Fii atent la tot ceea ce faci şi vei fi uimit...nici măcar nu îţi va veni să crezi că poţi trăi atât de inconştient. Priveşte-ţi viaţa! În fiecare zi minţi fără nici un motiv! Iar când ai văzut că ai minţit vei fi surprins: de ce ai minţit? Fără nici un motiv, pur şi simplu doar dintr-un obicei mecanic, o rutină. Sau, pur şi simplu, într-o zi eşti trist fără un motiv anume.

Există cercetători care spun că omul ar trebui să îşi facă un calendar al stărilor pe care le are - cred că este o descoperire semnificativă. Scrie într-un jurnal cum te-ai simţit în fiecare zi timp de o lună: luni dimineaţa ai avut o stare, la prânz alta, iar seara cu totul alta. În acest mod, după trei sau patru săptămâni vei fi surprins să vezi că în fiecare zi a săptămânii, la aceeaşi oră, ai avut o anumită stare.

Iar stările pe care le ai nu sunt datorate circumstanţelor exterioare, deoarece fiecare zi este diferită. Este ceva interior - deşi vei găsi scuze în exterior, pentru că nimeni nu doreşte să fie responsabil pentru propria suferinţă. Toţi se simt bine să îi facă pe alţii responsabili pentru suferinţa sau tristeţea prin care trec. Iar dacă nu găsesc ceva de care să se lege, atunci încep să inventeze.

În acest sens, oamenii au devenit foarte creativi. Soțul se întreabă: "De ce sunt trist?" şi găseşte o mie şi una de scuze: că soția i-a vorbit într-un anumit fel, că şeful nu este corect cu el, că vecinul i-a aruncat o privire răutăcioasă, că prețurile sunt mari, că şoselele sunt aglomerate...poate găsi orice scuză. Şi, astfel, va picta întreaga lume într-o culoare sumbră şi el se va simți liniştit, deoarece va simți că tristețea nu a apărut datorită lui.

În altă zi te vei simți foarte energic şi vesel - şi iarăşi vei găsi tot felul de scuze: "Este o dimineață minunată - totul este atât de frumos: trilul păsărilor, strălucirea soarelui, albastrul cerului!" Însă dacă eşti foarte atent vei vedea că totul depinde de tine. Este aceeaşi roată interioară care se învârte şi care îți dă tot felul de stări.

Bineînțeles, există şi circumstanțe exterioare, dar acestea nu sunt nişte cauze; cel mult pot declanşa un proces care se află deja în interior. O anumită stare poate fi ajutată să erupă printr-o circumstanță exterioară. Dacă această circumstanță nu ar exista, atunci procesul ar fi fost declanşat de altceva.

Cei care au trăit izolați au deveni conştienți de acest fapt. Buddha obişnuia să îşi trimită discipolii în izolare. În noua comună şi noi vom avea peşteri subterane în care fiecare sannyasin să poată petrece o lună de zile în izolare absolută. Şi atunci nu mai poți da vina pe circumstanțele exterioare, nu mai ai cum să faci pe nimeni responsabil de stările care îți apar. Acolo vei fi singur...şi pereții cavernei. Şi vei fi surprins: într-o zi eşti fericit, în altă zi eşti trist; câteodată te simți lacom, altă dată te simți invidios, iritat, furios - deşi nu există nimeni altcineva lângă tine. Câteodată te vei surprinde cum îți spui singur tot felul de minciuni, deoarece nu vei avea cui să le spui altcuiva.

"Poți să îți ofer ceva de băut?" - o întreabă un bărbat pe o tânără.

"Nu, mulțumesc" - răspunde fata. "Nu beau."

"Atunci ce-ai spune de o cină în camera mea?"

"Nu cred că este potrivit aşa ceva."

Neavând succes cu astfel de atitudini subtile, bărbatul o abordează direct: "Sunt fermecat de frumusețea ta şi îți voi da orice îți doreşti dacă eşti de acord să îți petreci noaptea cu mine."

"Oh, nu, domnule. Nu aş putea pentru nimic în lume să fac aşa ceva."

"Spune-mi" - continuă bărbatul resemnat - "tu chiar nu ai nici un defect?"

"Oh, ba da, întotdeauna îmi place să mint!"

Observă-te de câte ori minți pe zi - fără nici un motiv - Şi de câte ori te înfurii sau devii reprimat şi vei vedea că trăieşti într-o lume subiectivă. Înțelegerea înseamnă a înțelege funcționarea fundamentală a vieții. Iar prin această înțelegere transformarea nu este deloc dificilă. De fapt, înțelegerea în sine devine transformare.

Cum ar putea o minte tulburată să înțeleagă calea?
Dacă un om este tulburat
El nu va fi niciodată plin de cunoaştere.

Cuvântul "cunoaştere" nu înseamnă ceea ce oamenii înțeleg prin cunoaştere. Când Buddha foloseşte acest termen, el înțelege înțelepciune, nu informație; înțelegere, nu cunoaştere.

*Dacă un om este tulburat...*dacă se află în conflict interior, în confuzie; dacă este divizat şi scindat...nu va fi niciodată plin de cunoaştere.

Înțelepciunea are nevoie de unitate, de integrare, de cristalizare a conştientizării, de observație şi atenție totală asupra acțiunilor întreprinse, asupra gândurilor, emoțiilor...asupra a tot ce se petrece în lumea ta interioară. Şi doar prin observație, se produce un miracol. Prin atenție şi conştientizare vei deveni alt om: nu vei mai putea minți, nu vei mai putea să te prefaci şi nu vei mai purta nici o mască. Când vei fi pe punctul de a spune o minciună, sau când vei începe să te simți trist, o micuță voce interioară îți va şopti: "Fii atent - cazi iarăşi în aceeaşi capcană."

Aceasta este calea transformării energiilor interioare - *ais dhammo sanantano* - aceasta este calea purificării, aceasta este legea eternă a transformării.

O minte netulburată,
Care nu mai caută să vadă ce este bine şi ce este rău,
O minte aflată dincolo de judecată,
Observă şi înțelege.

Aceasta este prima cerință: *O minte netulburată, care nu mai caută să vadă ce este bine şi ce este rău....*

Este o afirmație extraordinar de importantă şi revoluționară. Buddha spune: nu căuta să vezi ce este bine şi ce este rău, deoarece prin aceasta te vei diviza singur şi vei deveni un ipocrit.

Te vei preface că eşti de partea binelui şi, în schimb, vei face numai rău. Iar în momentul în care începi să crezi că un lucru este bun şi altul este rău devii ataşat şi identificat.

De exemplu, vezi pe marginea drumului o sută de dolari. Acum apare întrebarea: să o ridici sau nu? O parte din tine va spune: "Este

perfect în regulă să o ridici. Nu te vede nimeni şi, de fapt, nu furi nimic - cineva a pierdut aceşti bani şi dacă nu îi iei tu, îi va lua altcineva! Aşa că de ce să pierzi? Este în regulă!"

Însă o altă parte îți va spune: "Este greşit - aceşti bani nu îți aparţin. Într-un anumit fel, indirect, înseamnă a-i fura. Cel mai bine este să te duci la poliție şi să îi dai acolo, după care uită complet de ei. Dacă vrei să îi ridici, asta este o lăcomie - şi lăcomia este un păcat!"

Cu care dintre aceste două fragmente ale minții te vei identifica? Majoritatea se vor ataşa de partea care spune că este un act imoral să iei banii altcuiva, deoarece prin aceasta egoul se va simți satisfăcut. "Uite, tu eşti o persoană sfântă; nu eşti un oricine. Toți ar fi iuat imediat suta de dolari, dar tu eşti un adevărat sfânt şi nu te-ai gândit deloc la tine însuți." Te identifici cu mintea morală. Însă există şi posibilitatea să ridici acei bani. În această situație vei fi de partea minții morale şi vei condamna total mintea care a fost de acord să ia banii. Adânc în interiorul tău o vei condamna şi vei spune: "Eu am fost împotrivă. Nu a fost un act virtuos să iei acei bani. Eu ştiu că a fost doar un instinct animalic, dar nu am avut cum să mă împotrivesc - însă ştiu că a fost ceva greşit."

Întotdeauna te identifici cu atitudinea bună, morală şi te dezasociezi total de acțiunea imorală - deşi ai întreprins-o. Aşa apare ipocrizia.

Sfântul Augustin obişnuia să spună în rugăciunile sale: "Doamne, iartă-mă, deoarece voi face lucruri pe care ştiu că nu trebuie să le fac şi nu voi face lucruri pe care ştiu că trebuie să le fac."

Acesta este conflictul şi prin el apar problemele şi tulburările. De aceea, Buddha ne-a dezvăluit un secret. Şi acest secret te poate scăpa de toate identificările: dezasocierea de mintea morală - pentru că şi ea face parte tot din minte. Este acelaşi joc: o parte îți spune că este bine, iar o altă parte îți spune că este ceva rău. Mintea este cea care creează conflictele. Mintea este întotdeauna dual; ea trăieşte în dualitate. Ea iubeşte şi urăşte aceeaşi persoană; vrea să facă ceva şi totuşi nu vrea să îl facă. Mintea înseamnă conflict. Nu te identifica.

Buddha spune: rămâi un martor şi observă tot ce îți spune mintea. Însă tu înțelege: "Eu nu sunt nici aceasta, nici aceea - *neti, neti*. Eu sunt doar un martor." Şi doar atunci există posibilitatea să îți apară înțelegerea.

O minte netulburată, care nu mai caută să vadă ce este bine şi ce este rău, o minte aflată dincolo de judecată, observă şi înțelege.

A trece dincolo de rău şi de bine este calea observării, atenției, conştientizării. Şi doar prin atenție este posibilă transformarea. Aceasta este şi diferența dintre moralitate şi religie. Moraliştii spun: "Alege

binele şi respinge răul.” O ființă cu adevărat religioasă va spune: “Pur şi simplu observă. Nu alege nimic. Rămâi conştient; trăieşte în conştiința unică.”

Religia este foarte diferită de moralitate. Moralitatea este mediocră - nu este calea către divin. Moralitatea este doar o strategie socială. Tocmai de aceea într-o anumită societate ceva este bine şi în altă societate acelaşi lucru este rău şi greşit. În India, de exemplu, un lucru este complet greşit, iar acelaşi lucru este perfect bun în Japonia. Astăzi, toată lumea consideră un lucru ca fiind bun, iar mâine toți vor considera acel lucru ca fiind rău. Moralitatea este un produs social; este o strategie de a controla oamenii. Este polițistul din tine, preotul din tine, judecătorul din tine - este un truc al societății prin care caută să te hipnotizeze şi să îți impună conceptele ei. Astfel, dacă te naşti într-o familie de vegetarieni, atunci îi vei considera nişte păcătoşi pe cei care consumă carne.

Mai demult, un călugăr jainist mi-a spus: “Îmi plac foarte mult cărțile tale, dar de ce îi menționezi pe Iisus, Mahomed, Ramakrishna alături de Mahavira? Nu ar trebui să îi pui în aceeaşi oală, deoarece Mahavira este Mahavira. De ce îi alături?”

L-am întrebat: “De ce nu?”

Mi-a răspuns: “Iisus a băut vin, a mâncat carne, s-a alăturat prostituatelor - ce păcate mai mari poate face cineva?”

Mahomed a mâncat şi el carne şi a trăit cu nouă femei! Un om religios trebuie să renunțe la femei - iar el a avut nouă! Un număr perfect. De fapt, nu există nimic dincolo de nouă; cifra nouă reprezintă finalul, după ea totul se repetă....

“Mahomed s-a căsătorit cu nouă femei, a mâncat carne - cum poți să îl menționezi alături de Mahavira? Şi cum poți să îl pui alături şi pe Ramakrishna? Acesta a mânca peşte.”

Un bengalez nu poate să nu mănânce peşte.

Singura lui critică a fost că i-am pus pe toți aceştia alături.

Iar dacă îl întrebi pe un creştin.... L-am întrebat odată pe un misionar creştin: “Ce spui despre acest călugăr jainist?” Şi i-am povestit tot.

El a răspuns: “Da, are dreptate! Cum poți să îl alături pe Mahavira lângă Iisus? Iisus s-a sacrificat pentru umanitate - Mahavira ce a făcut?

Mahavira a fost doar un egoist care s-a gândit doar la mântuirea lui. Nu i-a păsat deloc de ceilalți! El nu s-a îngrijit de bolnavi, nu i-a vindecat pe orbi, nu a sculat pe nimeni din morți. Doar a meditat timp de 12 ani prin munți şi păduri - poate exista un egoism mai mare? Lumea suferă şi el nu a ajutat pe nimeni cu nimic. Doar a meditat pe malurile

râurilor - ce lux! Să trăieşti fără să te intereseze de nimeni! Iisus s-a sacrificat şi a murit pentru noi. Cum poţi să îi pui alături?"

Şi el pare a avea dreptate. Cum poţi decide? Buddha nu a ajutat nici el pe nimeni, nu a vindecat bolnavi, nu a înviat pe nimeni, nu a mers pe apă - doar a meditat. Pare foarte egoist! El ar fi trebuit să construiască şcoli, spitale, orfelinate, cantine sociale...dar el ce a făcut? Doar a meditat! Ce fel de spiritualitate este asta? După cum văd creştinii lucrurile, ăsta este doar un egoism.

Cine are dreptate? Şi cine poate decide cine are dreptate? Toţi trăim după prejudecăţile pe care le avem.

Adevărul este că ambii greşesc - şi călugărul jainist şi misionarul creştin. Deoarece amândoi judecă - iar a judeca este o greşeală. Iisus este Iisus - el a avut viaţa sa. Buddha a trăit după cum a simţit el. Personalităţi unice, expresii unice ale Divinului. Nimeni nu copiază pe nimeni. Şi este minunat că viaţa este atât de variată. Dacă ar fi existat doar iluminaţi precum Iisus, atunci ei ar fi arătat precum nişte maşini Ford pe linia de asamblare - totul ar fi fost arid şi insipid. Este minunat că Iisus a fost unic şi irepetabil. Şi este minunat că Buddha este unic şi irepetabil.

O persoană cu adevărat religioasă nu diferenţiază şi nu alege. Un moralist nu poate evita alegerea; el devine un judecător parţial. Acest călugăr jainist, o persoană foarte stupidă, începe să îl judece pe Iisus, pe Ramakrishna, pe Mahomed. El nu ştie nimic, nu înţelege nimic, nu a meditat niciodată - nici măcar nu s-a privit în interior, dar totuşi este pregătit să îi judece pe alţii,

El a venit la mine pentru a înţelege ce este meditaţia şi pentru, a învăţa să mediteze. Meditaţia încă nu i-a apărut, dar judecata.... Şi nici măcar nu i-a fost ruşine de ce a făcut - este o persoană foarte arogantă. Şi acelaşi lucru este valabil pentru misionarul creştin! Nici el nu cunoaşte nimic despre meditaţie; nu ştie ce a făcut Buddha sau Mahavira. Nu cunoaşte nimic despre modurile subtile în care funcţionează un buddha. Chiar prin iluminarea sa, Buddha a făcut cel mai mare serviciu umanităţii - nimic mai mult nu este posibil. Bineînţeles, el nu a vindecat bolnavi şi nu a vindecat ochii fizici ai unui orb, dar a deschis ochii spirituali la milioane de oameni - acesta este un serviciu adevărat!

A ajutat mii de oameni să vadă şi să audă cu adevărat, să înţeleagă - acesta este un serviciu real.

Însă acel misionar creştin, doar pentru că se află la conducerea unei şcoli şi a unui spital, se crede cineva important; crede că are autoritatea

de a critica şi judeca. Moralistul critică şi compară întotdeauna; persoana religioasă nu face niciodată aşa ceva, ci trăieşte într-o conştiință acritică.

O minte aflată dincolo de judecată, observă şi înțelege. El doar observă şi înțelege. Dacă Buddha l-ar fi întâlnit pe Iisus, ar fi înțeles; dacă Iisus ar fi ajuns în preajma lui Mahavira, ar fi înțeles. Doar privind, observând şi trăind direct - aşa apare înțelegerea.

Cunoaşte că trupul este un vas fragil;
Şi transformă-ți mintea într-un castel.

Prin "minte", Buddha înțelege conştiință. Prin "minte", Buddha înțelege Minte, cu literă mare - nu mintea obişnuită, ci Mintea în care dispar toate gândurile. Transformă-ți Mintea într-un castel măreț, deoarece acest trup este efemer şi va dispărea - nu te baza pe el.

În fiecare încercare
Permite-i înțelegerii să lupte pentru tine.
Să apere ceea ce ai câştigat.

Şi aminteşte-ți în permanență, deoarece lupta este îndelungată şi călătoria dificilă. De multe ori te vei împiedica şi vei uita şi vei începe să judeci şi să critici. Adesea vei începe să te identifici cu una sau cu alta şi egoul va prelua controlul. Ori de câte ori apare egoul, identificarea, judecata, critica aminteşte-ți imediat: observă şi fii atent, priveşte simplu şi îți va apărea înțelegerea.

Iar înțelegerea este secretul transformării. Dacă îți poți înțelege furia, imediat se va revărsa asupra ta compasiunea. Dacă poți înțelege sexul, imediat vei ajunge în samadhi. "**Înțelegerea**" este cel mai important cuvânt pe care trebuie să ți-l aminteşti.

Pentru că imediat ce corpul este lepădat,
Atunci ce mai poate el simți?
Un buştean inert, care zace pe pământ,
Ce mai poate el cunoaşte?

Nu te baza pe corp şi nu te limita la el. Foloseşte-l, respectă-l, iubeşte-l, îngrijeşte-l, dar ține minte: într-o bună zi va trebui să renunți la el. Este doar o colivie; în curând pasărea va zbura din el. Înainte să se petreacă acest lucru, ai foarte mare grijă de pasăre. Curăță-ți conştiința, deoarece ea va merge cu tine. Înțelegerea te va însoți dincolo, nu trupul fizic.

Aşa că nu îți pierde timpul prea mult cu corpul, deoarece țărâna se va întoarce în țărână.

Tu nu aparții țărânei; tu eşti ceva mai mult - *tu* eşti necunoscutul. Căminul tău se află în necunoscut; aici eşti doar un vizitator. Bucură-te de vizită şi foloseşte-o cât poți de mult pentru a deveni cât mai matur şi

pentru a înțelege cât mai mult, astfel încât să te poți întoarce acasă pe deplin înțelept.

Cel mai aprig duşman nu îți poate face atât de mult rău
Cum îți fac propriile tale gânduri, dacă sunt nepăzite.

Când gândurile nu sunt controlate, când sunt neobservate, mintea îți este cel mai mare inamic.

Însă odată ce sunt controlate,
Nimeni nu îți poate face un bine mai mare
Nici măcar tatăl sau mama ta.

Dar aceeaşi minte, când este controlată - prin meditație, observație, atenție - este transformată. Ea devine cel mai bun prieten al tău. Nimeni nu te poate ajuta mai mult decât ea.

Mintea este precum o scară: nepăzită, te va conduce în jos; păzită te va conduce în sus. Aceeaşi scară! Mintea este o uşă: nepăzită, te va împinge spre exterior; păzită te va conduce spre tine însuți. Aceeaşi minte, când este necontrolată, devine furie, ură, invidie; păzită, devine compasiune, iubire, lumină.

Fii atent şi observă totul. Nu judeca şi nu critica nimic. Nu deveni un moralist: creează o conştiință religioasă - iar prin aceasta eu înțeleg o atenție totală care nu alege nimic, o conştiință fără-de-alegere. Permite-i acestei fraze să pătrundă în tine: **conştiință fără-de-alegere**. Aceasta este esența mesajului lui Buddha - *ais dhammo sanantano*.

12. BEA PÂNĂ LA FUND ŞI DANSEAZĂ

1. Preaiubite Maestre, vrei să spui mai multe despre faza în care se află munca ta? Sri Ramakrishna, J. Krishnamurti şi chiar Sri Ramana Maharishi par a fi unidimensionali. A încercat cumva Gurdjieff o atitudine multidimensională? Dacă da, aceasta a fost cauza pentru care a fost atât de greşit înţeles?

Ajit Saraswati, dacă vrei cu adevărat să îi ajuți pe oameni este natural să fii înțeles greşit. Dacă nu vrei să îi ajuți, atunci nimeni nu te va înțelege greşit - ei te vor venera. Dacă doar vorbeşti şi filosofezi, ei nu se vor teme de tine, pentru că atunci simt că nu le afectezi viața.

Şi se vor simți foarte bine să cunoască tot felul de teorii şi sisteme filosofice, deoarece acestea le vor hrăni egourile - vor deveni mai cunoscători, mai informați. Şi fiecare doreşte să fie cât mai cunoscător. Aceasta este cea mai subtilă hrană pentru ego.

Dar dacă doreşti cu adevărat să îi ajuți, atunci apar problemele. Cuvintele tale vor începe să le afecteze viața şi egourile lor se vor simți rănite; interferezi cu secole întregi de reprimări şi condiționări şi obiceiuri mecanice. Creezi un antagonism în ei şi vor începe să se teamă de tine. Astfel, vor încerca tot posibilul să te înțeleagă greşit, să îți răstălmăcească vorbele.

Oamenii unidimensionali sunt nişte flori minunate, dar nu de prea mare ajutor. Krishnamurti a vorbit mai bine de 40 de ani...aceloraşi oameni - fără să le transforme deloc conştiința. Desigur, ei au devenit mai cunoscători, mai informați, mai argumentativi şi mai logici. Dacă vrei să discuți cu ei vei vedea că te vor conduce într-o lume foarte rațională; ei vor analiza totul: conştiința, atenția, meditația.... Au devenit foarte eficienți în a cataloga şi eticheta totul, dar în ceea ce priveşte conştiința interioară au rămas la fel de mediocri, cu o singură diferență: acum stupiditatea lor se ascunde în spatele zidului cunoaşterii împrumutate de la J. Krishnamurti. El a rămas doar un fenomen intelectual, deoarece nu a putut pătrunde în viața oamenilor. Şi este foarte periculos să pătrunzi în viața cuiva.

Sri Ramana Maharishi este şi el magnific: stătea tăcut în templul lui şi oamenii veneau şi îi ofereau flori şi îl venerau, iar el doar observa totul în tăcere. Desigur, el are o frumusețe şi o grație aparte, dar şi acestea sunt unidimensionale - nu le poate afecta viața oamenilor.

Foarte puțini au reuşit să înțeleagă mesajul său. Majoritatea, cel mult au fost mişcați emoțional. Aşa cum Krishnamurti îi mişcă pe oameni din punct de vedere intelectual.

Şi la fel s-a întâmplat cu Ramakrishna. Foarte mulți erau mişcați emoțional şi plângeau de fericire când se aflau în preajma lui. Dar asta nu i-a transformat. Acele lacrimi de bucurie au fost doar momentane; când au revenit acasă, ei au rămas la fel cum erau când au plecat.

Gurdjieff este însă un pionier. Odată cu Gurdjieff a început un nou concept al vieții spirituale. El şi-a intitulat calea "a patra" - aşa cum o numesc şi eu pe a mea. Însă el a fost foarte direct şi datorită acestui lucru a fost înțeles greşit. El nu a fost interesat să împartă oamenilor cunoaştere, informații; nu dorea să le ofere teorii, vise, fantasme. El nu a fost deloc preocupat de sentimentele şi emoțiile oamenilor. Şi nici nu a dorit să fie venerat; singurul său interes a fost pentru transformare.

Iar a transforma o persoană este o sarcină foarte dificilă; pentru aceasta ai nevoie de o daltă cu care să ciopleşti tot ce este greşit şi urât în om. Iar oamenii au investit atât de mult în minciună şi amăgiri - şi asta nu doar la suprafață, ci şi în centrul lor - încât se tem să pornească pe calea transformării. Doar cei foarte curajoşi au putut pătrunde în lumea lui Gurdjieff. Este nevoie de foarte mult curaj; trebuie să fii pregătit să mori, pentru că doar aşa poți renaşte.

Gurdjieff a fost un fel de moaşă. El nu a fost un învățător, ci un Maestru. Krishnamurti a rămas un învățător. Ramana Maharishi a rămas un iluminat magnific - o stea foarte îndepărtată pe care o poți privi şi despre care poți scrie poezii minunate, dar numai atât. A rămas un fenomen distant. Un om obişnuit nu putea spera să se apropie de el, deoarece distanța era enormă. Şi el nu facea nici un efort pentru a scurta această distanță - doar în foarte puține cazuri a făcut-o, şi asta doar când a simțit că merită efortul. Cum ai fi putut să te apropii de el? Dacă tu ai fi fost capabil să creezi un pod până la Maharishi, atunci nu ai mai fi avut nevoie să îl faci. Un om care are o asemenea capacitate se poate transforma singur - nu mai are nevoie de un Maestru. Atâta timp cât Maharishi nu a dorit să creeze podul, era imposibil să te apropii de el.

Şi el a rămas întotdeauna foarte distant. Nu se implica în nimic. El ştia că suferința este falsă. Şi chiar aşa este - dar nu pentru cei care suferă. Acela care este treaz ştie că omul care plânge şi suferă în somn nu face altceva decât să viseze. Într-adevăr, în ceea ce priveşte o ființă trează, suferința nu există. Însă chiar dacă aceasta este iluzorie, pentru persoana care doarme este un adevăr. Iar acela care doarme profund şi visează tot felul de lucruri nu se poate apropia de o ființă trează.

Evident, este imposibil. El nici măcar nu poate fi conştient de faptul că poate exista cineva care să fie treaz; atât de afundat este în inconştiența sa. Doar cel iluminat se poate apropia de cel care visează. Însă a tulbura somnul cuiva este un act periculos. Nimeni nu vrea să fie deranjat din visele sale, chiar dacă majoritatea sunt doar nişte coşmaruri.

Oamenii au idei foarte stranii - oamenii adormiți, idioți, stupizi, dar cu toții au idei despre eliberare. Ei nu sunt liberi; nu au cum să fie. Cât timp dormi nu poți fi liber. Cum ai putea să fii liber în timp ce visezi? Însă ei au idei foarte mărețe şi când sunt deranjați din visele lor se simt foarte iritați. De aceea, compasiunea lui Gurdjieff a fost mult mai profundă decât cea a lui Krishnamurti, Ramana sau Ramakrishna.

Ramakrishna este şi el minunat - îi cânta mereu lui Dumnezeu, se ruga, dansa, râdea. El trăia în lumea de dincolo. El nu a făcut altceva decât să reamintească oamenilor că această viață nu este totul, că în această viață se poate întâmpla ceva minunat - însă doar atât. Prin el nu poți obține decât o foarte firavă amintire a stării reale. Iar viața omului obişnuit este atât de stranie încât această amintire nu va crea nici o mutație în el; va uita tot. Într-adevăr, pe moment, te vei simți fericit şi extaziat şi vei dori să ajungi mereu lângă acel om pentru a repeta sentimentele apărute în tine, însă când ajungi acasă vei redeveni tu însuți.

Asta este ceea ce Buddha numeşte "a număra oile altcuiva". El este o floare magnifică, însă doar prin privire nu devii un trandafir; şi nici nu poți deveni precum Ramakrishna doar privind la el. Este necesar mult efort. Va trebui să urci prin tot felul de munți şi să treci printr-o mulțime de pericole.

Până când un Maestru nu se apropie de tine şi nu îți tulbură somnul, până când nu pătrunde în ființa ta şi te scoate din ignoranță este aproape imposibil. Însă majoritatea se vor înfuria pe o astfel de ființă - cine se simte bine când este trezit din somn? Mintea preferă întotdeauna să rămână în dimensiunea cunoscutului, familiarului. Chiar dacă suferă, ea se teme de tot ce este nou, deoarece în lumea necunoscutului nu poate exista şi tu trebuie să înveți din nou să trăieşti. Şi cine doreşte să învețe? Toți se simt mulțumiți cu şabloanele în care trăiesc - de ce să îşi mai facă probleme cu altceva?

Iar când întâlneşti un om cum este Gurdjieff, el îți va dizolva tot gunoiul acumulat în interior. Şi o face fără milă! Uneori el va spune lucruri care nu sunt adevărate, însă o face doar pentru a te ajuta să scapi de prejudecăți şi idei preconcepute.

Un prieten m-a întrebat: “Cum este posibil ca un om cum a fost Gurdjieff, o ființă care deținea atât de multă inteligență să nu înțeleagă şi să nu cunoască energia kundalini?”

El a fost împotriva ideii de kundalini şi obişnuia să spună că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei persoane este ridicarea energiei kundalini, pe care o denumea “kundabuffer”

Foarte puțini au reuşit, să îl înțeleagă. El i-a schimbat numele datorită teosofilor. Aceştia au dat naştere în lume curentului de kundalini yoga, însă ei pur şi simplu nici nu ştiau despre ce vorbesc. Doar au inventat tot felul de teorii şi idei despre kundalini.

De fapt, dintr-o sută de cărți despre kundalini, 99 sunt un non-sens. Iar toți cei care veniseră în apropierea lui Gurdjieff au trecut înainte prin tot felul de cercuri teosofice, au studiat filosofii, ideologii, doctrine spirituale. El nu a încercat decât să le spulbere cunoaşterea împrumutată; de aceea era împotriva energiei kundalini. Şi el cunoştea mult mai bine ființa umană decât Blavatsky, Annie Besant, Alcott, Leadbeater - aceştia au fost experți în crearea doctrinelor. Ei chiar au reuşit să dea naştere unei mişcări mondiale în care se vorbea despre aure, corpuri subtile, kundalini...cuvinte noi împrumutate din lumea spirituală. Şi în jurul acestor cuvinte au creat lumi şi planuri imaginare.

Gurdjieff are dreptate să o denumească kundabuffer. Şi el are dreptate când susține faptul că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla cuiva este ridicarea energiei kundalini. Însă nu trebuie să uiți că el a vorbit într-un anumit context discipolilor despre puterea kundalini - deoarece primul lucru pe care trebuie să îl facă un Maestru este să distrugă cunoaşterea falsă, împrumutată.

Înainte de a deveni familiar cu adevărul, falsul trebuie să dispară. Şi uneori Maestrul trebuie să fie foarte dur şi să afirme lucruri care nu sunt cu adevărat reale. Kundalini există, însă pentru 99 % dintre oameni ea nu este aplicabilă.

Însă există oameni, precum Gopi Krishna, care scriu cărți despre kundalini şi puterea şarpelui şi marea inteligență care apare ca urmare a ridicării acestei energii. Dar genialitatea lui Gopi Krishna încă nu există! Ce fel de geniu este el? Cel mult, dovada pe care o repetă mereu este că a început să scrie poezii - absolut puerile! Întreaga sa viață a fost un funcționar public şi, după cum spune el, până la ridicarea energiei kundalini nu a putut niciodată scrie poezii. Dar poeziile sale îi reflectă viața pe care a trăit-o până acum - ele nu au nici o frumusețe, nici o grandoare, nici o melodicitate. Iar el spune lumii că în momentul în care energia kundalini se ridică de-a lungul coloanei vertebrale, începe să se manifeste puterea latentă a sufletului.

Cât de mulți yoghini au câştigat premiul Nobel? Şi câți yoghini au adus o contribuție în lumea ştiinței, în artă, în poezie, sculptură, muzică? Câți dintre aceşti oameni care şi-au trezit energia kundalini au ajutat la bunăstarea lumii?

Gopi Krishna nu vorbeşte despre kundalini, ci despre kundabuffer. Gurdjieff l-ar fi pus la punct imediat. Dar oamenii sunt foarte atraşi de stupiditatea spirituală, de misticismul aberant, de gunoaiele esoterice. Încearcă să vorbeşti cuiva despre centrii energetici ai ființei, despre trezirea energiei kundalini şi vei vedea că îi acaparezi atenția imediat. Şi nici nu este vreo nevoie să cunoşti ceva - doar inventezi ce vrei...pentru că misticii jainişti, misticii budişti şi cei creştini nu au vorbit şi nu au cunoscut niciodată nimic despre kundalini. Sufiții nu au avut nici ei habar de această energie numită kundalini. Doar hinduşii şi yoghinii vorbesc despre ea.

Există ceva în legătură cu această energie, dar nu ceea ce li se spune oamenilor. Cunoaşterea şi informațiile vehiculate în jurul ideii de kundalini sunt toate nişte stupidități, iar Gurdjieff a avut tot dreptul să le condamne. El a condamnat întreaga mişcare teosofică şi tocmai de aceea teosofii au fost împotriva lui. Ei nu au cunoscut nimic, dar au reuşit să dea naştere unei mişcări mondiale. Au fost doar nişte politicieni şi scolastici, nu suflete realizate.

Gurdjieff a spulberat multe crezuri. El a distrus unul dintre cele mai fundamentale crezuri. El spunea: "Nu există suflet. Nimeni nu se naşte cu un suflet - sufletul este creat prin efort şi muncă susținută. Şi doar foarte puțini au fost capabili să îl creeze. Toate milioanele de oameni care trăiesc pe Pământ sunt lipsite de suflet."

Poate exista un şoc mai mare? "Nu ai un suflet. În interiorul tău nu există nimic; eşti doar un corp, un mecanism. Da, ai o potențialitate să devii suflet, dar trebuie să munceşti din greu pentru a-l obține. Luxul final este obținerea unui suflet."

Timp de secole, preoții au spus oamenilor contrariul. Asta a creat o idee greşită în mintea frecăruia. Şi datorită acestui fapt, toți gândesc: "Atunci de ce să îmi mai fac griji? Deja sunt nemuritor. Corpul va muri, dar eu voi dăinui." Iar Gurdjieff spunea: "Nu, când trupul va muri şi tu vei muri. Doar foarte rar apare o ființă care poate supraviețui corpului - un Buddha, un Iisus, dar nu tu! Pur şi simplu vei muri şi vei dispărea fără urmă!"

Ce încerca Gurdjieff să facă? Să distrugă din rădăcină toate crezurile şi ideile împrumutate de la alții şi care nu îți permit să lucrezi asupra ta. El spunea oamenilor: "Nu aveți suflete, ci sunteți doar nişte vegetale care trăiesc, se ofilesc şi mor - nimic mai mult."

El a fost cu adevărat un Maestru prin excelență. El te şoca atât de puternic încât ajungeai singur să te întrebi: "Ce voi face, voi rămâne întreaga viață o vegetală?" Crea în fiecare o asemenea situație încât pur şi simplu porneai în căutare, pentru că nimeni nu doreşte să moară.

Ideea cum că sufletul este nemuritor nu a făcut altceva decât să îi ajute pe oameni să se consoleze cu faptul că moartea nu este decât o odihnă, un somn profund şi odihnitor. Dar Gurdjieff spunea: "Este un non-sens! Până când nu îți vei fi creat un suflet, după moarte, mort vei rămâne."

Încearcă să înțelegi diferența: ți s-a spus că te-ai născut cu un suflet, iar Gurdjieff îți spulberă total acest crez. El spune: "Acum nu eşti altceva decât o oportunitate. Te poți folosi de ea, ori poți să dispari definitiv."

Însă Gurdjieff doar a folosit o tehnică. Fiecare se naşte cu un suflet. Dar ce poți face cu oamenii care au folosit adevărurile doar ca pe nişte consolări? Un Maestru mai trebuie să şi mintă - şi doar un mare Maestru are dreptul să o facă - doar pentru a te trezi din somn.

De exemplu, dormi profund şi eu te zgâlțâi să te trezeşti, dar nu îmi dai nici o atenție. Atunci, deodată, strig: "Foc! Foc!"Şi imediat începi să alergi. Iar afară vom rezolva amândoi situația. Îți voi spune că m-am folosit de acest şiretlic pentru a te trezi.

Odată ce ți-ai cunoscut sufletul, Gurdjieff îți va şopti la ureche: "Acum nu îți mai face griji. Uită tot ce ți-am spus. A fost doar un truc. Iar dacă nu mă foloseam de el nu reuşeam niciodată să te trezesc."

Însă astfel de ființe sunt mereu înțelese greşit. A înțelege un om ca Gurdjieff este ceva aproape imposibil. Nu îl poți înțelege decât dacă te apropii de el. Şi munca efectuată de Gurdjieff a fost o muncă plină de secrete - nu se poate altfel. Munca adevărată poate fi făcută doar într-o şcoală învăluită în mister. Este ascunsă; nu este publică şi nici nu poate fi. În Evul Mediu misticii s-au ascuns în spatele alchimiei; au trebuit să dispară datorită creştinilor. Creştinii au distrus tot ce era în conflict cu teologia lor. Ei nu au permis nimănui să vorbească sau să practice metode şi tehnici contrare doctrinei lor: "Creştinismul este singura cale."

Misticii au trebuit să dispară. Şi ei s-au ascuns în spatele unei idei utopice. Toți spuneau: "Noi nu avem nimic de-a face cu spiritualitatea; suntem doar nişte alchimişti. Noi căutăm să descoperim secretul vieții vesnice. Dorim să găsim mijloace prin care să transformăm metalele obişnuite în aur." Şi, doar pentru a-i păcăli pe preoți, ei au construit laboratoare foarte stranii...dacă intri într-un asemenea laborator vei fi uimit să vezi acolo tot felul de eprubete, ierburi, plante, rădăcini, substanțe chimice.

Şi tot ce făceau ei acolo nu era decât ceva de fațadă - munca adevărată se petrecea undeva în spatele şcolii.

Iar munca reală era aceea de a ajuta la crearea unei ființe cristalizate, de a lua naştere conştientizarea. Munca adevărată este meditația. Creştinismul însă nu acceptă meditația. El consideră că rugăciunea este de ajuns. Creştinii nu permit căutarea interioară. Ei spun că a merge în fiecare duminică la biserică şi a citi câteva paragrafe din Biblie este de ajuns. Doar nişte jucării prin care oamenii sunt ținuți ocupați.

Şi în India misticii au trăit sub identități false.

Chiar ieri am citit o povestioară sufită - iar Gurdjieff îşi are rădăcinile în tradiția sufită. El chiar este un sufit. Toate secretele pe care le cunoaşte au provenit de la sufiți.

Un discipol a venit la un maestru şi i-a spus: "Am o problemă. Cel mai bogat om din oraş pleacă într-o călătorie şi m-a rugat să am grijă de fiica lui cât timp este plecat. El are o fată foarte frumoasă, iar eu sunt un călugăr foarte respectat în oraş; toți ştiu că sunt celibatar şi îmi îndeplinesc plin de evlavie toate sarcinile. Îmi este teamă, deoarece îmi cunosc slăbiciunile. De fapt, chiar sunt foarte speriat, pentru că mă simt foarte atras de această fată. De multe ori am fost invitat în casa lor şi am încercat tot posibilul să evit întâlnirea cu ea! Iar acum este prea mult: timp de şase sau nouă luni voi trăi singur cu ea în casă. Ştiu că nu mă pot abține. Ce să fac?"

Maestrul i-a spus: "Ştiu un om care te poate ajuta. Du-te la el." Şi i-a spus cum să ajungă la un nebun dintr-un oraş vecin.

Călugărul l-a întrebat: "Dar cum mă poate ajuta un nebun? Am auzit de acel nebun şi pot spune că este complet sărit de pe fix! Chiar mă poate el ajuta?"

Maestrul i-a răspuns: "Du-te la el, dar fii foarte atent. Observă tot ce se petrece acolo."

Discipolul s-a dus la nebun. Un băiat foarte tânăr şi foarte frumos îi turna vin şi nebunul îl bea.

Țările musulmane au fost întotdeauna preponderent homosexuale-tocmai de aceea în paradisul musulman credincioşilor li se promit băieți tineri şi frumoşi. Este ceva mult mai avansat! În paradisul hindus şi în cel creştin nu sunt admise nici un fel de persoane homosexuale. Dumnezeul creştin şi iudaic este foarte răzbunător cu homosexualii. Dumnezeul musulman este mai îngăduitor: el le permite credincioşii să se bucure şi de fete şi de băieți - fiecare cu plăcerea lui!

Acel băiat tânăr îi turna vin nebunului şi acesta îl bea cu foarte mare plăcere.

Discipolul s-a simțit dezgustat şi a uitat complet de ce i-a spus Maestrul: "Du-te la el şi fii foarte atent." Discipolul a uitat tot şi l-a întrebat pe nebun: "Cum îți permiți aşa ceva? Ce se întâmplă aici?"

Nebunul a râs şi i-a spus: "Acest băiat este fiul meu. Şi, vino puțin mai aproape - paharul meu nu conține decât apă. Ceea ce îmi toarnă el nu este vin, ci apă."

Discipolul a întrebat: "Atunci de ce pretinzi că bei vin? Sticla din care îți toarnă el este făcută special pentru a conține vin. Şi nimeni nu soarbe apa cu atât de mare plăcere cum o bei tu - de ce te prefaci?"

Nebunul a spus: "Astfel încât nimeni să nu aibă încredere în mine şi să îmi încredințeze în îngrijire fata lui. Acesta este sfatul de care ai nevoie!"

Nebunul era un mistic şi probabil a reuşit să îi citească gândurile discipolului. "...Astfel încât nimeni să nu poată conta pe mine, mă prefac că sunt nebun. În acest mod rămân singur şi fericit. Dar, te rog, nu mai spune acest secret nimănui. Pentru că dacă o faci va trebui să mă mut în alt oraş. Nebunia şi imoralitatea mea sunt create de mine. Şi dacă vrei cu adevărat să lucrezi asupra ta, atunci fă ca mine. Du-te înapoi şi începe să te comporți prosteşte, nebuneşte, imoral - cel puțin prefă-te! - şi nimeni nu te va mai deranja."

Gurdjieff a trăit şi el o viață foarte misterioasă; nici măcar nu a fost publică. Şcoala lui a fost secretă. Nimeni nu ştia cu adevărat ce se petrecea acolo.

Şi acelaşi lucru se va întâmpla şi în noua etapă a muncii mele. Noua mea comună va fi un loc secret, ascuns. La exterior va prezenta o față dă: tâmplari, sculptori, olari...astfel încât vizitatorii vor avea spectacolul pe care îl aşteaptă. Ei vor putea vedea creativitatea sannyasinilor: picturi, sculpturi, cărți.... Şi vor fi cazați într-un hotel de cinci stele, vor avea la dispoziție câteva piscine, se vor putea recrea în apropierea unui lac minunat - dar nu vor şti nimic din ce se petrece în spate. Totul trebuie să fie ascuns, altminteri nimic nu este posibil.

Aş dori să mai dezvălui câteva secrete, deoarece nu vreau să mor înainte de a le împărtăşi celor de lângă mine. După ce nu voi mai fi, cred că nimeni nu va putea să îmi continue munca. Eu dețin secrete din teoism, din tantra şi din yoga, din tradiția sufită şi din zen. Am trăit aproape în toate tradițiile din lume; am fost un călător timp de multe vieți. Şi am adunat miere de la multe flori.

Mai devreme sau mai târziu va trebui să plec de aici - şi nu voi mai putea intra în alt corp. Aceasta este ultima mea viață. Vreau să împărtăşesc cu cei de lângă mine toată mierea pe care am strâns-o, astfel încât şi ei să o poată dărui altora şi să nu dispară de pe Pământ.

Însă o voi face într-un mod foarte secretos; de aceea, Ajit Saraswati, nu pot vorbi despre asta. Deja am spus prea mult! Nici nu ar fi trebuit să spun atât de multe. Munca mea este doar pentru aceia care îmi sunt pe deplin devotați.

Avem un birou de presă prin care încercăm să informăm cât mai mulți oameni de fenomenul care se petrece aici. Dar în noua comună munca adevărată va dispărea din ochii lumii. Biroul de presă va funcționa, însă pentru alte scopuri. Oamenii vor veni aici şi astfel vom putea alege; vom putea invita persoane care sunt cu adevărat deschise şi dornice să pornească în căutarea spirituală. Ei vor deveni participanți, se vor alătura celorlalți şi se vor dizolva în câmpul energetic al comunei. Însă munca adevărată va fi absolut secretă. Se va desfăşura doar între mine şi cei care se dăruiesc.

Şi între noi nu va fi nici o diferență. Eu voi deveni din ce în ce mai tăcut, deoarece o comună adevărată nu funcționează prin cuvinte, ci prin tăcere. Pe măsură ce fiecare va primi din ce în ce mai multă energie din tăcere, eu voi rămâne din ce în ce mai tăcut. Dar păstrez o comoară extraordinară pentru fiecare. Fii receptiv....

Iar datorită faptului că munca va deveni din ce în ce mai misterioasă, în lume vor începe să apară din ce în ce mai multe zvonuri. Oamenii vor deveni suspicioşi şi, pentru că nu pot înțelege nimic, încep să inventeze tot felul de lucruri. Aşa că, Ajit Saraswati, trebuie să fii pregătit şi pentru asta.

Dar nu trebuie să îți faci prea multe griji. Va fi o şcoală a misterului. Asemenea şcoli au existat în timpul vieții lui Zarathustra; el chiar a creat una. Multe şcoli au mai existat în Tibet, în Egipt, în India. Când Pitagora a vizitat India, el chiar a scris despre aceste şcoli ale misterelor. Pitagora a fost inițiat în multe şcoli din Egipt şi India. Iisus a fost învățat de esenieni, o şcoală iudaică antică şi foarte misterioasă.

Tot ce a fost minunat şi măreț în istoria umanității a apărut prin intermediul câtorva ființe care şi-au unit forțele pentru căutarea interioară. Comuna mea va fi o şcoală a misterelor pentru explorarea interiorității ființei. Aceasta este cea mai mare aventură posibilă şi cel mai minunat dans.

2. Preaiubite Maestre, care este cheia rezolvării acestui puzzle? Buddha spune: vorbeşte mai puțin şi tăcerea este minunată, pentru că ce aş putea spune eu? Poveşti din trecut, vise din viitor, bârfe searbede sau argumente logice - falsuri ale limbii.

Tăcerea este minunată, şi totuşi....

Sunetul sporovăielii la o cană cu ceai nu este altceva decât un ecou al ciripitului păsărilor - energie curgând într-un cosmos plin de fericire.

Preaiubite Maestre, care este cheia rezolvării acestui puzzle?

Nirgun, nu îl privi pe Gautama Buddha într-un mod prea serios. Tăcerea este minunată, dar cine ți-a spus că vorbăria nu este frumoasă? De fapt, cu cât te bucuri mai mult de vorbire, cu atât mai profundă îți va fi tăcerea.

Aceştia sunt nişte poli opuşi şi ei se echilibrează unul pe celălalt. Când munceşti din greu ziua, noaptea vei dormi mai profund. Poli opuşi: munca dificilă induce un somn mai adânc. Este ilogic! Logic ar fi fost exact invers: să te odihneşti întreaga zi, să practici relaxarea, astfel încât noaptea să poți dormi mai profund. Dar Dumnezeu este non-logic.

Pare ceva normal: cineva care a practicat relaxarea în timpul zilei să doarmă mai adânc în timpul nopții! Iar cel care a făcut exact invers - care a muncit din greu: a săpat grădina, a cărat lemne, a adus apă din fântână - şi care s-a extenuat întreaga zi să nu poată dormi deloc noaptea; deoarece el a practicat activitatea. Însă viața nu funcționează logic.

Viața funcționează prin poli opuşi. Viața este dialectică, nu logică. Este o dialectică: teză, antiteză - ambele se echilibrează una pe cealaltă şi devin o sinteză. Apoi, sinteza devine iarăşi o teză şi creează o antiteză...şi aşa mai departe. Viața nu este aristoteliană, ci hegeliană.

Este perfect să vorbeşti mult. Şi, când o faci, fă-o total - transformă vorbirea în meditație! Cunoscând perfect că este doar o sporovăială, totuşi te poți bucura de ea. De fapt, poți fi enorm de fericit, deoarece este doar o vorbire! Şi apoi devino tăcut.

Ciripitul păsărilor este minunat, dar ai observat că în momentul în care se opresc, acolo rămâne doar tăcerea? Acea tăcere este aprofundată de cântecul păsărilor. Iar tăcerea care urmează furtunii este cea mai profundă dintre toate.

Nirgun, nu îl privi pe Buddha prea serios. El poate fi considerat un om foarte serios - în definitiv este şi el unidimensional. Ceea ce spun eu...dacă i-ai fi pus aceeaşi întrebare lui Buddha, el ar fi răspuns altfel. Ar fi spus: "Nirgun, te apropii de punctul esențial. Opreşte vorbăria şi sporovăiala. Spune doar ceea ce este absolut necesar; limitează-te la minimum" El ți-ar fi sugerat să fii foarte telegrafic. Dacă poți spune ceva în trei cuvinte, atunci nu o spune în patru. Cu cât elimini mai multe cuvinte, cu atât mai bine.

Însă, îți spun din experiența mea, dacă îți opreşti vorbirea, atunci tăcerea îți va fi superficială, va fi doar un fel de tristețe.

Nu va avea nici un fel de profunzime. De unde să îşi ia profunzime? Nu poate deveni profundă decât cu ajutorul polului său opus. Dacă vrei să te odihneşti, atunci dansează, aleargă, sări - permite-i fiecărei fibre a corpului să pulseze de energie. Şi, apoi, nu va urma decât relaxarea - tu nu vei mai trebui să faci nimic - relaxarea se produce de la sine.

Însă ține minte: eu nu spun să bârfeşti împotriva cuiva. Acea bârfa va fi o violență; nu mai este vorbărie, ci o răutate camuflată în vorbărie. Vorbăria trebuie să fie doar o artă pură, fără nici o motivație - o glumă de dragul de a glumi; o bârfa de dragul de a bârfi inocent. Şi asta te va păstra vital şi voios. Iar când dispare...cât de mult poți vorbi? Există o limită în toate. "Sunetul sporovăielii la o cană cu ceai" nu poate continua la nesfârşit. În curând ceaiul se va termina şi discuția va dispărea...şi rămâne doar tăcerea....

Este bine că păsările nu l-au auzit pe Buddha.

Nirgun, nu aş dori să devii budist. Cunosc destui călugări budişti şi toți sunt atât de serioşi şi de gravi încât seriozitatea lor a devenit o boală. Ei nu pot râde, nu pot glumi. De fapt, mulți care îmi citesc cărțile şi dau peste glumele mele, pur şi simplu îşi închid ochii şi trec peste acele pasaje. Se închid în ei şi nu mă pot ierta. Ei nu pot concepe ca Buddha să fie alăturat râsului. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru Iisus.

Nu deveni prea serios. Mesajul meu este acela al fericirii şi voioşeniei. În acest punct difer de Buddha. Buddha este o persoană foarte serioasă; nu există nici măcar o singură statuie care să îl reprezinte râzând sau măcar zâmbind. Da, există statui chinezeşti şi japoneze care îl arată râzând şi - uneori - chiar râzând în hohote. Dar aceia sunt buddha chinezi şi japonezi.

De fapt, statuile chinezeşti şi japoneze sunt complet diferite de cele indiene. Buddha indian este reprezentat ca o persoană foarte serioasă. Corpul său este atletic: umerii şi pieptul îi sunt foarte mari şi musculoase, iar talia îi este foarte mică - aproape că nici nu are burtă. Buddha chinez este exact invers: burta îi este foarte mare şi, în anumite sculpturi, chiar poți vedea că aceasta vibrează de râs, iar chipul îi este complet diferit, este rotund şi seamănă cu fața unui copil. În schimb, chipul lui Buddha indian are trăsăturile unui Alexandru cel Mare; el este reprezentat prin influențele primite de la imperiile grec şi roman.

Indienii îl reprezintă pe Buddha ca fiind un om foarte serios şi grav. Nici nu îți poți închipui că acel om ar putea vreodată să râdă. Însă când budismul a ajuns în China, acolo a întâlnit o filosofie totală opusă. Astfel, budismul a devenit teza, iar taoismul a devenit antiteza: întâlnirea dintre Buddha şi Lao Tzu.

Statuia care îl reprezintă pe Buddha în China este jumătate Gautama Buddha şi jumătate Lao Tzu - ei sunt contopiţi în aceeaşi statuie. Burta îi aparţine lui Lao Tzu şi tăcerea îi aparţine lui Buddha. Aceasta a fost cea mai măreaţă întâlnire care s-a produs vreodată în lume. Şi din ea a apărut un fenomen foarte profund şi semnificativ: Zenul.

Zenul nu este nici budist şi nici taoist, sau este ambele şi mai mult. De fapt, dacă Lao Tzu şi Buddha s-ar fi întâlnit fizic, ei nu ar fi căzut de acord asupra nici unui punct. Lao Tzu a fost un om al râsului. El mergea din sat în sat pe bivolul său - probabil că arăta ca un clovn. Şi întotdeauna râdea, chiar se rostogolea pe pământ de râs - râdea în hohote de absurditatea vieţii, de ridicolul existenţei.

Buddha şi Lao Tzu sunt doi poli opuşi. Probabil tocmai de aceea filosofiile lor s-au putut contopi. Fiecare separată era incompletă - întâlnirea le-a adus completitudine. Nici Lao Tzu nu ar fi fost de acord cu zenul şi nici Buddha. Am auzit o povestioară:

În paradis, într-o cafenea, Buddha, Confucius şi Lao Tzu discutau liniştiţi. O femeie foarte frumoasă, proprietara cafenelei, vine şi le pune pe masă elixirul vieţii. Buddha închide imediat ochii şi spune: "Nu mă pot uita la aşa ceva! Nu merită să mă uit - viaţa este suferinţă. Naşterea înseamnă suferinţă; viaţa nu produce decât moarte. Luaţi imediat această sticlă de pe masă; altminteri nu îmi voi mai deschide ochii!"

Confucius şi-a ţinut ochii pe jumătate întredeschişi - el crede în calea de mijloc - şi a spus: "Eu nu îl pot nega fără să îl gust." El era un om ştiinţific şi metodic. "Cum poţi spune ceva fără să experimentezi? Nu poţi niciodată afirma nimic dinainte. Aşa că dă-mi să gust puţin din acest elixir al vieţii." După ce gustă, el spune: "Da, Buddha are dreptate: este amar şi imposibil de băut. Sunt cu totul de acord cu Buddha şi îi susţin punctul de vedere. Dar totuşi el greşeşte, deoarece nu putea spune nimic fără să îl guste. Deşi a avut dreptate; totuşi greşeşte. Eu pot spune asta, deoarece am gustat, am experimentat."

Lao Tzu ia sticla şi, înainte ca femeia să spună ceva, el dă pe gât tot conţinutul sticlei. A băut tot elixirul, s-a îmbătat şi a început să danseze fără să spună nimic. După ce şi-a mai revenit puţin, Buddha şi Confucius l-au întrebat: "Ei, tu ce spui?"

Lao Tzu le răspunde: "Nu este nimic de spus. Viaţa trebuie băută în totalitate şi doar atunci poţi cunoaşte realitatea. Iar când cunoşti nu mai ai nimic de spus. Ea nu poate fi categorisită. Suferinţa şi beatitudinea sunt doar nişte categorii - viaţa este dincolo de orice dualitate. Nu o poţi cunoaşte cu adevărat decât în totalitatea ei şi eu am cunoscut-o. Voi nici măcar nu aţi gustat din ea.

Confucius a gustat puțin din ea, dar partea nu trebuie niciodată să decidă ceva despre întreg. Doar eu pot spune ceva despre el, însă nu voi spune pentru că este ceva inexprimabil. Dacă vreți cu adevărat să îl cunoaşteți, atunci voi putea comanda o altă sticlă. Îmbătați-vă cu licoarea vieții şi dansați - aceasta este singura cale!"

Aceasta este singura cale prin care poți cunoaşte ceva.

Întâlnirea dintre budism şi taoism este cel mai straniu fenomen din lume. Şi era de aşteptat să se întâmple aşa ceva, deoarece polii opuşi întotdeauna se atrag unii față de alții - aşa cum polii opuşi ai unui magnet se atrag unul spre altul.

Budismul a călătorit din India în China. Taoismul nu a ajuns niciodată în India, deoarece taoismul a fost atât de intoxicat de extaz şi beatitudine - de ce să-i mai pese de altceva? Budismul a trebuit să călătorească. Seriozitatea a devenit o povară foarte apăsătoare. Odată ce Buddha a dispărut, odată ce lumina s-a stins, budismul a devenit o piatră foarte grea pe umerii discipolilor. Ei au trebuit să găsească altceva care să compenseze seriozitatea din filosofia lor.

Nirgun, nu fi prea serios. Bucură-te de micile lucruri ale vieții, de micile bucurii din viață. Toate contribuie la îmbogățirea ființei tale. Şi ține minte: non-seriozitatea este una dintre cele mai fundamentale calități pe care Ie are o persoană cu adevărat religioasă.

Un tână r foarte evlavios a venit la un rabin şi i-a spus: "Problema este apetitul meu sexual. Când dau mâna cu o femeie, imediat mă simt excitat - mă excit chiar şi când văd o femeie trecând pe lângă mine. Acest lucru mă tulbură foarte mult, deoarece îmi iubesc cu adevărat soția."

Rabinul îi spune: "Nu îți face griji, fiule. Îți poți astâmpăra apetitul ori de câte ori doreşti, atâta vreme cât cina o mănânci în propriul tău camin.

Acest rabin este foarte înțelept, non-serios şi priveşte viața ca pe o joacă. Sannyasinii mei trebuie să fie complet non-serioşi - şi doar atunci se vor putea bucura de ambele lumi. Poți avea o prăjitură şi o poți mânca. Asta este adevărata artă. Lumea aceasta şi lumea cealaltă, sunetul şi tăcerea, iubirea şi meditația - când toate acestea sunt trăite simultan şi armonios, atunci poți cunoaşte esența şi piscul propriei tale ființe.

3. Ce spui despre faimoasa afirmație a lui Nietzsche că Dumnezeu este mort?

Neeraj, Friederich Nietzsche spune că Dumnezeu este mort - asta înseamnă că înainte a trăit. După cum cunosc eu, el nu a fost niciodată viu.

Cum ar putea Dumnezeu să moară dacă nu a trăit? Dumnezeu nu este o persoană, de aceea el nu poate fi nici mort şi nici viu. Pentru mine, Dumnezeu este însăşi viaţa! Dumnezeu este sinonim cu existenţa; tocmai de aceea nu poţi spune nimic despre el. Dumnezeu este viaţa! Şi viaţa este veşnică...este un continuum, o eternitate fără de început şi fără sfârşit.

Nietzsche a vrut să spună că Dumnezeul pe care l-au venerat oamenii inconştient nu mai este relevant. Însă lui îi plăcea să facă afirmaţii foarte dramatice. În loc să spună: "Dumnezeul venerat de oameni a devenit lipsit de importanţă" - el a spus: "Dumnezeu este mort" Iar într-un fel, afirmaţii de acest gen pătrund foarte rapid în conştiinţa oamenilor. Dacă ar fi spus-o într-un mod filosofic, atunci nu ar mai fi avut acelaşi efect; astfel, afirmaţia sa directă şi dură a devenit cea mai importantă afirmaţie din ultimele sute de ani. Nici o altă afirmaţie nu a avut un impact mai mare asupra gândirii şi comportamentului uman.

Dumnezeu creştin este mort. Dumnezeul ebraic este mort - asta a vrut să spună Nietzsche. Iar până acum au existat atât de mulţi zei şi dumnezei care au dispărut...cineva chiar a făcut o listă. Am citit acea listă şi nu am cunoscut nici măcar un nume. El a menţionat aproape 50 de zei. Zeii şi dumnezeii egipteni au dispărut - şi nici măcar egiptenii nu îi cunosc. Şi a existat o vreme când pentru aceşti dumnezei erau sacrificaţi oameni, se purtau războaie, cruciade; În numele credinţei erau distruse sate, oraşe, ţări. Iar astăzi nici nu mai cunoaştem numele lor. Am citit acea listă şi nu am cunoscut nici măcar unul singur.

Mulţi zei au fost inventaţi de oameni, iar când ei s-au plictisit de invenţiile lor au trecut la altceva - exact cum un copil se plictiseşte de jucăria lui şi vrea alta.

Aceşti zei şi dumnezeu vor continua să se nască şi să dispară, dar ei nu reprezintă Divinul. "Adevăratul Dumnezeu" înseamnă viaţă - *ais dhammo sanantano* - legea inepuizabilă a existenţei. Cum ar putea muri? Nu este posibil. Formele se schimbă....

Am auzit că Dumnezeu a vizitat recent metroul din New York. Cineva a scris pe un zid: "Dumnezeu este mort - semnat Nietzsche." A doua zi, dedesubt era scris: "Nietzsche este mort - semnat Dumnezeu."

Se pare că aşa este. Dar am un mesaj şi mai bun pentru tine:

În metroul din Londra cineva a scris un mesaj foarte încurajator: "Dumnezeu este mort, dar nu îţi face griji - Maria este iarăşi însărcinată!"

4. Poți spune ceva despre vinovăție şi frică?

Latifa, frica este naturală, vinovăția este creația preoților. Frica este ceva inerent ființei şi este ceva esențial. Fără frică nu ai avea cum să supraviețuieşti. Este ceva normal şi natural. Şi datorită fricii nu îți vei pune mâna în foc, nu vei îngurgita otravă, nu te sinucizi. Datorită fricii când auzi un claxon de camion sări imediat într-o parte.

Dacă un copil nu ar avea acest sentiment de frică, el nu va avea cum să supraviețuiască. Frica este o metodă de protecție. Şi nu este nimic rău în ea - ai tot dreptul să îți protejezi viața. Viața este atât de prețioasă şi trebuie să o protejezi - iar frica te ajută. Frica înseamnă inteligență. Doar idioții şi imbecilii nu se tem; tocmai de aceea trebuie să îi protejăm şi să avem grijă de ei, pentru că altfel vor începe să se arunce de pe clădiri, se vor arunca singuri în aer, se vor avânta în oceane, ori pot începe să mănânce tigri şi şerpi...pot face orice!

Frica este inteligență - astfel încât, când îți apare un şarpe în față, să poți sări din calea lui. Nu este o laşitate, ci doar o acțiune perfect inteligentă. Însă există două posibilități....

Frica poate deveni pervertită, anormală, patologică. Atunci îți va fi teamă de lucruri de care nu trebuie să te temi - deşi poți găsi argumente care să îți susțină frica anormală. De exemplu, cineva se teme să intre într-o casă. Logic nu poți dovedi că el greşeşte. El îți va spune: "Cum îmi poți garanta că această casă nu va cădea când intru eu în ea?" Toți ştim că clădirile se pot şi prăbuşi şi nimeni nu poate da o garanție categorică şi definitivă că acea casă nu va cădea - orice se poate întâmpla...un cutremur, un uragan. Altcineva, de pildă, se teme să circule cu trenul şi altuia îi este frică să urce în avion....

Asemenea temeri arată neinteligență. Atunci ar trebui să te temi şi de propriul pat, deoarece mai mult de 95 % din oameni mor în pat - deci acesta este cel mai periculos loc. Din punct de vedere logic ar trebui să rămâi cât mai departe de patul în care dormi. Dar asta îți va face viața imposibilă.

Frica poate deveni anormală şi datorită acestei posibilități, preoții şi politicienii au folosit-o în interesul lor. Ei au transformat-o într-o patologie şi atunci le-a fost foarte uşor să îi exploateze pe oameni. Preoții sunt cei care au inventat teama de iad. Citeşte în scripturi şi vei vedea cu cât de multă plăcere descriu ei chinurile şi tortura din iad...cât de detaliat o fac.

Adolf Hitler a citit astfel de scripturi; el s-a inspirat din acestea pentru a-şi pune în aplicare ideile. El nu era un om atât de inteligent şi creativ încat să poată inventa singur lagărele de concentrare şi metodele

de exterminare...el le-a copiat din scripturile religioase - preoții l-au ajutat foarte mult. De fapt, el doar a practicat ceea ce spun preoții.

Preoții au vorbit mereu despre iadul care îi aşteaptă pe oameni după moarte. Aşa că Hitler, s-a gândit: "De ce să îi mai las pe oameni să aştepte? Mai bine creez iadul chiar în această lume. Astfel încât să ne obişnuim cu el."

Am auzit că mai demult un om a murit, a ajuns în iad, a bătut la poartă şi a cerut să intre. Diavolul l-a privit şi l-a întrebat: "De unde vii?"

"Din Germania."

Diavolul i-a spus: "Aha, eşti german, atunci nu mai ai de ce să vii aici - deja ai trăit ceea facem noi aici! Acum te poți duce în rai. Şi chiar dacă te-aş lăsa să intri vei găsi acest loc foarte plictisitor. Noi încă nu am ajuns la eficiența voastră."

Încă nu s-a auzit de camere de gazare în iad, dar pe acest pământ au existat. Într-o singură cameră de gazare sute de oamenii dispăreau într-o secundă. Şi, ceea ce este foarte surprinzător, în acest secol XX omul a rămas un animal. Acele camere de gazare erau prevăzute cu geamuri prin care putea fi urmărit spectacolul din interior!

Sute de oameni stăteau afară şi priveau cum alte sute de oameni se transformau în fum în câteva secunde, îi putem numi pe aceştia ființe umane? Dar ține minte, asta nu are de-a face doar cu Germania, aceeaşi situație este întâlnită pretutindeni pe glob. Omul a rămas acelaşi.

Preoții au devenit conştienți de faptul că instinctul de conservare este un instrument prin care oamenii pot fi foarte uşor exploatați. Ei au fost atât de îndoctrinați de minciunile preoților încât au ajuns să cadă la picioarele preoților şi să le ceară: "Salvați-ne! Doar voi ne puteți salva!" Şi preoții acceptau rolul de salvatori, pentru binele şi bunăstarea tuturor, dar numai dacă oamenii ascultau fără crâcnire predicile şi urmau orbeşte ritualurile stupide impuse de preoți.

Politicianul a devenit şi el conştient de faptul că oamenii pot fi controlați prin frică. Dacă îi poți face să se teamă, atunci îi poți domina. Națiunile nu există decât datorită fricii. Frica de America îi ține pe ruşi sclavii comuniştilor; frica de Rusia îi ține pe Americani sclavii guvernanților. Teama de celălalt...India se teme de Pakistan, pakistanezii se tem de indieni. Este o lume atât de stupidă! Am ajuns să ne fie frică la unii de ceilalți şi astfel politicienii au devenit importanți. Politicianul spune: "Eu vă voi salva în această lume." Preotul spune: "Eu vă voi aduce salvarea în lumea cealaltă." Amândoi se află într-o conspirație împotriva oamenilor.

Frica, cu ajutorul politicienilor şi preoţilor, creează sentimentul de vinovăţie - dar frica în sine este un instinct natural. Omul a devenit atât de fragil şi delicat încât orice cuvânt îl poate face să tremure. Şi atunci îi poţi spune orice şi el te va asculta - ştiind bine că este o stupiditate, cunoscând bine faptul că este un non-sens, dar cine ştie...? Din frică, omul poate fi forţat să facă orice.

O tânără se duce la un medic şi îi spune: "Doctore, de fiecare dată când merg la teatru mă apucă tuşea şi strănutul. Ce să fac? În seara asta am bilete la un alt spectacol şi nu vreau să îi deranjez iarăşi pe spectatori.'"

Medicul îi dă un pahar şi îi spune femeii să bea tot. Femeia se conformează şi, după ce înghite tot, simţind un gust neobişnuit în gură, îl întreabă pe doctor ce anume i-a dat să bea.

Acesta îi răspunde: "A fost o doză dublă din apa lui Pluton. Acum nu vei mai îndrăzni să tuşeşti sau să strănuţi."

...Văd că nu ai înţeles-o. Nu ai încercat niciodată apa lui Pluton? Încearcă şi vei vedea că nu vei mai avea curaj să strănuţi sau să tuşeşti. Du-te la Ajit Saraswati şi cere-i să îţi dea apa lui Pluton şi atunci vei înţelege gluma. Este ceva existenţial. Pentru că nu ai prins-o, îţi voi spune alta:

Într-o dimineaţă, cabana lui Joe a fost devastată de o ursoaică. După ce Joe se întoarce acasă şi vede ce s-a întâmplat, ia urma ursoaicei şi imediat ce o vede o împuşcă mortal.

Când să plece, Joe nu se poate abţine şi îşi satisface pasiunea cu trupul mort al ursoaicei. La un moment dat, Joe simte că este urmărit de un alt vânător aflat într-un tufiş apropiat. Realizând ce a înfăptuit, Joe se duce cu arma îndreptată spre celălalt vânător şi îi spune: "Ai făcut vreodată dragoste cu o ursoaică?"

Vânătorul îi răspunde: "Nu, dar mă pregătesc să încerc!"

Omul poate fi forţat să facă orice - pentru a se salva. Iar datorită faptului că patologia creată de preoţi nu este naturală, natura ta se revoltă împotriva ei şi, uneori când faci ceva natural, apare vinovăţia.

Latifa, vinovăţie înseamnă a avea o idee nenaturală în minte, o prejudecată prin care ai impresia că viaţa trebuie să fie într-un fel sau altul. Preoţii şi politicienii îţi spun ce să faci şi ce să nu faci, iar într-o bună zi te trezeşti că acţionezi exact aşa cum îţi dictează inima. Atunci te întorci împotriva ideologiei şi datorită acestui fapt te simţi vinovată, te ruşinezi şi crezi că eşti inferioară, nedemnă de respect.

Însă prin implementarea în mintea oamenilor a tot felul de idei nenaturale nu îi poți transforma. De aceea, preoții au fost capabili să exploateze oamenii, dar nu şi să-i transforme. Ei, de fapt, nici nu sunt interesați de transformare; singurul lor interes este să țină oamenii înrobiți. Ei creează o mască, o conştiință socială şi îți spun: "Asta este greşit; aia este corect." Poate că tu simți exact invers în interiorul tău, dar ei îți spun că nu este aşa. Şi ei încep să te hipnotizeze încă din copilărie. Această hipnoză a pătruns adânc în tine şi aproape că a devenit parte din ființa ta. Ea este cea care te opreşte din transformare.

Ei ți-au spus că sexul este greşit - dar sexul este un fenomen natural. Şi nu este nimic rău în a fi atras de o femeie sau de un bărbat.

Este ceva natural. Însă moralitatea îți spune: "Nu este bine; nu este moral" Astfel, jumătate din tine doreşte să acționeze aşa cum este corect, iar cealaltă jumătate te trage înapoi. Nu te poți decide; ai ajuns divizată, scizionată. Dacă te hotărăşti să te duci cu un bărbat, în interior te vei tortura singură: "Am comis un păcat." Iar dacă nu te duci, natura ta te va chinui: "Mă înfometezi, nu mă laşi să trăiesc."

Omul este legat şi de mâini şi de picioare. Orice va face va suferi. Şi asta au dorit întotdeauna preoții - ca oamenii să sufere, deoarece numai aşa pot veni la el pentru a-i cere sfatul şi ajutorul. Cu cât suferă mai mult, cu atât va alerga mai repede la preot.

Bertrand Russell are dreptate când spune că dacă omului i se oferă libertate absolută - libertate de această aşa-zis conştiință socială şi moralitate - şi dacă este ajutat să devină integrat şi natural, să trăiască prin înțelegere şi înțelepciune, aşa cum îi dictează propria lui lumină interioară, fără să urmeze sfaturile altcuiva, atunci toate religiile vor dispărea din lume.

Eu sunt perfect de acord cu el. Aceste aşa-zis religii vor dispărea din lume dacă oamenii nu vor mai suferi; ei nu vor mai căuta nici o salvare. Dar Russell merge mai departe şi spune că religia va dispărea definitiv din lume. În acest punct, el greşeşte. Vor dispărea doar religiile false şi, datorită acestui fapt, pentru prima dată în istoria umanității va apărea o posibilitate pentru naşterea religiei autentice. Atunci nu vor mai exista creştini, musulmani, hinduşi - pe Pământ se va răspândi doar religiozitatea. Oamenii vor trăi doar aşa cum îi îndeamnă conştiința. Atunci nu va mai exista vinovăție, deoarece aceasta nu poate niciodată să transforme pe nimeni. Oamenii vor rămâne la fel, doar vor dispărea acele lucruri false care îi împiedică să îşi vadă ființa lor adevărată. Substanțial, nu se poate schimba nimic prin vinovăție, prin teamă, prin rai, prin iad. Toate aceste idei sunt complet greşite.

Acum a venit momentul în care putem recunoaşte că toate religiile vechi au dat greş. Ele nu au ajutat-pe nimeni-cu nimic. Desigur, au existat câteva fiinţe magnifice - un Buddha, un Mahavira, un Iisus - dar din milioane de oameni, doar foarte rar s-a întâmplat să înflorească o floare sau două. Acestea sunt excepţii şi ele nu pot fi puse la socoteală. Toţi iluminaţii pot fi număraţi pe degete.

Dacă un grădinar plantează zece mii de seminţe şi primăvara înfloreşte doar un singur copac, îl poţi numi pe acel om grădinar? Nu, el nu ştie nimic despre grădinărit. Acel copac înflorea oricum; meritul nu îi revine grădinarului. El a dat greş cu restul seminţelor.

Cu toţii am trăit şi trăim într-o lume complet greşită; şi noi suntem cei care am ajutat la crearea acestei situaţii. Oamenii continuă să se transforme la nivel superficial - un hindus devine creştin, un creştin devine hindus şi totul rămâne la fel. Doar prin schimbarea formei exterioare nu afectezi cu nimic interiorul.

O prostituată reformată stătea la un colţ de stradă sâmbătă noaptea şi striga oamenilor cât de mult a fost ajutată de Armata Salvării, punctându-şi discursul prin bătăi ritmice într-o tobă.

“Fraţilor şi surorilor, am păcătuit! (bum!) Am fost o femeie foarte rea şi plină de vicii! (bum!) Obişnuiam să beau! (bum!) Îmi pierdeam nopţile în cazinouri! (bum!) Mă prostituam! (bum! bum!) În fiecare sâmbătă noaptea ridicam morţii din mormânt! (bum! bum! bum!) Acum ce fac în fiecare sâmbătă? Stau pe strada asta păcătoasă şi bat din nenorocita asta de tobă!”

13. CONTINUĂ SĂ MERGI

Cine va cuceri această lume
Şi lumea morţii cu toţi zeii ei?
Cine va descoperi
Strălucitoarea cale a legii?

Tu vei reuşi, aşa cum acela
Care caută flori
O descoperă pe cea mai frumoasă
Şi mai rară dintre toate.

Înţelege că acest trup
Este doar spuma unui val,
Umbra unei umbre.
Smulge floarea dorinţelor
Şi apoi, complet nevăzut,
Fugi de regele morţii.
Şi continuă să mergi.

Moartea îl ia pe acela care adună flori,
Când cu mintea sa distrată şi simţuri însetate
Caută în van fericirea
În plăcerile acestei lumi.
Moartea îl spulberă
Aşa cum potopul mătură un sat cufundat în somn.
Moartea îl învinge
Când mintea sa distrată şi simţurile însetate
Caută să adune florile efemere.
El nu va reuşi vreodată
Să îşi împlinească plăcerile aici.

Albina adună nectarul florilor
Fără să le distrugă frumuseţea sau parfumul.
La fel şi înţeleptul rămâne nemişcat şi peregrinează.

Priveşte-ţi propriile greşeli,
Ce ai făcut sau ai lăsat nefăcut.
Şi nu băga în seamă greşelile altora.
Ca o floare frumoasă;

Strălucitoare, dar lipsite de mireasmă,
Sunt cuvintele bune şi sterpe
Ale celui care nu faptuieşte ce spune.

Ca o floare frumoasă;
Strălucitoare şi pline de mireasmă,
Sunt cuvintele bune şi adevărate
Ale celui care faptuieşte ce spune.
Aşa cum dintr-un morman de flori
Pot fi împletite o mulţime de ghirlande,
Înfrumuseţează-ţi viaţa cu cât mai multe fapte bune.

Dumnezeu nu este adevăratul centru al căutării spirituale - moartea este. Fără moarte nu ar fi existat nici o religie. Moartea este cea care îl îndeamnă pe om să caute nemurirea, eternitatea.

Moartea ne înconjoară din toate părţile, aşa cum un ocean înconjoară o insulă. Aceasta poate fi inundată în orice moment. Clipa următoare poate nu va veni niciodată. Animalele nu sunt religioase, pentru simplul motiv că ele nu sunt conştiente de moarte. Ele nu se pot imagina murind, chiar dacă văd alte animale murind. Este un salt uriaş de la a vedea pe cineva murind şi până la a ajunge la concluzia "şi eu voi muri". Animalele nu sunt atât de atente şi de conştiente şi nu au cum să ajungă la o asemenea concluzie.

Majoritatea oamenilor nu sunt cu adevărat fiinţe umane, ci subumane. Un om este cu adevărat matur în momentul în care ajunge la concluzia: "Dacă toţi mor, atunci eu nu pot fi o excepţie." Odată ce în inima ta a pătruns această concluzie, viaţa nu îţi mai poate fi aceeaşi. Nu vei mai avea cum să rămâi ataşat de viaţă aşa cum erai în trecut. Din moment ce tot vei pierde totul, de ce să mai fii posesiv? Dacă într-o bună zi va dispărea totul, de ce să te agăţi şi să suferi pentru tot felul de -nimicuri? Timpul nu este important - mâine, poimâine...cine ştie? Totul va dispărea şi, clipă de clipă, viaţa ţi se scurge printre degete.

În ziua în care devii conştient de faptul că vei muri, că moartea este o certitudine absolută...de fapt, singura certitudine din viaţă este moartea. Însă noi continuăm să evităm această problemă a morţii. Continuăm să ne lăsăm acaparaţi de tot felul de lucruri, doar pentru a uita de moarte. Câteodată vorbim despre lucruri măreţe - Dumnezeu, rai, iad, zei - doar pentru a evita realitatea. Şi care este realitatea? Pentru tine, cu siguranţă că nu Dumnezeu, ci moartea. Ce cunoşti despre Dumnezeu? Cum poţi să cauţi ceva despre care nu cunoşti nimic? Va fi o căutare goală - va fi doar o curiozitate copilărească.

Oamenii stupizi întreabă despre Dumnezeu, persoana inteligentă întreabă despre moarte. Iar cei care întreabă despre Dumnezeu nu vor ajunge niciodată să îl cunoască; doar aceia care se interesează de moarte ajung să cunoască Divinul - deoarece moartea te transformă, îți schimbă în mod radical viziunea. Conştiința îți este ascuțită şi şlefuită, pentru că ai ridicat cea mai semnificativă întrebare a vieții. Şi prin această provocare nu mai poți rămâne adormit mult timp; va trebui să te trezeşti şi să fii atent astfel încât să poți întâlni conştient realitatea morții.

Aşa a început povestea lui Buddha:

Tatăl lui Buddha era un rege iubit de poporul său. Iar în ziua naşterii lui Buddha în întregul regat era o bucurie extraordinară. Oamenii erau fericiți că regele lor are un moştenitor care să îi conducă într-un mod la fel de înțelept şi devotat. Tatăl Iui Buddha transformase regatul într-unul dintre cele mai bogate şi mai afluente regate din lume.

Până la bătrânețe, regele nu reuşise să aibă nici un copil. Toți se rugau pentru rege şi doreau ca acesta să aibă un moştenitor. În cele din urmă regele, la bătrânețe, a reuşit să primească un fiu - a fost o naştere neaşteptată. A fost o mare bucurie în întreaga țară! Toți astrologii s-au adunat la palatul regal şi au început să îi prezică regelui despre Buddha. I-au dat numele Siddhartha - care înseamnă împlinire. Regele era mulțumit şi împlinit, dorința sa a fost satisfăcută: întreaga sa viață şi-a dorit un fiu şi acum îl avea; de aici şi numele Siddhartha - împlinirea unei dorințe profunde.

Acest băiat i-a împlinit viața regelui. Cei mai mari astrologi au venit la curtea regală, cu excepția unui astrolog tânăr, Kodanna. Înainte de naştere, regele i-a întrebat: "Ce se va întâmpla cu viața fiului meu?" Toți au ridicat două degete, cu excepția lui Kodanna, care a ridicat un singur deget.

Regele le-a spus: "Nu îmi vorbiți prin simboluri - eu sunt un om simplu şi nu ştiu nimic despre astrologie. Ce înseamnă aceste două degete ridicate?"

I-au răspuns: "El ori va deveni un conducător al lumii - *chakravartin* - ori va renunța la lume şi va deveni un iluminat, un buddha. Acestea sunt alternativele, de aceea am ridicat două degete."

Regele era îngrijorat de această a doua posibilitate, deoarece se temea că regatul său va rămâne fără conducător. "Dacă el renunță la lume, atunci cine îmi va moşteni regatul?" Aşa că regele l-a întrebat pe Kodanna: "Tu de ce ai ridicat un singur deget?"

Kodanna i-a răspuns: "Pentru că sunt absolut sigur că el va renunța la lume - el va deveni o ființă trează, un om iluminat."

Regele nu a fost deloc mulţumit cu răspunsul primit de la Kodanna. Adevărul este întotdeauna dificil de acceptat. El pur şi simplu l-a ignorat pe Kodanna; nu l-a apreciat absolut deloc - adevărul nu este niciodată apreciat în această lume. Dimpotrivă, adevărul este pedepsit şi lovit în mii de feluri. De fapt, prestigiul lui Kodanna a început să scadă chiar din acea zi. Datorită faptului că el nu a fost recompensat de rege, s-a răspândit zvonul că nu era un astrolog priceput. Toţi ceilalţi astrologi erau de acord în privinţa celor două posibilităţi, numai Kodanna spunea altceva.

Regele i-a întrebat pe astrologi: "Voi ce credeţi? Ce aş putea face astfel încât să îl împiedic să renunţe la lume? Nu vreau să îl văd devenind un cerşetor, un sannyasin. Vreau să îl văd cum ajunge cel mai mare conducător al celor şase continente - un *chakravartin*." Asta este ambiţia tuturor părinţilor. Cui i-ar plăcea ca fiul sau fiica lui să fugă în pădure şi să trăiască prin peşteri?

Dorinţele noastre sunt extroverte. Regele era un om obişnuit, ca oricare altul - cu aceleaşi dorinţe şi ambiţii. Şi astrologii i-au spus: "Poţi face ceva: oferă-i cât de multe lucruri poţi, fă-i toate plăcerile, oferă-i tot luxul şi confortul posibil. Nu îi permite să afle ceva despre existenţa bolilor, bătrâneţii şi în special a morţii. Dacă reuşeşti să îl faci să nu afle nimic despre moarte, atunci el nu va renunţa la lume."

Într-un fel, ei aveau dreptate, deoarece moartea reprezintă problema esenţială. Odată ce aceasta ţi-a apărut în inimă, stilul de viaţă pe care l-ai avut va fi cu totul altul. Dacă această viaţă se va sfârşi prin moarte, înseamnă că viaţa aceasta nu este reală, înseamnă că această viaţă este doar o iluzie, un vis. Adevărul trebuie să fie etern dacă este adevăr - doar dorinţele sunt momentane. Iar dacă viaţa aceasta se termină odată cu apariţia morţii, atunci ea este o irealitate, este ceva înrădăcinat în ignoranţă. Noi o trăim în aşa fel încât ea ne conduce spre un final.

Putem trăi în aşa mod încât să devenim parte din curentul etern al existenţei. Şi doar moartea poate să ne ofere o transformare atât de radicală.

Astrologii i-au spus: "Nu îi permite să afle nimic despre moarte." Aşa că regele a făcut toate aranjamentele posibile şi i-a oferit fiului său trei palate, pentru anotimpuri diferite. Iar în aceste palate nu avea voie să intre nici un bătrân. În jurul lui Buddha trăiau doar tineri şi tinere foarte frumoase, astfel încât el să rămână fascinat de dorinţele şi de visele materiale. În jurul său a fost construită o lume de vis. Grădinarii erau

obligați să adune orice frunză uscată - pentru că cine ştie? Era posibil ca până şi o frunză uscată să îi trezească întrebări. Şi chiar s-a întâmplat.

Văzând cum cad petalele unui trandafir, Buddha s-a întrebat: "Ce se întâmplă cu acest trandafir?" Aşa a început totul.

Până la vârsta de 29 de ani, el a fost ținut într-o ignoranță totală. Dar cât de mult puteau să-i ascunde realitatea? Moartea este un fenomen atât de important - cât de mult îl putea evita? Mai devreme sau mai târziu urma să cunoască lumea. Acum, regele era foarte bătrân şi Buddha devenise adolescent şi dorea să cunoască oamenii din regat şi modul în care trăiesc aceştia. De aceea, regele i-a permis să iasă din palat, dar interzisese oricărui bătrân sau cerşetor să stea pe stradă dacă Buddha urma să treacă pe acolo. Nici un sannyasin nu era lăsat să intre în oraş, deoarece Buddha se putea întreba: "De poartă acest om o robă portocalie? Ce s-a întâmplat cu el? De ce arată atât de diferit şi atât de detaşat şi distant? Ochii săi au o strălucire aparte, prezența lui radiază o calitate diferită. Şi astfel putea apărea ideea de renunțare şi, fundamental, problema morții...dar într-o bună zi trebuia să se întâmple. Nu are cum să fie evitată....

Şi noi facem acelaşi lucru. Dacă vedem o procesiune funerară, le astupăm copiilor ochii sau îi trimitem imediat în casă.

Povestea vieții lui Buddha este foarte semnificativă şi simbolică. Nici un părinte nu îi permite copilului său să pună întrebări stânjenitoare despre moarte. Acesta este şi motivul pentru care construim cimitirele în afara oraşelor. Moartea este elementul central; cimitirele trebuie să se afle exact în centrul oraşelor, astfel încât toți să treacă zilnic pe lângă ele şi să îşi amintească mereu despre moarte, despre efemeritatea vieții. Dar noi încercăm să le ascundem; le înfrumusețăm cu tot felul de flori şi construcții frumoase. Omul încearcă să ascundă fenomenul morții - şi în special în Occident, moartea este ceva tabu! Aşa cum mai demult sexul a fost un subiect tabu, acum moartea a devenit un fenomen tabu.

În lume este nevoie de oameni precum Sigmund Freud, care să expună oamenilor fenomenul morții. În Occident, când moare cineva, corpul îi este îmbălsămat, parfumat, decorat. Acum există chiar specialişti pentru astfel de munci. Şi dacă vei vedea un cadavru aranjat de astfel de specialişti, vei rămâne surprins - el sau ea va arăta chiar mai bine decât arăta în timp ce trăia! Obrajii îi sunt vopsiți, pielea îi este pudrată atât de bine încât nu mai arată deloc albă sau vineție; acela nu va mai arăta ca un cadavru, ci ca o persoană care doarme liniştit într-un loc tăcut.

Oamenii doar se amăgesc singuri! Şi nu îl păcălesc pe cel care a murit, deoarece el nu se mai află aici. Acolo este doar un corp inert, un

cadavru. Însă noi ne amăgim singuri pictându-i chipul, înfrumusețându-i corpul, îmbrăcându-1 frumos şi conducându-1 la mormânt în maşini ultraluxoase - şi spunem că facem asta în memoria lui, în semn de apreciere pentru persoana care a fost. Dar cât timp trăia, acea persoană era criticată de toți, nimeni nu o aprecia.

Şi asta am făcut dintotdeauna; nu încercăm decât să ne amăgim singuri. Înfrumusețăm moartea, astfel încât să nu ne mai apară în minte nici o întrebare referitoare la moarte. Şi continuăm să trăim în iluzia că întotdeauna altcineva moare - evident, o concluzie logică. Fiecare se consideră excepțional; fiecare are impresia că Dumnezeu îl va feri de moarte.

Dar ține minte: nimeni nu este diferit de ceilalți. *Ais dhammo sanantano* - există o singură lege, eternă şi aplicabilă tuturor. Toți trec prin aceleaşi fenomene, indiferent ca sunt săraci sau bogați, frumoşi sau urâți, inteligenți sau proşti, sfinți sau păcătoşi - legea este perfectă şi echitabilă.

Iar moartea este foarte comunistă - ea îi face pe oameni egali. Şi nu face nici o excepție, nu ocoleşte pe nimeni, fie el un Alexandru cel Mare sau un cerşetor.

Într-o bună zi, Siddhartha trebuia să cunoască aceste lucruri şi chiar le-a cunoscut. El trebuia să participe la un festival al tinerilor. Era o sărbătoare închinată noului an, în care se dansa şi se cânta întreaga noapte. Buddha trebuia să deschidă această ceremonie.

În timp ce mergea în carul său, Buddha a întâlnit exact acele lucruri de care se temea tatăl său. Mai întâi a văzut un bolnav - aceea a fost prima sa întâlnire cu boala. El şi-a întrebat vizitiul: "Ce s-a întâmplat cu acest om?"

Povestea este minunată. Vizitiul era sfătuit de rege să mintă şi să îi spună lui Buddha orice altceva, dar numai adevărul nu. Se spune că un suflet neîntrupat, un suflet iluminat l-a posedat pe vizitiu şi l-a forțat pe acesta să spună adevărul. Fără să vrea, vizitiul i-a răspuns: "Acel om este bolnav."

Buddha a întrebat imediat - o întrebare pusă de un om cu adevărat inteligent: "Înseamnă că şi eu mă pot îmbolnăvi?"

Vizitiul, neavând cum să mintă, a răspuns afirmativ. Vizitiul dorea să răspundă negativ, dar, fără să vrea, din gura sa au ieşit cuvintele: "Da, oricine va ajunge să se îmbolnăvească - chiar şi tu."

Apoi, în drumul lor, au întâlnit un bătrân şi mai târziu o procesiune funerară. Iar Buddha a pus aceeaşi întrebare: "Şi eu voi ajunge să mor?" Vizitiul i-a răspuns: "Da, prințe. Nimeni nu poate scăpa de moarte. Îmi pare rău, dar asta este situația - chiar şi tu vei muri."

Atunci Buddha i-a spus: "Întoarce carul. Nu are sens să mai merg la nici un festival.

Deja sunt ca şi bolnav; deja sunt ca şi îmbătrânit şi sunt aproape de moarte. Dacă tot voi muri într-o bună zi, atunci ce rost mai au toate acestea? De ce să trăiesc? Doar pentru a aştepta moartea? Înainte de a apărea, vreau să aflu dacă există ceva care nu moare niciodată. De acum înainte întreaga viaţă mi-o voi dărui căutării nemuririi. Iar dacă există aşa ceva, atunci singurul lucru semnificativ în viaţă este să descoperi imortalitatea." Şi, în timp ce spunea aceste cuvinte, în depărtare a văzut un sannyasin, un călugăr îmbrăcat într-o robă portocalie. Sannyasinul mergea foarte încet şi meditativ. Buddha a întrebat: "Ce se întâmplă cu acel om?" Vizitiul i-a răspuns: "Prinţe, acelaşi lucru doreşti să îl faci şi tu. Acel om a înţeles faptul că moartea este inevitabilă şi a pornit în căutarea nemuririi."

Chiar în acea noapte, Buddha şi-a părăsit palatul şi a pornit în căutarea adevărului.

Moartea este cel mai important lucru din viaţă. Iar cei care acceptă provocarea morţii vor fi răsplătiţi din abundenţă.

Buddha spune:

Cine va cuceri această lume
Şi lumea morţii cu toţi zeii ei?
Cine va descoperi Strălucitoarea cale a legii?

El caută să îţi stârnească atenţia, vrea să te provoace. Caută să îţi ridice o întrebare în inimă: *Cine va cuceri această lume şi lumea morţii cu toţi zeii ei?*

Această lume este lumea morţii, iar zeii creaţi de oameni prin imaginaţie fac şi ei parte din această lume - şi ei sunt muritori. Tu, lumea aceasta, zeii cărora te închini, cu toţii vor muri, deoarece această lume este creată prin dorinţă şi imaginaţie.

Tu nu ştii cine eşti - cum ai putea să cunoşti lumea reală? Cum ai putea să cunoşti Divinul? Tot ce cunoşti este o proiecţie, un fel de vis. Şi, când visezi, visul pare real. În fiecare noapte visezi şi, în timpul visului, nu te gândeşti niciodată dacă acela este real sau nu, nu îţi pui nici un fel de întrebări.

Gurdjieff obişnuia să le spună discipolilor săi: "În fiecare noapte când vă duceţi la culcare, în momentul în care sunteţi pe punctul de a adormi, dar somnul încă nu a apărut şi încă sunteţi puţin conştienţi...acele momente, acele intervale dintre somn şi veghe sunt extrem de semnificative. Puneţi-vă o întrebare şi continuaţi să o repetaţi până când adormiţi. O întrebare foarte simplă: este real? Continuaţi să repetaţi întrebarea până când adormiţi, astfel încât într-o bună zi să vă

puteți întreba chiar în timpul visului dacă acela este real sau nu." Şi acea zi va fi cu adevărat beatifică.

Dacă te poți întreba în timp ce visezi dacă visul este real, imediat visul dispare. Brusc, în interior se va produce o trezire: vei deveni treaz în timp ce dormi. Somnul va continua, însă tu vei fi conştient; o experiență magnifică. Corpul rămâne adormit, mintea doarme şi ea, dar ceva dincolo de minte şi corp rămâne treaz; martorul, observatorul continuă să fie conştient. "Este real?" - dacă îți poți pune această întrebare în timp ce visezi...foarte dificilă de ținut minte, deoarece în timpul viselor uiți complet de tine însuți şi te identifici cu experiența onirică. Acesta este un truc - în timp ce adormi întreabă-te în permanență: "Este real? Este real?" Adormi punându-ți această întrebare.

Şi, într-un interval cuprins între trei şi nouă luni se va produce miracolul - în timp ce visezi, brusc îți va apărea întrebarea: "Este real?" Şi vei trăi una dintre cele mai profunde experiențe posibile. În clipa în care ți-ai pus această întrebare, visul va dispărea şi acolo nu va rămâne decât vacuitate şi tăcere. Somnul va continua, dar totuşi pe lângă el va persista şi lumina conştientizării.

Şi doar atunci vei putea fi conştient de faptul că această viață este iluzorie; atunci vei putea vedea că lumea dorințelor şi ambițiilor este doar un vis văzut cu ochii deschişi. Iar când reuşeşti să vezi că această lume este un vis, te afli aproape de iluminare.

Dar ține minte, credința nu te va ajuta. Poți crede cu toată convingerea că această lume este iluzorie - în India milioane de oameni repetă papagaliceşte: "Această lume este maya, iluzorie". Însă ceea ce fac ei nu provine din experiență directă şi autentică. Ei doar i-au auzit pe alții repetând aceleaşi cuvinte şi le repetă şi ei. Nu au ajuns să cunoască; de aceea, credința lor nu le-a transformat în nici un fel viața. Ei trăiesc în această lume la fel ca toți ceilalți oameni, care cred că lumea fizică este reală - între ei nu există nici o diferență calitativă.

Care este diferența între o persoană materialistă şi o aşa-zisă persoană religioasă? Nici una. Un materialist nu merge la biserică sau la templu. Însă, uneori, un om nereligios poate fi chiar mai onest şi mai sincer şi mai autentic decât o persoană care se consideră evlavioasă şi credincioasă - deoarece persoana religioasă este deja nesinceră cu ea însăşi prin faptul că acceptă să creadă orbeşte în ceva fără să fi experimentat direct. Religiozitatea ei este bazată pe neonestitate - şi acesta este cel mai mare păcat pe care îl poate face cineva: să crezi în Dumnezeu fără să cunoşti nimic despre Dumnezeu; să crezi în viața

eternă fără să o trăieşti în mod direct. O astfel de religiozitate este nesinceră;
şi nu este de mirare faptul că în ţări religioase precum India găseşti oameni mult mai nesinceri şi mai prefăcuţi decât în ţările aşa-zis materialiste din Occident.

Materialiştii occidentali sunt mult mai sinceri şi mai deschişi. Oamenii religioşi din India sunt forate vicleni, mincinoşi şi prefăcuţi; iar dacă au ajuns să îl păcălească până şi pe Dumnezeu, atunci pe cine nu vor păcăli? Când religia îţi este falsă, întreaga viaţă îţi va fi falsă. O persoană sinceră şi curajoasă va spune: "Până când eu nu ajung să îl cunosc pe Dumnezeu, nu voi crede în nimic." Aceasta este observaţia mea: ateii sunt mult mai capabili să îl cunoască pe Dumnezeu decât aşa-zişii credincioşi.

Cine va cuceri această lume şi lumea morţii cu toţi zeii ei? Cine va descoperi strălucitoarea cale a legii?

Ais dhammo sanantano - cine va descoperi legea eternă şi inepuizabilă? *Ais maggo visuddhya* - cine va descoperi calea purităţii şi inocenţei eterne? Cine? Buddha te provoacă şi apoi îţi spune:

Tu vei reuşi, aşa cum acela
Care caută flori
O descoperă pe cea mai frumoasă
Şi mai rară dintre toate.

Da, tu poţi cuceri această lume a morţii - deoarece în esenţa fiinţei tale faci parte din eternitate, nu din temporalitate. Exişti în timp, dar aparţii eternităţii. Eşti o aşchie a eternităţii care a pătruns în lumea temporalităţii. Eşti nemurirea, trăind într-un corp al morţii. Conştiinţa nu cunoaşte nici moartea şi nici naşterea. Doar trupul este cel care moare şi ia naştere. Problema este că nu eşti conştient de conştiinţa ta nu eşti atent la conştiinţa ta.
Şi aceasta este arta de a medita: **să devii conştient de conştiinţa ta**. În momentul în care ai ajuns să cunoşti cine sălăşluieşte în acest corp, chiar în acea revelaţie ai transcens moartea şi lumea morţii. Ai transcens tot ce este efemer.

Tu vei reuşi, aşa cum acela care caută flori o descoperă pe cea mai frumoasă şi mai rară dintre toate.

Iisus spune: *caută şi vei găsi, cere şi ţi se va da, bate şi ţi se va deschide*. Este necesară o voinţă foarte puternică; este necesară dorinţa de a căuta. Aşa cum ştiinţa caută în lumea obiectivă, religia este o căutare în subiectivitate. Ştiinţa caută în ceea ce se vede; religia caută chiar în cel care are capacitatea de a vedea. Religia, desigur, este ştiinţa ştiinţelor. Ştiinţa nu poate fi niciodată mai importantă decât religia; este

imposibil ca ştiinţa să fie mai importantă decât religia, deoarece ştiinţa în definitiv este o activitate umană.

Este ceea ce faci - dar cine este cel care acţionează? Pictorul nu poate fi niciodată mai puţin decât pictura sa; poetul nu are cum să fie mai puţin decât poezia sa. Omul de ştiinţă cunoaşte foarte multe despre lumea exterioară, fără să cunoască nimic despre el însuşi.

Albert Einstein, în ultimele sale zile, a spus: "Uneori mă gândesc că viaţa mi-am irosit-o inutil. Am căutat în cele mai îndepărtate stele şi am uitat complet de mine însumi - şi eu mi-am fost cea mai apropiată stea!"

Doar pentru că suntem conştienţi, luăm de-a gata acest lucru. Cel care meditează caută, bate la uşa fiinţei sale şi nu lasă în umbră nici un colţişor al fiinţei. El culege cea mai rară dintre flori şi va fi împlinit. Da, există o mulţime de flori, dar nici una nu se poate compara cu floarea conştiinţei. Aceasta este cea mai rară şi mai minunată dintre toate - este lotusul cu o mie de petale. Până când nu ajungi să îl cunoşti, nu vei cunoaşte nimic. Până când nu ajungi să îl descoperi, toate bogăţiile materiale vor fi inutile.

Înţelege că acest trup
Este doar spuma unui val,
Umbra unei umbre.
Smulge floarea dorinţelor
Şi apoi, complet nevăzut,
Fugi de regele morţii.
Şi continuă să mergi.

Corpul este un fenomen momentan. El există pentru o anumită perioadă de timp - este precum spuma făcută de un val care se sparge la mal. Ea arată atât de frumoasă şi albă - dar imediat ce ai atins-o, deja a dispărut.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru corp. El este foarte frumos, dar moartea îl urmează în fiecare clipă. De fapt, în momentul în care s-a născut, el deja a început să moară. Clipă de clipă, an de an...ceea ce numeşti ziua de naştere ar trebui să numeşti ziua ce ne apropie de moarte. Cel care îşi celebrează cea de-a 50-a zi de naştere, de fapt îşi celebrează cel de-al 50-lea an de când a început să moară. Dacă ar trebui să trăiască 70 de ani, atunci va mai avea doar 20 de trăit. Timp de 50 de ani, puţin câte puţin, deja a început să moară!

Clipă de clipă murim, în ceea ce priveşte corpul...spuma se dizolvă. Şi nu te lăsa păcălit de aceşti 70 de ani, deoarece ei nu înseamnă nimic în vastitatea eternităţii - este doar o spumă efemeră.

Înțelege că acest trup este doar spuma unui val, umbra unei umbre. Nu este nici măcar o umbră, ci umbra unei umbre. Buddha accentuează irealitatea corpului.

Este ecoul unui ecou, ceva foarte îndepărtat de realitate. Dumnezeu este real - îl poți numi adevăr. Buddha îl numeşte *dhamma* - legea. Dumnezeu este realitatea finală; sufletul este umbra Divinului, iar corpul este umbra unei umbre. Treci de la corp la suflet şi de la suflet la dhamma. Nu te opri până când nu ajungi la legea eternă, pentru că nu se ştie - astăzi eşti aici, mâine poți dispărea. Nu îți pierde timpul alergând şi dorind lucruri inutile. Oamenii adună tot felul de gunoaie şi, într-o bună zi, se trezesc că şi-au pierdut fără rost viața. Iar dincolo nu mai pot lua nimic cu ei.

Se spune că, înainte să moară, Alexandru cel Mare le-a cerut miniştrilor săi să fie îngropat cu mâinile atârnând în afara sicriului. Miniştrii l-au întrebat: "De ce? Nimeni nu a mai fost îngropat aşa! De unde ți-a venit această idee excentrică? Pentru ce să rămâi cu mâinile în afara sicriului?"

Alexandru le-a răspuns: "Doresc ca oamenii să vadă că până şi eu, Alexandru cel Mare, plec din această lume fără nimic. Nu iau nimic cu mine. Întreaga viață am alergat după tot felul de lucruri; am muncit din greu şi m-am zbătut să cuceresc întreaga lume; am adunat o mulțime de bogății, dar la moarte nu iau nimic cu mine. Vreau să le arăt oamenilor că mi-am irosit viața inutil şi vreau să îi fac să înțeleagă să nu îmi urmeze exemplul."

Smulge floarea dorințelor şi apoi, complet nevăzut, fugi de regele morții.

Dacă nu mai ai nici un fel de dorință, atunci moartea nu mai poate avea nici o putere asupra ta. Mintea care doreşte este prinsă în plasa morții şi noi suntem plini de dorințe: pentru bani, putere, prestigiu, faimă, respect - o mie şi una de dorințe. Dorința creează lăcomie, lăcomia creează competiție, iar competiția dă naştere invidiei. Un lucru conduce la altul şi aşa ne lăsăm prinşi în nebunia lumii - iar cauza acestei nebunii este chiar dorința.

Odată ce ai sădit sămânța dorințelor...a dori înseamnă a vrea să ai mai mult. Ai o anumită cantitate de bani, dar doreşti să ai dublu. Şi nu te gândeşti niciodată că indiferent cât de mulți bani ai nu vei fi niciodată satisfăcut. Dacă nu poți fi mulțumit cu zece mii de rupii, atunci cum ai putea fi mulțumit cu o sută de mii de rupii? Fericirea şi satisfacția nu vine din cantitatea banilor, ci din calitatea ființei interioare. De fapt, cele zece mii de rupii îți dădeau deja o mulțime de bătăi de cap şi îți creau

anxietate - astfel, când vei avea o sută de mii de rupii, anxietățile şi problemele îți vor fi de zece ori mai mari.

Şi oricât de multe ai avea, întotdeauna va exista cineva care să aibă mai mult decât tine - de aici apare invidia şi invidia este boala sufletului.

Cu excepția meditației, nu există nici un alt tratament pentru ea. Un doctor îți poate ajuta corpul să nu mai aibă febră, de exemplu, dar numai un Maestru, numai un buddha te poate ajuta să scapi de febra sufletului. Foarte puțini oameni suferă de febra trupului, dar aproape toți suferă de această febră a spiritului: invidia.

Este imposibil să fii primul în toate. Poate că eşti cel mai bogat om din lume, dar chipul să nu îți fie frumos şi armonios. Un cerşetor îți poate stârni invidie - corpul său, chipul şi ochii săi sunt mai frumoşi decât ai tăi, şi de aici apare invidia. Un cerşetor îl poate face invidios pe un împărat.

Napoleon nu era un om foarte înalt - el măsura doar 1,55 m. Nu văd nimic în neregulă în aceasta; este perfect în regulă - şi eu am aceeaşi înălțime şi nu am suferit niciodată de pe urma acestui lucru. Pentru ce să sufăr? Picioarele tot pe pământ stau! Dacă o persoană înaltă de 1,55 m ar fi stat la jumătate de metru în aer, atunci ar fi fost o problemă! Dar Napoleon a suferit foarte mult datorită faptului că nu era un om înalt. Şi, desigur, el a trăit numai printre militari, care erau toți foarte înalți şi solizi.

El obişnuia să stea pe ceva care să îl arate mai înalt.... Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu primul ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru. Şi el măsura tot 1,55 - este ceva cu această înălțime! Ultimul vice-rege al Indiei, Lordul Mountbatten era foarte înalt. Când Nehru a depus jurământul în fața lui Mountbatten, Nehru stătea cu o treaptă mai sus decât Mountbatten - asta pentru a arăta egali...un profund sentiment de inferioritate din partea lui Nehru.

Napoleon suferea şi el de acest sentiment de inferioritate. Într-o zi, în timp ce vroia să fixeze acele unui ceasornic de perete, garda lui de corp, văzând că Napoleon nu reuşeşte să ajungă la ceasornic, i-a spus: "Lasă-mă să te ajut. Eu sunt mai mare ca tine şi pot eu să potrivesc ceasul."

Napoleon s-a înfuriat imediat şi i-a spus: "Prostule! Cere-ți scuze imediat! Nu eşti mai mare ca mine, ci doar mai înalt. Fii atent cum vorbeşti! Cum adică eşti mai mare decât mine?" Napoleon s-a simțit foarte ofensat şi sărmanul soldat nu a realizat că prin cuvintele "mai mare" îl va jigni pe Napoleon.

Este foarte dificil să ai totul în lume şi să fii primul în toate. Este imposibil! Cineva va avea întotdeauna mai mulți bani decât tine;

altcineva va fi mai frumos decât tine, va avea un corp mai solid, va fi mai inteligent...te vei compara şi vei suferi.

Goldstein mergea prin pădure când, deodată, se întâlneşte cu zâna cea bună, care îi spune: "Pentru că ai reuşit să mă întâlneşti îți voi îndeplini trei dorințe, dar ține minte, tot ce îți doreşti, prietenul tău, Weinberg, va avea dublu"

În timp ce se întorcea acasă, Goldstein s-a gândit: "Nu mi-ar strica să am o vilă." Şi imediat ce a ajuns acasă a văzut că în locul căsuței sale micuțe, avea acum o vilă foarte frumoasă. Dar, privind peste drum a văzut că Weinberg avea două vile. După ce şi-a reprimat invidia, Goldstein a intrat în vila sa şi în minte i-a apărut gândul: "Aş dori să nu mai stau singur şi să am o parteneră la fel de frumoasă ca Sophia Loren." Instantaneu, lângă el a apărut o femeie foarte frumoasă. Dar când a privit pe geam, Goldstein l-a văzut pe Weinberg pe balcon cu două femei extraordinar de frumoase.

"Eh" - a oftat Goldstein, gândindu-se la zâna cea bună - "acum nu mai doresc decât să îmi tai un testicul!"

Invidia este invidie.... Dacă nu poți avea totul, măcar poți opri pe altcineva să aibă. Invidia devine distructivă, violentă. Şi invidia este umbra dorinței. Dorința întotdeauna compară şi oriunde există comparație există şi suferință. Oamenii îşi irosesc viața dorind tot felul de lucruri, fiind invidioşi, comparându-se cu alții. Chiar dacă Dumnezeu îți va îndeplini trei dorințe, vei face acelaşi lucru ca şi Goldstein - deoarece toți oamenii se comportă ca nişte evrei. Doar un buddha nu este evreu; altminteri, toti ceilalți sunt.

Natura dorinței este evreiască. Ea doreşte din ce în ce mai mult. Iar toți cei care trăiesc prin dorințe vor cădea victime morții. Doar un om care înțelege stupiditatea actului de a dori, de a fi invidios, de a fi lacom şi care devine conştient de tot acest nonsens trece dincolo de moarte. El învinge moartea. El se face nevăzut. Buddha foloseşte un cuvânt foarte frumos: *şi apoi, complet nevăzut, fugi de regele morții.*

Moartea poate vedea doar o persoană care trăieşte în podoabele dorințelor. Moartea nu poate vedea decât dorința. Când ai scăpat de dorințe, ai devenit invizibil; moartea nu te mai poate atinge, deoarece fără dorințe eşti doar conştiință pură şi nimic altceva. Nu te mai identifici cu trupul sau cu mintea. Nu mai cunoşti decât un lucru: tu eşti un martor. Moartea nu te mai poate vedea - tu o vezi pe ea.

În mod normal este exact invers: tu nu poți vedea moartea, ea te vede pe tine - deoarece dorința este grosieră şi poate fi văzută de moarte. Conştiința este invizibilă, nu este materie - este energie pură, lumină. Tu

poți vedea moartea, dar moartea nu te poate vedea pe tine. Şi a vedea moartea este o experiență minunată. Pur şi şimplu vei izbucni în râs când vezi că moartea este neputincioasă în fața ta.

Puterea ei stă în mintea care doreşte. Tu îi dai putere prin dorințele tale. Şi cu cât doreşti mai multe, cu atât te vei teme mai mult de moarte. Cu cât ai mai mult, cu atât vei fi mai anxios - este ceva natural, deoarece te vei teme că la moarte nu vei mai avea nimic, ți se va lua totul.

Smulge floarea dorințelor şi apoi, complet nevăzut, fugi de regele morții.

Şi continuă să mergi.

Ține minte această frază: şi continuă să mergi.

Atunci începe adevărata călătorie. Înainte de aceasta nu făceai decât să te învârti în cercul aceloraşi dorințe: pentru bani, putere, prestigiu...pentru mai mulți bani şi putere şi prestigiu - nişte cercuri vicioase care nu te-au condus nicăieri. Odată ce ai renunțat la dorințe, conştiința îți este eliberată de povara lor. Şi acum, călătoreşte mai departe - acum poți pătrunde în existența infinită, poți pătrunde în eternitatea existenței. Şi ți se vor deschide mistere după mistere. Întreaga existență îți va sta la picioare, în totalitatea ei este a ta ...*şi continuă să mergi.*

Moartea îl ia pe acela care adună flori,
Când cu mintea sa distrată şi simțuri însetate
Caută în van fericirea
În plăcerile acestei lumi.
Moartea îl spulberă
Aşa cum potopul mătură un sat cufundat în somn.

Dacă eşti prea distrat de dorințe, plăceri şi eşti prea avid să îți satisfaci simțurile trupeşti şi cauți prosteşte fericirea în lumea materială, atunci moartea te va spulbera aşa cum un potop distruge de pe fața pământului un sat cufundat în somn.

Cel care caută fericirea în exterior este un om adormit. El nu ştie ce face, deoarece fericirea nu poate fi descoperită în exterior. Şi ceea ce pare a fi fericire se dovedeşte în cele din urmă a fi sursa nefericirii. Lumea exterioară doar îți promite, dar nu îți oferă niciodată nimic. Când te afli foarte departe, lucrurile par foarte frumoase. Cu cât te apropii mai mult de ele, vezi că acestea încep să dispară. După ce te-ai zbătut să le ai şi după ce ai depus atât de mult efort vei vedea că ele nu te mulțumesc cu nimic. Nu îți va veni să crezi ce se întâmplă - totul a fost un miraj.

Lucrurile sunt frumoase doar de la distanță. Când le deții ştii că nu este nimic în ele. Banii sunt semnificativi doar pentru cei care nu îi au. Aceia care îi au le cunosc inutilitatea. Faima şi renumele sunt importante

doar pentru cel care nu se bucură de ele. Cel care le are...pur şi simplu este sătul de ele; doreşte să fie un om ca oricare altul şi necunoscut de nimeni.

Voltaire a scris în memoriile sale că în perioada în care nu era faimos, singura lui dorință era să devină renumit; era gata să sacrifice totul pentru faimă. Şi ține minte: când cauți un anumit lucru, în cele din urmă îl vei obține. Voltaire scria: "Am obosit să mă cunoască toți, deoarece acum nu mai am o viață particulară - ori de câte ori ies pe stradă, o mulțime de oameni mă înconjoară să le dau autografe, să vorbească cu mine, să îmi ceară sfaturi în legătură cu talentul de a scrie. M-am săturat; parcă aş fi un circar ambulant."

Faima sa a atins asemenea culmi încât a devenit periculoasă pentru viața lui. Odată chiar s-a întâmplat să ajungă acasă aproape complet dezbrăcat; avea hainele rupte, zdrențuite; era lovit şi sângera în mai multe locuri - deoarece în Franța acelor vremuri, printre oameni circula superstiția că dacă iei o bucată de haină a unui om faimos vei ajunge şi tu faimos. Mulți admiratori l-au înconjurat şi au început să îi rupă hainele, să îl zgârie.

După ce a ajuns acasă, el a scris: "Ce prost am fost să doresc să ajung faimos. Cât de frumos era când nu mă cunoştea nimeni şi eram un om liber. Acum nu voi mai fi niciodată liber."

Voltaire dorea să devină un nimeni. Şi el şi-a dorit atât de mult să redevină necunoscut, încât dorința i s-a îndeplinit. În această viață nimic nu este permanent. Spre sfârşitul vieții sale, Voltaire nu mai era cunoscut de nimeni. Oamenii l-au uitat complet şi la mormânt a fost condus doar de trei persoane şi de un câine. Cei care până atunci erau gata să îl sfâşie doar ca să-l atingă, acum nici nu mai ştiau că există. Toți admiratorii săi au citit în ziare despre moartea lui şi mulți s-au întrebat: "Dar, cum, mai trăia?"

Dacă ai faimă, vei dori să scapi de ea. Dacă ai bani, nu vei şti ce să faci cu ei. Dacă eşti respectat de oameni, devii sclavul lor, deoarece trebuie să le îndeplineşti aşteptările; altminteri, respectabilitatea ta va dispărea. Doar când nu eşti renumit crezi că faima este ceva semnificativ. Când nu eşti respectat, îți doreşti să fii; când eşti respectat, va trebui să plăteşti pentru aceasta. Cu cât cineva te respectă mai mult, cu atât te va supraveghea mai de aproape - îți vei pierde toată libertatea Şi vei fi nevoit să te comporți aşa cum aşteaptă ceilalți.

Buddha spune că peste un sat adormit se va abate cu siguranță potopul morții.

Moartea îl învinge
Când mintea sa distrată şi simțurile însetate

Caută să adune florile efemere.
El nu va reuşi vreodată

Să îşi împlinească plăcerile aici.

Nimeni nu poate fi mulţumit în lume - este ceva imposibil. Nu poţi deveni decât din ce în ce mai nemulţumit, deoarece mulţumirea şi satisfacţia apar în momentul în care îţi îndrepţi atenţia spre interior. Mulţumirea aparţine naturii tale interioare; mulţumirea nu are nimic de-a face cu lucrurile materiale. Da, acestea îţi oferă un anumit confort necesar unei vieţi normale, dar tu vei rămâne acelaşi: **confortabil nemulţumit**. De fapt, când ai tot ce îţi trebuie şi nu mai trebuie să faci nimic pentru a-ţi câştiga existenţa, atunci tot timpul vei rămâne conştient de nemulţumirea ta interioară.

Tocmai de aceea oamenii foarte bogaţi sunt mult mai nefericiţi decât cei săraci. Logic nu ar trebui să fie aşa, dar viaţa nu este logică. Viaţa nu urmează logica aristoteliană. Occidentalii bogaţi rămân foarte uimiţi când văd pe chipul indienilor atâta mulţumire şi împăcare cu ei înşişi. Ei nu au nimic, dar totuşi arată foarte mulţumiţi. Şi aşa-zişii sfinţi şi mahatma indieni se laudă: "Ţara noastră este cu adevărat spirituală - uite! oamenii sunt mulţumiţi chiar dacă sunt săraci, pentru că ei sunt bogaţi în interior."

Este un non-sens. Nu sunt deloc bogaţi în interior. Mulţumirea de pe chipul indienilor este doar o mască, nu este un produs al realizării interioare. Ei nu au timp să fie nemulţumiţi, deoarece în fiecare zi trebuie să fie preocupaţi cu câştigarea banilor pentru traiul zilnic. Nu îşi permit să stea să se vaite! Ei sunt atât de suferinzi încât nu au timp să îşi vadă suferinţa! Nu au cunoscut niciodată plăcerea şi satisfacţia, de aceea nu îşi pot compara suferinţa cu nimic.

Doar într-o ţară bogată oamenii au timp să gândească: "Acum, ce facem? Avem tot ce ne putem dori, dar în interior ne simţim tot goi." Astfel, ei pornesc în căutarea interioară.

Cerşetorii arată mulţumiţi, deoarece ei nu au cunoscut gustul bogăţiei. Dar o persoană bogată devine foarte nemulţumită. Datorită bogăţiei sale, ea devine conştientă de inutilitatea bogăţiilor.

Moartea îl învinge când mintea sa distrată şi simţurile însetate caută să adune florile efemere. El nu va reuşi vreodată să îşi împlinească plăcerile aici.

Nu poţi fi satisfăcut cu lucrurile materiale. Este imposibil. Cu cât ai mai multe, cu atât vei fi mai nemulţumit şi îţi vei crea mai multe probleme. Şi, în cele din urmă, văzând că lucrurile exterioare nu îţi aduc nici o mulţumire, vei începe să te gândeşti la sinucidere.

În ţările bogate rata sinuciderilor este mult mai mare decât cea din ţările sărace. Iar cei care nu se sinucid ajung atât de nemulţumiţi încât înnebunesc. Şi numărul nebunilor este mult mai mare în ţările bogate.

Într-un fel, a fi bogat este periculos; bogăţia te poate îndemna la sinucidere sau te poate îndrepta spre nebunie. Dar ea este la fel de semnificativă şi în sensul că te poate îndrepta spre religie, spre interioritatea fiinţei tale. Totul depinde doar de tine - alternativele rămân deschise. O persoană bogată poate deveni ori sinucigaşă, ori poate înnebuni, ori se poate îndrepta spre meditaţie.

Un sărac nu poate fi nici sinucigaş şi nici nu îşi poate permite să înnebunească; el nu are ce să mănânce şi trebuie să îşi pună mintea la contribuţie, astfel încât să poată câştiga bani pentru a supravieţui. Munceşte din greu şi întreaga energie şi-o îndreaptă spre efortul fizic; nu îşi permite să îşi irosească energia pentru a gândi. În fiecare zi trebuie să îşi câştige pâinea şi nu îşi permite luxul de a-şi pune întrebări existenţiale. Şi, de asemenea, nu se poate îndrepta nici spre meditaţie. El va fi un om credincios, va merge la biserică sau la templu, dar o face pentru a cere ajutor de la providenţă; doreşte să aibă o viaţă mai bună, să I se însănătoşească soţia, să îi intre copiii la facultate, să nu rămână fără slujbă; Calitatea religiei sale este diferită.

În lume există două tipuri de religiozităţi: cea a săracilor - foarte materialistă şi lumească, şi cea a bogaţilor - foarte spirituală, non-materialistă. Rugăciunile unui om bogat nu pot face referire la bani sau la bogăţii.

Farid, un sfânt sufit, a fost rugat de nişte săteni: “Farid, Akbar, regele nostru te vizitează foarte des - de ce nu îl rogi să ne ajute să construim o şcoală? În satul nostru nu există o şcoală.”

Farid le-a spus: “De ce să aştept să vină regele la mine? Am să mă duc eu la el.”

Farid a plecat spre Delhi, unde a fost întâmpinat cu foarte multă dragoste - deoarece toţi ştiau cât de mult era respectat de Akbar. Farid a fost condus în moscheea privată a lui Akbar. Farid a intrat fără să facă nici un zgomot şi a aşteptat în spatele lui Akbar până ce acesta îşi termina rugăciunea. Imediat ce a intrat Farid, Akbar şi-a încheiat rugăciunea cu cuvintele: “Doamne, dă-mi mai multe bogăţii, mai multă putere, mai multe regate. Doamne, ajută-mă să devin cel mai mare rege din lume.”

Farid, auzind cuvintele regelui, s-a întors şi a plecat. În timp ce cobora scările, Akbar l-a ajuns din urmă şi l-a întrebat: “Este pentru prima oară când vii la mine în palat şi pleci fără să stai de vorbă cu mine?” Farid i-a răspuns: “Venisem cu ideea că eşti un om bogat, dar

ascultându-ți rugăciunea am realizat că încă eşti un om sărac. Din moment ce încă mai te rogi să ai bani şi bogății, atunci nu are rost să cer ceva de la un om sărac.

Venisem cu gândul să te rog să ridici o şcoală într-un sat sărac. Acum nu mai pot să îți cer aşa ceva! De fapt, chiar voi face o chetă în sat şi îți voi aduce banii şi aurul oamenilor! Iar în ceea ce priveşte şcoala, dacă tu îi poți cere lui Dumnezeu, eu de ce să nu o pot face? De ce să nu îl rog pe Dumnezeu direct? Pentru ce să folosesc un intermediar?"

Această povestioară a fost scrisă chiar de Akbar. În autobiografia sa, el spune: "Pentru prima dată am realizat faptul că, da, nu eram destul de bogat, bogățiile pe care le aveam nu reuşiseră să mă mulțumească. Banii şi puterea nu mi-au oferit nimic, dar eu continuam să doresc mai multe, aproape complet inconştient! Este timpul să termin cu asemenea prostii. Viața se scurge printre degete şi eu încă mai doresc tot felul de gunoaie."

Ține minte: religia care apare în urma unei vieți abundente are un parfum diferit față de religia care apare în urma unei vieți pline de nevoi fizice.

Religia unui om sărac este săracă; religia unui om bogat este bogată. Şi eu aş dori să creez în lume o religie bogată; tocmai de aceea nu sunt împotriva ştiinței, tehnologiei, industrializării. Nu sunt împotriva creării unei societăți afluente, sunt cu totul în favoarea ei, deoarece aceasta este observația mea: religia ajunge la apogeu când oamenii au ajuns să fie complet frustrați de bogățiile lumeşti şi singura modalitate prin care pot ajunge să fie frustrați este să le experimenteze total.

Albina adună nectarul florilor
Fără să le distrugă frumusețea sau parfumul
La fel şi înțeleptul rămâne nemişcat şi peregrinează.

Buddha şi-a denumit călugării "cerşetori", *madhukari*. Madhukari înseamnă a strânge mierea precum o albină. Sannyasinul budist, *bhikkhu*, merge din casă în casă şi cerşeşte; el nu cerşeşte niciodată de la o singură casă, deoarece ar fi prea mult pentru locuitorii acelui cămin. De aceea, el adună câte puțin de la fiecare casă, astfel încât să nu fie o povară pentru nimeni. Şi nu mai merge niciodată la casele la care a mai fost. *Albina adună nectarul florilor fără să le distrugă frumusețea sau parfumul.* Ia atât de puțin de la fiecare floare încât nu le distruge frumusețea sau parfumul. Floarea nici măcar nu realizează prezența albinei....

Buddha spune: un om conştient trăieşte în această lume precum o albină. El nu distruge niciodată frumusețea şi parfumul acestei lumi. El trăieşte şi se mişcă în tăcere şi nu cere decât atât cât are nevoie. Viața sa

este simplă şi el nu acumulează nimic pentru ziua de mâine. Albina nu adună nimic pentru ziua de mâine, ziua de astăzi este suficientă.

La fel şi înţeleptul rămâne nemişcat şi peregrinează. O afirmaţie foarte stranie: *nemişcat şi peregrinează*. Centrat în interior, iar în exterior rămâne în continuă mişcare; înrădăcinat în interior, iar în exterior mergând permanent dintr-un loc în altul, fără să se ataşeze de nimic, deoarece dacă rămâi prea mult timp în preajma unei persoane sau unui loc apare tendinţa de a le poseda. Înţeleptul este precum o albină.

Chiar ieri am citit biografia unui poet. El spune: "Am descoperit un lucru foarte ciudat: când mă îndrăgostesc de o persoană, nu o pot poseda.

Iar dacă încerc să o posed, imediat văd că îi distrug frumuseţea acelei persoane. Dacă mă ataşez de ea, într-un fel sau altul rănesc acea persoană şi îi distrug libertatea"

Poeţii sunt oameni foarte sensibili; ei pot deveni conştienţi de multe lucruri de care oamenii obişnuiţi nu au habar. Mulţi poeţi sunt conştienţi de faptul că posesivitatea şi ataşamentul nu fac altceva decât să distrugă frumuseţea. Doar în clipa în care fiinţezi precum o albină te vei putea bucura de prietenie, iubire, dăruire. A poseda înseamnă a transforma cealaltă persoană într-un lucru; îi distrugi spiritul - şi aceasta nu poate fi făcută decât în momentul în care nu iubeşti, când ţi-ai mascat ura prin iubire.

Buddha spune: trăieşte precum o albină - bucură-te, celebrează, cântă, dansează - şi experimentează tot ce poţi, deoarece numai prin experienţă directă devii matur. Dar nu fii posesiv, nu te opri nicăieri. Continuă să curgi - nu deveni stagnant. În interior fii centrat, cristalizat, iar în exterior continuă să peregrinezi.

Priveşte-ţi propriile greşeli,

Ce ai făcut sau ai lăsat nefăcut.

Şi nu băga în seamă greşelile altora.

În mod normal, oamenii obişnuiţi caută să treacă cu vederea propriile lor greşeli şi să accentueze greşelile altora. Aşa funcţionează egoul. Egoul se simte foarte bine când vede: "Uite, toţi greşesc atât de mult, numai eu nu greşesc deloc." Acesta este un truc prin care încerci să te disculpi de tot ce faci.

Buddha spune: reversează procesul. Dacă vrei cu adevărat să te transformi, atunci nu mai privi la greşelile altora - nu este treaba ta ce fac ceilalţi. Nu ai dreptul să interferezi. Şi de ce să o faci? Dar nu scăpa din vedere propriile tale greşeli, pentru că numai prin ele te poţi transforma.

Când Buddha spune priveşte-ţi propriile greşeli, *ce ai făcut sau ai lăsat nefăcut*, el nu înţelege prin aceasta să începi să te căieşti şi să te simţi vinovat; nu te îndeamnă să te lauzi că ai făcut un lucru bun.

Nu. El pur şi simplu te îndeamnă să priveşti spre tine însuţi, astfel încât în viitor să îţi aminteşti şi să nu mai repeţi nici o acţiune greşită, ci să pui accent numai pe ceea ce este bine - nu pentru căinţă, ci pentru amintire. Aceasta este şi diferenţa între atitudinea creştină şi cea budistă. Creştinii îşi amintesc doar pentru a se căi; prin aceasta ei îşi creează tot felul de sentimente de vinovăţie. Budismul nu a creat niciodată sentimente de vinovăţie în sufletul oamenilor. Trecutul a trecut şi este veşnic dus - nu mai ai pentru ce să îţi faci griji faţă de el. Doar aminteşte-ţi să nu mai repeţi aceleaşi greşeli. Fii mai atent.

Ca o floare frumoasă;
Strălucitoare, dar lipsite de mireasmă,
Sunt cuvintele bune şi sterpe
Ale celui care nu făptuieşte ce spune.

Aceia care repetă mecanic scripturile nu fac altceva decât să fie precum nişte papagali; cuvintele lor sunt lipsite de profunzime. Ei sunt precum nişte flori foarte frumoase, dar care nu emană nici un parfum. Sunt precum nişte flori din plastic - acestea nu pot fi vii, nu pot avea parfum. Parfumul este posibil doar când vorbeşti din propria ta experienţă, nu din scripturi; când eşti un martor al adevărului, nu ca un scolastic sau învăţat, ci când vorbeşti ca un om care este cu adevărat treaz.

Ca o floare frumoasă;
Strălucitoare şi pline de mireasmă,
Sunt cuvintele bune şi adevărate
Ale celui care făptuieşte ce spune.

Ţine minte: **nu repeta cuvintele altora**. Experimentează direct şi rosteşte doar ceea ce ai trăit şi cuvintele îţi vor avea substanţă, profunzime; cuvintele tale vor radia de înţelepciune şi vor emana parfumul beatitudinii. Ele vor atrage oamenii; şi nu doar atât - îi va şi influenţa. Cuvintele tale vor fi îmbibate cu înţelepciune şi cei care le vor auzi vor fi transformaţi prin ele. Cuvintele tale vor fi vii, vor avea un , puls aparte.

Aşa cum dintr-un morman de flori
Pot fi împletite o mulţime de ghirlande,
Înfrumuseţează-ţi viaţa cu cât mai multe fapte bune.

Permite-i vieţii tale să devină o ghirlandă de flori - o ghirlandă de fapte bune. Dar acele fapte bune, după cum spune Buddha, apar doar când devii mai atent, mai conştient. Acţiunile bune nu pot fi cultivate, aşa cum este cultivat caracterul; faptele bune sunt produse ale

conştientizării tale. Budismul nu pune accentul pe caracter, ci pe conştiință - aceasta este cea mai măreață contribuție adusă umanității şi evoluției umanității.

14. RĂSPÂNDEŞTE MESAJUL

1. Preaiubite Maestre, totul pare foarte paradoxal: trebuie să fii total şi totuşi să rămâi un martor, un observator; trebuie să te cufunzi total în iubire şi totuşi să rămâi singur, unic. Sună foarte misterios şi mă simt complet pierdută, confuză şi dezorientată. Am pornit la drum?

Prem Urja, viața este frumoasă tocmai pentru că este paradoxală. Sarea ei o face paradoxală - nu este doar dulce, ci şi sărată. Dacă ar fi fost doar dulce, atunci ar fi fost ca zaharina- cancerigenă.

Viața este misterioasă, deoarece este bazată pe paradoxuri. Şi te simți confuză tocmai pentru că ai avut o idee fixă despre viață, ți-ai imaginat viața într-un anumit fel - nu i-ai permis să curgă aşa cum este ea. Vrei să impui asupra ei un anumit concept, o logică proprie. Confuzia este propria ta creație.

Încearcă să impui asupra vieții o anumită logică şi vei deveni foarte confuză, deoarece viața nu are nici o obligație să îți urmeze logica. Viața este aşa cum este. Trebuie să o asculți. În ea există toate culorile posibile - este un curcubeu. Însă tu vrei ca acest curcubeu să fie doar verde sau roşu - iar el conține tot spectrul de culori. Ce vei face cu celelalte şase culori care nu fac parte din conceptul tău? Ori va trebui să le ignori, ori vei fi nevoită să le reprimi, să le negi existența.... Însă orice vei face, viața nu va renunța la culorile ei; ele vor fi acolo - negate, reprimate, respinse, vor sta acolo şi vor aştepta momentul în care să îți explodeze în conştiință.

Şi, când vor exploda, vei deveni confuză. Confuzia este responsabilitatea ta. Viața nu este deloc confuză. Viața este misterioasă, niciodată confuză. Iar tu nu vrei ca ea să fie misterioasă, ci doreşti să fie matematică, logică, clară - de aici şi dificultatea în care te afli. Aceasta nu a fost creată de viață. Înlătură-ți concepțiile şi priveşte direct.... Atunci vei vedea că furtuna aduce cu ea o tăcere minunată - care este logică! Tăcerea de după furtună este una dintre cele mai profunde

fenomene din viață. Dacă nu ar exista furtuni, tăcerea ar rămâne superficială, lipsită de profunzime. După furtună...cu cât furtuna este mai mare, cu atât tăcerea este mai profundă. Este paradoxal.

Şi este paradoxal doar când doreşti să impui asupra ei o anumită logică. Cum ar putea furtuna să creeze tăcere? Aceasta nu se potriveşte cu gândirea ta şi devii confuză. Dar de ce ar trebui să se potrivească? Viața trebuie doar privită direct, nu ai de ce să îți impui concepțiile asupra ei. Priveşte atentă, fără să ai răspunsuri deja pregătite. Nu trăi prin prejudecăți; ființează direct, inocent. Funcționează dintr-o stare de ne-cunoaştere. Şi atunci...atunci viața nu mai este deloc confuză. Este o bucurie enormă, un extaz magnific, o celebrare beatifică.

Viața ar fi fost complet plictisitoare dacă Dumnezeu ar fi urmat gândirea aristoteliană. Este o binecuvântare pentru noi că Dumnezeu nu a cunoscut nimic despre Aristotel şi nu a citit cărțile sale; este o uşurare că Dumnezeu nu crede în logică, ci în dialectică. De aici şi paradoxurile.

Poți iubi şi în acelaşi timp poți rămâne singur. De fapt, nu poți fi singur şi unic decât în momentul în care iubeşti profund. Profunzimea iubirii creează un ocean în jurul tău şi tu devii o insulă singuratică. Da, oceanul îşi sparge valurile de țărmul tău, dar cu cât sunt trântite mai multe valuri spre tine, cu atât tu devii mai integrat, mai înrădăcinat, mai centrat.

Iubirea are valoare doar datorită faptului că îți oferă solitudine. Ea îți creează spațiul în care poți fi tu însuți.

Prem Urja, tu ai o anumită idee despre iubire şi aceasta îți creează probleme - nu iubirea în sine, ci ideea pe care o ai despre iubire. Ideea este că, în iubire, iubiții dispar unul în celălalt, se dizolvă unul în velălalt. Da, există astfel de momente de disoluție - dar aceasta este frumusețea vieții şi a tot ce este existențial: că în clipa în care iubiții se dizolvă unul în celălalt, în acelaşi moment ei pot deveni foarte conştienți, foarte atenți. Acea disoluție nu este o stare de beție; acea disoluție nu este inconştientă. Ea îți oferă o mare conştientizare. Pe de o parte, iubiții se dizolvă unul în celălalt - pe de altă parte, pentru prima dată, fiecare dintre ei îşi vede frumusețea solitudinii ființei. Celălalt îi defineşte solitudinea; ei se definesc unul pe celălalt. Datorită celuilalt ai fost capabil să îți vezi propriul sine; celălalt devine o oglindă în care te reflecți. Iubiții sunt nişte oglinzi unul pentru celălalt. Iubirea îi face conştienți de adevăratul lor chip.

De aceea, pare foarte contradictorie şi paradoxală afirmația: "Iubirea aduce solitudine." Tu credeai că iubirea produce unitate, contopire. Eu nu spun că nu creează şi unitate, dar până când nu eşti singur cum poți fi unit cu cineva? Cine va fi acolo pentru a se uni? Cât

timp nu te cunoşti pe tine, în solitudinea ta absolută, cum poți fi unit cu cineva? Pentru unitate este nevoie de două persoane, de două ființe independente.

Şi unitatea nu poate fi reală decât în momentul în care se produce între două persoane complet independente. Dacă ele sunt dependente una de cealaltă, atunci aceea nu este unitate - este doar o sclavie, o încătuşare, o robie inconştientă.

Dacă ele sunt dependente una de cealaltă, posesive, ataşate, dacă nu îşi permit să fie libere, atunci sunt doi duşmani, nu iubiți; ele nu se ajută în dezvoltarea sufletului. Ce iubire este asta? Poate că este doar o relație creată pentru a scăpa de frica de singurătate; de aceea se şi agață una de cealaltă. Dar iubirea adevărată nu cunoaşte nici o frică. Iubirea reală este capabilă să rămână complet singură şi din acea solitudine să răsară unitatea.

Kahlil Gibran spune: doi iubiți sunt precum doi stâlpi ai unui templu - ei sprijină acelaşi acoperiş, dar totuşi sunt separați; uniți în ceea ce priveşte acoperişul, însă complet solitari în ceea ce priveşte ființa individuală. Sprijină şi tu templul iubirii, dar rămâi înrădăcinată în ființa ta, centrată în sinele tău, fără să fii distrasă de nimic. Şi atunci vei cunoaşte şi frumusețea şi puritatea şi unitatea solitudinii şi vei cunoaşte fericirea, dansul, muzica unității.

Este minunat când cineva cântă singur la un instrument - este foarte frumos să auzi sunetele unui flaut. Dar şi orchestra are frumusețea sa. Iar iubirea le cunoaşte pe amândouă: ştie să cânte şi singură şi ştie să cânte armonios şi ritmat cu celălalt.

În realitate nu există nici o contradicție - contradicția apare doar datorită ideii tale greşite. Renunță la această idee şi unde vei mai vedea paradoxuri? Confuzia apare doar prin concluzii. Când ți-ai format o anumită concluzie şi viața pare a fi diferită de ceea ce crezi tu, atunci devii confuză. Decât să încerci să schimbi viața, mai bine înlătură-ți concluziile mentale.

Nu trăi niciodată prin concluzii! Asta repet zilnic: nu funcționa printr-o stare de cunoaştere. Cunoaştere înseamnă concluzii şi toate concluziile sunt împrumutate. Viața este atât de vastă încât nu poate fi condensată într-o concluzie. Toate concluziile sunt parțiale. Şi ori de câte ori o parte pretinde că este întregul, acolo ia naştere fanatismul, ortodoxismul; aşa apare mintea stupidă.

Prem Urja, tu spui: “Trebuie să fii total şi totuşi să rămâi un martor, un observator...pare foarte paradoxal.”

Doar pare, paradoxul este aparent; altminteri, a fi total înseamnă a fi un martor. Ori de câte ori eşti total în ceva, în tine apare o

conştientizare extraordinară - devii un observator. Instantaneu! Şi asta nu înseamnă că practici conştientizarea. Dacă eşti total...într-o bună zi, dansează sau cântă total şi vei înțelege ce spun.

Şi eu nu îți ofer nişte concluzii logice: acestea sunt indicii, indicații existențiale. Dansează total! Şi vei fi surprinsă. Vei simți ceva nou. Când dansul devine total, iar dansatorul s-a dizolvat complet în dans, acolo va apărea o conştientizare aparte. Te vei pierde în dans: dansatorul va fi dispărut şi va rămâne doar dansul. Şi, totuşi, nu vei fi inconştientă, absolut deloc - dimpotrivă! Eşti mai conştientă ca niciodată!

Dar dacă începi să te gândeşti la asta, atunci îşi va face apariția paradoxul. Atunci nu vei reuşi să înțelegi şi vei deveni confuză. Experimentează. Tot ceea ce îți spun este pentru a te ajuta să experimentezi. Eu nu îți dau informații împrumutate - ci doar câteva indicii cu ajutorul cărora poți gusta din calitățile multidimensionale ale vieții.

Mai spui: "Pare foarte paradoxal...să te cufunzi total în iubire şi totuşi să rămâi singur, unic." Nu este aşa. Dar se pare că tu eşti ataşată prea mult de concluziile tale; de aici şi apare ideea: "Am pornit la drum?"

Într-un fel, da, ai pornit la drum şi ai început să renunți la toate prejudecățile, concluziile şi informațiile împrumutate de la alții. Eu încerc să te readuc în lumea inocenței. Încerc să îți ofer o nouă naştere, astfel încât să redevii un copil - plin de uimire şi minunație.

Copiii nu văd nicăieri paradoxuri - şi tocmai aceasta este frumusețea lor. Un copil îți poate spune: "Nu pot trăi fără tine nici o clipă" - iar în momentul următor, plin de furie, să țipe: "Nu vreau să te mai văd vreodată." El este total în ambele sale afirmații; iar după alte câteva momente să stea în brațele tale şi să se simtă fericit - şi în aceasta este total.

Copiii sunt totali în fiecare clipă şi ei nu văd nici un fel de contradicții. Când un copil este furios, el este furia însăşi; iar când iubeşte, este iubirea însăşi. El trăieşte fără să creeze în interiorul său nici un fel de confuzie şi nici un fel de paradox. El nu ştie cum trebuie să fie, aşa că pur şi simplu îşi permite să se manifeste în funcție de situație - el curge cu viața.

Urja, tu te-ai oprit undeva, te-ai blocat. Deții prea multă cunoaştere şi aceasta funcționează ca o barieră. Ea nu îți va permite să curgi cu mine şi nici cu oamenii mei. Nu te va lăsa să curgi cu viața, nu îți va da voie să curgi cu Dumnezeu.

Dumnezeu este şi zi şi noapte, şi vară şi iarnă, şi naştere şi moarte,..iar tu trebuie să fii capabilă să absorbi toate aceste aşa-zise

paradoxuri. Dacă o poți face, fără să devii confuză, iluminarea nu este departe.

Iluminarea este starea în care toate paradoxurile au dispărut. Tu doar priveşti viața **aşa cum este**. Atunci nu mai ai nici un fel de concluzii, nici un fel de comparații, nici un fel de scuze şi raționamente. Atunci cum ai mai putea fi confuz? Pe mine nu mă poate nimeni face să devin confuz - este imposibil - deoarece eu nu trăiesc prin concluzii. Fără concluzii, fără judecăți, fără raționamente, fără cunoaştere, doar gust viața aşa cum este. Este un mister, nu un paradox.

2**. Preaiubite Maestre, eu nu cred o vorbă în legătură cu acest mister. Nu există aşa ceva! Eu cred că tu doar îți faci reclamă la noua comună, deoarece biroul nostru de presă este prea leneş şi nici nu este la fel de isteț ca tine.**

Sarjano, nu este vorba de a crede sau nu - chiar aşa este. Problema credinței apare doar când nu eşti conştient de realitate. Când nu ştii care este adevărul, atunci şi credința şi necredința sunt semnificative.

Eu nu spun că trebuie să crezi în misterul despre care vorbesc. Şi nici nu îți spun să nu crezi - tot ce spun este: Vino cu mine! Priveşte! Lasă-mă să te trezesc...chiar aşa este.

Tu însă îmi spui: "Eu nu cred o vorbă în legătură cu acest mister." Foarte bine. Te rog, nu crede nimic, pentru că dacă o faci, atunci nu vei mai fi capabil să experimentezi. Iar eu nu sunt interesat de credincioşi, ci numai de căutători reali. Dar, te rog, nu o lua pe ghicite, deoarece aceasta nu te va ajuta. Ghicitul va deveni un crez - dacă vei repeta mereu aceleaşi cuvinte, fără să le experimentezi, atunci acestea vor deveni o barieră. Credința şi necredința sunt două bariere foarte subtile. Ține minte: ori de câte ori vorbesc despre credință, includ în aceasta şi necredința - deoarece ele sunt două fațete ale aceleiaşi monezi. Odată ce ai creat în jurul tău o anumită credință - indiferent de unde este împrumutată: din Biblie, Das Kapital, Mein Kampf, Bhagavad Gita, ori scornită de tine - aceasta va deveni o barieră invizibilă, un văl care odată ce ți s-a aşternut asupra ochilor nu îți va mai permite să vezi nimic.

Chiar ieri am citit despre un experiment. Sarjano. meditează asupra lui.

Un naturalist a făcut următorul experiment: într-un acvariu a pus un geam transparent, împărțind acvariul în două. Într-o parte a pus mai mulți peşti mici, iar în cealaltă parte a pus o ştiucă.

Imediat ce a fost pusă în partea sa de acvariu, ştiuca s-a repezit imediat spre ceilalți peşti, dar s-a ales doar cu o lovitură în cap. Aceiaşi lucru s-a petrecut de câteva zeci de ori şi de fiecare dată a ajuns la acelaşi rezultat. În cele din urmă, văzând că eforturile sale nu îi provoacă

decât durere, ştiuca a abandonat vânătoarea; astfel că, după câteva zile, când geamul despărţitor a fost ridicat, ştiuca a continuat să se învârte doar în partea ei de acvariu....

Nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu noi?

Geamul despărţitor nu mai exista, dar în mintea ştiucii persista credinţa că el încă se află acolo. Ştiuca era convinsă că geamul încă se afla la locul lui şi ea nu va putea face nimic. În calea ei nu se afla nimic, dar totuşi ştiuca nu se îndrepta spre pradă. Şi putea să o facă! Ceea ce o împiedica nu era altceva decât propria ei credinţă. Şi, desigur, credinţă creată prin proprie experienţă, Sarjano - nu prin ghicit.

Însă ştiuca este doar un peşte - îl putem ierta că a ajuns la concluzia: "Acolo este ceva, o barieră care nu îmi permite să trec în partea cealaltă." Iar cât timp a fost lăsată în acel acvariu, ştiuca nu a mai încercat vreodată să treacă linia despărţitoare - înota până în dreptul ei şi apoi se întorcea.

În aceeaşi situaţie se află şi fiinţele umane. Un hindus are o barieră în jurul său, un musulman are altă barieră, un jainist alta - toţi trăiesc în spatele unor bariere transparente şi datorită acestora nu pot vedea mai departe.

Sarjano, viaţa este un mister. Iar comuna mea va fi doar un experiment de trăire totală, de pătrundere în viaţă dincolo de orice bariere - bariere ale credinţei, ideologiei, catolicismului, comunismului... dincolo de cuvinte.

Omul nu este ceea ce pare a fi: este mult mai mult. Şi nici florile nu sunt doar ceea ce par a fi - depinde de tine. Când un om de ştiinţă priveşte o floare, el vede doar o parte a ei - partea ştiinţifică; el funcţionează printr-o barieră transparentă şi nu trece niciodată de ea. El va privi partea materială a florii. Floarea nu mai este frumoasă, deoarece frumuseţea nu face parte din conceptele sale. El o va măsura, o va cerceta, va căuta să afle din ce este constituită, ce culoare are, cât de multă apă reţine etcetera...şi nu se va gândi niciodată la frumuseţea ei.

Când poetul priveşte o floare, el nu se gândeşte niciodată la greutatea ei, la elementele din care este ea constituită. Pentru el, un trandafir reprezintă frumuseţe pură; este ceva care a descins pe pământ din lumea de dincolo. El are o viziune diferită, mult mai semnificativă şi mai măreaţă decât viziunea unui om de ştiinţă.

Dar când un mistic priveşte aceeaşi floare, el începe să danseze - el este extaziat şi beatific, deoarece acea floare este însăşi Dumnezeu.

Un trandafir conţine în el întregul univers - toate stelele şi planetele, toate lumile posibile şi imposibile sunt conţinute în acel micuţ trandafir. El este echivalent cu Dumnezeu - nici mai mult şi nici mai

puțin - exact echivalentul lui Dumnezeu. Un mistic se va închina în fața trandafirului.

Omul de ştiință va râde, poetul se va simți puțin uimit.... Omul de ştiință va râde de stupiditatea misticului: "Ce faci? Te rogi la un trandafir, la un copac, sau la un râu? Este un nonsens! Este o superstiție!" El va respinge şi va nega lumea misticului.

Poetul se va simți puțin uimit. El poate înțelege cum cineva se poate bucura de frumusețea trandafirului, dar nu va putea niciodată să priceapă cum cineva este în stare să se închine trandafirului? Asta este dincolo de capacitatea sa de înțelegere. Va rămâne surprins şi va crede că misticul este un om nebun.

Omul de ştiință îl va considera superstițios, ignorant. Poetul îl va privi ca fiind un nebun, un excentric - deoarece misticul trece de toate barierele posibile. Tocmai de aceea este şi numit mistic, pentru că el trăieşte în misteriozitate.

Sarjano, ceea ce spun despre noua comună este perfect adevărat. Şi nu spun prea multe despre ea, deoarece este periculos. Nu vreau să atrag aici oameni nepotriviți. Aşa că nu fac altceva decât să dau câteva indicii pentru cei care sunt capabili să le înțeleagă. Eu vorbesc într-un anumit cod, care poate fi înțeles doar de aceia care caută misterul şi miraculosul. Toți ceilalți vor fi respinşi - nu de mine, ci de propriile lor prejudecăți, de propriile lor bariere transparente.

Şi poți vedea cum acest lucru se petrece chiar aici! Oameni din toată lumea vin zilnic aici - cine îi goneşte? Cu toții sunt bineveniți, dar foarte puțini au curajul să rămână - barierele lor transparente nu le permit să se implice. Şi este bine că nu rămân, pentru că ar crea tulburări. Dintre toți, doar câțiva sunt capabili să înțeleagă incomprehensibilul.

Însă indiferent că mă crezi sau nu, ascultă această anecdotă:

Doi homosexuali vorbeau. Primul spune: "Ai auzit de ultima descoperire ştiințifică? Actul sexual normal cauzează cancer."

Al doilea: "Chiar aşa?"

Primul: "Nu, bineînțeles că nu! Dar răspândeşte şi tu zvonul!"

Sarjano, indiferent că mă crezi sau nu, te rog, răspândeşte mesajul! Mesajul meu trebuie să ajungă în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Răspândeşte-l! Şi nu te teme. Mie îmi revine sarcina să îl fac să devină adevărat sau nu. Dacă găsesc oameni potriviți - şi chiar am găsit destui - se va materializa.

Acest mister despre care vorbesc va ajunge să se materializeze. Dar se va materializa doar pentru aceia care sunt pregătiți să îşi rişte

prejudecățile, care sunt pregătiți să își sacrifice concluziile. Sarjano, văd că şi tu eşti unul dintre aceştia. Am încredere în tine.

Şi ştiu că nu ai pus această întrebare pentru tine, ci pentru ceilalți - deoarece ştiu foarte bine că eşti aproape nebun. Nu eşti doar un poet, ci aproape ai devenit un mistic. Ştiu că aceasta nu este o întrebare care ți-a apărut din inimă. Inima ta îmi aparține şi este cu totul de acord cu mine.

Nimeni nu își poate păzi inima de mine. În momentul în care cineva se apropie de mine, singurul lucru de care sunt interesat este inima lui. Îi voi vorbi minții, dar voi privi către inimă. Chiar şi la prima întâlnire cu cineva, imediat văd ce este posibil şi ce este imposibil cu acea persoană.

Pe Sarjano l-am iubit din primul moment. În capul său poate avea o mulțime de teorii şi cunoaşteri şi informații - asta nu mă interesează. Singurul lucru de care sunt preocupat este faptul că el are o inimă extraordinar de frumoasă - şi această inimă poate fi transformată într-o inimă de mistic.

3. Preaiubite Maestre, înțelegerea mea despre mine este că toate acțiunile îmi apar dintr-o dorință de a comunica. Până şi cel mai subtil gând este o conversație, o încercare de a-i face pe ceilalți să experimenteze şi să îmi verifice existența.

Realizând faptul că eu sunt singurul care îmi pot experimenta experiențele şi le pot da validitate, toată această acțiune nenecesară ar trebui să dispară. Este atât de simplu şi de evident. De ce această realizare nu ajunge totuşi în centrul meu interior?

Prem Steven, încă nu este o realizare - este tot o informație, o gândire; desigur, te afli pe drumul cel bun, dar încă nu a devenit o realizare. "Realizare" este un cuvânt foarte semnificativ. Trebuie să îl foloseşti foarte atent. Te poți gândi la lucruri extraordinare, dar ele nu se transformă în realizare interioară doar prin gândire. Te poți gândi la Dumnezeu şi poți ajunge la concluzia că Dumnezeu există şi poți simți că nu ai nici o îndoială despre existența lui Dumnezeu - totuşi aceasta nu este o realizare.

Realizare înseamnă realitate, nu o idee! Chiar dacă ai o idee bună, aceasta este doar o idee - ea nu te poate transforma şi nu poate pătrunde în adâncul ființei tale. Orice idee este periferică - aşa cum un val nu poate exista decât la suprafața oceanului. În adâncul oceanului nu există valuri. La suprafața lui se poate desfăşura o adevărată furtună, dar adânc în interior, oceanul este calm şi tăcut - doar circumferința poate fi tulburată.

Gândirea este o tulburare a circumferinței ființei. Ideile, oricum ar fi ele sunt periferice. Oamenii cred că ideile greşite sunt periferice şi cele bune aparțin centrului - nu este aşa.

Bune sau rele, nu este nici o diferență. O idee este o idee şi rămâne periferică.

Doar observatorul poate trăi în centru.

Aşadar, primul lucru pe care trebuie să îl realizezi este faptul că nu ai realizat nimic. Odată ce ai realizat ceva, aceasta te va transforma instantaneu şi atunci nu mai poate apărea întrebarea: "Este atât de simplu şi de evident. De ce această realizare nu ajunge totuşi în centrul meu?" Acest "de ce?" nu mai este posibil. Când realizezi ceva, caracterul îți este transformat imediat. Iar caracterul este umbra conştiinței. Odată ce conştiința este nouă şi pură, caracterul devine şi el nou şi pur.

Dacă întrebi cum să te transformi, atunci realizarea despre care vorbeşti este doar o idee - şi nu te încrede niciodată în idei. Ele te păcălesc şi te amăgesc. Le poți acumula gândind că ai devenit bogat, dar într-o bună zi vei vedea că vor dispărea şi tu vei rămâne fără nimic - în palmă vei ține doar nişte monede false. Atunci vei suferi, deoarece vei vedea că nu ai făcut altceva decât să aduni nişte monezi false.

În al doilea rând, Steven, mai spui: "Înțelegerea mea despre mine este că toate acțiunile îmi apar dintr-o dorință de a comunica. Până şi cel mai subtil gând este o conversație, o încercare de a-i face pe ceilalți să experimenteze şi să îmi verifice existența."

De ce? De ce vrei ca alții să îți verifice existența, să ofere validitate existenței tale? Pentru că încă te îndoieşti de existența ta. Încă nu ştii că exişti; ştii că ființezi doar când alții îți spun aceasta. Depinzi de părerile şi opiniile altora.

Dacă ei spun că eşti frumos, atunci te gândeşti că aşa este. Dacă îți spun că eşti inteligent, crezi că eşti inteligent. De aceea, doreşti să îi impresionezi pe oameni - cu inteligența ta, cu frumusețea şi înțelepciunea ta, deoarece când vezi ceva în ochii lor simți că ei ți-au recunoscut măreția.

Acesta este şi motivul pentru care te înfurii imediat ce auzi că eşti jignit, simți că îți este stricată imaginea când cineva îți spune că eşti un idiot; altminteri, de ce să îți faci griji? Nu este treaba ta. Când cineva te face idiot, aceea este problema lui. Doar prin simplul fapt că ți-a adresat nişte cuvinte nu ai devenit idiot. Dar dacă depinzi de părerile altora, atunci chiar devii idiot.

Aşa trăim cu toții în societate. În permanență încercăm să îi impresionăm pe cei din jurul nostru. De aceea am şi ajuns să trăim ca

nişte sclavi, pentru că în clipa în care încerci să impresionezi pe cineva, inevitabil trebuie să îi urmezi ideile; altfel nu îl poţi impresiona. Trebuie să te conformezi ideilor sale şi să demonstrezi că te încadrezi în tipar.

Dacă trăieşti într-o societate de vegetarieni, trebuie să fii şi tu vegetarian - şi atunci toţi te vor considera un sfânt.

Poţi căpăta respect doar când urmezi ideile celor printre care trăieşti. Este o înţelegere tacită: tu le sprijini şi accepţi ideile şi astfel ei vor trăi cu impresia că au dreptate în tot ceea ce spun. Apoi, ei te vor sprijini şi te vor respecta, deoarece eşti o persoană bună şi corectă care trăieşte conform normelor lor. Te vor aprecia, te vor ridica în slăvi, te vor onora şi te vor numi un mare sfânt. Pentru ei este o mare mulţumire să vadă că o persoană le respectă ideologia. Tu le urmezi ideile, ei îţi respectă personalitatea. Este o înţelegere mutuală. Şi toţi trăiţi în iluzie; cu toţii sunteţi victime aceleiaşi afaceri halucinante.

De ce să doreşti să primeşti acceptul altora? Dacă ai ajuns să îţi cunoşti fiinţa interioară, dacă ai reuşit să trăieşti frumuseţea şi grandoarea şi gloria fiinţei tale, ce te mai interesează ce spun alţii?

Buddha trecea printr-un sat şi oamenii de acolo erau cu toţii împotriva lui. De ce? Pentru că Buddha se născuse în acel sat, copilărise printre ei şi sătenii nu puteau concepe faptul că un om dintre ei să poată deveni iluminat. Era o mare ofensă adusă egourilor lor.

Tocmai de aceea Iisus spune: un profet nu este respectat şi iubit în căminul său. Iisus însuşi a fost alungat din locul în care s-a născut. El s-a dus acolo doar o singură dată - după ce s-a iluminat. Când Iisus a spus: "Am realizat adevărul - eu sunt fiul lui Dumnezeu" - toţi s-au înfuriat atât de rău încât l-au luat cu forţa şi l-au dus pe un munte, cu ideea de a-l arunca în prăpastie. Au vrut să îl omoare şi el a trebuit să scape din mâinile lor - şi de atunci nu a mai călcat niciodată pe acolo.

Buddha trecea prin satul în care s-a născut, aflat undeva la graniţa dintre India şi Nepal, şi oamenii s-au strâns în jurul lui şi au început să îl înjure. Timp de o jumătate de oră, el i-a ascultat în tăcere, după care a spus: "Peste puţin timp se va face foarte cald şi trebuie să ajung în satul următor, unde mă aşteaptă oamenii. Nu mai pot rămâne. Vă rog, dacă vreţi să îmi spuneţi mai multe, aşteptaţi până mă întorc. Atunci vă voi sta la dispoziţie şi vă pot asculta cât doriţi, putem comunica mai mult timp. Dar acum, vă rog, trebuie să plec."

Atât de calm şi de liniştit, iar sătenii aproape că erau gata să îi ia la bătaie. Când au auzit ce a spus, toţi au rămas tăcuţi...cineva din mulţime a strigat: "Nu vezi că noi te înjurăm? Noi nu discutăm cu tine! Nu înţelegi că vrem să te jignim?"

Buddha a răspuns: “Asta am văzut şi pot înțelege ce spuneți - dar asta nu este treaba mea! Dacă sunteți nervoşi, asta este problema voastră. Nu este treaba mea să mă amestec în viața cuiva. Dacă vă place să fiți nervoşi, atunci fiți nervoşi! Însă eu nu am ce să vă spun.”

“De fapt, tot ce vă pot spune este că am ajuns prea târziu. Dacă vroiați cu adevărat să mă jigniți şi să mă tulburați, atunci trebuia să veniți la mine cu mult timp în urmă - şi atunci, cu siguranță, aş fi reacționat foarte violent! Dar acum, după ce mi-am realizat ființa interioară, am înțeles că eu nu depind de opiniile nimănui. Ceea ce gândiți despre mine arată ceva despre voi înşivă, nu despre mine! Eu mă cunosc; de aceea nu depind de părerile nimănui. Oamenii ignoranți trebuie să depindă de alții.”

Steven, această tendință de a comunica şi de a aştepta recunoaşterea celorlalți arată că în tine încă persistă întunericul; altminteri nu ai mai putea dori să comunici cu alții. Şi eu nu spun că un om realizat începe să nu mai comunice cu nimeni - nu. Doar el poate comunica, poate vorbi cu adevărat, deoarece el are ce spune. Tu, ce poți comunica? Ce poți împărtăşi oamenilor? Eşti doar un cerşetor care cerşeşte de la alții: “Vă rog, fiți buni cu mine şi dați-mi ceva, astfel încât să mă simt şi eu bine. Mă simt foarte nefericit şi nesemnificativ - oferiți- mi ceva care să îmi dea valoare!” Asta nu este comunicare.

Comunicarea este posibilă doar când în ființa ta a apărut un cântec, o fericire, o beatitudine - ceva care să poți împărtăşi. Şi atunci nu doar vei comunica; la nivel profund, nu va fi doar o comunicare verbală, ci va apărea o comuniune. Iar atunci nu vei mai fi un cerşetor, ci un împărat.

Doar iluminații pot comunica şi împărtăşi. Ceilalți nu au nimic de spus şi de dăruit. De fapt, ce faci când vorbeşti cu cineva? Oamenii sporovăiesc în permanență şi dacă nu o fac cu voce tare, atunci o fac în mintea lor - ei îşi pun întrebări şi tot ei răspund. Dialogul se desfăşoară cu o persoană imaginară....

Aceasta este o stare de nebunie. De fapt, nu este nebunie, ci ne-normalitate, deoarece un nebun a ieşit din sfera sănătății mintale. O persoană anormală este nebună în interior, dar față de alții se manifestă ca şi cum ar fi perfect normală. Aşa că acesta este cel mai potrivit cuvânt: anormal.

Normalitatea se produce doar în momentul în care eşti complet tăcut - atunci eşti sănătos, când mintea nu mai există. Mintea este ori nebună, ori anormală. Non-mintea reprezintă sănătatea adevărată. Şi doar prin non-minte poți înțelege, poți realiza, nu doar ființa ta, ci Ființa - însăşi Ființa Existenței. Atunci poți împărtăşi, poți comunica, poți iubi şi celebra.

Înainte de aceasta, tot ce faci este doar un efort disperat de a construi o anumită imagine despre tine. Şi imaginea ta va fi haotică, deoarece ea este construită pe ideile şi opiniile altora - va fi ceva contradictoriu.

Cineva gândeşte despre tine că eşti urât, altcineva crede că eşti frumos, că eşti incomparabil. Ce vei face referitor la aceste două opinii? Tu nu ştii cine eşti; dar aceste două păreri există - cum vei judeca, cum vei raționa cine are dreptate? Vei fi atras de a doua părere şi vei respinge prima opinie. Dar aici nu este vorba despre a plăcea sau a respinge ceva. Nu poți ignora prima opinie - ea există. Desigur, o poți reprima în inconştient, dar va continua să existe.

Astfel, acumulezi în interior o mulțime de păreri şi idei: de la prieteni, de la părinți, de la profesori şi colegi, de la preoți şi politicieni...iar în urma lor îți vei forma o imagine despre tine însuți. Va fi ceva haotic. Şi aşa trăieşte orice om. Nimeni nu trăieşte cristalizat, într-un centru stabil, deoarece nu cunoaşte centrul care poate crea ordine şi echilibru.

Acest centru eu îl numesc meditație - *ais dhammo sanantano*. Aceasta este legea eternă şi inepuizabilă, legea finală: doar cei care devin conştienți cunosc cine sunt cu adevărat. Şi când au ajuns să cunoască, atunci nimeni nu le mai poate zdruncina cunoaşterea. Nimeni! Întreaga lume poate spune ceva, însă dacă ai ajuns la realizare, pentru tine nu mai are nici o importanță ce spun ceilalți.

Întreaga lume a spus că Iisus a fost nebun. În ziua în care a fost crucificat nu se afla lângă el nimeni care să îl sprijine; sute de oameni s-au strâns în jurul lui şi nimeni nu a fost în favoarea lui. Toți credeau că este un nebun.

În acele timpuri exista obiceiul ca în preajma anumitor sărbători, regele să elibereze un condamnat la moarte. Ştii pe cine au ales oamenii să fie eliberat? Pontius Pilat se aştepta ca toți să ceară eliberarea lui Iisus, dar nimeni nu a strigat în favoarea lui Iisus. Toți au cerut eliberarea lui Barabas - un hoț şi criminal cunoscut în tot oraşul. Nimeni nu a putut ierta un om atât de inocent cum a fost Iisus. De ce?

Dar Iisus a rămas de nezdruncinat în realizarea sa. Întreaga lume era împotriva lui, dar el ştia că Dumnezeu este cu el. El a murit calm şi liniştit, având o minte tăcută şi netulburată, rostind o rugăciune unică: "Tată, iartă-i pe aceşti oameni, pentru că nu ştiu ce fac. Amin...." Pentru că nu ştiu ce fac! Ei îl crucificau, iar inima lui Iisus era plină de compasiune pentru ei.

Când cunoşti, cunoşti în mod absolut. Când se produce realizarea, aceasta este atât de totală încât nu mai are importanță ce spun sau ce cred ceilalți. Şi nu mai ceri aprobarea şi recunoaşterea nimănui.

4. De ce simt mereu că sexul şi banii sunt profund legate între ele ?

Nirmal, aşa este. Banii înseamnă putere; iar puterea poate fi folosită în multe direcții. Prin ea poți cumpăra sex, şi de-a lungul epocilor a fost folosită foarte mult pentru acest lucru. Regii şi împărații aveau întotdeauna zeci şi sute de neveste. Chiar în secolul nostru, cu 30 sau 40 de ani în urmă, nizamul din Hyderabad a avut cinci sute de soții!

Se spune că Krishna a avut şaisprezece mii de neveste! Până mai demult credeam că este doar un basm, dar când am aflat că nizamul din Hyderabad a putut ține cinci sute de neveste, nu mi se mai pare imposibil - Krishna l-a întrecut pe nizam doar de 32 de ori! Uman, pare posibil.

Şi toți regii din lume au făcut acelaşi lucru. Femeile au fost folosite ca nişte vite. În marile palate ale împăraților, femeile erau numărate şi însemnate, pentru că astfel îi era mai uşor regelui să le ceară servitorilor: "Astăzi vreau să o aduceți pe femeia numărul 401." Exact , ca în armată...soldații nu mai sunt strigați după nume, ci după numere. Şi este ceva foarte semnificativ.

Numerele sunt doar nişte cifre matematice. Ele nu respiră, nu au inima, nu au suflet. Când un soldat moare în război, pe placa lui funerară scrie: "Aici zace numărul 15." Familia primeşte înştiințarea că fostul lor fiu, "numărul 15", a căzut în luptă. Dacă ar fi fost înscris numele lui, atunci totul ar fi fost complet diferit. Atunci el era un soț, iar soția îi va fi văduvă acum; era un tată, iar copiii săi vor rămâne orfani; era un fiu care îşi îngrijea părinții bătrâni, care acum vor rămâne neajutorați şi singuri. Dar când numărul 15 a murit, acesta va putea fi imediat schimbat cu un alt număr. Numărul 15 nu are părinți, nu are rude, nu are familie - este doar un număr! Acesta este un truc psihologic, prin care nimeni nu bagă de seamă ce se petrece cu adevărat cu el.

Soțiile erau numărate şi însemnate şi cu cât aveai mai multe neveste, cu atât arătai că eşti mai bogat. Era un fel de măsurătoare socială.

Hinduşii, în special cei din cultul arya samajis, îl critică pe Hazrat Mohammed că a avut nouă soții - dar nu spun nimic de Krishna, care a avut şaisprezece mii de iubite. Şi el nu reprezintă o excepție. În această țară, ca de altfel în toate țările, femeile au fost exploatate - şi calea prin

care le poți exploata cel mai uşor o reprezintă banii! Întreaga lume a suferit de pe urma prostituției, aceasta degradează ființele umane. Şi ce este o prostituată? Doar o femeie care a fost redusă la un mecanism care poate fi cumpărat în orice clipă.

Dar ține minte: soția ta nu este foarte diferită. O prostituată este precum un taxi, iar soția ta este precum o maşină proprietate personală - este o înțelegere permanentă. Oamenii săraci nu pot apela la taxiuri, de aceea preferă aranjamentele stabile. Oamenii bogați îşi pot permite orice şi pot închiria câte taxiuri doresc - pe viață! Şi cu cât sunt mai bogați, cu atât vor avea mai multe taxiuri la dispoziție!

Cunosc pe cineva care a avut 365 de maşini - una pentru fiecare zi. Şi a avut o maşină construită complet din aur....

Banii înseamnă putere, iar puterea poate cumpăra orice. Aşa că, Nirmal, nu greşeşti când spui că există o legătură strânsă între bani şi sex.

Mai trebuie să înțelegi încă un lucru. Persoana care reprimă sexul devine mai orientată spre bani, deoarece banii vor substitui sexul. Banii vor deveni iubirea sa. Priveşte un om avar, un obsedat după bani: fii atent cum atinge bancnota de o sută de rupii - parcă şi-ar mângâia iubita. Observă cum priveşte aurul, strălucirea pe care o are în ochi. Banii au devenit iubirea sa, zeița sa. În India, oamenii au ajuns să se închine la zeul banilor. Există o anumită zi când foarte mulți se închină la bancnote, la monezi.... Oameni inteligenți să facă lucruri atât de stupide!

Sexul poate deveni furie dacă este reprimat. Sexul poate fi canalizat în orice direcție: el poate deveni ambiție, căutarea puterii, a banilor, faimei, respectabilității, sfințeniei etcetera.

Omul are o singură energie - şi aceasta este energia sexuală. Şi ea a fost folosită pentru o mulțime de lucruri. Este o energie extrem de puternică şi potențială.

Oamenii aleargă după bani în speranța că astfel vor avea mai mult sex. Banii le oferă libertatea de a alege.

Persoana a cărei sexualitate a devenit un fenomen transformat este eliberată de bani, de ambiție, de dorința de a fi faimoasă. Toate acestea dispar instantaneu din viața sa. În clipa în care energia începe să se ridice, energia sexuală devine iubire, meditație, rugăciune şi toate manifestările inferioare dispar.

Sexul şi banii sunt profund asociate. Nirmal, ideea ta are ceva adevăr în ea.

Un bărbat este auzit strigând din camera unui bordel: “Nu! Nu aşa! Ori stai aşa cum vreau eu, cum se poartă la noi în Brooklyn, ori lasă-mă-n pace!” .

Matroana urcă la etaj, intră în cameră şi îi spune fetei: “Zelda, ce se întâmplă cu tine? Ascultă-l pe domnu’ ”

După ce matroana pleacă, fata se întinde pe podea şi bărbatul trece la acţiune, într-un mod perfect banal. La final, fata se ridică, se îmbracă, îşi aprinde o ţigară şi spune: “Hymie, ăsta este stilul vostru, hmm?”

Da, ăsta este” - răspunde mândru clientul.

Aşa o faceţi voi în Brooklyn?”

Da, chiar aşa!”

Şi ce este atât de diferit în el?”

În Brooklyn îl fac pe degeaba.”

Oamenii devin obsedaţi ori de bani, ori de sex. Şi obsesia poate oricând să fie îndreptată spre cealaltă direcţie. Însă cu ajutorul banilor poţi cumpăra putere, poţi cumpăra orice. Desigur, nu poţi cumpăra iubire, ci numai sex. Sexul este o comoditate, iubirea nu este.

Nu poţi cumpăra rugăciuni, dar îi poţi cumpăra pe preoţi. Preoţii sunt doar nişte comodităţi - rugăciunea nu este o comoditate. Şi tot ce poate fi cumpărat este ceva obişnuit, normal, banal. Ceea ce nu poate fi cumpărat este sacru. Ţine minte: sacrul este dincolo de monden, mondenul se află întotdeauna în raza de acţiune a banilor şi puterii.

Iar sexul este cel mai monden lucru din lume.

Un bărbat intră într-un modern bordel şi bar de noapte din Chicago, bar condus de şeful mafiei locale care dorea să îşi îmbunătăţească imaginea publică; Barul era construit la nivelele superioare ale unui zgârie-nori. Bărbatul este întâmpinat de o fată foarte frumoasă îmbrăcată într-o lenjerie sexy. Fata îl conduce într-un birou şi îl întreabă câţi bani este dispus să cheltuiască. Ea îi spune că preţurile variază de la cinci dolari, până la o mie de dolari, în funcţie de calitatea şi numărul de fete dorite. Dintr-o parte a biroului se ridică un televizor ultramodern şi fata începe să îi explice bărbatului imaginile care apar pe ecran. Preţurile cele mai mari sunt pentru camerele de la etajul superior, care au oglinzi pe tavan, paturi duble, câte trei sau patru fete în cameră etcetera. Preţurile scad pe măsura calităţii serviciilor şi, astfel, pentru numai cinci dolari te poţi bucura de “o mămică neagră ca tăciunele şi cu nările cât doi cartofi”, îi explica tânăra.

Clientul stă puţin pe gânduri. După câteva clipe întreabă: “Şi nu aveţi ceva mai ieftin de cinci dolari?”

Fata îi răspunde: “Bineînţeles că avem: la etajul al şaptelea, pe acoperiş, un dolar numărul - cu autoservire.”

Banii sunt asociaţi cu sexul, deoarece sexul poate fi cumpărat. Şi tot ce poate fi cumpărat face parte din lumea banilor.

Ţine minte un lucru: viaţa îţi va rămâne goală şi searbădă dacă cunoşti doar lucrurile care pot fi cumpărate şi vândute. Îndreaptă-ţi atenţia spre lucruri care nu pot fi cumpărate sau vândute - şi, pentru prima dată, te vei putea ridica spre înălţimi nebănuite.

Bimbisara, un mare rege, auzise că Mahavira atinsese samadhi. În terminologia jainistă, samadhi este denumit *samayik* - starea finală a meditaţiei. Bimbisara avea tot ce îşi putea dori în această lume. De când auzise că altcineva deţinea ceva ce el nu avea, Bimbisara era foarte tulburat: "Ce este acest *samayik*? Cum să aibă cineva ceva ce eu nu am?" Şi el nu era omul care să se resemneze aşa uşor.

Bimbisara a pornit imediat în căutarea lui Mahavira şi, după ce l-a găsit, i-a spus: "Cât doreşti pentru *samayik*? Am venit să cumpăr acest lucru. Îţi pot dărui orice doreşti, dar vreau să îmi dai acest samadhi, această meditaţie - ce este ea? Unde este? Mai întâi vreau să o văd!"

Mahavira a rămas puţin şocat de stupiditatea regelui, dar el era un om politicos, aşa că i-a spus: "Nu trebuia să călătoreşti atât de departe. Chiar în capitala ta am un discipol care a ajuns la această stare şi el este atât de sărac încât va dori cu siguranţă să îşi vândă realizarea. Eu nu vreau să o vând, pentru că nu am nevoie de bani. După cum vezi sunt complet dezbrăcat şi nu am nevoie de haine. Sunt perfect mulţumit - nu am nevoie de nimic. Şi chiar dacă mi-ai dărui întregul regat nu îl voi accepta. Eu am avut propriul meu regat la care am renunţat. Am deţinut tot ce ai şi tu!"

Bimbisara cunoştea povestea lui Mahavira, aşa că nu a mai insistat, doar l-a rugat: "Bine, cine este acest om? Dă-mi adresa lui."

Mahavira i-a spus: "El este foarte sărac şi trăieşte chiar la marginea oraşului. Poate că nu ai fost niciodată acolo, dar îl vei găsi. Şi el îţi va vinde ceea ce doreşti, pentru că are o soţie, copii - trebuie să îşi întreţină familia."

Era o glumă. Bimbisara a plecat fericit şi s-a dus direct la marginea capitalei, unde nu a mai fost niciodată până atunci.Celor de acolo nu le-a venit să creadă ce văd - un car din aur, sute de soldaţi, zeci de servitori.

Regele s-a oprit în faţa colibei discipolului. Acesta a ieşit şi s-a închinat la picioarele regelui: "Ce pot face pentru tine, Majestate? Cuvântul tău este ordin pentru mine."

Bimbisara i-a spus: "Am venit să cumpăr acel lucru numit samadhi, meditaţie, şi sunt gata să îţi plătesc oricât ceri."

Săracul a început să plângă şi i-a spus: "Îmi pare rău. Îmi pot da viaţa pentru tine, chiar în acest moment poţi să îmi tai capul - dar cum aş

putea să îți vând meditația? Nu este ceva vandabil, nu este o comoditate. Este o stare a conştiinţei. Mahavira a făcut o glumă pe seama noastră."

Până când nu cunoşti ceva ce nu poate fi vândut şi cumpărat, până când nu cunoşti ceva care să fie dincolo de bani, nu ai cunoscut viața reală. Sexul nu se află dincolo de bani - iubirea este.

Transformă-ți sexul în iubire şi apoi iubirea în rugăciune - astfel încât, într-o bună zi, împărați şi regi precum Bimbisara să devină invidioşi pe tine. Devino un Mahavira, un Iisus, un Buddha, un Zarathustra, un Lao Tzu. Doar atunci vei fi trăit şi vei fi cunoscut misterele vieții!

Banii şi sexul se află pe treapta cea mai de jos, iar majoritatea oamenilor trăiesc doar în lumea banilor şi sexului - şi ei au impresia că asta este viață. Nu trăiesc, ci doar vegetează - este un fel de moarte lentă. Viața are multe dimensiuni pe care trebuie să le descoperi; viața este o comoară infinită care nu poate fi descoperită în această lume. Nici sexul şi nici banii nu ți-o pot dezvălui. Dar tu poți ajunge la ea.

Îți poți folosi energia sexuală pentru a ajunge la ea, îți poți folosi banii şi puterea pentru a o atinge. Bineînțeles, nu poate fi atinsă prin bani sau prin sex, dar te poți folosi de energia sexuală şi de puterea banilor pentru a crea un spațiu în care să descindă transcendentalul.

Eu nu sunt împotriva sexului, şi nici a banilor - ține minte acest lucru. Aminteşte-ți-l mereu! Dar cu siguranță sunt în favoarea transcenderii lor. Foloseşte-te de orice. Nu nega nimic. Dacă ai bani poți medita mult mai uşor decât o persoană săracă, deoarece ai timp pentru tine însuți. Îți poți construi un mic templu în casă; îți poți crea o grădină în care să rămâi cu tine însuți şi în care meditația să răsară mai uşor. Când eşti bogat îți poți permite vacanțe la munte, poți rămâne singur zile întregi şi poți trăi fără să îți faci nici un fel de griji. Dacă ai bani, foloseşte-i pentru ceva ce banii nu pot cumpăra, dar pentru care ei pot crea un spațiu.

Energia sexuală este risipită dacă rămâne limitată doar la sex, însă ea devine o adevărată binecuvântare când este transformată: sex nu de dragul sexului - foloseşte sexul ca o comuniune a iubirii. Priveşte sexul ca o uniune a două suflete, nu a două trupuri fizice. Foloseşte-te de sex ca de un dans meditativ al energiilor. Şi un dans este mult mai bogat când este realizat de un bărbat şi o femeie împreună - iar sexul este dansul final: două energii care se contopesc, dansează, se bucură.

Foloseşte-te de sex ca de o trambulină. Când atingi punctul culminant din orgasm, devino conştient de ce se întâmplă în tine - vei fi surprins: timpul a dispărut, mintea a dispărut, egoul s-a dizolvat. Pentru

o clipă predomină doar tăcerea! Şi această tăcere este realitatea!

Această tăcere poate fi realizată şi prin alte mijloace, şi chiar cu mai puțină risipă de energie. Tăcerea poate fi atinsă prin meditație. De fapt, când o persoană pătrunde conştientă în actul sexual, mai devreme sau mai târziu ea se va îndrepta spre meditație.

Conştientizarea experienței sexuale te va ajuta să realizezi faptul că acelaşi lucru poate fi atins şi fără sexualitate. Aceeaşi linişte absolută poate fi trăită doar rămânând tăcut şi nefăcând nimic. Mintea poate dispărea, timpul se poate evapora, egoul se poate dizolva - şi în acel moment eşti orgasmic.

Orgasmul sexual este doar ceva momentan şi tot ce este momentan va produce frustrare, nefericire, suferință şi tristețe. Dar calitatea de a fi orgasmic poate deveni o continuitate în ființa ta - acesta este parfumul tău. Însă este posibil numai prin meditație, nu doar prin sex.

Foloseşte sexul, banii, corpul, lumea - însă țelul tău real este să ajungi la Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să rămână ținta.

15. STRĂLUCIREA AŞTEPTĂRII

Parfumul lemnului de santal,
Al leandrului şi iasminului,
Nu pot zbura contra vântului

Dar parfumul virtuţii
Călătoreşte chiar şi împotriva vântului,
Până la capătul lumii.

Mai presus decât parfumul lemnului de santal,
Al leandrului, al lotusului albastru şi al iasminului
Este cel al virtuţii!

Mireasma lemnului de santal sau a leandrului
Nu călătoreşte prea departe.
Dar parfumul virtuţii
Se înalţă în ceruri.

Dorinţa nu ajunge niciodată în calea
Oamenilor virtuoşi şi treji.
Strălucirea lor îi menţine liberi.

Cât de frumos creşte lotusul
În murdăria de pe marginea drumului.
Parfumul său pur încântându-ţi inima.

Urmează-l pe cel treaz
Şi printre orbi
Lumina înţelepciunii tale
Va străluci veşnic pur.

Omul nu este o fiinţă, ci o devenire. Omul este un proces, o posibilitate, o potenţialitate. Omul nu este încă actual. El încă nu este un produs final. Omul nu se naşte ca o esenţă, ci ca o existenţă...un spaţiu

infinit în care se pot întâmpla foarte multe, sau nu se poate întâmpla nimic - totul depinde de el.

Omul trebuie să se creeze singur. El nu este un produs finit. Şi omul se poate crea doar singur - nimeni nu o poate face în locul lui. Fiecare trebuie să lucreze singur asupra sa; fiecare se trezeşte singur.

Aceasta este măreţia şi grandoarea şi gloria fiinţei umane: este singura fiinţă de pe planetă care are libertatea de a fi. Toate celelalte fiinţe au un şablon pe care trebuie să îl urmeze. Un papagal nu poate fi decât un papagal; un leu nu poate fi decât un leu - nu se poate pune în discuţie problema ca un leu să devină altceva decât este.

Un om este un semn de întrebare: el poate fi om, sau poate să nu fie om. Un om poate cădea mai jos de regnul animal şi se poate ridica deasupra zeilor. Această stare este iluminarea - realizarea potenţialului tău în totalitatea lui.

Un buddha este dincolo de zei. Acesta este unul din motivele pentru care hinduşii nu l-au putut ierta niciodată pe Gautama Buddha, deoarece el a spus că un buddha se află dincolo de zei. Zeii sunt şi ei adormiţi; desigur, visele lor sunţ mai frumoase şi mai încântătoare. Ei trăiesc în paradis şi viaţă lor este plină de plăceri. Paradisul nu este altceva decât un pur hedonism. Iadul este exact opus. Iadul este durere, raiul este plăcere; iadul este un coşmar, raiul este un vis încântător. Dar visele sunt vise; dulci sau amare, nu are importanţă.

Un buddha este treaz şi nu mai visează. Scripturile budiste spun că în momentul în care Buddha s-a iluminat, zeii din ceruri au descins asupra lui şi au început să îl venereze. Hinduşii nu au putut uita această idee, deoarece pentru ei zeii din ceruri - Indra şi ceilalţi - sunt supremi. Cum pot nişte budişti aroganţi să spună că zeii au coborât din ceruri şi i-au spălat picioarele lui Buddha?

Budismul a ridicat umanitatea pe culmile ei cele mai înalte. Nici o altă religie nu a reuşit acest lucru. Omul a devenit centrul existenţei. După cum spune Buddha, nu Dumnezeu este centrul existenţei, ci omul treaz. Periferia este populată de cei care sunt adormiţi şi orbi; centrul este constituit din cei care au ochi şi văd. Ceea ce Nietzsche a spus după două mii de ani, Buddha realizase deja.

Un mare poet, Chandidas, a fost foarte impresionat de Gautama Buddha - cine nu ar fi impresionat de o asemenea fiinţă? El a spus: *sabar upar manus'satya, tahar upar nahin* - adevărul omului este cel mai mare adevăr, nu există alt adevăr mai măreţ. Însă când Buddha vorbeşte despre om, el se referă la cel iluminat, nu la omul obişnuit -

acesta este încă pe drum, procesul se află în desfăşurare. Omul obişnuit este doar o sămânță.

Sămânța poate avea patru posibilități. Ea poate rămâne veşnic o sămânță, închisă, fără să comunice cu existența, complet moartă, deoarece viața înseamnă comuniune cu existența. Sămânța este moartă, ea încă nu a comunicat cu pământul, cu aerul cu vântul, cu soarele şi stelele.

Este complet singură, încapsulată, înmormântată în propriul ei coşciug.

A doua posibilitate este aceea prin care sămânța îşi face curaj şi se afundă în sol; pentru aceasta are nevoie de foarte mult curaj, deoarece ea va muri ca sămânță şi va începe comuniunea cu existența, va deveni una cu pământul. Este nevoie de mult curaj, pentru că cine ştie? Aceasta poate fi moartea finală, după care nu mai urmează nici o naştere. Cine îi poate garanta că va mai continua să existe? Este un risc şi foarte puțini îndrăznesc să îşi asume acest risc.

A fi un sannyasin este începutul unui joc de noroc. A deveni sannyasin înseamnă a risca tot ce ai cunoscut, a renunța la toate securitățile şi convenientele. Pur şi simplu îți deschizi ferestrele şi aştepți...cine ştie cine poate intra? Poate veni un prieten, sau poate pătrunde un duşman. Nu ai nici o siguranță şi rămâi complet vulnerabil. Asta a învățat Buddha timp de 42 de ani: el a transformat semințele în plante - ființele umane în sannyasini.

Un sannyasin este o plantă delicată şi fragilă. Sămânța nu se află niciodată în pericol - ține minte acest lucru. Ea este perfect protejată. Dar planta se află mereu în pericol. Sămânța este precum o piatră, dură şi impenetrabilă. Planta însă trebuie să treacă printr-o mulțime de primejdii. Acesta este al doilea stadiu: sămânța se dizolvă în sol, omul dispare ca ego şi personalitate.

A treia posibilitate, care este şi mai rară, deoarece nu toate plantele ating înălțimea şi maturitatea la care pot înflori.... Foarte puține ființe umane ating stadiul al doilea şi extrem de puțini oameni reuşesc să treacă în cel de-al treilea - înflorirea. De ce nu pot înflori? Datorită lăcomiei, avariției, suferinței...pentru că ei nu iubesc.

Pentru a deveni o plantă este nevoie de curaj; pentru a deveni o floare este nevoie de iubire. O floare înseamnă deschidere; copacul îşi deschide inima şi îşi emană parfumul, îşi dăruieşte sufletul existenței. Sămânța poate deveni o plantă deşi este dificil să renunțe la armură, dar într-un fel este foarte simplu. Sămânța doar acumulează, adună din ce în ce mai mult pământ în jurul ei. Copacul adună din apă, din aer, de la soare; lăcomia sa nu este tulburată, dimpotrivă, ambiția lui este

împlinită: el devine mai înalt, mai măreț. Şi, la un moment dat, ajunge să aibă atât de mult încât trebuie să dăruiască. Dumnezeu i-a oferit atât de multe, încât copacul nu poate decât să mulțumească - şi singura cale prin care îi poate mulțumi este să împărtăşească existenței din darurile primite. Atunci copacul înfloreşte.

Al patrulea stadiu este acela al miresmei, al parfumului. Floarea este încă materială, dar parfumul ei este imaterial.

Nu îl poți vedea, este ceva invizibil. Nu îl poți decât mirosi. Este nevoie de o înțelegere foarte profundă şi sensibilă pentru a purta un dialog cu mireasma florii. Şi dincolo de parfum nu mai există nimic. Mireasma a dispărut în univers şi a devenit una cu el.

Acestea sunt cele patru stadii ale sămânței şi tot acestea sunt stadiile prin care trece ființa umană. Nu stagna ca sămânță; fă-ți curaj şi renunță la ego, la siguranță, la comodități şi devino vulnerabil. Dar nu te limita la a fi un copac, deoarece un copac fără flori este sărac, este gol. Unui copac fără flori îi lipseşte ceva esențial - el nu are nici o frumusețe. Şi fără iubire nu există frumusețe. Iar un copac nu poate iubi decât prin florile sale. El a luat atât de mult de la soare, de la aer, din apă, din pământ; acum este timpul să dăruiască!

Viața trebuie să atingă un echilibru. După ce ai luat atât de multe, acum este timpul să dăruieşti. Devino precum o floare! Şi doar când devii o floare există posibilitatea să te transformi într-un parfum. Dar ține minte: nu rămâne doar un bulb, pentru că altfel mireasma nu îți va fi răspândită în univers. Şi atâta timp cât nu emani parfum, nu eşti liber, vei trăi în încătuşare.

Această încătuşare este numită de Buddha samsara - lumea. Iar chemarea libertății, eliberarea finală o numeşte nirvana - disoluția absolută. Partea dispare în întreg; picătura de rouă se contopeşte cu oceanul şi devine ocean. În ziua în care dispari şi devii oceanul, când dispari ca entitate individuală, atunci ai atins realizarea ființei tale.

Această ființare este starea de dumnezeire. Această experiență cristalizată este mântuirea, salvarea, moksha, kaivalya, nirvana. Poți folosi orice cuvânt doreşti, deoarece toate înseamnă acelaşi lucru: libertatea absolută a sinelui, fără limitări şi fără hotare.

Parfumul lemnului de santal,
Al leandrului şi iasminului,
Nu pot zbura contra vântului.

Este evident! Parfumul unei flori face parte din lumea materială. El poate călători doar cu ajutorul vântului; nu se poate împotrivi lui. El trebuie să respecte legile materiei. El este materie. Şi datorită faptului că este supus acestor legi, el nu este cu adevărat liber - este liber doar în

sens relativ. Parfumul este mult mai liber decât floarea, floarea este mai liberă decât copacul, iar copacul este mai liber ca sămânța. Însă toate aceste libertăți sunt relative, nu absolute.

Buddha spune: ținta este libertatea absolută, transcenderea tuturor legilor. Doar prin transcenderea lor poți deveni parte din legea finală: *ais dhammo sanantano.* Numai prin transcenderea limitărilor materiei grosiere vei fi capabil să devii infinit precum cerul.

Şi, până când nu ai devenit universal, nu ți-ai atins potențialul. Omul este menit să devină universal, iar el s-a transformat într-o persoană nesemnificativă, a devenit un prizonier închis în propria sa carapace, o celulă fără uşi şi ferestre, o existență urâtă, înconjurată de tot felul de patologii - ego, lăcomie, furie, gelozie, invidie, posesivitate. Aceştia sunt tovarăşii Iui. Ce parfum mai poate experimenta el?

Omul încă nu a cunoscut iubirea fără plăcere. El nu a cunoscut nici o stare în care să nu existe nici un fel de limitări. Omul este supus legilor materiei. El este încă supus forței gravitației şi nu a cunoscut nimic din frumusețea grației. El nu ştie decât să fie atras de pământ - nici măcar nu a ridicat ochii spre cer, ce să mai vorbim despre înălțare.

În existență există două legi universale: una este legea gravitației, legea materiei, grosieră; cealaltă este legea grației, legea divinului, ceea ce Buddha numeşte legea eternă şi inepuizabilă - *ais dhammo sanantano*. Un alt nume al grației este levitația. Dar cuvântul "grație" este mult mai poetic.

Parfumul lemnului de santal, al leandrului şi iasminului nu pot zbura contra vântului. El are anumite limitări: nu poate călători decât prin intermediul vântului. Nu este complet liber. Până când nu exişti în libertate totală, ceva îți va lipsi. Dacă eşti supus legilor materiale, atunci eşti un prizonier. Chiar dacă aceste legi te-au legat cu un lanț foarte mare, totuşi rămâi prizonierul lor.

Aşa stau lucrurile: dacă lanțul este mai lung, uiți complet de închisoare. De exemplu, aşa-numitele națiuni - India, Pakistan, Japonia, Germania - toate sunt doar nişte închisori foarte vaste. Încearcă să ieşi din granițele țării în care locuieşti şi atunci vei vedea că eşti un prizonier, însă închisoarea este atât de mare încât nu îi vezi zidurile; în interiorul ei te poți plimba unde doreşti. Dar încearcă să treci în altă închisoare şi te vei lovi de limitările închisorii tale.

Până când nu vor dispărea toate națiunile din lume, oamenii vor rămâne nişte sclavi; umanitatea nu va fi altceva decât o închisoare planetară. Şi nu are nici o importanță dacă închisoarea este mare sau mică.... Zidurile ei nu sunt fizice, ci foarte subtile - paşapoarte, vize.... Nimeni nu este liber să meargă unde doreşte.

Aproape în toate constituțiile din lume este garantat dreptul la libera circulație, dar acestea sunt doar nişte cuvinte. Nimeni nu este liber. Dacă vrei să vizitezi Rusia îți va fi aproape imposibil; dacă vrei să ajungi în China nu vei putea.

Națiunile au devenit doar nişte închisori imense şi aşa-numiții politicieni şi prim-miniştri sunt gardienii. Cei care vorbesc despre libertate nu sunt altceva decât nişte polițişti.

Ei spun că ne apără pentru binele nostru, dar de fapt ei ne păzesc să nu putem scăpa din ghearele lor.

Un rus era pe moarte, când aude o bătaie în uşă. Bătrânul întreabă: "Cine este?"

O voce foarte gravă îi răspunde: "Moartea."

Bătrânul răsuflă uşurat: "Slavă Domnului! Credeam că este poliția secretă."

Şi în interiorul acestor închisori vaste se află închisori mai mici...celule în celule.... India este o închisoare foarte mare; în interiorul ei există închisori mai mici: hinduismul, islamismul, creştinismul, jainismul. Creştinul trebuie să meargă la biserică; nu are voie să intre în temple; hindusul este obligat să meargă numai la templele hinduse şi nici măcar să nu se gândească la biserici. El a fost învățat şi condiționat că biserica nu este un loc religios; creştinii au fost învățați că numai bisericile sunt locuri religioase - toate celelalte religii sunt false şi te conduc la rătăcire. Şi nu poți fi salvat decât dacă eşti creştin. Iar în interiorul creştinismului există catolicism, protestanți, baptişti; şi în interiorul acestora există secte şi mai mici.

Apoi, există închisorile politice: cineva este comunist, altcineva este capitalist, altcineva socialist...şi aşa mai departe. Iar când nu eşti mulțumit cu partidele politice, creezi tot felul de cluburi şi mişcări.... Setea omului de a fi prizonier este atât de mare încât el pur şi simplu nu poate exista ca ființă umană. Nimeni nu este satisfăcut doar cu ființa sa.

Şi, în loc să ieşim din aceste celule, noi continuăm să le decorăm şi să le facem să devină din ce în ce mai confortabile. Toți trăim sub influența legii gravitației şi nu ne putem împotrivim vântului - viața noastră este foarte grosieră. Buddha spune: fii foarte atent - ce faci cu viața ta? Meditează asupra ta, cum trăieşti?

Dar parfumul virtuții
Călătoreşte chiar şi împotriva vântului,
Până la capătul lumii.

Buddha spune: În interiorul ființei tale există o floare mult mai frumoasă decât toate florile. Frumusețea ei este chiar libertatea ei absolută. Ea se poate împotrivi vântului. Un om cu adevărat virtuos

trăieşte în libertate; el nu urmează nici un fel de scripturi şi nici un fel de porunci. El nu urmează decât propria sa lumină interioară. El trăieşte aşa cum îi dictează inima - este un rebel.

Dar Buddha vorbeşte despre parfumul virtuții reale şi nu despre aşa-zişii "oameni de caracter", de aşa-numiții oameni morali şi sfinți Aceştia nu sunt liberi. De fapt, parfumul santalului este mult mai liber decât aceşti aşa-numiți oameni religioşi.

Ei trăiesc doar urmând nişte legi create de om. Parfumul florilor, cel puțin, urmează legile naturii. Dar aşa-zisele persoane virtuose urmează legile oamenilor - legi create de oameni orbi, stupizi, ignoranți, legi făcute de oameni care nu ştiu ce înseamnă trezirea.

Cine a creat aceste legi? Cine a creat constituțiile? Şi cine este responsabil pentru bunul mers al societății? Nişte orbi care au impresia că văd; doar pentru că au citit şi au acumulat mai multe informații ei cred că au dreptul să comande celorlalți. Şi nu are nici o importanță cât de multe cunoaşte un orb despre lumină - un orb rămâne orb. Observă-i pe aşa-zişii sfinți şi vei fi surprins! - ei trăiesc într-o încătuşare mult mai mare decât oamenii de rând.

Mai demult, un călugăr jainist mi-a trimis un mesaj prin care mă informa că doreşte să mă vadă. El dorea de mulți ani să vină la mine, dar mereu a amânat. Acum, el se afla în oraş împreună cu discipolii săi şi a vrut să vină în comună, dar discipolii nu l-au lăsat. Ce fel de sfânt este cel ai cărui discipoli îi dictează ce să facă? Însă aceasta este o înțelegere mutuală: ei îl ascultă şi îl respectă ca pe un adevărat sfânt, iar pentru aceasta el este de acord să facă anumite compromisuri.

Toți aşa-zişii sfinți şi lideri religioşi sunt sclavii propriilor lor discipoli. Este o lume atât de stupidă şi de ridicolă - întreaga situație este absurdă. La suprafață, sfântul pare a fi factorul de decizie; el le dă oamenilor sfaturi, îndemnuri, porunci. Dar priveşte mai în profunzime şi vei vedea realitatea - sfântul se conformează discipolilor şi credincioşilor lui. Şi ei dețin puterea, deoarece ei te pot venera sau renega. Dacă te conformezi prejudecăților şi ideilor stupide pe care le au aceştia, atunci ei ți se vor închina; altminteri, nu vei mai fi privit ca un sfânt. Ei te pot face sfânt sau păcătos - depinde doar de tine.

I-am trimis jainistului un mesaj în care îi spuneam: '"Este stupid, ridicol! De ce trebuie să îți întrebi discipolii? Cine este conducătorul, tu sau ei?"

El mi-a răspuns: "Da, ai dreptate, dar eu depind de ei. La vârsta mea nu îi pot părăsi, deoarece niciodată nu am lucrat în viața mea. Depind de ei pentru hrană, haine, adăpost."

Înțelegi aranjamentul? Asta este numită spiritualitate şi, de fapt, este doar o afacere!

Un om cu adevărat virtuos este liber şi el este atât de liber încât se poate împotrivi vântului, se poate revolta împotriva societății, a trecutului, a tuturor convențiilor. De fapt, prin însăşi prezența lui, el face aceasta - el îşi afirmă libertatea împotrivindu-se stupidităților şi convențiilor trecutului.

Datorită acestui lucru şi eu sunt condamnat peste tot în această țară şi, acum, încet-încet, voi începe să fiu condamnat şi renegat în întreaga lume. Toți doresc ca eu să mă conformez ideilor generale şi să urmez tot ce este convențional şi ortodox. Atunci vor fi cu toții gata să mă venereze. Şi chiar am primit mesaje de la hinduşi, prin care mi se sugera să mă las în voia vântului şi voi fi considerat un sfânt. Le-am răspuns: "Eu nu sunt interesat să devin un sfânt şi nici să fiu venerat. Eu vreau doar să fiu eu însumi. Şi nu voi face nici un fel compromis, cu nimeni - oricine ar fi el."

Acesta este motivul pentru care toți au început să fie împotriva mea. Pentru faptul că nu mă las purtat de val, ei se simt foarte jigniți. Dar dacă eşti virtuos...şi ce este virtutea? Nu este un caracter cultivat din exterior. Virtutea este parfumul meditației; tocmai de aceea spun că ea nu are nimic de-a face cu moralitatea şi caracterul.

O prostituată din Ierusalim era pusă la zid şi oamenii erau pregătiți să o omoare cu pietre. Iisus ajunge în ultimul moment şi le spune: "Cine este fără de păcat, să ridice piatra şi să arunce." Deodată, din mulțime îşi face apariția o bătrânică, ridicând deasupra capului o piatră foarte mare.

Iisus se uită la bătrână şi spune: "Ştii, mamă, uneori chiar mă superi!"

Omul moral, puritan, care are un caracter cultivat este întotdeauna pregătit...de fapt, singura sa bucurie este doar să condamne, să distrugă, să crucifice, să trimită cât mai mulți oameni în iad. El este gata să sufere, este gata să treacă printr-o mie şi una de austerități, doar pentru a se bucura de sentimentul de superioritate, pentru a putea spune altora: "Toți sunteți nişte păcătoşi, doar eu sunt într-adevăr sfânt."

Un sfânt adevărat are o calitate complet dfferită. El nu este moralist; el ştie să ierte, pentru că şi Dumnezeu l-a iertat atât de mult. El cunoaşte limiteleființelor umane, deoarece şi el a suferit datorită acestora. El poate înțelege şi poate ierta.

Un moralist nu este niciodată înțelegător şi nici iertător; el nu poate ierta, deoarece a trecut prin multe penitențe şi austerități. El şi-a cultivat

caracterul cu atât de multă muncă şi singura lui plăcere este să se considere superior altora. Cum ar putea ierta greşelile cuiva? Dacă va ierta, atunci nu se va putea bucura de călătoria egotică pe care a pornit.

Asceții sunt cei mai egoişti oameni din lume. Persoana virtuoasă nu este ascetică.

Povestea este spusă chiar de Buddha:

În cei şase ani în care a trăit prin păduri a practicat multe austerități - aceasta era calea tradițională de căutare a adevărului.

El şi-a torturat corpul, a postit atât de mult încât rămăsese piele şi os. Era atât de slab încât stomacul i se lipise de şira spinării - între stomac şi spate nu se mai afla nimic. Devenise atât de slăbit încât nu a putut să treacă printr-un râu foarte mic, Niranjana. Chiar am fost acolo să văd acel râu - este aproape un pârâu. Dar Buddha nu l-a putut trece - şi nici nu era anotimpul ploios. În acea zi, Buddha a avut o mare revelație: "Am fost atât de violent cu mine." El avea cinci discipoli, adepți ai ascetismului radical. Buddha devenise un fel de conducător al lor, deoarece el era cel mai înverşunat în torturarea corpului. Însă în acea seară, Buddha a decis: "Este stupid să îmi torturez corpul. Şi cum îmi pot descoperi sufletul dacă îmi chinuiesc trupul? Dacă am ajuns să nu pot trece nici acest râu micuț, Niranjana, cum voi reuşi să traversez vastul ocean al lumii? Corpul are nevoie de hrană, de haine, de îngrijire, de putere şi energie, astfel încât să pot contempla, medita."

El a renunțat la orice austerități şi cei cinci discipoli l-au părăsit imediat. Ei au spus: "Gautama a decăzut din starea lui de sfințenie. Nu mai avem de ce să îl urmăm." Ei au stat lângă el doar pentru că Buddha urma şi accepta stilul lor de tortură - erau doar nişte masochişti. Şi chiar a doua zi, Buddha a devenit iluminat. Renunțând la toate austerităților, eliminând tot ce era inutil şi îi cauza conflicte interioare, el a devenit atât de liniştit şi de tăcut încât a putut vedea clar realitatea. În tăcerea sa, toate tulburările au încetat. Dimineața, soarele răsărea, iar Buddha se înălța şi el în ființa sa. Atunci a devenit un buddha.

Virtutea reală apare din tăcere, din meditație şi relaxare - nu prin efort, luptă sau conflict.

Buddha a plecat imediat în căutarea celor cinci prieteni şi le-a spus: "Nu vă mai torturați inutil. Aceasta nu are nimic de-a face cu sfințenia. Nu are nimic de-a face cu religia." Meditația este prima şi apoi urmează caracterul. Iar dacă meditația încă nu a apărut, atunci caracterul cultivat este doar o ipocrizie. Aşa-zişii oameni care se numesc sfinți nu sunt altceva decât nişte prefăcuți şi nişte ipocriți. Ei spun ceva, dar fac complet altceva. La suprafață arată un lucru, iar în ființa lor simt un cu totul alt lucru.

Preoții, sfinții, imamii sunt mult mai urâți decât oamenii obişnuiți, deoarece ei sunt mai divizați. Ei au reprimat atât de multe încât conştientul şi inconştientul lor s-au rupt complet unul de celălalt. Ei predică un lucru, dar practică cu totul altceva. Puritatea şi sfințenia lor nu sunt decât nişte măşti.

Aceştia nu sunt oameni virtuoşi. Buddha nu vorbeşte despre o astfel de virtute, ci despre virtutea care înfloreşte din meditație. Şi Buddha insistă foarte mult asupra meditației - *dhyana*.

Aceasta este contribuția sa fundamentală adusă lumii. Atitudinea sa fundamentală este să te ajute să te centrezi şi atunci circumferința îți va fi plină de lumină.

Preoții spun că mai întâi trebuie să practici caracterul şi apoi centrul ființei se va transforma. Este un non-sens. Centrul nu poate urma niciodată circumferința - este imposibil. Dar circumferința va urma întotdeauna centrul. Transformă-ți centrul şi nu îți face griji despre periferie. Meditația trebuie să fie prima şi totul va urma de la sine.

Iisus spune: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu şi vi se va da totul."

Ceea ce spune Iisus prin "împărăția lui Dumnezeu", Buddha înțelege "meditație". Cuvintele lui Buddha sunt mult mai ştiințifice decât cele folosite de Iisus; Iisus este mult mai poetic decât Buddha. Iisus vorbeşte în parabole; Buddha foloseşte un limbaj mai logic, mai matematic. El este un om care nu spune ceva care să poată fi răstălmăcit. El nu vrea să folosească poezia, deoarece poezia este vagă şi poate fi interpretată în multe moduri. El vorbeşte ca un matematician, astfel încât fiecare cuvânt al său să aibă o conotație precisă.

...parfumul virtuții călătoreşte chiar şi împotriva vântului, până la capătul lumii.

Mai presus decât parfumul lemnului de santal,

Al leandrului, al lotusului albastru şi al iasminului

Este cel al virtuții!

Parfumul florilor este foarte subtil, dar în comparație cu parfumul virtuții este foarte grosier. Virtutea are un parfum care călătoreşte în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

De exemplu, aici au venit oameni din toate părțile lumii, unii chiar neştiind ce caută aici; dar ceva i-a atras, o forță necunoscută le-a pătruns în inimă şi i-a îndemnat să ajungă lângă mine. Uneori chiar împotriva dorinței lor. Mintea le spunea: "Nu pleca! Nu ai ce să cauți acolo." Dar totuşi au ajuns aici; au simțit parfumul - un parfum invizibil.

Şi foarte mulți vor mai veni la mine. Parfumul îi îmbată şi îi va face să ajungă aici. Oricine se află în căutarea adevărului va ajunge

lângă mine. Este ceva irezistibil. Şi aşa s-a întâmplat în toate timpurile. Mii de oameni au ajuns în preajma lui Buddha, mii de căutători au călătorit spre Mahavira, spre Lao Tzu, spre Zarathustra - pentru nici un motiv anume, deoarece tot ce spuneau ei putea fi citit şi în scripturi.

Ceea ce spun eu poate fi citit de oricine în Bhagavad Gita, in Biblie, în Coran, în Dhammapada, în Upanishade, în Tao Te Ching - dar parfumul nu poate fi simțit în scripturi. Acestea sunt nişte flori uscate.

Ele trebuie să fie readuse la viață de un buddha; altminteri nu pot emana nici un parfum.

Acesta este şi motivul pentru care vorbesc despre Dhammapada, Bhagavad Gita, Biblie - le ajut să respire din nou, le revitalizez. Îmi îndrept parfumul asupra trupului lor. De aceea, un creştin adevărat, un iubitor al lui Hristos, prin cuvintele mele va simți că îi vorbeşte Hristos. Sau, un budist adevărat, prin cuvintele mele îl va auzi chiar pe Buddha vorbindu-i - într-un limbaj al secolului XX.

Mai presus decât parfumul lemnului de santal, al leandrului, al lotusului albastru şi al iasminului este cel al virtuții! Este atât de subtil încât poate călători împotriva vântului, poate depăşi toate legile; se poate ridica în ceruri, în pofida legii gravitației.

Mireasma lemnului de santal sau a leandrului
Nu călătoreşte prea departe.
Dar parfumul virtuții
Se înalță în ceruri.

Parfumul unei flori nu poate călători prea departe. El este finit şi nu poate ființa decât pentru puțin timp. Dar parfumul unui buddha este infinit şi poate călători în toate colțurile universului - el este dincolo de timp şi spațiu. De fapt, el va continua să ființeze chiar şi după dispariția corpului fizic.

Corpul unui buddha poate să nu mai existe în plan fizic, dar parfumul său va fi simțit timp de secole şi chiar milenii de cei care sunt într-adevăr receptivi şi senzitivi. Este posibil să fii un contemporan al lui Buddha chiar acum. Chiar în acest moment este posibilă comuniunea şi comunicarea cu Iisus. Floarea nu mai există, însă parfumul său a devenit parte din univers - copacii l-au absorbit, norii şi vânturile l-au asimilat. Iisus nu mai există în corp fizic, dar Iisus a devenit universal. Dacă ştii cum să bei din universal, dacă ştii cum să intri în contact cu universalul, atunci vei vedea că toți buddha sunt vii şi contemporani.

Acesta este şi efortul meu: să îi aduc în momentul prezent pe Iisus, pe Buddha, pe Zarathustra, pe Lao Tzu. Din moment ce poți fi contemporan al acestor mărețe ființe realizate, ce rost mai are să te

limitezi la a fi contemporan cu lumea obişnuită? Ce sens are să continui să trăieşti în preajma vecinilor închişi în celulele lor, când poți fi un vecin cu Gautama Buddha?

Da, este posibil - prin transcenderea timpului şi spațiului. Iar în meditație poți realiza acest lucru. În meditație nu mai ştii unde eşti, nu niai cunoşti timpul şi nici spațiul - pur şi simplu exişti.

În acest moment, când doar exişti, Buddha este lângă tine; de fapt, eşti înconjurat de toți iluminații din toate timpurile.

Pentru prima oară vei trăi o viață plină de semnificație. Este posibil, deoarece parfumul for este etern, nu poate dispărea.

Şi atunci toate scripturile devin vii pentru tine. Citind Biblia, nu citeşti doar o simplă carte, ci Moise îți va vorbi direct, Iisus va sta chiar în fața ta.

Dorința nu ajunge niciodată în calea
Oamenilor virtuoşi şi treji.
Strălucirea lor îi menține liberi.

Dorința înseamnă lăcomie, nemulțumire, nerecunoştință față de clipa prezentă; de aceea îți îndrepți atenția spre viitor. Ziua de astăzi îți este goală şi simți că nu poți trăi decât cu speranța zilei de mâine. Cine ştie, poate că mâine se va întâmpla ceva şi vei fi fericit. Dar ziua de mâine nu îți poate aduce decât moarte.

Dorințele nu sunt niciodată împlinite. Stă în natura lucrurilor ca ele să nu poate fi realizate. O persoană trează priveşte direct în mintea doritoare şi începe să râdă. Mintea care doreşte este cea mai stupidă minte, deoarece doreşte ceva care nu poate fi realizat. Dorința nu este altceva decât o amăgire. Aşa cum nu poți scoate ulei din nisip, la fel este şi cu dorința - nu poți realiza nimic cu ea.

Dorința te ține ocupat - evident, acesta este unicul ei țel: doar îți promite şi te face să speri la infinit. Dorința este precum un politician care îți spune: "Aşteaptă - după cinci ani totul va fi bine. Doar cinci ani şi lumea va deveni un paradis." Iar politicienii spun acest lucru de mii de ani şi umanitatea este atât de neinteligentă încât continuă să îi creadă pe politicieni. Ea doar îi schimbă pe politicieni între ei; de aceea există întotdeauna două sau mai multe partide politice.

Un partid rămâne la putere patru sau cinci ani; şi în tot acest răstimp promite o mulțime de lucruri. Iar când oamenii au devenit sătui de cuvintele goale ale politicienilor, încep să îşi îndrepte ochii spre celălalt partid şi îl aduc pe acesta la putere. Apoi, după alți cinci ani, până când şi acest partid scade în ochii oamenilor, primul partid începe să îşi recapete credibilitatea şi revine la putere. Memoria oamenilor este atât de slabă încât politicienii îi pot amăgi cum doresc.

Dorința este un politician. O dorință te ține ocupat timp de câțiva ani; apoi, după ce nu ai obținut nimic altceva decât frustrare, îți îndrepți atenția spre altă dorință. Intri pe mâna altui politician. Înainte ai alergat după bani; după ce ai obosit, începi să cauți putere şi faimă.

Dorința este atât de înşelătoare şi amăgitoare încât poate îmbrăca şi forme religioase. Este pregătită să poarte orice mască. Ea te va face să gândeşti că după moarte te vor aştepta tot felul de plăceri şi de bucurii în paradis...vei sta sub un copac al dorințelor şi te vei gândi la tot ce vrei.

Dar ce îți vei putea dori? Dorințele sunt întotdeauna stupide, deoarece ele apar din minte. Ce plăceri vei căuta? Închipuie-ți că ai ajuns în paradis: ce vei face acolo? Vei începe să îți doreşti un palat, o maşină, femei sau bărbați...ce altceva? Aceleaşi lucruri! Şi vei obține aceleaşi frustrări.

Dorința nu ajunge niciodată în calea oamenilor virtuoşi şi treji. Buddha spune: un om cu adevărat virtuos este acela care a devenit perfect conştient de calitatea amăgitoare a dorințelor şi, astfel, dorința nu îi mai pătrunde niciodată în minte. Singura cale prin care poți rămâne fără dorințe este meditația, atenția, conştientizarea. Atenția creează în tine o lumină şi în acea lumină întunericul dorinței nu poate pătrunde.

Strălucirea lor îi menține liberi. Când eşti atent şi conştient în ființa ta apare o luminozitate, o inteligență remarcabilă. Omul obişnuit trăieşte în stupiditate. În momentul în care ai devenit acordat meditației, atunci îți apare o inteligență care nu se mai poate lăsa păcălită de dorință. În acea inteligență, pentru prima dată, vei începe să înțelegi lucrurile aşa cum sunt. În mod normal, înțelegerea omului obişnuit este doar o neînțelegere. Poate crezi că eşti foarte inteligent, dar numai oamenii stupizi gândesc că sunt inteligenți. Inteligența în sine este cpmplet inconştientă de ea însăşi. Ea funcționează perfect, dar fără să creeze un ego, fără să dea naştere unui sentiment de superioritate. Este foarte umilă şi simplă.

Omul obişnuit nu poate înțelege nimic din ce îi apare în viață. El citeşte Biblia şi crede că a înțeles-o. Nici discipolii foarte apropiați ai lui Iisus nu l-au înțeles. Şi repet, Iisus a fost unul dintre cei mai ghinionişti Maeştri din câți au existat - nu doar pentru că a fost crucificat şi a avut numai trei ani în care să îşi dăruiască mesajul, ci pentru că a avut lângă el oameni neinteligenți.

În ziua în care Iisus a fost prins şi toți ştiau că a fost trădat de Iuda, Iisus şi-a întrebat discipolii: "Aveți ceva să mă întrebați? Dacă aveți, atunci întrebați acum, pentru că nu voi mai fi mult timp lângă voi." Şi ştii ce au întrebat ei? Numai tâmpenii şi stupidități - cine va sta în dreapta lui Dumnezeu, cine va fi mai mare în paradis! Iisus cu siguranță

că trebuie să fi plâns de durere. În inima sa a început să se roage, aşa cum a facut-o şi mai târziu pe cruce: "Tată, iartă-i pentru că ei nu ştiu ce să întrebe."

Discipolii săi l-au întrebat: "Maestre, am vrea să aflăm câteva lucruri. În împărăția lui Dumnezeu, despre care ai vorbit atât de mult, este cert că tu vei sta la dreapta Domnului; dar cine va sta în dreapta ta? Dintre noi toți, cine va fi al doilea după tine? Care va fi ierarhia?"

Maestrul lor urma să fie închis şi crucificat, iar ei erau interesați de ierarhia din paradis. Ce stupiditate! Mă mir cum de i-au acceptat poziția lui Iisus! Puteau foarte bine să o pună la îndoială şi pe aceasta! Ei au spus: "Da, suntem de acord că tu vei sta în dreapta lui Dumnezeu, dar cine va fi al doilea după tine? Dar al treilea? Vrem să ştim clar!"

Aceasta este mintea ambițioasă, mintea plină de dorințe - ea nu l-a înțeles deloc pe Iisus. Şi se spune că în momentul în care a auzit aceste întrebări, Iisus a căzut în genunchi şi a început să se roage. Nimeni nu a ştiut la ce s-a rugat, dar eu sunt convins că a spus: "Doamne, iartă-i pe aceşti oameni, pentru că ei nu ştiu nici măcar ce să întrebe." El a plâns când a văzut că până şi cei mai apropiați discipoli ai săi nu au înțeles mai nimic. Întreaga viață el le-a spus să nu dorească, să nu fie ambițioşi. El le-a spus mereu: "Cei care sunt primii în această lume vor fi ultimii în împărăția Tatălui meu, iar cei care vor fi ultimii aici vor fi primii dincolo." Însă ei nu au înțeles nimic din vorbele sale.

Înțelegerea greşită este inevitabilă, deoarece mintea omului obişnuit este surdă. În timp ce vorbeşti, fii atent şi vei vedea că nimeni nu ascultă - toți doar se prefac că ascultă. O mie şi unul de gânduri le trec prin minte; de fapt, ei nici măcar nu sunt prezenți lângă tine. În timp ce se află în Poona, de fapt se află în Beijing. Oamenii sunt foarte ciudați! Şi ei ascultă întotdeauna doar cuvintele, niciodată înțelesul, mesajul acestora - cum ar putea să înțeleagă? Cuvintele pot fi ascultate de minte, esența lor poate fi primită doar de inimă. Nimeni nu ştie să asculte cu inima, iar a asculta prin inimă înseamnă a fi discipol; a asculta prin inimă înseamnă încredere, iubire, dăruire, iar în final empatie. Un discipol devine una cu maestrul - el aude cuvintele maestrului chiar înainte ca acesta să le rostească. El primeşte parfumul invizibil al ființei maestrului.

Invizibilul poate fi prins numai în plasa inimii.

Doar a crede orbeşte în cineva nu îți transformă viața. Aici nu este vorba despre a urma sau a crede orbeşte; este vorba de a-l înțelege pe cel care este treaz, de a trăi deschis în prezența lui, de a fi receptiv - iar prin această înțelegere a inimii, imediat, se produce transformarea.

Când capul înțelege, el va întreba: "Dar cum? Da, aşa este; dar cum pot ajunge la aceasta?" Ține minte această diferență: în minte, cunoaşterea şi acțiunea sunt două lucruri diferite; în inimă, cunoaşterea este acțiune.

Socrate spune: cunoaşterea este virtute - şi nici el nu a fost înțeles. Nici măcar discipolii săi, Platon şi Aristotel, nu l-au înțeles corect. Prin înțelegere, Socrate înțelege virtute, deoarece a înțelege înseamnă a asculta clar.

De exemplu, îți spun: "Uite, aceasta este o uşă şi o poți folosi pentru a ieşi din cameră. Nu mai încerca să ieşi prin zid. Nu te-ai săturat de cât te-ai lovit?" Tu ce vei face? Dacă mă vei fi ascultat clar, atunci vei fi înțeles şi vei trece la acțiune. Însă dacă îmi vei spune: "Da, înțeleg perfect, dar cum pot ieşi prin uşă?" - asta arată că tu ai ascultat doar cu mintea. Numai capul poate întreba "cum?" Mintea pune întotdeauna întrebări care par foarte pertinente la suprafață, dar sunt absolut ridicole. Inima nu întreabă niciodată - ea ascultă şi acționează. Ascultarea şi acțiunea sunt una în inimă; iubirea cunoaşte şi acționează instantaneu. Inima are o inteligență a ei. Mintea este intelectuală, inima este inteligentă.

Cât de frumos creşte lotusul
În murdăria de pe marginea drumului.
Parfumul său pur încântându-ți inima.

Ține minte, ascultă cu inima. Dacă inima este încântată de ceva, atunci poți fi sigur că viața îți este transformată; conştiința îți devine mai clară, inteligența îți este eliberată.

Cât de frumos creşte lotusul în murdăria de pe marginea drumului. Cuvântul folosit de Buddha pentru lotus este *pankaf* este unul dintre cele mai frumoase cuvinte - el înseamnă "ceva care se naşte din murdărie". Lotusul este unul dintre cele mai miraculoase fenomene din existență; tocmai de aceea el a fost ales de orientali ca simbol al transformării spirituale. Buddha este reprezentat stând pe un lotus, Vishnu stă şi el pe un lotus. De ce lotusul? Deoarece el reprezintă o transformare, o metamorfoză. Noroiul este murdar, însă din el apare frumusețea lotusului.

Buddha spune: viața obişnuită este doar un noroi murdar - dar în ea este ascunsă posibilitatea apariției lotusului. Murdăria poate fi transformată. Sexul poate fi transformat în samadhi. Furia poate deveni compasiune. Ura poate deveni iubire. Tot ce arată negativ şi urât poate fi transformat. Mintea poate fi golită şi transformată şi atunci ea devine o muzică celestă.

Urmează-l pe cel treaz

Şi printre orbi
Lumina înţelepciunii tale
Va străluci veşnic pur.

Dar singura posibilitate prin care poţi ieşi din această mizerie este apropierea de o fiinţă trează. În prezent eşti complet adormit; doar cineva care este treaz te poate trezi, te poate ajuta să scapi din acest somn.

Gurdjieff obişnuia să spună: "Dacă te afli în închisoare, doar cineva din afara închisorii te poate ajuta, poate aranja să evadezi; altminteri îţi va fi imposibil să scapi." Iar oamenii sunt atât de hipnotizaţi încât au ajuns să creadă că închisoarea în care trăiesc este căminul lor. Ei nici nu o mai consideră închisoare. Astfel, întreaga lor viaţă nu fac altceva decât să îşi decoreze celulele şi să le compare cu altele care sunt mai urâte şi mai întunecate. Toţi trăiesc în închisoare.

Doar cineva care este liber, care a fost cândva închis, dar care acum este liber, te poate ajuta să scapi din celula în care trăieşti. El te poate ajuta să devii conştient de realitate, te poate dehipnotiza, decondiţiona. El are libertate de mişcare şi poate ajunge la tine printr-o mie şi una de posibilităţi.

Dar singura speranţă este să ajungi în contact cu o astfel de fiinţă. Cel care este eliberat este numit *satguru* - Maestru. Dacă se întâmplă să găseşti un Maestru, atunci nu pierde această ocazie - dăruieşte-te lui, îmbibă-te cu prezenţa lui, permite-i parfumului lui să îţi pătrundă în inimă şi nu va fi departe ziua când te vei trezi şi tu, vei deveni un buddha.

Continuă să îţi aminteşti: până când nu devii un buddha, viaţa îţi este o pierdere de timp. Doar când eşti un buddha viaţa va avea o graţie aparte, o frumuseţe, o inteligenţă, o semnificaţie şi o binecuvântare extraordinară.

16. ASTA ESTE !

1. Preaiubite Maestre, întotdeauna ai spus că majoritatea lucrurilor şi stărilor sunt două extreme ale unui singur fenomen. Asta înseamnă că ura este polul opus al iubirii. Atunci înseamnă că poți să urăşti la fel de uşor cum iubeşti? Iubirea este minunată. Ura este atât de urâtă, dar totuşi apare şi ea.

Zareen, iubirea este starea naturală a conştiinței. Nu este nici uşoară şi nici dificilă. Aceste cuvinte nu i se pot aplica. Iubirea nu este un efort; de aceea, nu poate fi uşoară sau dificilă. Este precum respirația!

Iubirea este chiar ființa ta...dar această iubire a devenit aproape imposibilă. Societatea nu îi permite să se manifeste. Societatea te condiționează atât de mult încât nu mai poți face altceva decât să urăşti. Atunci ura este uşoară şi iubirea este nu doar dificilă, ci imposibilă. Omul a devenit distorsionat. Însă nu putea fi transformat într-un sclav decât prin această distorsionare şi tulburare a ființei. Politicienii şi preoții au conspirat împotriva omului timp de milenii. Ei au transformat umanitatea în nişte sclavi. Ei au distrus cea mai mică posibilitate de rebeliune - iar iubirea este rebeliune, deoarece iubirea nu ascultă decât ceea ce îi spune inima.

Iubirea este periculoasă deoarece ea te transformă într-o ființă individuală, iar biserica şi statul nu permit apariția oamenilor individuali. Ei nu vor să vadă ființe umane - doresc să controleze nişte turme de oi. Ei vor ca oamenii să arate ca nişte ființe umane, dar ale căror suflete au fost atât de distruse încât sunt aproape ireparabile.

Şi singura modalitate prin care poți distruge un om este să îi anihilezi spontaneitatea iubirii. Când oamenii vor iubi, națiunile nu vor mai exista; națiunile există doar prin ură. Indienii îi urăsc pe pakistanezi, pakistanezii îi urăsc pe indieni - aceste două țări nu pot exista decât prin

ură. În iubire, granițele se vor dizolva şi cine se va mai considera creştin şi cine evreu sau hindus? Când apare iubirea, religiile vor lua sfârşit.

Când va ființa iubirea, atunci cine se va mai duce la templu? Pentru ce? Omul se află în căutarea lui Dumnezeu pentru că îi lipseşte iubirea. Dumnezeu nu este altceva decât un substituent pentru iubirea care lipseşte. Datorită faptului că nu eşti beatific, nu eşti liniştit şi extatic, acesta este motivul pentru care îl cauți pe Dumnezeu - altminteri, de ce să te oboseşti să o faci?

Dacă viața îți este un dans, atunci deja îl cunoşti pe Dumnezeu, inima plină de iubire este Dumnezeu. Nu este nevoie de nici o căutare, nu este nevoie de nici o rugăciune şi de nici un fel de preoți şi temple.

Preoții şi politicienii sunt duşmanii umanității. Ei se află în strânsă legătură, deoarece preoții vor să domine sufletul oamenilor, iar politicienii corpul lor. Iar secretul este acelaşi: distruge iubirea. Atunci un om va deveni o existență lipsită de orice substanță. Atunci vei putea face orice doreşti cu ființele umane, deoarece nimeni nu se va împotrivi, nimeni nu va avea curaj să spună ceva.

Iubirea dă curaj şi îndepărtează orice temere - iar opresorii se bazează tocmai pe temeri şi frică. Ei creează în om o mie şi una de temeri. La suprafață toți îşi păstrează o anumită fațadă, dar adânc în interior există straturi-straturi de temeri.

Un om plin de temeri nu poate decât să urască - ura este rezultatul natural al fricii. Un om fricos va fi plin de furie şi va fi împotriva vieții. Pentru el, moartea pare a fi o stare de relaxare. Omul fricos este sinucigaş şi neagă viața. Pentru el, viața este ceva periculos, deoarece a trăi înseamnă a iubi - cum ai putea trăi altfel? Aşa cum trupul are nevoie să respire pentru a trăi, sufletul are nevoie de iubire. Şi iubirea oamenilor este complet otrăvită.

Pentru a putea otrăvi energia iubirii, ei au creat o divizare în om. Au creat în interiorul ființei umane un adevărat război civil. Iar în acest conflict îți vei disipa întreaga energie; de aceea viața îți este lipsită de vitalitate şi de bucurie. Ea nu abundă în energie, a devenit complet insipidă, neinteligentă, inertă.

Iubirea ascute inteligența, frica o amorțeşte, o îndobitoceşte. Cine doreşte ca omul să fie inteligent? Cu siguranță, nu cei care dețin puterea. Cum ar putea să dorească aşa ceva? Ei vor ca oamenii să rămână stupizi şi mediocri, pentru că altminteri vor înțelege strategia şi jocul de dominare al politicienilor şi preoților. În ceea ce priveşte munca, ei aşteaptă eficiență din partea supuşilor, dar nu inteligență; acesta este şi motivul pentru care umanitatea trăieşte la minimul potențialului ei.

Oamenii de ştiinţă spun că omul obişnuit îşi foloseşte doar 5 % din potențialul inteligenței sale. Dacă un om de rând foloseşte doar atât, atunci cât folosesc persoanele foarte talentate, geniile? Ce poți spune despre un Einstein, un Mozart, un Beethoven? Sercetătorii susțin că nici ei nu folosesc decât 10 % din capacitatea creierului - sau, cel mult 15 %.

Imaginează-ți o lume în care fiecare îşi foloseşte integral potențialul pe care îl are...atunci zeii ar fi invidioşi pe această planetă.

Atunci Pământul va fi un paradis râvnit de toate ființele celeste. Dar acum este un iad.

Zareen, tu spui că trebuie să fie mai uşor să iubeşti decât să urăşti. Când un om este lăsat liber, fără să îi fie băgate pe gât tot felul de otrăvuri, atunci nu ar avea nici o problemă. El va iubi, va trăi în iubire. Este ca şi cum un râu: nu poate curge decât în jos; sau, cum aburul nu se poate ridica decât în sus - păsările cântă, plantele înfloresc, soarele străluceşte. Totul va fi natural şi spontan!

Dar omul nu este lăsat în pace. Imediat ce se naşte un copil, opresorii sunt pregătiți să sară asupra lui pentru a-i distruge energiile şi a-i distrage atenția, astfel încât să nu devină niciodată conştient de faptul că duce o viață falsă, că trăieşte exact aşa cum nu a fost menit şi că: acesta nu este sufletul lui real. Asta este motivul pentru care milioane de oameni suferă - deoarece ei simt în adâncul ființei lor că au fost derutați şi deviați, simt că ceva nu este în regulă....

Iubirea este foarte facilă dacă unui copil i se permite să crească liber, dacă este ajutat să se maturizeze în mod natural - pe calea legii, *dhamma*. Când un copil este ajutat să trăiască în armonie cu natura şi cu el însuşi, când este sprijinit şi îndemnat să fie el însuşi, o lumină pentru el însuşi, atunci iubirea este foarte simplă. Pur şi simplu va fi iubitor!

Ura va fi aproape imposibilă, deoarece înainte de a putea urî pe cineva, mai întâi trebuie să îți fie creată o otravă în ființă. Nu poți dărui ceva cuiva decât dacă deții ceva. Poți urî doar când eşti plin de ură. Iar a fi plin de ură înseamnă a trăi în iad. Şi nu poți fi plin de ură decât dacă te răneşti singur. Înainte de a răni pe altcineva, mai întâi trebuie să te răneşti pe tine. Este foarte limpede: înainte de a putea urî, trebuie să treci prin suferință şi durere. Iar celălalt poate că nu îți va accepta deloc ura, o poate respinge. Acesta poate fi un buddha - el doar va râde. Te va ierta, dar nu va reacționa. Şi nu vei putea să îl răneşti dacă nu reacționează. În fața lui te vei simți complet neputincios.

Deci, nu este neapărat aşa, că celălalt va fi rănit. Dar un lucru este sigur: dacă urăşti pe cineva, mai întâi trebuie să îți răneşti sufletul, trebuie să fii atât de plin de otravă încât să o poți arunca asupra altora.

Ura este complet ne-naturală. Iubirea este o stare de sănătate; ura este o boală. Boala apare doar când pierzi calea naturală, când nu mai eşti în armonie cu existența, cu ființa ta interioară - atunci eşti bolnav, psihologic şi spiritual. Ura este doar un simbol al bolii, iar iubirea este semnul sănătății, al sfințeniei şi unității.

Zareen, iubirea ar trebui să fie unul dintre cele mai naturale lucruri, dar nu este. Dimpotrivă, a devenit unul dintre cele mai dificile lucruri - aproape imposibil.

Ura apare foarte uşor, deoarece omul a fost pregătit, antrenat pentru ură. De exemplu, a fi hindus înseamnă a fi plin de ură față de musulmani, creştini, evrei; a fi creştin înseamnă a fi plin de ură față de celelalte religii. A fi naționalist înseamnă a fi plin de ură față de alte națiuni.

Omul nu cunoaşte decât o fațetă a iubirii: ura față de alții. Îți arăți iubirea față de țara ta când urăşti celelalte țări şi arăți că îți iubeşti biserica doar în momentul în care urăşti celelalte biserici. Omul trăieşte în haos!

Aceste aşa-zise religii continuă să vorbească despre iubire şi tot ce fac în lume este să creeze din ce în ce mai multă ură. Creştinii vorbesc despre iubire, dar au creat sute de războaie şi cruciade în numele lui Dumnezeu. Musulmanii au dat naştere la războaiele sfinte, jihad. Hinduşii vorbesc despre iubire, însă priveşte în scripturile lor - sunt pline de ură față de celelalte religii. Citeşte-i cartea lui Dayanand, Satyarth Prakash, şi în fiecare pagină, în fiecare propoziție vei găsi numai ură. Iar astfel de cărți sunt considerate spirituale.

Şi acceptăm cu toții acest nonsens! Îl acceptăm fără nici o crâcnire, deoarece am fost condiționați să acceptăm astfel de lucruri, am fost învățați că aşa stau lucrurile. Dar astfel nu facem altceva decât să ne negăm natura interioară.

O călugăriță se confesa maicii starețe. Femeia plângea şi suspina: "Am comis un păcat - de neiertat. Aseară a intrat în camera mea un bărbat. Eu eram complet singură. Mi-a pus un pistol la tâmplă şi nu am avut ce face. Mi-a spus că dacă nu fac dragoste cu el, mă omoară. Acum sunt pierdută! Viața îmi este distrusă!"

Maica stareță a spus: "Nu fi atât de tulburată - compasiunea lui Dumnezeu este infinită. Şi se spune în scripturi că omul poate face orice pentru a-şi asigura supraviețuirea - cu excepția scuipării pe Biblie. Nu te îngrijora - şi tu ai fost forțată să îți asiguri supraviețuirea. Eşti iertată!"

Dar călugărița plângea în continuare: "Nu, sunt pierdută! Nu am cum să fiu iertată!"

Maica stareță o întreabă: "De ce?"

Călugărița se ridică şi îi spune: "Pentru că mi-a şi plăcut!"

Îți poți nega natura, dar nu o poți distruge. Ea va continua să trăiască ascunsă în adâncul ființei tale. Şi aceasta este singura speranța pe care o mai are omul.

Iubirea a fost otrăvită, însă nu distrusă. Iar otrava poate fi eliminată din organism. Poți vomita tot ce societatea te-a forțat să înghiți. Poți renunța la toate condiționările şi la toate crezurile - şi poți fi liber. Societatea nu are cum să te mențină un sclav dacă te decizi să fii liber.

Şi această decizie înseamnă a deveni sannyasin.

Zareen, acum este momentul - devino sannyasin. Este timpul să renunți la toate şabloanele vechi şi să începi o nouă viață, o viață naturală lipsită de prejudecăți, o viață a celebrării, nu a renunțării.

În mod normal, dacă priveşti la ființele umane, pentru ele iubirea este imposibilă - doar ura pare a facea parte din viața lor. Dar aici eu creez un spațiu complet diferit: aici singura posibilitate este iubirea. Ura va deveni din ce în ce mai imposibilă. Ura este polul opus al iubirii - în sensul că boala este polul opus al sănătății. Dar nu ai de ce să alegi boala.

Boala are anumite avantaje pe care sănătatea nu le poate avea; nu deveni ataşat de aceste avantaje. Ura are şi ea anumite avantaje față de iubire. Trebuie să fii foarte atent. O persoană bolnavă atrage simpatia tuturor; nimeni nu îi poate face rău, toți vor fi foarte atenți cu ea. Un om bolnav se va afla în atenția tuturor - a familiei, a prietenilor, a vecinilor. El devine important. Dacă devine prea ataşat de acest sentiment al egoului nu va mai dori niciodată să devină sănătos. Se va agăța de boală şi va investi mult în ea, deoarece aceasta îi asigură mulțumirea egoului.

Fiecare om este învățat acest lucru. Când un copil se îmbolnăveşte, întreaga familie îi stă la picioare. Este ceva complet neştiințific. Când copilul este bolnav, bineînțeles, corpul său trebuie îngrijit cât se poate de bine, dar fără să i se acorde prea multă atenție egoului său. Este periculos, deoarece copilul va asocia boala cu atenția acordată...îi va plăcea ca toți să fie grijulii cu el, să îi ofere cadouri, să îi facă toate plăcerile.... Va deveni ataşat de starea de a fi bolnav şi dacă se întâmplă acest lucru, atunci îi va fi imposibil să fie sănătos. Nici un medicament nu îl poate ajuta.

Egoul se simte bine când urăşte. El nu poate exista decât în ură, deoarece aşa se simte superior, simte că are o anumită identitate. În iubire, egoul dispare şi nu te mai simți deloc separat - iubirea te ajută să te dizolvi în ceilalți. Este o contopire şi o uniune.

Dacă eşti prea ataşat de ego, atunci ura devine foarte uşoară şi iubirea devine dificilă. Fii foarte atent: ura este umbra egoului. Pentru a

iubi ai nevoie să sacrifici egoul. Doar acela care este capabil să devină un nimeni poate iubi.

Zareen, dacă eşti atent vei vedea că iubirea este foarte uşoară, iar ura este imposibilă. Şi în ziua în care iubirea a devenit naturală, atunci ai ajuns acasă. Nu mai ai unde să te îndrepți - Dumnezeu este în tine.

A fi absolut natural este tot ce este necesar pentru a-1 descoperi pe Dumnezeu.

2. Preaiubite Maestre, ce este?

Prabhati, în existență sunt doar două tipuri de lucruri: unul care poate fi explicat şi altul care poate fi doar experimentat. Lucrurile care pot fi explicate sunt banale, nu au nici o valoare intrinsecă. Cele care au cu adevărat valoare sunt lucrurile care nu pot fi explicate.

De exemplu, sexul poate fi explicat, iubirea nu poate fi explicată. De aceea, sexul a devenit o comoditate - un lucru care poate fi cumpărat şi vândut. Iubirea nu este o comoditate. Sexul poate fi explicat, pentru că el face parte din fiziologie. Iubirea nu poate fi explicată - ea este parte din misterul tău interior.

Până când sexul nu este elevat şi nu devine iubire, nu va avea nimic sacru în el. Când sexul a devenit iubire, atunci pătrunde într-o altă dimensiune - aceea a miraculosului şi misteriozității. Acum el este sacru şi religios.

Şi există o dimensiune superioară iubirii - eu o numesc rugăciune -care este absolut inexplicabilă, indefinibilă. Nu se poate spune nimic despre ea.

Când un discipol l-a întrebat pe Iisus ce este rugăciunea, Iisus a căzut în genunchi şi a început să se roage. Ce altceva poți face? Rugăciunea nu poate fi explicată, dar poate fi arătată. Ce poți spune despre viață sau despre moarte? Tot ce vei încerca va fi greşit - acestea sunt nişte experiențe.

Ce poți spune despre frumusețe? Absolut nimic. Nu o poți decât arăta. Nu poți afirma decât: "Asta este!" Însă unii îți vor cere să o defineşti exact.

Rabindranath Tagore, unul dintre cei mai mari poeți ai acestei țări, câteva luni pe an obişnuia să trăiască într-o casă construită pe o barcă.

Într-o noapte cu lună plină, Tagore stătea în cămăruța lui şi citea la lumânare o carte despre estetică - ce este frumusețea? Era o noapte liniştită, luna se reflecta în lac, suprafața lui parcă era de argint...! Tăcerea era arareori întreruptă de cântecul unui cuc, de zborul unei păsări, de salturile făcute de peşti la suprafața apei - şi aceste sunete adânceau şi mai mult tăcerea.

Rabindranath, obosit şi extenuat, la miezul nopţii, a stins lumânarea...şi a rămas şocat. Imediat ce a suflat în lumânare, razele Lunii i-au pătruns pe fereastră. Acea mică flacără a lumânării ţinea razele Lunii afară. Brusc, el a auzit cântecul cucului şi a devenit conştient de acea tăcere magnifică, de profunzimea liniştii. Un peşte a sărit din apă..câţiva nori pluteau pe cer...el a fost pur şi simplu transportat în altă lume.

Rabindranath a scris în jurnalul său: "Am fost un prost! Am căutat în zeci de cărţi ce este frumuseţea, iar aceasta era chiar lângă uşa mea, chiar îmi bătea la uşă! Citeam la flacăra unei lumânări şi chiar această micuţă flacără mă împiedica să văd realitatea! Lumina Lunii...cântecul păsărilor...tăcerea.... Se pare că egoul meu îl ţine pe Dumnezeu la distanţă - acest micuţ ego poate respinge totul, chiar şi pe Dumnezeu. Şi Dumnezeu mă aştepta afară! Tot ce trebuia să fac era să închid cărţile, să sting lumânarea egoului şi să ies afară - şi să văd!"

Prabhati, mă întrebi: "Ce este?"

Acum! Ce este? Chiar în acest moment eşti înconjurat de acest este. Este în tine şi în afara ta, deopotrivă. Cântecul păsărilor..tăcerea...şi tu mă întrebi ce este?

Nu este o întrebare la care se poate răspunde. Şi este o întrebare foarte periculoasă, deoarece poţi găsi pe cineva care să îţi răspundă la ea şi tu să te agăţi de acel răspuns. Cineva îţi poate spune: "Dumnezeu este" - iar tu te agăţi imediat de aceste cuvinte. Apoi, îţi apare întrebarea: "Dar ce este Dumnezeu" - şi tot aşa la infinit.

Un bărbat care îi făcuse lui Dumnezeu o favoare a primit promisiunea că i se va răspunde la o întrebare. Dar Dumnezeu l-a avertizat că unele lucruri nu pot fi explicate, doar trăite. În timp ce bărbatul se gândea la o întrebare cosmică, Dumnezeu i-a atras din nou atenţia asupra diferenţei dintre explicaţii şi experienţe.

Bărbatul, nemaiputând să se abţină, a întrebat: "Ce este după moarte?" Şi Dumnezeu l-a trimis să vadă!

Ce putea face altceva? Pentru a şti cu exactitate ce se petrece după moarte trebuie să mori. Fii foarte atent! Poţi primi explicaţii despre lucruri care aparţin acestei lumi. Pentru asta apelează la cercetători, la oameni de ştiinţă; acesta este domeniul lor de activitate. Nu îi întreba pe mistici lucruri care pot fi explicate; ei nu sunt interesaţi de acestea. Ei sunt preocupaţi de lucrurile care pot fi experimentate.

Şi nu îmi pune nici o întrebare care nu poate fi explicată. Trăieşte lângă mine, simte-mi prezenţa, rămâi deschis şi vulnerabil. Noi ne aflăm

aici pentru a experimenta ceva. Toate explicațiile acordate misterelor vieții nu fac altceva decât să îndepărteze de noi aceste mistere.

Rădăcina cuvântului "explicație" este "a aplatiza" - iar a aplatiza înseamnă a distruge. Dacă cineva ar fi putut răspunde la întrebări de genul: "Ce este Dumnezeu? Ce este iubirea? Ce este rugăciunea? Ce este?" - el ar fi nivelat foarte frumos această existență magnifică, ar fi transformat-o în nişte cuvinte searbede.

Nici un cuvânt nu o poate descrie.

Ființează şi cunoaşte! Rămâi tăcut şi cunoaşte! Te afli aici nu pentru a acumula cât mai multe cuvinte, ci eşti aici pentru a-ți aprofunda tăcerea. Foloseşte-te de cuvintele mele ca de nişte indicii care te conduc spre o existență lipsită de cuvinte.

Asta este! Ce mai vrei să afli? Simte această clipă...în totalitatea ei şi va descinde asupra ta o minunată binecuvântare şi o beatitudine extraordinară; o grație, un extaz foarte tăcut va începe să apară în tine şi te vei simți îmbătat de existentă.

Îmbată-te cu existența - aceasta este singura cale prin care o poți cunoaşte.

3. Care este opinia ta în legătură cu scientologia?

Aida, este fantastică...adică o stupiditate fantastică! Fii foarte atentă la astfel de lucruri stupide. Biserica scientologică şi-a ales acest nume datorită faptului că ştiința are credibilitate în lume, aşa că orice stupiditate poate pretinde a fi ştiințifică. Şi oamenii sunt foarte impresionați de asemenea cuvinte: "scientologie". Oamenii sunt precum nişte copii care se lasă vrăjiți de strălucirea unei noi jucării.... Omul este atât de inconştient încât poate cădea victimă la orice! Tot ce trebuie să faci este să faci reclamă la idee şi imediat vei găsi o mulțime de persoane care să te urmeze - iar în acest secol mass-media este foarte eficientă în a face reclamă şi a propaga anumite lucruri.

Scientologia nu este altceva decât o hipnoză. Religia reală este o dehipnotizare. Omul este deja foarte hipnotizat; acum el are nevoie să fie dehipnotizat, nu îndoctrinat, mai mult. Scientologia este o ideologie. Vorbeşte în termeni ştiințifici, iar ştiința este superstiția omului modern.

Toți devin imediat impresionați dacă le vorbeşti ştiințific. Şi există proşti care încearcă să dovedească ştiințific existența lui Dumnezeu şi care încearcă să măsoare stările de meditație - ca şi cum meditația poate fi măsurată. Tot ce poți măsura este mintea; non-mintea nu are cum să fie măsurată. Toate undele alfa, beta şi teta nu sunt de nici un ajutor. Ele

aparţin minţii; ele se derulează în minte. Iar meditaţia începe atunci când mintea dispare.

Mintea este măsurabilă, deoarece ea este un instrument. Non-mintea este incomensurabilă. Aşa că toată această stupiditate...oamenii sunt foarte impresionabili. Adepţii scientologiei stau în faţa unor aparate strălucitoare, cu multe butoane şi ecrane - au ataşate de cap fire, căşti prin care încearcă să descopere tăcerea interioară.

Este imposibil! Tot ce înregistrează este activitatea minţii.

Meditaţia nu are nimic de-a face cu mintea; ea nu poate fi înregistrată sau măsurată. Meditaţia nu se produce prin unde cerebrale sau prin gânduri. Meditaţia este complet subiectivă şi nu poate fi redusă la un obiect. Însă datorită faptului că mintea occidentală este foarte obiectivă şi este antrenată să fie ştiinţifică, au apărut tot felul de proşti care păcălesc şi derutează oamenii.

Scientologia este o pseudoreligie. Religia adevărată nu are nevoie de nimic. Şi scientologia nu face decât să distrugă minţile oamenilor.

Omul modern se află într-o situaţie specială: vechile religii îşi pierd puterea şi credibilitatea pe care au avut-o, iar noua religie încă nu a apărut - este un gol. Şi omul nu poate trăi fără religie, este imposibil. Aşadar, dacă adevărul încă nu este accesibil, atunci minciuna şi falsul încep să îl înlocuiască. Scientologia este o religie falsă şi mai există multe ca ea.

Religia reală înseamnă a deveni complet tăcut, decondiţionat, dehipnotizat. Religiozitatea se află dincolo de minte, dincolo de ideologii, scripturi şi doctrine şi cunoaştere. A fi religios înseamnă a pătrunde în interioritatea ta şi a funcţiona de acolo într-o stare de inocenţă. Iar când funcţionezi prin inocenţă, acţiunile îţi vor avea o frumuseţe aparte. Asta este virtutea - *ais dhammo sanantano.*

4. Preaiubite Maestre, nu poate psihanaliza să rezolve problemele omului? Este religia cu adevărat necesară?

Neelima, psihanaliza este un lucru foarte superficial - de ajutor, dar superficial. Doar analizează la suprafaţă unduirile minţii. Desigur este mult mai bună decât scientologia, pentru că cel puţin analizează realitatea actuală. Psihanaliza este interesată de mintea pe care o ai în acest moment. Ea încearcă să îţi pătrundă în inconştient şi să te elibereze de ceea ce este reprimat acolo. Te poate ajuta, însă nu îţi poate rezolva toate problemele, deoarece este foarte limitată. Tocmai de aceea Freud nu a fost mulţumit de munca lui; el nu a reuşit să pătrundă decât într-o

parte a minții. Adler a reuşit să pătrundă într-o altă parte a minții - şi nici el nu a fost satisfăcut. Jung a atins o cu totul altă parte a minții - şi nici el nu a fost mulțumit, deoarece părțile rămân nişte părți, iar problema aparține întregului.

Assagioli a ajuns puțin mai departe decât aceştia trei. El a renunțat la psihanaliză şi şi-a denumit munca "psihosinteza". Este puțin mai bine - el sintetizează.

Freud este un fanatic; pretinde că doar ce spune el este adevărat. Şi oricine este împotriva lui este împotriva adevărului. Fanaticul nu permite niciodată vieții să existe în bogăția şi varietatea ei.

În aceeaşi situație se află şi Adler. Ei, de fapt, au fost discipoli ai lui Freud, deşi în cele din urmă i-au respins ideile. Dar nu i-au respins niciodată fanatismul - pe acesta l-au adoptat şi ei.

Jung s-a revoltat şi el împotriva lui Freud, dar în rebeliunea sa, adânc undeva în ființa sa, el a rămas aceeaşi persoană - pretindea că numai el cunoaşte adevărul.

Assagioli este mai bun, deoarece el spune că tot ce susțin ceilalți trei este parțial - este nevoie de o sinteză care să combine cunoaşterea pe care o deține fiecare. Însă Assagioli a comis o greşeală fundamentală. Poți diseca trupul unui om şi poți cunoaşte din ce este constituit; dar acolo nu vei putea găsi niciodată sufletul său - nu aceasta este modalitatea prin care poate fi descoperit sufletul. Vei putea vedea o mie şi unul de organe, mâinile, picioarele, rinichii, inima...însă nu şi sufletul. Şi, natural, vei ajunge la concluzia că sufletul nu există.

Freud, Adler şi Jung au folosit disecția psihologică. Assagioli a spus: "Nu este corect. Nu disecția şi analiza sunt calea - eu voi încerca sinteza." Aşa că el a alăturat toate aceste părți, le-a alipit, le-a cusut şi a creat un corp nou - dar un corp inert, mort, deoarece este lipsit de suflet. Odată ce sufletul a plecat, doar alăturând şi lipind părțile unui corp nu mai poți readuce sufletul în acel corp. Assagioli a creat un cadavru mai bun decât cele create de Freud, Adler şi Jung, deoarece aceştia trei au fost la fel ca proverbialii orbi care s-au dus să vadă un elefant, după care fiecare susținea: "Doar eu cunosc cum arată elefantul." Cel care îi atinsese un picior spunea că elefantul este precum un stâlp gros...şi aşa mai departe. Freud, Adler şi Jung sunt nişte orbi care au pipăit doar o parte a elefantului. Iar elefantul vieții este cu adevărat enorm, imens.

Assagioli a adunat opiniile celor trei orbi şi a spus: "Acum este bine. Am făcut o sinteză între ele şi aceasta este corectă." Nu aşa poate fi

descoperit adevărul. Doar sintetizând părerile unor orbi nu ajungi la elefantul adevărat. Pentru a-l putea vedea, ai nevoie de ochi.

Psihanaliza este oarbă, la fel şi psihosinteza - puţin mai bună, dar tot oarbă. Ele nu pot rezolva problemele omului, deoarece problema fundamentală a oamenilor nu este psihologică, ci spirituală, existenţială. Omul nu este doar corp; dacă ar fi fost aşa, atunci fiziologii i-ar fi rezolvat toate problemele. Şi omul nu este doar psihicul; altminteri, psihologii ar fi reuşit să îl vindece.

Omul este ceva mai mult: o unitate organică - corp, minte, suflet...acestea trei şi încă ceva misterios: al patrulea. Misticii indieni l-au denumit *turiya* - al patrulea. Ei nu i-au dat nici un nume, deoarece nici un nume nu i se potriveşte.

Corp, minte, suflet - acestea trei pot fi desemnate prin cuvinte.

Corpul este accesibil pentru observaţia obiectivă. Mintea este accesibilă şi observării subiective şi celei obiective: o poţi observa din exterior, după modul în care se comportă; o poţi observa din interior, după ideile pe care le are, după gânduri, imaginaţii, amintiri, sentimente şi aşa mai departe. Sufletul este accesibil numai observării subiective. Iar dincolo există *turiya*, care le susţine şi le conţine pe celelalte trei. Acest al patrulea a fost denumit Dumnezeu, nirvana, iluminare.

Problema omului este complexă. Dacă el ar fi fost doar trup, atunci lucrurile ar fi fost simple şi ştiinţa ar fi rezolvat totul. Dacă ar fi fost doar minte, psihologia ar fi fost îndeajuns. Dar omul este un fenomen extraordinar. Şi până când nu ajungi la *turiya*, nu îţi vei cunoaşte fiinţa în totalitate. Şi fără să te cunoşti în totalitate, problemele nu îţi vor fi rezolvate.

Psihanaliza poate oferi doar o atitudine filosofică, nu o transformare existenţială.

În ultima zi a conferinţei psihiatrilor, unul din doctori vede că o foarte tânără doctoriţă psihiatru era mângâiată pe mâini de bărbatul care stătea lângă ea.

Doctorul se apropie de fată şi o întreabă galant: “Te supără cumva cel de lângă tine?”

Fata îi răspunde: “De ce să mă supere? Este problema lui.”

Psihanaliza, psihiatria, psihologia îţi pot oferi o atitudine filosofică faţă de viaţă. Ele îţi pot oferi calitatea de a rămâne distant faţă de problemele vieţii, dar fără să le rezolve. Iar un psihiatru care nu şi-a rezolvat propriile sale probleme, cum i-ar putea ajuta pe alţii?

Sigmund Freud a fost un om ca oricare altul, el nu a fost un buddha. De fapt, el a avut chiar mai multe probleme decât un om obişnuit. El se temea atât de mult de moarte încât nu permitea nimănui să rostească acest cuvânt în faţa lui, pentru că o dată sau de două ori chiar a leşinat auzindu-1. Doar cuvântul "moarte" era îndeajuns pentru a-1 face să leşine!

Freud a făcut puţină lumină în domeniul sexului. El a distrus un tabu care a dăinuit timp de secole. El l-a adus la lumină. În acest sens, Freud a fost un pionier - şi trebuie respectat pentru aceasta.

Dar pentru ei, moartea era un subiect tabu; nici măcar nu putea auzi acest cuvânt, între moarte şi sex există o legătură subtilă.

Aceasta este observaţia mea: în lume au existat doar două tipuri de societăţi - cele care se tem de moarte şi cele care se tem de sex. Încă nu am reuşit să creăm o societate în care nici sexul şi nici moartea să nu fie subiecte tabu.

Sannyasinii mei trebuie să facă acest lucru.

De exemplu, în India, sexul este tabu, dar nu şi moartea. Toţi profesorii şi învăţătorii religioşi vorbesc despre moarte atât de mult încât îi fac pe oameni să se teamă de acest fenomen natural. Ei creează în mintea oamenilor atât de multă frică încât aceştia încep să devină religioşi. Toate scripturile indiene vorbesc şi descriu moartea în mii de feluri. Sexul, în schimb, este tabu. Sexul este viaţă, iar dacă alegi moartea nu mai poţi alege sexul - ori una, ori alta.

Freud a făcut un mare serviciu umanităţii; el a scos sexul din ungherele întunecate ale societăţii şi, astfel, instantaneu moartea a devenit subiectul tabu. Priveşte în Occident şi vei vedea că totul se desfăşoară în jurul sexualităţii, iar despre moarte nu discută nimeni. Moartea şi sexul sunt doi poli opuşi, două faţete ale aceleiaşi monezi - şi omul trebuie să le înţeleagă pe ambele.

Iar omul total, omul întreg este definiţia pe care o dau omului sfânt. El va putea discuta despre sex, îl va putea observa, analiza, diseca - şi acelaşi lucru îl va putea face şi cu moartea. ...Deoarece fiinţa umană nu este nici sex şi nici moarte: tu eşti observatorul lor. Această observare te va conduce către *turiya.* Şi doar atunci îţi vor putea dispărea toate problemele, însă înainte de asta, problemele vor continua să existe.

O femeie foarte frumoasă intră în cabinetul unui psihanalist, iar acesta îi spune direct: "Dezbracă-te complet."

"Dar, eu...."

Doctorul insistă: "Ţi-am spus ceva, dă-ţi hainele jos."

“Dar, doctore, am venit pentru că am o problemă şi m-am gândit....”

“Nu mai gândi. Dă-ți hainele jos şi nu mă face să îmi pierd timpul” - îi spune psihanalistul şi mai insistent.

Femeia, foarte surprinsă, se dezbracă complet. Imediat, doctorul sare pe ea şi o trânteşte pe canapea.

După o jumătate de oră, închizându-se la pantaloni, o priveşte pe femeie, care încă nu înțelegea ce se întâmplă şi îi spune calm: “Acum, că mi-am rezolvat problema, să vedem dacă o putem rezolva şi pe a ta!”

Doar un buddha te poate ajuta cu adevărat - cineva care nu are nici o problemă.

Religia nu poate dispărea; ea nu este ceva artificial şi accidental: este o necesitate absolută, o cerință intrinsecă.

Neelima, mă întrebi: “Nu poate psihanaliza să rezolve problemele omului?” Nu. Ea te poate ajuta să le înțelegi mai bine, astfel încât să îți poți controla câtuşi de puțin viața. Psihanaliza te poate ajuta să devii puțin mai normal; îți poate reduce excitația şi nebunia interioară - dar doar atât. Îți poate coborî temperatura, însă nu te va scăpa de febră. Este o consolare.

Poate că ai auzit despre cazul acelui bărbat care obişnuia să fumeze trei țigări deodată - asta era obsesia lui. Omul se simțea foarte jenat, deoarece toți se uitau la el şi îl arătau cu degetul. Însă nu avea ce face, dacă nu fuma trei țigări deodată nu se simțea satisfăcut.

A încercat să scape de această obsesie, dar nu a reuşit. Într-o zi, cineva i-a sugerat să meargă la un psihanalist.

După un an, după zeci de şedințe şi mii de dolari cheltuiți, un prieten l-a întrebat: “Te-a ajutat psihanaliza?”

El a răspuns: “Bineînțeles!”

Prietenul a rămas surprins să îl vadă cum îşi scoate trei țigări şi le aprinde pe toate. Aşa că îl întreabă: “Cum te-a ajutat? Văd că ai acelaşi obicei straniu.”

Bărbatul i-a răspuns: “Da, însă acum nu mă mai simt jenat! Psihanalistul m-a ajutat să nu îmi mai fie ruşine de ceea ce fac. Este un act normal. Dacă aşa simt eu, ce să fac? Trebuie să fumez trei țigări deodată. Şi psihanalistul mi-a spus că a mai avut un caz similar, dar bărbatul acela fuma doar două țigări deodată. Doctorul meu mi-a spus că nu am de ce să mă simt vinovat şi nu este nimic rău în a fuma trei țigări simultan! În plus, sunt singurul din lume care face acest lucru! Mă simt superior şi deosebit.”

Psihanaliza nu îți poate oferi decât consolare. Ea te poate ajuta să raționezi, să îți accepți faptele, obiceiurile şi să nu te mai simți ruşinat de ele - dar nu rezolvă nimic. Nu are cum. Problemele nu sunt niciodată rezolvate dacă rămâi în acelaşi plan al existenței. Acesta este un lucru fundamental şi trebuie înțeles foarte bine.

Când vrei să rezolvi ceva trebuie să te ridici deasupra. În momentul în care atingi un plan superior, problemele inferioare dispar pur şi simplu. Acesta este şi țelul religiei: să te ajute să te ridici din ce în ce mai sus. În clipa în care ai atins *turiya*, toate problemele vor dispărea.

Şi nu te gândi că atunci vei găsi soluții la ele, nu, absolut deloc - religia nu este interesată de răspunsuri şi soluții. Nici o soluție nu poate rezolva o problemă; ea îți va răspunde la o întrebare, dar va crea alte zece întrebări. Soluția în sine poate chiar să devină o problemă. Poți deveni atât de ataşat, atât de dependent de soluție....

Şi acest lucru se întâmplă în fiecare zi. Priveşte-ți viața: te simți bolnav, iei un medicament şi îți revii - astfel devii dependent de acel medicament, devii precum un drogat. Iar fiecare medicament produce efecte secundare; vei începe să te gândeşti la ele şi vei căuta alte medicamente prin care să le elimini...şi aşa mai departe.

Nici o soluție nu poate fi o soluție. Religia este o atitudine complet diferită. Ea nu îți oferă nici un fel de soluții, ci doar te ajută să îți ridici nivelul conştiinței. Ea te înalță deasupra problemelor şi îți oferă o privire ca de vultur. Stai pe un vârf de munte şi priveşte în vale...la problemele oamenilor, la modul cum se agită şi caută mereu câte ceva...şi vei vedea că toate problemele lor nu au nici un fel de semnificație pentru tine. Toate problemele îşi vor fi pierdut orice relevanță.

5. Mă aflu aici de nouă luni şi acum pun prima mea întrebare.

Într-una din lecturi ai spus: "Sexul este obositor...." Pentru mine, sexul este o minunată explozie de muzică, dans, culoare, lumină; este o înflorire a fiecărei celule a corpului. Este ca şi cum aş ieşi din pielea mea şi m-aş topi în brațele lui Dumnezeu, pierzându-mă complet, ieşind total din minte şi din timp - fiind Dumnezeu. Dar cuvintele sunt prea sărace. Aceste experiențe m-au condus la tine. Eu nu am nici cea mai mică licărire despre "stupiditatea sexului". Sexul este sursa relaxării mele profunde şi a abundenței de energie, este o beatitudine totală - ceva complet opus oboselii.

Bărbații găsesc sexul mai obositor decât femeile? Dacă da, va trebui să merg atât de departe încât să renunț la el? Sau?

Te rog, comentează.

Apurna, experienţa ta este perfect validă, însă foarte limitată. Viaţa este mult mai mult. Ea începe în sex, dar nu se termină în el. Eu sunt perfect fericit să văd că te bucuri de sex - bucură-te cât timp durează. Şi cu cât te bucuri mai mult de el, cu atât mai repede te vei plictisi de el.

Însă nu trebuie să îţi faci griji despre ce am spus. Atunci i-am răspuns altcuiva, care era într-adevăr obosit de sex. El a trecut prin toate bucuriile prin care treci şi tu; el s-a jucat deja cu aceleaşi jucării. Şi toate acestea nu sunt decât nişte jucării - nişte ursuleţi de pluş.

Îţi poţi numi ursuleţul "Dumnezeu", nu este nimic în neregulă cu asta.... Un copil se simte foarte relaxat când îşi ia cu el peste tot ursuleţul şi nu îl scapă deloc din mâini, chiar şi atunci când doarme; iar dacă părinţii vor încerca să i-l ia din mâini, copilul va deveni foarte tensionat şi agitat! Chiar dacă ursuleţul îi este foarte urât şi murdar...el îl va căra peste tot. Părinţii lui se vor simţi ruşinaţi, deoarece pleacă cu toţii în vacanţă şi copilul lor încă mai cară după el ursuleţul de pluş - murdar, rupt, mirositor...dar copilul nu poate trăi fără ursuleţ. Ursuleţul este viaţa lui! Dar, poate că într-o zi va obosi şi îl va arunca într-un colţ, după care va uita complet de el.

Este foarte dificil ca la o întrebare să ofer un răspuns general, deoarece fiecare întrebare este relevantă pentru cel care o pune, iar răspunsul îi este menit tot lui. Experienţa lui este diferită de a altora.

Într-o altă zi am spus că homosexualitatea este o perversiune. Imediat, am primit câteva scrisori de nemulţumire - pentru că avem şi aici câţiva homosexuali. Ei mi-au reproşat foarte supăraţi: "Ce vrei să spui? Noi am venit aici crezând că ne vei accepta; am crezut că tu nu respingi şi nu condamni nimic" Eu nu am condamnat pe nimeni. Dar întrebarea şi răspunsul erau pentru o persoană anume, nu pentru toţi homosexualii.

Pentru un homosexual, homosexualitatea este religia sa - el nu crede în heterosexualitate. El crede că heterosexualii sunt nişte perverşi; sau nişte oameni demodaţi, nişte oameni în curs de dispariţie...nu sunt contemporanii săi.

Pentru un heterosexual, homosexualul pare a fi un animal, o fiinţă perversă aflată mai jos decât animalele. Şi exact acelaşi lucru gândeşte homosexualul despre heterosexual; el chiar se crede superior heterosexualilor, deoarece homosexualitatea este invenţia omului. Animalele nu sunt homosexuale - cel puţin nu cele sălbatice. În grădinile

zoologice, uneori, ele sunt afectate de fiinţele umane şi învaţă de la acestea. Dar în sălbăticie, animalele nu cunosc decât heterosexualitatea.

Homosexualitatea este descoperirea omului. Este un fenomen definitoriu. Aşa cum Aristotel a spus că omul este o fiinţă raţională, homosexualul se defineşte ca fiinţă homosexuală - şi numai omul are capacitatea de a se ridica la astfel de înălţimi. Heterosexualitatea este ceva banal: câinii o fac şi...nu este nimic special! Nici măcar nu te poţi lăuda cu ea.

Două cămile se apropiau încet una de alta; călăreţii erau îmbrăcaţi identic: fiecare purta pantaloni până la genunchi, cămăşi închise până la gât şi pălării largi împotriva soarelui arzător din deşert. Când ajung unul în dreptul celuilalt, călăreţii încep să discute - într-un accent britanic exagerat:

"Britanic?"

"Desigur."

"De la Ambasadă?"

"Fotografii de artă."

"Oxford?"

"Cambridge."

"Homosexual?"

"Cu siguranţă, nu!"

"Păcat!"

Şi cele două cămile se despart şi îşi continuă fiecare drumul prin deşert.

Eu trebuie să vorbesc multor tipuri de oameni - şi aici mai sunt şi cămile. Aşa că dacă nu este întrebarea ta, nu are de ce să te intereseze răspunsul meu, uită complet de el. Acesta îi este adresat altcuiva, care probabil este mult mai matur decât tine....

17. LINGURA ESTE CEA CARE GUSTĂ SUPA?

Lungă este noaptea pentru cel care veghează,
Lung este drumul pentru călătorul obosit;
Şi cât de lungă este peregrinarea prin trupuri
Pentru prostul care pierde calea.

Când călătorul nu poate găsi
Un Maestru sau un prieten care să îl însoţească.
Mai bine să meargă singur
Decât să fie însoţit de un tovarăş prost.

Prostul îşi face singur probleme
Şi gândeşte: "Aceştia sunt copiii mei, averile mele! "
Dar cum ar putea avea averi şi copii
Acela care nu este nici măcar propriul lui stăpân?

Prostul care ştie că este prost
Prin aceasta este mai înţelept.
Prostul care se gândeşte că este înţelept
Este cu adevărat un prost.

Oare lingura este cea care gustă supa?
Un nerod poate sta întreaga viaţă
În compania unui maestru
Şi tot va pierde calea.

Limba este cea care gustă supa.
Dacă eşti treaz în prezenţa unui înţelept,
Chiar şi într-o singură clipă poţi vedea calea.

Nerodul este propriul lui duşman.
Iar răul pricinuit îl va face să regrete amarnic!

De ce să faci ceva ce vei regreta?
De ce să îţi provoci singur suferinţă?
Fă numai ceea ce nu vei regreta
Şi umple-te de bucurie.

Omul este un pod între cunoscut şi necunoscut. A te mulţumi cu ceea ce cunoşti înseamnă a stagna. A porni în căutarea necunoscutului reprezintă începutul înţelepciunii. A deveni una cu necunoscutul înseamnă a te trezi, devii un buddha.

Ţine minte: omul nu este încă o fiinţă - încă se mai află în căutare; încă nu a ajuns acasă. Cel care crede că a ajuns la final îşi opreşte căutarea şi devine o energie statică - iar asta înseamnă moarte.

Viaţa este un flux, un râu care se îndreaptă spre ocean. Dacă devii o mlaştină, atunci nu te vei putea îndrepta nicăieri. Atunci nu eşti cu adevărat viu. Prostul nu trăieşte, doar pretinde că trăieşte. El nu cunoaşte, nu iubeşte, doar pretinde că iubeşte.

Un înţelept iubeşte, caută, este întotdeauna pregătit să pornească în necunoscut. Înţeleptul este aventuros. Prostul se teme.

Când Buddha foloseşte cuvântul "prost" aminteşte-ţi toate aceste semnificaţii date cuvântului. Pentru el, prostul este acela care trăieşte în minte şi nu cunoaşte nimic despre non-minte; acela care trăieşte în informaţii, în cunoaştere şi care duce o viaţă artificială.

Prin "prost", Buddha înţelege acel om care cunoaşte scripturile, dar nu a gustat deloc din adevăr. El poate fi un scolastic, un erudit. Ei trebuie să fie eruditi, deoarece numai aşa îşi pot ascunde stupiditatea. Proştii sunt oameni foarte învăţaţi; trebuie să fie, pentru că numai prin cuvinte, teorii, filosofii se pot amăgi că deţin cunoaştere reală.

Un orb poate acumula o mulţime de informaţii despre lumină, dar aceasta nu este o cunoaştere reală. El poate vorbi şi scrie zeci de tratate despre lumină, poate fabrica teorii, idei, doctrine, însă totuşi va rămâne orb şi nu va cunoaşte ce este lumina adevărată. Şi informaţiile pe care le acumulează nu îi amăgesc doar pe alţii, ci şi pe el. În acest fel va ajunge să creadă că într-adevăr cunoaşte.

Când Buddha foloseşte cuvântul "prost" el nu se referă doar la omul ignorant, deoarece când un ignorant este conştient de faptul că este ignorant, atunci el nu este un prost. Şi, în general, este mult mai probabil ca un ignorant să fie conştient de starea în care se află decât aşa-zişii oameni învăţaţi. Egourile lor nu le permit să vadă - a vedea este împotriva interesului egoului. Ei şi-au devotat întreaga viaţă cunoaşterii; iar acum, le este foarte dificil să recunoască faptul că tot ce cunosc este inutil, lipsit de sens.

Persoana ignorantă îşi poate aminti că este ignorantă - ea nu are nimic de pierdut; dar omul învăţat nu va putea recunoaşte acest lucru. Persoana ignorantă este inocentă; ea ştie că nu cunoaşte şi, datorită acestui lucru, ea a pornit pe calea înţelepciunii.

Deoarece ştie că nu cunoaşte, poate căuta, iar căutarea sa va fi pură, inocentă, lipsită de prejudecăţi. El va căuta fără să se considere a fi creştin, hindus, musulman. Va fi doar un căutător deschis. Iar căutarea sa nu va pomi din răspunsuri artificiale, ci din propria lui inimă. Căutarea lui nu va fi un produs al cunoaşterii acumulate, ci va fi o căutare existenţială. Pentru el, căutarea este o chestiune de viaţă şi de moarte. El ştie că nu cunoaşte - tocmai de aceea porneşte în căutare. El nu este un prost, ci doar un om ignorant. Prostul crede că el cunoaşte, fără să cunoască absolut nimic.

Socrate a încercat să facă şi el acelaşi lucru în Atena: a dorit să le arate profesorilor şi învăţătorilor că toată cunoaşterea lor este falsă. Şi Atena era plină de scolastici şi erudiţi. În acele vremuri, Atena era considerată capitala cunoaşterii, aşa cum privim noi Oxford-ul şi Cambridge-ul.

Socrate a vrut să îi pună cu picioarele pe pământ pe toţi acei învăţaţi, a dorit să îi ajute să devină conştienţi de prostia şi prefăcătoria lor, punându-le întrebări foarte simple - într-un fel, foarte simple, dar extrem de dificil de răspuns pentru cei a căror cunoaştere nu a răsărit din inimă.

Atenienii au devenit foarte furioşi pe Socrate şi l-au otrăvit. El a fost unul dintre cei mai măreţi oameni de pe această planetă; şi a făcut ceva ce foarte puţini au avut curajul să facă. Metoda sa de căutare este aceea de a-i dezvălui lumii pe proşti. Iar a expune lumii un prost este foarte periculos, deoarece el va căuta să se răzbune. Astfel, Socrate a fost otrăvit, Iisus a fost crucificat, Buddha a fost condamnat.

Exact în ziua în care Buddha a murit, budismul a fost eliminat din India. Scolasticii, erudiţii, învăţaţii, brahminii - toţi s-au simţit ofensaţi de mesajul lui Buddha. Dar nici unul dintre ei nu a avut curajul să îl înfrunte direct; au aşteptat şi l-au atacat pe la spate: au lovit direct în

urmaşii lui. Când lumina dispare, pentru o perioadă bufniţele caută să îşi recâştige teritoriul. Şi, de atunci, proştii încât sunt la conducere!

Lumea a suferit foarte mult. Omul ar fi putut deveni gloria şi splendoarea acestei planete, însă datorită acestor proşti...şi pentru că sunt puternici, pot face mult rău, ei pot să îi distrugă omului orice posibilitate de evoluţie. Omul se învârte în cerc şi proştii care îl conduc nu doresc ca el să devină vreodată înţelept, deoarece atunci ei ar dispărea definitiv. Puterea lor - politică, religioasă, financiară, socială - pur şi simplu se va dizolva.

Efortul meu este acela de a renaşte căutarea socratiană, de a-i ajuta pe oameni să îşi pună întrebări fundamentale.

În noua comunitate vom avea şapte cercuri concentrice de căutători. În primul, cel mai periferic, se vor afla cei care vin aici doar din curiozitate, cei ale căror prejudecăţi sunt foarte bine înrădăcinate în minte - de exemplu, jurnaliştii.

Ei vor fi lăsaţi să vadă doar ceea ce este superficial în comunitate - nu esenţa, asta pentru că ei nu pot vedea decât ceea ce este periferic. Ochii lor nu îi ajută să vadă decât ornamentele, podoabele.

Chiar ieri am primit articolul unui jurnalist care a stat aici timp de cinci zile. Scria "timp de cinci zile" - ca şi cum ar fi stat aici cinci vieţi! El crede că a înţeles ce înseamnă meditaţia, doar privindu-i pe cei care meditează! Dar ce poţi vedea la cineva care meditează? Desigur, el le-a văzut mişcările, gesturile, manifestarea exterioară, însă nu a putut vedea meditaţia! Poţi privi postura fizică a celui care meditează, dar nu şi interiorul lui.

Pentru a înţelege meditaţia trebuie să meditezi, să devii un participant, nu unul care doreşte să observe meditaţia. În meditaţie nu mai există decât observatorul; el nu are cum să observe meditaţia, pentru că el este ea.

Sărmanul jurnalist scria că în ashram se petrec multe lucruri cu sannyasinii - după un contact energetic profund cu mine, ei nici măcar nu se mai puteau duce singuri la locurile lor, trebuiau căraţi de alţii. Şi apoi, jurnalistul menţionează: "Dar cu mine nu s-a întâmplat aşa ceva." Asta era o dovadă clară că întregul fenomen este ori o hipnoză în masă, ori o prefăcătorie - pentru a-1 impresiona pe măreţul jurnalist!

Dar sunt lucruri care se produc doar în momentul în care eşti complet deschis, vulnerabil, lipsit de prejudecăţi. Sunt lucruri care apar numai în clipa în care îţi înlături mintea.

Jurnalistul mai scria: “Oamenii care intrau în sala de meditaţie îşi lăsau mintea acolo unde se descălţau - dar eu nu am putut face aşa ceva. Dacă aş fi facut-o, atunci cu siguranţă m-ar fi prins şi pe mine hipnoza.” El crede că mintea este ceva valoros - cum ar putea să renunţe la ea? El se simte foarte deştept pentru că nu şi-a părăsit mintea la intrare.

Mintea este bariera, nu podul. În noua comunitate, primul cerc concentric va fi constituit din aceia care vin aici doar pentru a-şi potoli curiozitatea, din acele persoane care sunt pline de prejudecăţi şi idei preconcepute. Pe scurt, din proşti.

Al doilea cerc va fi pentru aceia care sunt căutători - care vin aici fără nici un fel de prejudecăţi şi care nu mai sunt creştini, hinduşi, musulmani. Ei au depăşit bariera minţii şi au devenit conştienţi de faptul că aici se petrece ceva extrem de important - fără să înţeleagă exact ce anume, totuşi vor simţi că ceva se întâmplă. Poate nu vor avea curajul să participe; poate căutarea lor este mai mult intelectuală decât existenţială, însă vor deveni conştienţi - desigur, într-un mod foarte vag şi confuz, dar totuşi conştienţi.

Al treilea cerc aparţine celor care se află într-o profundă simpatie cu comuna şi care sunt pregătiţi să danseze şi să cânte şi să participe în comunitate; care nu vor fi doar căutători, ci care vor fi gata să se transforme. Ei vor deveni conştienţi de tărâmuri mai profunde.

Al patrulea aparţine empatiei. A simpatiza cu ceva sau cineva înseamnă a fi prietenos, a nu fi antagonic. Empatia nu este doar prietenie; prin empatie simţi că eşti una cu comuna, cu oamenii de aici, cu tot ce se petrece aici. Prin empatie te contopeşti cu întregul.

Al cincilea cerc va fi constituit din sannyasini, din iniţiaţi - aceia care sunt gata să se dăruiască total comunei, să se implice cu toată fiinţa lor. Sannyasini care sunt pregătiţi să rişte; care simt în inima lor o iubire nebună, un impuls extraordinar pentru comunitate.

Penultimul cerc va aparţine acelora a căror călătorie se apropie de final - adepţii. Ei nu mai sunt sannyasini, ci au devenit *siddha*-şi. Căminul nu este departe; mai au doar câţiva paşi de făcut. Într-un fel, ei deja sunt acasă.

Iar ultimul cerc, al şaptelea, va fi constitui din *arhat* şi *bodhisattva*. Un *arhat* este un sannyasin care a ajuns la final, dar care nu este interesat să îi ajute şi pe alţii. Budismul le oferă un nume special acestor sannyasini: *arhata* - călătorul solitar care ajunge acasă şi apoi dispare în goliciune. Un *bodhisattva* este un arhat care are şi o imensa compasiune.

El rămâne în acest plan şi îi cheamă, îi strigă să ajungă la el pe cei care încă mai bâjbâie prin întuneric. El este un adevărat servitor al umanității.

Există două tipuri de căutători. Cel căruia îi place să călătorească singur şi care se simte stânjenit de prezența altora. Acest tip de om devine un *arhat*. După ce a ajuns acasă, el a terminat cu totul şi nu mai priveşte în urmă.

Al doilea tip este *bodhisattva*: cel care se simte confortabil doar când este în prezența altora. El este mult mai înclinat spre iubire. Un arhat este înclinat mai mult spre meditație. Calea unui arhat este meditația pură; calea unui bodhisattva este iubirea pură.

Iubirea pură conține în ea meditație şi meditația conține iubire - însă meditația pură păstrează iubirea doar ca pe un parfum; nu este forța centrală. Şi la fel este în cazul iubirii.

Acest al şaptelea cerc va fi conştient de toate celelalte şase; superiorul va fi întotdeauna conştient de inferior. Primul cerc nu va fi conştient de existența celui de-al şaptelea cerc. El va vedea doar hotelurile, piscinele, atelierele de creație; va privi grădinile, pomii...şi tot ce se petrece la suprafață. Va vedea mii de sannyasini şi va ridica din umeri: "Ce se întâmplă aici?" Va fi puțin şocat, deoarece nu va înțelege cum se pot aduna atât de mulți oameni într-un singur loc: "Sunt toți hipnotizați!" Va găsi tot felul de explicații şi va fi mulțumit că a cunoscut comuna, dar nu va fi deloc conştient de planurile superioare. Aceasta este una din legile fundamentale ale vieții - *ais dhammo sanantano* - doar superiorul poate cunoaşte inferiorul, deoarece el a trecut prin acesta.

Când te afli pe un pisc însorit vei putea vedea tot ce se petrece în vale. Oamenii de acolo nu vor fi conştienți de prezența ta; nu este posibil. Ei au propriile lor ocupații şi griji. Ei sunt preocupați de întunericul în care coexistă.

Prostul poate veni la un Maestru, dar el va rămâne aşa cum a venit, deoarece va privi doar exteriorul. Nu va fi capabil să vadă esențialul; el va asculta doar cuvintele - şi le va interpreta conform ideilor sale. După care va pleca perfect mulțumit, crezând că a înțeles totul.

Există şi proşti care nu vin aici - ei nu simt nevoia. Aceştia se bazează pe opiniile şi părerile altora. Pentru ei asta este de ajuns. Un singur prost poate convinge mii de proşti, deoarece ei vorbesc acelaşi limbaj, au aceleaşi prejudecăți şi concepte...nu este nici o problemă! Un singur prost a văzut şi toți ceilalți sunt convinşi de raportul său. Un prost scrie ceva într-un ziar şi, dimineața, mii de proşti citesc articolul şi cred că ştiu care este adevărul.

Acum sutrele:

Lungă este noaptea pentru cel care veghează.
Lung este drumul pentru călătorul obosit;
Şi cât de lungă este peregrinarea prin trupuri
Pentru prostul care pierde calea.

Pentru cel care veghează, noaptea este foarte lungă - de ce? El nu se poate relaxa, trebuie să fie mereu treaz. Este o luptă: el trebuie să se împotrivească naturii, deoarece noaptea este menită pentru relaxare şi somn.

El este un om stupid, pentru că încearcă să înoate împotriva curentului; de aceea, suferința sa va fi foarte lungă. Şi el singur o multiplică şi o intensifică, deoarece nu se poate relaxa.

Primul indiciu al unei minți stupide este acela că ea nu se poate relaxa, este în permanență tensionată, agitată, temătoare.

Lungă este noaptea pentru cel care veghează.... Pentru cel care se odihneşte, care doarme profund şi se relaxează, noaptea nu este aşa de lungă. Totul curge foarte rapid! Într-o clipă era treaz, apoi adoarme...şi în clipa următoare este iarăşi treaz. Nici măcar nu poate crede că noaptea a trecut atât de repede. Dacă te odihneşti bine...şi cu cât te odihneşti mai mult, cu atât noaptea se va scurge mai rapid. Iar când te relaxezi total, atunci timpul dispare. Acesta este un lucru esențial.

Timpul este un fenomen psihologic. Eu nu vorbesc despre timpul cronologic. Când eşti relaxat, fericit, liniştit, timpul se scurge extrem de rapid. Când suferi şi eşti trist, timpul trece foarte greu; pare că nu se mai sfârşeşte.

De exemplu, dacă stai la patul unui muribund, noaptea ți se va părea extraordinar de lungă...pare că dimineața nu va mai veni. Însă petrece o noapte împreună cu iubita sau cu iubitul tău şi nu îți va veni să crezi: timpul va zbura de parcă nici nu ar fi fost - asta pentru că ai fost fericit, te-ai relaxat, te-ai bucurat, nu te-ai împotrivit naturii tale, nu ai luptat cu ea. Iubirea înseamnă dăruire, relaxare.

Albert Einstein a fost întrebat de multe ori: "Ce este teoria relativității?" Este o teorie destul de complicată şi nu poate fi foarte uşor explicată celor care nu cunosc nimic despre matematicile superioare. De fapt, se spune că doar 12 persoane din întreaga lume au putut să înțeleagă teoria relativității. Cum să o poți explica unui novice?

Aşa că Einstein a găsit o explicație foarte frumoasă: "Aşează-te pe o sobă înfierbântată şi o singură secundă ți se va părea că este o eternitate-totul pare a nu se mai sfârşi. Apoi, plimbă-te cu iubita printr-o grădină, stați pe malul unui râu şi vei vedea că orele vor deveni clipe."

Totul depinde doar de tine, de starea psihologică în care te afli. Timpul nu este un fenomen fizic, material; este psihologic. De aceea, în meditația profundă, timpul dispare complet. Şi asta nu este ceva nou, misticii au cunoscut dintotdeauna acest lucru. Toți misticii din toate religiile au spus că timpul încetează în clipa în care apare meditația.

Iisus a fost întrebat: "Vorbeşti foarte mult despre împărăția lui Dumnezeu - dar ne poți spune ceva special despre ea? Ce este acolo absolut special?"

Răspunsul său a fost: "Acolo timpul nu mai există."

Da, în împărăția lui Dumnezeu timpul nu poate exista, deoarece timpul există doar proporțional cu durerea, suferința şi anxietatea prin care treci. Timpul este un fenomen al minții: dacă nu există minte, nu există timp. Şi această relativitate o cunoaşte fiecare om.

Vivek mi-a spus de multe ori că nu îi vine să creadă cât de repede zboară timpul în acest ashram; nici nu a simțit când au trecut şapte ani de când se află aici. Aceşti şapte ani par a fi şapte zile.

Şi totuşi ne aflăm în lume! Odată ce am plecat din micuțul nostru univers plin de griji şi de probleme, odată ce am renunțat la toate podurile, timpul va începe să dispară. Efortul meu este să îi ajut pe căutători să guste din această eternitate. Iar odată ce au gustat-o, atunci se vor putea întoarce în lume însă acel gust nu le va dispărea niciodată. Cel mai important lucru este să îl guste măcar o singură dată şi brusc se vor vedea transportați în altă lume.

Această lume este constituită din spațiu şi timp. Aşa o defineşte Einstein: spațio-temporală. El spune că timpul nu este altceva decât a patra dimensiune a spațiului. Dar în meditație şi timpul şi spațiul dispar. Nu vei mai şti unde te afli. Tu eşti, cu siguranță, mai mult decât ai existat vreodată; exişti, dar fără să fii definit de timp şi constrâns de spațiu. O existență pură. Şi odată ce ai gustat din ea, toată stupiditatea şi neînțelegerea vor dispărea.

Prostul trăieşte în timp, înțeleptul trăieşte în non-timp.

Prostul trăieşte în minte, înțeleptul ființează în non-minte.

Lung este drumul pentru călătorul obosit.... Priveşte la chipul oamenilor - cât de obosiți şi de frustrați arată. Sufletele lor sunt extenuate, ființele lor au devenit plictiseala întruchipată. În viața lor nu există nici un fel de bucurie, nici un fel de dans; în inimile lor nu se aude nici un cântec, nu există nici un fel de mulțumire că trăiesc...dimpotrivă, toți se plâng şi se vaită.

În Fraţii Karamazov, unul dintre caracterele create de Dostoievski spune: "Dacă l-aş întâlni pe Dumnezeu aş dori să îi înapoiez tichetul pe care mi l-a dat. Nu mai vreau să trăiesc! Viaţa este o suferinţă!"

Gândeşte-te: dacă îl vei întâlni pe Dumnezeu într-o bună zi ce îi vei spune? Nici măcar nu vei dori să îl saluţi! Vei fi atât de supărat şi înfuriat pe el; îi vei reproşa tot felul de lucruri şi i te vei plânge de creaţia sa!

Lung este drumul pentru călătorul obosit; şi cât de lungă este peregrinarea prin trupuri pentru prostul care pierde calea.

Iar un prost va pierde cu siguranţă calea. De ce? - pentru că el crede că deja se află pe cale, crede că deja o cunoaşte. El are impresia că dacă alţii îl ascultă şi îl urmează, atunci totul va fi bine în lume. Este un fanatic! Arată mulţimilor Biblia, Coranul, Vedele - ce altceva mai are nevoie? El cunoaşte dogmele tuturor religiilor - deja cunoaşte totul!

Când Buddha foloseşte cuvântul "cale", el înţelege prin aceasta *dhamma - ais dhammo sanantano*. El se referă la calea care te scoate din ego, care te eliberează de minte, de măşti, de identităţi; calea care te conduce în vacuitate...care te ajută să te dizolvi în întreg.

El nu vorbeşte despre religii, nici despre tehnici, metode sau exerciţii. Ceea ce înţelege Buddha prin "cale" este acelaşi lucru pe care îl înţelege Lao Tzu prin "tao". Tao înseamnă cale - cale către ce? Calea care te conduce dincolo de tine însuţi, calea către transcendent.

Şi cât de lungă este peregrinarea prin trupuri.... Şi într-adevăr este lungă - milioane şi milioane de vieţi. Iar faptul că oamenii sunt obosiţi nu este deloc surprinzător. Nu este nimic surprinzător că ochii şi sufletele lor sunt pline de praf. Nu este un accident că oglinzile lor interioare nu mai pot reflecta nimic - este de înţeles, deşi nu este de iertat, deoarece nimeni nu este responsabil pentru aceasta decât ei înşişi. Dacă te decizi să arunci toate straturile de praf în chiar această clipă, dacă eşti gata să renunţi la mizeria tuturor gândurilor, atunci eşti pe cale. *Tu eşti calea!*

Iisus spune: "Eu sunt calea, eu sunt adevărul, eu sunt viaţa." Creştinii interpretează vorbele sale într-un mod complet greşit. Ei cred că Iisus a spus că el este calea. Nu este aşa; asta înseamnă a-i falsifica vorbele. Când spune "eu sunt calea", Iisus nu se referă la fiul lui Maria şi al lui Iosif, ci vorbeşte despre fiinţa interioară, despre "existenţial", despre "fiinţare", despre adevăratul "eu sunt".

În meditaţia profundă îţi poţi întâlni fiinţa reală, Sinele Suprem, şi atunci tu vei fi calea. Aici nu este vorba de a fi creştin. Nu este ceea ce

spun creştinii: "Dacă nu îl urmezi pe Iisus nu vei găsi calea către împărăția lui Dumnezeu." Este un nonsens! Pentru că Buddha a găsit-o cu mult înaintea lui Iisus, Mahavira la fel, Krishna, Lao Tzu...eu am descoperit-o fără a fi creştin.

Dar ceea ce spune Iisus este adevărat.

Moise l-a întrebat pe Dumnezeu...este o povestire foarte frumoasă; şi ține minte: este o povestire, nu istorie. Istoria este ceva foarte banal; istoria este constituită numai din oameni ca Tamurlane, Gingis Han, Adolf Hitler, Iosif Stalin, Mao Tze Dun - este constituită din tot ce este urât.

Aceasta este o parabolă, o metaforă, o poezie de o foarte mare frumusețe.

Se spune că Moise l-a întrebat pe Dumnezeu: "Cine eşti tu?" Iar Dumnezeu i-a răspuns: "Eu sunt ceea ce sunt."

Asta înțelege şi Iisus prin vorbele sale: "Eu sunt calea."

Dacă îți poți simți ființa interioară, propria ta existențialitate, vei găsi calea. Un prost va continua să trăiască în dorințele şi gândurile şi amintirile sale stupide. El se va repeta la infinit; şi, bineînțeles, va repeta doar ceea ce cunoaşte - el nu caută niciodată să treacă dincolo de cunoaşterea pe care o are. Şi adevărul este necunoscut.

Observă-ți mintea şi vei fi capabil să înțelegi ceea ce spun. Mintea este repetitivă! Ea spune: "Ieri mâncarea a fost bună, să mergem la acelaşi restaurant.... Ieri acest om a fost foarte drăguț cu noi, hai să îl întâlnim şi astăzi." Ea doreşte să repete trecutul şi nu îi permite clipei să aibă propria sa existență. Şi nu permite nici viitorului să trăiască în propria lui ființă.

Prostul este repetitiv; înțeleptul trăieşte fiecare clipă ca fiind total nouă.

Mintea unui prost repetă mereu aceleaşi lucruri; ea se mişcă în cerc. Înțeleptul nu este deloc repetitiv; el trăieşte fiecare moment - moare şi renaşte în fiecare clipă.

Întreaga viață a unui înțelept este un proces de renaştere. Înțeleptul nu se naşte o singură dată, ci clipă de clipă. Trecutul nu îl acaparează niciodată. Însă prostul se naşte o singură dată şi apoi continuă să se repete.

Mintea îmbătrâneşte, corpul îmbătrâneşte şi el - dar ființa ta reală este dincolo de timp şi spațiu. Cum ar putea îmbătrâni? Este veşnic tânără şi pură. Este la fel de proaspătă ca roua dimineții, la fel de proaspătă ca petalele lotusului.

Când călătorul nu poate găsi
Un Maestru sau un prieten care să îl însoțească,

Mai bine să meargă singur
Decât să fie însoţit de un tovarăş prost.

Cel mai bine este să găseşti un Maestru, deoarece acesta este cel mai măreţ prieten; de aceea Buddha spune "maestru sau prieten".

Când călătorul nu poate găsi un Maestru sau un prieten care să îl însoţească, mai bine să meargă singur decât să fie însoţit de un tovăraş prost. Însă evită-i pe proşti. Problema este că oamenii nu fac acest lucru; dimpotrivă, se împrietenesc numai cu proşti şi stupizi.

Însă este un inotiv anume pentru care fac acest lucru: nimeni nu se simte bine în compania unui om care îi este superior. De aceea, fiecare este atras de compania proştilor, deoarece în acest mod el se simte superior.

Pentru a fi lângă un Maestru trebuie să renunţi la ideea că eşti măreţ şi superior, va trebui să renunţi la ego şi să te abandonezi Maestrului. Va trebui să te dizolvi în el - şi cine doreşte acest lucru? Cât de mulţi i s-au abandonat lui Iisus? Câţi i s-au dăruit lui Buddha? Foarte puţini; pot fi număraţi pe degete. Şi întotdeauna a fost aşa.... Dar oamenii sunt întotdeauna gata să devină membrii unor organizaţii, sau ai unor cluburi cum este Clubul Rotary. Fiecare se simte bine să fie înconjurat de proşti - şi fiecare crede că el este cel mai deştept, iar toţi ceilalţi îi sunt inferiori.

Oamenii iubesc să trăiască în gloate, în mulţimi, deoarece acolo pot uita de inferioritatea şi mediocritatea lor. Acesta este şi motivul pentru care oamenii nu părăsesc niciodată mulţimile. O gloată este a hinduşilor, alta a creştinilor, alta a musulmanilor şi aşa mai departe. Nimeni nu este mulţumit cu el însuşi.

Şi chiar dacă uneori cineva renunţă la gloata sa, imediat el se va alătura alteia. Ies dintr-o închisoare şi intru în alta - pentru că nu pot trăi singuri. Buddha spune că este mai bine să trăieşti singur decât în compania proştilor. Dacă îţi poţi găsi un Maestru sau un prieten, atunci bine; dacă nu poţi, atunci este mai înţelept să rămâi singur. Bineînţeles, va fi foarte dificil să trăieşti singur, deoarece gloatele îţi vor crea tot felul de dificultăţi. Mulţimile nu iubesc fiinţele individuale şi nu doresc ca ele să fie independente. Însă toate acele probleme te vor curăţa şi purifica; ele îţi vor ascuţi inteligenţa şi te vor face mai înţelept.

Prostul îşi face singur probleme
Şi gândeşte: "Aceştia sunt copiii mei, averile mele! "
Dar cum ar putea avea averi şi copii
Acela care nu este nici măcar propriul lui stăpân?

Prostul trăieşte în ideea de "al meu", "ale mele": naţiunea mea, religia mea, familia mea, copiii mei. Dar el uită că singur a venit pe lume şi tot singur va pleca; nimeni nu poate aduce sau lua ceva din această lume. Cu mâinile goale am venit, cu mâinile goale vom pleca. Înţeleptul ştie acest lucru; de aceea, el nu pretinde nimic ca fiind al său. El se foloseşte de lucruri, dar nu le posedă. A te folosi de lucruri este foarte bine - foloseşte-te de toate lucrurile din lume, ele sunt pentru tine.

Lumea este un dar al lui Dumnezeu - foloseşte-o, dar nu o poseda, pentru că în momentul în care ai devenit posesiv nu te mai poţi folosi de nimic; de fapt, atunci lucrurile te vor folosi pe tine.

Chiar ideea de a poseda ceva este stupidă. Cum ai putea să posezi? Nu îţi posezi nici măcar propria fiinţă. Ce altceva poţi poseda? Nu eşti nici măcar propriul tău stăpân.

Buddha spune: *Prostul îşi face singur probleme şi gândeşte: "Aceştia sunt copiii mei, averile mele!"* Câte suferinţe apar din dorinţa de posesiune? Şi ce înseamnă acest "al meu"? Este ceva complet fals!

Însă un lucru fals îţi poate crea o mie şi una de probleme. Este ca şi atunci când mergi noaptea pe un drum lăturalnic, vezi o frânghie şi crezi că este un şarpe. Imediat începi să alergi, să ţipi, poţi chiar face infarct. Şi acolo nu exista nici un şarpe - era doar o simplă frânghie! Dar infarctul va fi real, ţine minte: un şarpe ireal poate provoca un infarct real.

Acestea sunt probleme ireale, când pretinzi: "Asta este ţara mea, biserica mea, averea mea" - orice! Îţi creezi singur tot felul de anxietăţi - îţi construieşti singur un iad.

Dar cum ar putea avea averi şi copii acela care nu este nici măcar propriul lui stăpân?

Un bărbat cade de la etajul şase al unei clădiri. El a rămas nemişcat pe asfalt şi imediat o mulţime de oameni s-au adunat în jurul lui. Un poliţist se apropie şi întreabă: "Ce se întâmplă aici?"

Bărbatul întins pe trotuar îi răspunde: "Nu ştiu, de-abia acum am ajuns şi eu."

Tu ce ştii? Cum ai ajuns aici? De unde ai venit? Ştii unde vei pleca? Şi ce ştii despre cine eşti? Aceste întrebări fundamentale rămân în întuneric, dar totuşi continui să pretinzi: "Asta este casa mea...."

După ce Buddha s-a iluminat, el a revenit la palatul pe care l-a părăsit. Evident, tatăl său era foarte supărat - era singurul său copil. Regele era foarte bătrân şi era foarte îngrijorat: "Am condus acest regat

atâția zeci de ani, după ce nu voi mai fi cine îl va conduce? Singurul meu moştenitor, prostul, a plecat şi a renunțat la tot!"

Regele a făcut multe eforturi pentru a-1 găsi pe Buddha şi a-1 convinge să revină acasă, dar totul a fost în zadar. După iluminare, Buddha s-a întors singur - şi această întâlnire este una dintre cele mai frumoase din întreaga istorie a umanității.

Cum l-a văzut, tatăl lui Buddha a început să strige la el, a început să îl certe, să îl jignească. Buddha stătea tăcut, ca şi cum nu se întâmpla nimic.

După mai bine de o oră...regele, bătrânul său tată a devenit conştient de faptul că fiul lui nu a spus nimic, nu a reacționat în nici un fel. Cu lacrimi în ochi, bătrânul gândea: "Cât de tăcut şi de calm este! Ce se întâmplă? Poate că este surd sau a înnebunit." Atunci l-a întrebat: "De ce nu spui ceva?''

Buddha îi răspunde: "Bărbatul care a plecat atunci nu mai este acelaşi astăzi. Tu nu vorbeşti cu mine - ci cu fiul tău, care nu mai există. De atunci, multă apă a curs pe Gange în aceşti 12 ani. Eu sunt o persoană complet diferită."

Buddha, desigur, vorbeşte metaforic. El vrea să spună: "Eu nu mai sunt aceeaşi conştiință, nu mai mă aflu în aceeaşi minte. Atitudinile şi prejudecățile mi-au dispărut. Sunt doar o ființă proaspătă şi nouă. Acum ştiu cine sunt cu adevărat. Atunci eram un prost. Acum mi-a apărut lumina în suflet. Nu mai sunt acelaşi

Tatăl lui Buddha s-a înfuriat din nou şi i-a strigat: "Cum adică nu mai eşti acelaşi? Crezi că eu nu îmi pot recunoaşte fiul? Mă faci senil? Eu ți-am dat naştere; prin venele tale curge sângele meu - crezi că nu te recunosc? Cum îndrăzneşti să îmi spui aşa ceva!"

Buddha a continuat calm: "Iartă-mă, dar vreau să spun că acest corp poate că face parte din trupul tău - nu şi eu. Acum ştiu că eu nu sunt corpul şi nici mintea. Eu ştiu cine sunt cu adevărat. Iar tu nu ai nimic de-a face cu ființa mea; pe aceasta nu tu ai creat-o, nu tu i-ai dat naştere. Eu am existat înainte de naştere şi voi exista şi după moarte. Te rog, încearcă să mă înțelegi; nu te enerva şi nu te supăra. Am venit doar pentru a-mi împărtăşi fericirea, pentru a-ți împărtăşi realizarea"

În această lume, ființa ta este absolut singură. Da, împărtăşeşte-ți bucuria şi fericirea cu alții, dar nu poseda niciodată. Doar proştii posedă, înțeleptul nu cunoaşte posesivitatea.

Prostul care ştie că este prost
Prin aceasta este mai înțelept.
Prostul care se gândeşte că este înțelept

Este cu adevărat un prost.

Meditează asupra acestui lucru: ce gândeşti despre tine? Este dureros să îţi vezi stupiditatea. Întotdeauna este mai uşor să îi priveşti pe ceilalţi ca fiind nişte proşti - de fapt, fiecare om face asta. Însă a-ţi vedea propria prostie este un pas către înţelepciune - prin aceasta ai început deja să îţi transformi fiinţa, conştiinţa.

Un bărbat vizita Franţa. În prima lui noapte, după ce a fost găzduit de un particular, trece imediat la fapte şi face dragoste cu nevasta acestuia, cu fiica acestuia, cu bucătăreasa, cu servitoarea şi cu vecina.

Dimineaţa, gazda îl mustruluieşte: "Ce înseamnă asta? Aici eşti oaspetele meu. Eu te-am primit ca pe cel mai bun prieten al meu. Şi tu ce mi-ai făcut? Ai făcut dragoste cu nevastă-mea, cu fiică-mea, cu servitoarea şi bucătăreasa şi, în plus, şi cu vecina - iar cu mine deloc?!"

Prostul este întotdeauna îngrijorat de un singur lucru: egoul său. El este gata să se agaţe de tot ce este bun pentru ego. Prostul se agaţă de suferinţa sa, deoarece este a lui. El acumulează tot ce poate, deoarece nu cunoaşte nimic despre împărăţia sa interioară; acumulează numai gunoaie, deoarece are impresia că numai acestea îi pot asigura fericirea. Şi asta fac toţi oamenii: adună gunoaie - interioare şi exterioare. Gândurile sunt gunoaiele interioare; lucrurile sunt gunoaiele exterioare.

Ţi-ai privit vreodată detaşat viaţa - ce ai făcut cu ea? Unde ai ajuns? Cum trăieşti? Şi nu încerca să te păcăleşti, deoarece mintea este expertă în a se amăgi şi păcăli singură: "Uite cât de multe am făcut! Am strâns atâţia bani în bancă; oamenii mă respectă şi mă venerează; am atât de multă putere şi faimă...ce altceva mai pot dori? La ce să mai sper? Viaţa mi-a dat tot ce am vrut."

Însă banii, puterea şi prestigiul nu înseamnă nimic, deoarece în momentul morţii vei pierde totul - suflul morţii îţi va lua totul.

Ţine minte: până când nu deţii ceva care să nu poată fi distrus de moarte, nu deţii nimic - mâinile îţi sunt goale. Dacă nu ţi-ai cunoscut interioritatea eşti pierdut. Buddha îl denumeşte înţelept pe acela care a ajuns la comoara interioară - a meditaţiei, a compasiunii, a iluminării.

Oare lingura este cea care gustă supa?
Un nerod poate sta întreaga viaţă
În compania unui maestru
Şi tot va pierde calea.

Lingura nu poate degusta supa, pentru că este un obiect mort - la fel este şi prostul, nerodul. El doar pare că trăieşte; inima sa îi este moartă. El trăieşte doar prin cap, iar capul nu este decât o lingură.

Prin cap nu poți gusta din fericirea vieții. Poți observa frumusețea prin cap? Vei putea vedea floarea, dar îi vei pierde frumusețea; vei fi capabil să vezi apusul soarelui, însă nu şi frumusețea acestui fenomen. Mintea nu poate cunoaşte frumusețea.

Mintea poate cunoaşte sexul, dar nu şi iubirea. Mintea poate înțelege partea de proză a vieții, pentru că mintea este o maşinărie - însă nu poate cunoaşte nimic din poezia existenței. Şi poezia existenței conține adevărul. Muzica existenței conține reala binecuvântare.

Şi aceasta nu poate fi cunoscută decât prin inimă - doar ea o poate experimenta.

Mintea este foarte eficientă în tot ce este lipsit de sens; inima este capabilă doar de ceea ce este semnificativ. Dar omul trăieşte doar prin cap. Şcolile, colegiile, universitățile au fost create pentru un singur scop - şi aceasta este o crimă: ele îndreaptă energia omului din inimă spre cap, astfel încât omul să poată deveni o maşinărie cât mai calculată.... Sistemul educațional nu permite omului să cunoască adevărata semnificație a vieții; nu îl lasă să pătrundă în templul său interior.

Capul este superficial; inima este centrul. Iar dacă inima nu îți funcționează, atunci eşti doar o lingură inertă. *Un nerod poate sta întreaga viață în compania unui maestru şi tot va pierde calea.*

A fi în compania unui Maestru este cea mai mare binecuvântare posibilă, deoarece numai aşa ai posibilitatea să te trezeşti. Cel care este deja treaz te poate trezi şi pe tine, pentru că trezirea este molipsitoare. Dar un prost poate trăi întreaga viață lângă un iluminat fără să realizeze nimic. Cum reuşeşte acest lucru? Foarte simplu: el este conectat de maestru prin cap - asta este modalitatea prin care poți pierde calea.

Şi aici am observat câțiva căutători care mă pierd şi vor continua să mă piardă, dacă rămân orientați spre minte. Aici nu este locul în care să trăieşti prin minte. Renunță la ea! Un sannyasin adevărat nici măcar nu are cap! El va trăi doar prin inimă. Şi numai prin inimă este posibilă comunicarea între noi. Altminteri, dacă sannyasinul îmi ascultă doar cuvintele, el nu va face altceva decât să devină un papagal - şi asta este ceva inutil...trebuie să guste, să se îmbibe cu prezența mea.

Limba este cea care gustă supa.
Dacă eşti treaz în prezența unui înțelept,
Chiar şi într-o singură clipă poți vedea calea.

Un singur moment este de ajuns! Nu este neapărat necesar să rămâi lângă un Maestru toată viața; timpul nu este important. Aici nu este

vorba de cantitate, cât de mult ai stat lângă un înţelept. Important este cât de profund îl iubeşti - cât de intens şi de pasional ai pătruns în inima lui...nu perioada de timp, ci profunzimea sentimentului. Atunci, într-o singură clipă de conştientizare, într-un singur moment de deschidere, o clipă de tăcere...şi se produce transferul de dincolo de scripturi.

Nerodul este propriul lui duşman.

Iar răul pricinuit îl va face să regrete amarnic!

Buddha spune: *Nerodul este propriul lui duşman.* De de? Deoarece singur este de acord să piardă tot ce este semnificativ în existenţă. Nimeni nu îl forţează să o facă. Poezia vieţii este accesibilă tuturor. Prostul îşi ţine urechile astupate, ochii acoperiţi...iar viaţa este plină de lumină, bucuria divină se revarsă încontinuu, florile celeste cad în permanenţă...dar prostul nu vede şi nu simte nimic. Chiar dacă se întâmplă uneori să vadă o floare, el nu va crede în existenţa ei şi îşi spune: "Cred că am halucinaţii."

Mulţi îmi scriu că în meditaţie se petrece un lucru foarte straniu: ei se simt foarte fericiţi - şi cred că este ceva imposibil! Nimeni nu îmi scrie: "În meditaţie m-am simţit foarte nefericit - cred că este ceva imposibil!" Însă ori de câte ori simte fericire, bucurie, omul se închide şi nu poate crede că aşa ceva este posibil. Toţi încep să gândească, să raţioneze că probabil sunt vrăjiţi de atmosfera de aici. Cum ar putea să fie fericiţi cu adevărat? Întreaga viaţă au cunoscut doar suferinţa, s-au obişnuit cu ea şi nu cred că pot trăi şi altceva. Nu, astfel de flori nu pot fi adevărate - ceva este greşit.

În aproape toate limbile din lume există proverbe asemănătoare cu acesta: "Este prea bine ca să poată fi şi adevărat." Frumuseţea şi binele nu sunt acceptate de nimeni. Nimeni nu crede în ele. Toţi spun: "Este prea frumos ca să fie şi adevărat." Nimeni nu spune: "Este prea urât ca să fie şi adevărat." Răul şi urâţenia sunt acceptate de toţi - iar sacrul este negat cu vehemenţă.

Şi chiar dacă unii acceptă sacrul, o fac doar formal. Mergi la templu sau la biserică doar pentru că aşa eşti în rând cu toţi oamenii; nu crezi cu adevărat în Dumnezeu - doar pretinzi. Este o formalitate prin care arăţi celorlalţi că eşti ca ei; şi astfel toţi vor gândi despre tine că eşti un om bun, cinstit, credincios; şi dacă oamenii cred asta despre tine, atunci îi poţi păcăli mai uşor. Ei vor avea încredere în tine şi astfel îi poţi păcăli. Este o formalitate socială, o strategie prin care poţi înşela. Nimeni nu crede în ceea ce face.

Ori de câte ori descinde asupra ta ceva imens, extraordinar, superb, imediat te contracți, îți închizi ochii şi devii precum o scoică. Negi totul! Nu este posibil ca Dumnezeu să vină la tine - însă el îți bate de nenumărate ori la uşă, în fiecare clipă o face, dar tu îți închizi uşile şi ferestrele şi faci tot felul de raționamente: "Probabil a fost vântul, poate a fost ploaia, poate copilul vecinului a bătut la uşă." Cauți tot felul de scuze şi nu te duci niciodată la uşă să vezi cine este afară.

Nerodul este propriul lui duşman.
Iar răul pricinuit îl va face să regrete amarnic!
De ce să faci ceva ce vei regreta?
De ce să îți provoci singur suferință?
Fă numai ceea ce nu vei regreta
Şi umple-te de bucurie.

Din sublima lui compasiune, Buddha pune întrebarea: *De ce să faci ceva ce vei regreta? De ce să îți provoci singur suferință?*

Fă numai ceea ce nu vei regreta şi umple-te de bucurie.

Acesta trebuie să fie criteriul: tot ce îți provoacă bucurie, fericire, beatitudine, binecuvântare este adevărat - deoarece beatitudinea este natura lui Dumnezeu. Adevărul este alt nume dat beatitudinii. Neadevărul produce numai suferință. Dacă trăieşti în minciuni, vei trăi în suferință. Iar dacă trăieşti în suferință, atunci descoperă care sunt minciunile pe care ți-ai bazat viața. Îndepărtează-te de ele. Nu mai amâna şi nu îți pierde timpul. Renunță imediat la ele! Această renunțare o numesc a fi sannyas.

Şi, ține minte, aceasta nu este o renunțare la lume. Doar îndepărtează-te de minciuni şi vei vedea că ele vor dispărea, deoarece acestea depind de tine, se hrănesc prin tine - nu pot trăi fără ajutorul tău. Retrage-ți cooperarea şi toate minciunile se vor dizolva în neant şi tot ceea ce va rămâne va fi adevărul.

Adevărul este natura ta interioară. Adevărul nu poate fi descoperit nicăieri în altă parte. *Ais dhammo sanantano* - aceasta este legea eternă şi inepuizabilă, adevărul final al ființei tale. Nu ai pentru ce să te îndepărtezi de tine. Nu ai de ce să pleci în altă parte. Adevărul îți este accesibil în orice clipă - tot ce trebuie să faci este să renunți la minciuni. Renunță la tot ce este neadevărat. Suferința este o indicație a neadevărului. Astfel, de câte ori apare beatitudinea, încrede-te în ea şi îndreaptă-te în acea direcție...şi vei merge spre Dumnezeu. Beatitudinea este parfumul Divinului. Urmează acest parfum şi nu te vei rătăci

vreodată. Astfel îți vei urma propria natură. Şi înțelepciunea apare doar când eşti natural, beatific, relaxat.

Înțelepciunea este o stare foarte relaxantă a ființei. Înțelepciunea nu este cunoaştere şi nici informație; înțelepciunea este trezirea ființei tale interioare, iluminarea. Fii plin de lumină - acesta este dreptul tău. Dacă renunți la el, eşti un prost. Şi deja până acum ai renunțat şi l-ai pierdut timp de multe vieți - de această dată, te rog, fii mai plin de compasiune față de tine însuți.

18. DUMNEZEU IUBEŞTE RÂSUL

1. Preaiubite Maestre, în Occident am fost învățată să muncesc şi să mă adaptez societății. Am fost învățată faptul că este important ca o persoană să se respecte, să se iubească şi să fie utilă societății. Am fost învățată să îmi sprijin şi să îmi întăresc egoul. Tu spui să îl omor. Mă aflu într-o confuzie totală.

Prem Aradhana, egoul este necesar deoarece încă nu cunoşti Sinele adevărat. Egoul este un substituent, o entitate falsă. Datorită faptului că nu te cunoşti pe tine însuți trebuie să îți creezi un centru artificial; altminteri nu ai putea funcționa în societate. Pentru că nu îți cunoşti chipul real trebuie să porți o mască. Necunoscând esențialul trebuie să te încrezi într-o umbră.

Există două moduri în care poți trăi: unul este prin centrul ființei tale - aceasta a fost dintotdeauna calea misticilor. Meditația nu este altceva decât un instrument prin care devii conştientă de sinele tău real - care nu este şi nici nu a fost creat de tine. Tu eşti el! Tot ce ai de făcut este să îl descoperi. Dacă societatea nu îți permite să îl descoperi...şi nici o societate nu permite acest lucru, deoarece sinele real este foarte periculos pentru stabilimentul societății, al bisericii, al statului, al tradiționalismului, al ortodoxismului, al convenționalului. O persoană care şi-a revelat sinele devine un individ în adevăratul sens al cuvântului. Şi el nu mai aparține psihologiei de masă; nu va mai fi

superstiţios şi nu va mai putea fi exploatat de nimeni. El nu va fi precum o oaie. O astfel de fiinţă va trăi aşa cum îi dictează propria sa conştiinţă, va trăi conform luminii sale interioare. Viaţa îi va fi integră, cristalizată - şi chiar de aceasta se teme societatea.

Persoanele care şi-au revelat Sinele devin individuali, iar societatea nu doreşte decât personalităţi. Iar pentru a transforma individualităţile în personalităţi, societatea îţi dă o mască - care nu este decât o idee falsă - şi te îndeamnă să te agăţi de ea întreaga viaţă.

Trăieşte prin meditaţie şi atunci vei avea o viaţă plină de curaj, aventură, rebeliune. Doar atunci vei trăi cu adevărat!

Cealaltă cale prin care poţi trăi este egoul - iar aceasta este o viaţă falsă. Egoul este un artifact creat de societate pentru a te controla, pentru a-ţi distrage atenţia de la fiinţa ta adevărată.

Egoul este creat de societate şi, datorită acestui lucru, societatea îl poate controla. Statul, biserica şi toţi cei care sunt la putere îl pot distruge în orice clipă; de aceea, vei trăi mereu în frică, te vei supune şi conforma lor, astfel încât egoul să îţi rămână intact. Societatea îţi oferă respect doar dacă nu eşti un individ. Societatea te venerează dacă nu eşti un Iisus, un Socrate, un Buddha. Societatea respectă doar oile, nu oamenii.

Occidentul a uitat complet cum să mediteze - şi cauza a reprezentat-o creştinismul. Creştinii au creat o religie falsă, care nu cunoaşte nimic despre meditaţie. Creştinismul este doar un ritual care face parte din structura politică a societăţii. Datorită creştinismului, occidentalii au uitat complet de fiinţa lor interioară. Iar omul nu poate trăi fără să aibă o anumită idee despre sine - şi când nu se cunoaşte pe sine, atunci el va trebui să inventeze ceva fals, va trebui să dea naştere unui substituent.

Aradhana, ceea ce ţi s-a spus este un nonsens. Şi nu are importantă cine ţi-a spus acest lucru - profesorii, învăţătorii, politicienii, preoţii. Este normal să fii confuză, deoarece eu îţi spun exact opusul: scapă de ego, aruncă bolovanul care împiedică curgerea naturală a conştiinţei.

Conştiinţa ta se află în spatele unui baraj - egoul. Sparge acest baraj şi râul va începe să curgă de la sine. Asta este religia adevărată; ea te ajută să scapi de ceea ce este inutil. Iar ceea ce este esenţial, deja există în tine. Nu trebuie să creezi esenţialul - el ţi se revelează de la sine.

Iar esenţialul este într-adevăr foarte frumos şi este nemuritor. Şi pentru că este veşnic, el nu cunoaşte nici o frică. Irealul se află într-o permanentă frică. Egoul poate fi distrus de oricine. Datorită faptului că

ți-a fost dat de alții, el poate să îți fie luat. Astăzi primeşti respect, mâine nimeni nu te mai respectă. Dacă nu te supui ideilor lor pe care le au despre viață, atunci vei fi condamnată şi renegată...şi nu vei şti cine eşti.

Borges scria: "Am visat că mă trezisem dintr-un coşmar - plin de cataclisme şi nelinişte - şi stăteam într-o cameră pe care nu o recunoşteam. Era dimineață: o firavă rază de lumină pătrunse în cameră şi lumina picioarele patului, masa. Mi-a apărut gândul: «Unde mă aflu?» Şi am realizat că nu ştiam. Am gândit: «Cine sunt?» Şi nu m-am putut recunoaşte.

Teama a început să pună stăpânire pe mine. Am gândit: «Această trezire tulburătoare este iadul, această trezire fără nici un viitor va fi eternitatea mea.» Şi atunci, tremurând, m-am trezit cu adevărat."

A nu te cunoaşte pe tine însuți, a nu-ți cunoaşte destinul, acesta este cu siguranță un iad. Şi nici un om nu se cunoaşte pe sine. Astfel, cea mai ieftină soluție este crearea egoului, iar această soluție a fost aleasă nu doar de Occident, ci şi de Orient. În afara câtorva iluminați, întreaga lume a făcut acest lucru.

Pentru mine, Occidentul şi Orientul nu sunt două spații geografice - ci două dimensiuni spirituale. Aşa cum văd eu, 99,9 % din oameni sunt occidentali, iar restul orientali - Lao Tzu, Buddha, Zarathustra, Moise, Hristos, Sfântul Francisc. Iar unde s-au născut ei, din punct de vedere geografic, nu are nici o importanță.

Dimensiunea spirituală este Orientul - dimensiunea unde răsare soarele interior. Iar noaptea întunecată a sufletului, unde nu se cunoaşte deloc existența soarelui este Occidentul. Nimeni nu devine religios doar prin faptul că s-a născut în India. Religia nu este atât de ieftină. Este cel mai prețios lucru din lume. Şi, pentru a ajunge la ea, nu există nici o scurtătură. Cei care caută scurtături vor fi păcăliți de cineva. Lor li se vor da nişte jucării care îi va face să uite de căutarea în necunoscut.

Şi cel mai măreț necunoscut se află în interior. Conştiința este un ocean necunoscut şi foarte periculos, deoarece când pătrunzi înăuntru te cufunzi într-o goliciune extraordinară, iar atunci îți apare o frică foarte puternică, teama de a nu înnebuni, de a nu dispărea ca individ. Pentru că până atunci te-ai cunoscut ca având un nume, ca fiind o anumită persoană - te-ai cunoscut ca fiind un doctor, un inginer, un comerciant; te-ai cunoscut ca fiind indian, german, chinez; te-ai cunoscut ca fiind alb sau negru; te-ai cunoscut ca fiind femeie sau bărbat...toate aceste categorii vor începe să dispară.

Când pătrunzi în interior vezi că nu eşti nici femeie şi nici bărbat: *neti, neti* - nici aceasta, nici aceea, nici alb şi nici negru, nici indian şi nici pakistanez. Atunci cine eşti tu? În acele momente egoul începe să îşi

piardă din putere şi îți apare o frică foarte puternică - teama de vacuitate. Te vei prăbuşi într-o infinitate. Şi cine ştie dacă vei mai putea reveni de acolo sau nu? Cine ştie care va fi rezultatul acestei explorări? Laşii se agață de mal şi uită complet de ocean. Şi asta se întâmplă pretutindeni în lume. Oamenii se agață de ego, pentru că acesta le oferă o anumită identitate, o claritate despre ei înşişi.

Dar egoul este fals, la fel şi această claritate.

Este mai bine să fii confuză față de realitate decât să fii clară față de irealitate.

Aradhana, ai dreptate: în prezența mea este inevitabilă confuzia - deoarece toată cunoaşterea pe care credeai că o deții, încet-încet, se va dovedi a fi o simplă ignoranță. În spatele cunoaşterii nu se ascunde decât mintea stupidă. Iar în spatele egoului nu este nimic - el este o umbră.

Odată ce îți este clar acest fenomen, că te-ai agățat de o umbră, de o fantomă, este normal să îți apară o frică foarte puternică, o confuzie, un haos. Dar numai din haos iau naştere stelele. Treci prin acest haos - el face parte din evoluția spirituală. Trebuie să pierzi falsul pentru a ajunge la real. Însă între ele va exista un interval de suspensie, unde falsul va fi dispărut, iar realul încă nu şi-a făcut apariția. În aceste momente foarte critice ai nevoie de un Maestru sau de un prieten.

Chiar ieri, Buddha spunea: "Este necesar un maestru sau un prieten." În aceste clipe ai nevoie de cineva care să te țină de mână şi să te încurajeze: "Nu te teme. Acest nimic va dispărea. Mai ai puțină răbdare - şi tu vei înflori." Maestrul nu îți poate da nimic altceva, decât puțin curaj; el te va ajuta să mergi mai departe şi să nu asculți îndemnul minții de a reveni la țărm.

Fericirea Maestrului, bucuria sa, încrederea, autoritatea sa...şi când spun "autoritate" nu înțeleg că el este autoritar. Un Maestru nu este niciodată autoritar, dar el are autoritate, deoarece el şi-a cunoscut sinele. El cunoaşte celălalt țărm; a fost acolo. Tu doar ai auzit despre țărmul celălalt, ai citit despre el; nu cunoşti decât malul acesta, siguranța şi confortul oferit de acest țărm. Iar când furtuna va izbucni şi pierzi din vedere țărmul cu care ai fost obişnuită, mintea îți va spune imediat: "Du- te înapoi! Întoarce-te cât poți de repede! Uite, țărmul dispare şi celălalt spre care te îndreptai nu mai apare. Poate că nici nu există; este foarte posibil ca el să nu existe. Iar furtuna este foarte puternică!"

În aceste clipe ai nevoie de cineva care să stea liniştit în barcă, care să râdă şi să te încurajeze, care să cânte, să îți spună glume...ai nevoie de

cineva care să te liniştească: "Nu te îngrijora şi nu te teme. Celălalt ţărm există - eu ştiu, pentru că am fost acolo. Mai ai răbdare...." ,

Privind în ochii lui...încrederea sa absolută te va ajuta. Văzându-i calmul, tăcerea, integritatea.... El nu priveşte în urmă şi nu se teme; el a fost acolo şi întreaga sa fiinţă dovedeşte acest lucru.

Iar când te ţine de mână, simţi că el nu tremură, simţi că tot ce spune este adevărat şi nu doar citează din Biblie, din Bhagavad Gita, din Coran. El cunoaşte direct! Aceasta este autoritatea sa.

Şi imediat ce liniştea şi încrederea lui te-au molipsit şi pe tine, vei începe să razi. Bineînţeles, la început râsul tău va avea puţină nervozitate în el dar totuşi vei râde. Sau, poate vei începe să cânţi cu el, de frică, aşa cum oamenii încep să fluiere când se află singuri în întuneric. I te poţi alătura dansului său, doar pentru a uita complet ce se întâmplă în jurul tău. Nu vrei să vezi furtuna şi vârtejurile de lângă tine, nu vrei să îţi aminteşti nimic din trecut şi nu vrei să gândeşti nimic despre viitor. Pentru tine totul va fi în întuneric....

Furtuna va trece mai repede când vei dansa cu el, chiar dacă o faci din frică, când vei râde şi vei cânta cu el, deşi râsul tău nu este total. Cu cât răbdarea îţi este mai mare, cu atât mai repede vei putea vedea ţărmul celălalt, deoarece ochii nu îţi vor mai fi înceţoşaţi de frică. Pentru prima dată vei putea vedea cu adevărat - devii un văzător.

Celălalt ţărm nu este foarte departe; doar ochii îţi sunt prea înceţoşaţi. Adevărul este că acest ţărm este celălalt. Când percepţia îţi este clară şi limpede, vei vedea că acest ţărm este celălalt. Şi, când vei cunoaşte pentru prima oară acest lucru, pur şi simplu vei izbucni în râs - atunci vei înţelege că tot ceea ce ai căutat se afla chiar în faţa ta. Comoara este în noi înşine, dar totuşi alergăm încolo şi încoace pentru a o găsi.

Nu este nevoie să creezi un ego, deoarece tu eşti Sinele Suprem.

Dar îţi înţeleg confuzia. Rămâi în ea şi nu căuta să revii la falsa claritate pe care o aveai înainte - aceasta este foarte amăgitoare. Trăieşte această confuzie, rămâi lângă mine şi în curând vei vedea cum confuzia începe să se disperseze şi îţi va apărea o claritate şi o limpezime extraordinară.

Există două tipuri de claritãţi: una este doar intelectuală - şi ea poate dispărea în orice clipă, poate fi oricând pusă la îndoială.... Intelectul este plin de dubii. Tot ce ţi s-a spus şi ai auzit şi ai citit a fost

spulberat de mine în câteva clipe; nu a fost nimic de valoare. Ce valoare poate avea o astfel de claritate? Dacă te pot conduce în confuzie atât de uşor înseamnă că aceasta nu a fost o claritate reală. Eu îţi voi oferi o alta claritate care nu îţi va dispărea niciodată şi care nu ţi-o va putea distruge nimeni şi nimic.

Mai demult, un mare filosof a venit la Ramakrishna, numele său era Keshav Chandra Sen - un învăţat, un erudit care avea o abilitate foarte mare de a argumenta împotriva existenţei lui Dumnezeu. Ramakrishna era aproape analfabet; el nu cunoştea nimic despre fllosofie şi doar putea citi şi scrie puţin în limba bengaleză. Filosoful era cunoscut în întreaga Indie; el a scris o mulţime de cărţi şi tratate filosofice.

Keshav Chandra a început să argumenteze, iar la fiecare propoziţie a sa, Ramakrishna râdea de bucurie şi îl îmbrăţişa pe filosof. Cei din jurul lor nu înţelegeau ce se petrece. Iar filosoful devenise puţin stânjenit de manifestarea Iui Ramakrishna. El l-a întrebat: "Ce argumente sunt acestea? Nu te simţi deloc tulburat de afirmaţiile pe care le fac? Nu înţeleg, cum îmi poţi răspunde prin dans, zâmbet şi îmbrăţişări?"

Ramakrishna i-a răspuns: "Cum aş putea fi tulburat? Eu chiar sunt fericit faţă de argumentele tale. Într-adevăr eşti un om inteligent şi argumentele tale sunt foarte frumoase - chiar asta dovedeşte existenţa lui Dumnezeu! Ce pot face eu? Dacă doar aş fi crezut orbeşte în Dumnezeu, atunci cu siguranţă m-aş fi simţit tulburat şi mi-ai fi distrus claritatea. Dar eu îl cunosc pe Dumnezeu! Eu ştiu că el există!"

Când cunoşti, cunoşti - nimic nu te poate distrage. Eu vreau să îţi ofer acest tip de claritate, care apare din experienţă existenţială, prin cunoaştere directă. Atunci nu vei mai fi nevoită să fii învăţată să te respecţi şi să te iubeşti şi să te simţi utilă cuiva. A te cunoaşte pe tine înseamnă a-1 cunoaşte pe Dumnezeu. Ce este mai măreţ decât aceasta? Când îţi apare această experienţă - *Aham Brahmasmi!* Eu sunt Dumnezeu! - ce respect mai mare poţi avea?

Şi cine este acolo pentru a se respecta? Doar Dumnezeu există. Când realizezi în străfundurile fiinţei că tu eşti adevărul - *Ana'l Haq!* - ce poţi dori mai mult? Te vei putea simţi mai utilă decât atât? Ai ajuns la interioritatea ta absolută şi aceasta este totul.

Da, până acum ţi s-a spus că trebuie să te respecţi, deoarece nu ştii cine eşti. Ţi s-a spus că trebuie să te simţi utilă, pentru că te simţi pierdută. Ţi s-a spus să te iubeşti, deoarece nu ai făcut altceva decât să te

urăşti. Însă cel mai straniu este faptul că aceiaşi oameni te-au învățat ambele lucruri.

Aceiaşi oameni care ți-au spus că trebuie să te faci utilă societății, mai întâi te-au făcut să te simți inutilă; acesta este secretul politicienilor, preoților, bisericilor, ideologiilor religioase. La început, ei le spun copiilor: "Până când nu deveniți una sau alta, nu aveți nici o valoare pe pământ."

Şi, astfel, copiii încep să se simtă inutili, pierduți, dezorientați. După aceasta, lor li se spune: "Este necesar să vă respectați pe voi înşivă, să vă simțiți utili societății, altminteri viața vă este pierdută."

Părinții, învățătorii, preoții - toți iau parte la această conspirație. Mai întâi i se spune copilului să se urască pe sine, iar apoi toți încep să îl condamne. Fiecare copil este ajutat să ajungă într-o stare deplorabilă şi el începe să gândească: "Sunt un om foarte rău şi urât, altfel nu aş face asemenea lucruri rele." Iar, într-o bună zi, începem să îi spunem: "De ce nu încerci să te iubeşti şi să fii mulțumit cu tine însuți? Asta este viața. Trăieşte corect şi vei supraviețui."

Îi luăm copilului orice urmă de respect şi când el ajunge să nu se mai respecte absolut deloc, atunci începem să îi spunem că trebuie să creeze respect. Este o situație absurdă! Fiecare copil se naşte cu un respect extraordinar față de el însuşi. Fiecare copil ştie că este util şi valoros. Şi el ştie că nu este valoros pentru că este precum un Iisus, un Buddha sau un Krishna - el pur şi simplu ştie că are valoare deoarece există. Asta este îndeajuns! Fiecare copil se iubeşte şi se respectă pe sine.

Însă oamenii inconştienți îl învață altceva. Mai întâi distrug în el tot ce este frumos şi apoi încep să picteze pe chipul lui ceva artificial. De ce acest lucru? Pentru că numai ceva artificial poate fi transformat într-un sclav, doar oamenii falşi pot cădea victime preoților şi politicienilor. Când oamenii vor fi individuali şi vor trăi aşa cum le dictează inima şi conştiința interioară, atunci ei nu vor mai putea fi exploatați şi oprimați.

Aradhana, rămâi în această confuzie - este foarte bună. Şi, de asemenea, este foarte bine că ai ajuns în această-stare. Nu te mai poți încrede în ego - foarte bine! Este extrem de important, deoarece numai acum este posibil al doilea pas. Te voi ajuta să îți recuperezi copilăria, inocența, iubirea, respectul spontan față de tine însuți - respect care apare numai în clipa în care simți că eşti parte din Dumnezeu.

Ține minte: egoul întotdeauna se compară cu alții - sinele este necomparativ. Când te cunoşti ca fiind nici inferior şi nici superior față de cineva, atunci doar vei ființa. Însă egoului îi place întotdeauna să se

compare. Iar când te simți superior față de cineva, inevitabil te vei simți inferior față de altcineva. Aşadar, egoul este un fenomen foarte înşelător: pe de-o parte te face să te simți superior, iar pe de altă parte te face să te simți inferior. El te ține legat şi nu îți permite să te mişti liber.

Pe de-o parte ştii că eşti superior servitorului tău, dar cum rămâne cu şeful tău? Îți obligi soția şi copiii să ți se supună, iar în fața şefului nu scoți nici măcar un cuvânt, nu schițezi nici un gest de nesupunere.

Cum ai putea fi beatific? Ambele lucruri sunt greşite. Iar a face pe cineva să se simtă inferior este o crimă împotriva lui Dumnezeu. Când îți cunoşti sinele real, doar vei şti că tu eşti tu şi celălalt este celălalt - nimeni nu este superior şi nimeni nu este inferior.

Asta este ceea ce numesc eu comunism spiritual, însă acesta este posibil doar când a apărut cunoaşterea-de-sine. Karl Marx, Engels, Stalin - aceştia nu sunt comunişti adevărați. Ei sunt doar nişte egoişti. Adevărații comunişti sunt Buddha, Lao Tzu, Iisus - nimeni nu îi cunoaşte ca fiind comunişti, dar ei sunt, deoarece dacă le înțelegi viziunea, toate comparațiile dispar. Şi comunismul există doar când comparația nu există. Egalitatea este posibilă numai în momentul în care comparația a dispărut de pe glob.

A nu te cunoaşte înseamnă a fi adormit, înseamnă a fi precum un bețiv care nu ştie cine este şi unde se află.

Un bețiv se întoarce în bar şi îl întreabă pe barman: "Ai văzut cumva dacă prietenul meu a fost pe aici?"

Barmanul îi spune: "Da, acum câteva minute a trecut pe aici."

Bețivul mai întreabă: "Vrei să fii amabil să îmi spui dacă am fost şi eu cu el?"

Un bețiv stătea într-un bar. Deodată, se întoarce spre bărbatul din dreapta lui şi îl întreabă: "Mi-ai turnat cumva bere în buzunare?"

"Bineînțeles că nu" - răspunde bărbatul.

Bețivul se întoarce spre stânga lui şi îl întreabă pe alt bărbat: "Dar tu, mi-ai turnat cumva bere în buzunare?"

Acesta îi răspunde: "Cu siguranță, nu am făcut un asemenea gest necugetat."

Atunci bețivul îşi spune: "Exact cum am bănuit - a fost ceva din interior."

2. Care este viziunea ta față de noi cei de aici, ceea ce tu numeşti "noua comunitate"?

Krishna Prem, noua comunitate este un experiment în comunismul spiritual. Cuvântul "comunism" derivă din "comunitate". Există un singur comunism posibil şi acesta apare numai prin meditație.

Comunismul nu este posibil prin schimbarea structurilor sociale, economice şi politice.

Schimbarea structurilor economice doar va crea clase sociale noi. Proletariatul poate că va dispărea, burghezia va dispărea şi ea, dar conducători şi conduşi vor continua să existe...asta s-a întâmplat în Rusia Sovietică, în China. Nu a apărut o lume fără clase sociale.

Comunismul este fundamental o viziune spirituală. El nu are nimic de-a face cu schimbările structurilor economice ale societății; el nu poate apărea decât prin transformarea viziunii spirituale a oamenilor. Noua comunitate va fi un spațiu în care putem crea ființe umane care să nu fie obsedate de comparații, de ego, de personalitate.

Noua comunitate va fi un context în care devine posibil un om nou. Socrate spune că un maestru este precum o moaşă - şi are dreptate; toți maeştrii sunt nişte moaşe. Rolul lor este să aducă în existență oameni noi.

Omul vechi este ca şi mort. Şi, odată cu omul vechi, vor dispărea toate lucrurile şi ideile vechi. Omul vechi nega viața. În noua comunitate, noi vom crea o religiozitate care să afirme viața. Motto-ul noii comune va fi: acest corp este Buddha, acest pământ este lotusul paradisului.

Noua comunitate va transforma totul în sacru. Şi noi nu vom diviza această existență în sacru şi profan; vom trăi această existență în totalitatea ei. Vom trăi ca mistici, ca oameni de ştiință, ca poeți - toate la un loc.

Omul de ştiință este parțial. El crede doar în legile planului fizic şi, tocmai de aceea, nu poate să îl depăşească; viziunea sa este foarte limitată. Poetul se agață doar de aspectul emoțional al umanității. El poate vedea frumusețea, însă frumusețea lui va fi momentană. El nu are nici măcar cea mai vagă idee despre ceea ce este etern. Misticul trăieşte în ființa totală, în eternitate. El este şi poet şi om de ştiință. Acestea sunt cele trei aspecte ale Divinului, *trimurti*.

Efortul meu este să creez un om nou, care să nu fie parțial...care este total, întreg, sfânt. Un om adevărat trebuie să fie toate acestea la un loc. El trebuie să fie la fel de rațional şi obiectiv cum este omul de ştiință; trebuie să fie la fel de sensibil şi inimos cum este poetul; şi

trebuie să fie la fel de înrădăcinat în ființa sa cum este misticul. El nu va putea alege, ci va permite acestor trei dimensiuni să coexiste.

Orientul a suferit foarte mult datorită faptului că a fost prea atras de spiritualitate; noi am pierdut complet din vedere știința, poezia, arta. Occidentul a suferit şi el, deoarece a pierdut din vedere spiritualitatea. Orientalii au devenit bogați în interior şi săraci în exterior; occidentalii sunt bogați în exterior, dar complet săraci în ființa lor. Noua comunitate va fi bogată în ambele dimensiuni.

Eu cred în bogăție. Nu venerez sărăcia. Este o stupiditate. Doresc ca umanitatea să fie bogată pe toate căile posibile: în știință, în tehnologie, în muzică, în meditație, în misticism. Viața trebuie trăită în multidimensionalitatea ei. Dumnezeu trebuie descoperit prin toate căile posibile. De ce să ne limităm sufletul?

Noua comunitate va fi un spațiu în care se va naşte omul multidimensional. Şi viitorul aparține ființei umane noi. Vechiul aparține renunțării; omul vechi credea că te poți apropia de Dumnezeu doar dacă renunți la lume, ca şi cum ar fi existat un conflict între Dumnezeu şi lume. Este greşit. Lumea există prin Dumnezeu! Lumea este corpul Divinului - între ei nu poate exista nici un conflict. Dacă ar fi existat, atunci lumea ar fi dispărut cu mult timp în urmă.

Lumea respiră, trăieşte, iar viața este Dumnezeu. Copacul este divin pentru că este viu, o piatră este şi ea divină, deoarece şi ea trăieşte în felul ei. Întreaga existență este plină de viață. Dumnezeu nu este împotriva lumii - cum ar putea un pictor să fie împotriva picturii lui? Cum ar putea un muzician să fie împotriva creației sale?

Omul vechi a trăit prin renunțare, a fugit de lume şi s-a retras în peşteri şi păduri. Omului vechi i-a fost teamă să trăiască - singura lui tendință a fost spre sinucidere.

Omul nou va iubi profund viața. Iar religia mea nu este una a renunțării, ci a celebrării şi fericirii. În noua comunitate va apărea o nouă religiozitate, o spiritualitate nouă. Nimeni nu va fi hindus, musulman, creştin sau jainist - dar toți vor fi religioşi. Pentru mine, religia nu are nevoie de nici un adjectiv. În clipa în care religiei i se adaugă un adjectiv, aceea nu mai este religie - doar o politică.

Bayazid nu este musulman. Mahomed nu a fost nici el musulman, nu avea cum să fie. Hristos nu a fost creştin, iar Buddha nu a fost budist. Ei doar sunt nişte ființe religioase. Ei au crescut şi au înflorit, au în jurul lor un parfum, o grație, o frumusețe şi o tăcere deosebite - sunt nişte

ferestre către transcendent. Prin ei poți vedea dincolo, prin ei Dumnezeu cântă o mie şi unul de cântece.

Noua comunitate va fi religioasă - şi această religie nu va fi nepământeană, ci va fi foarte înrădăcinată în pământ; de aceea, va fi foarte creativă şi va explora toate posibilitățile creativității.

Omul cu adevărat religios va aduce multe contribuții în lume - atât cât poate. El va simți că trebuie să înfrumusețeze lumea, să o facă să arate mai bine decât era când a venit el aici. Simte că trebuie să o parfumeze, să o armonizeze, să o eleveze. Acestea vor fi contribuțiile sale.

De exemplu, în trecut oamenii îi respectau pe cei care posteau. Însă prin post nu contribui cu nimic față de lume. Iar un om care posteşte în continuu nu face altceva decât să se rănească singur. A respecta un astfel de om înseamnă a respecta violența, instinctele sinucigaşe. El este bolnav! Nu este natural, ci are nevoie de tratament psihologic. Iar prin respectul pe care i-l arăți nu faci altceva decât să îi întăreşti şi mai mult egoul; dacă până atunci postea timp de trei ani, de acum înainte va posti timp toată viața. Şi cu atât mai mult îşi va tortura corpul.

În noua comunitate nu vom arăta nici un fel de respect față de aceste tendințe masochiste. Nu vor fi respectate tendințele anormale, ascetismul, tortura trupească. Singurul respect pe care îl vom arăta va fi pentru inocență şi creativitate. Vom respecta un om care pictează, care cântă, care dansează. Aceştia sunt adevărații oameni religioşi: cei care creează ceva pentru umanitate - nu cei care îşi torturează şi paralizează corpul.

Acesta este începutul unei noi umanități. Şi ea este extrem de necesară. Acesta este un experiment, un mare experiment de care vor depinde foarte multe. Acest ashram este doar rampa de lansare.... Aici experimentăm la scară mai mică, dar în noua comunitate vor fi zece mii de sannyasini care vor trăi ca un singur trup. Nimeni nu va poseda nimic; toți vor folosi totul. Fiecare va trăi confortabil şi nu va duce lipsă de nimic. Dar nimeni nu va poseda ceva. Şi nu mă refer doar la lucruri, ci şi la persoane. Dacă iubeşti o femeie şi ea te iubeşte, atunci puteți trăi împreună - din bucurie, din fericire şi iubire, din dăruire. Însă nici unul dintre voi nu va încerca să îl transforme pe celălalt într-un obiect, într-un lucru proprietate personală.

Noua comuna va fi plină de iubire, dăruire, împărtăşire.... Va fi un ocean al bucuriei. Iar când zece mii de oameni pot trăi în asemenea armonie, atunci se poate produce o explozie extraordinară.

Iisus spune: “Bucurați-vă! Bucurați-vă! Bucurați-vă! Dar încă nu s-a întâmplat acest lucru. Creştinii arată atât de gravi şi de serioşi şi chiar l-au înfățişat pe Iisus la fel ca ei, ca şi cum el nu s-ar fi bucurat niciodată. Creştinii spun că Iisus nu a râs niciodată! Este ridicol. Un om care spune “bucurați-vă!”, o ființă care iubea mâncarea, vinul bun; un om care participa la nunți să nu fi râs niciodată? Creştinii au dat lumii un Hristos cu multe aspecte diferite de realitate.

În noua comunitate, Buddha va râde şi va dansa. Iisus va cânta şi va râde. Sărmanii, până acum nimeni nu le-a permis să o facă! Trebuie să avem compasiune față de ei şi să le dăm voie să cânte şi să danseze. În noua comunitate vom transforma munca în joacă, vom transforma viața în iubire şi voioşie.

Ține minte acest motto: transformă profanul în sacru, ordinarul în extraordinar, mondenul în spiritual. Întreaga viață trebuie să fie templul tău; munca îți va fi venerarea, iar iubirea rugăciunea.

Acest corp este Buddha, acest pământ este lotusul paradisului.

3. Eu sunt psiholog. Am sperat că studierea psihologiei mă va ajuta să îmi transform viața, dar nu s-a întâmplat aşa ceva. Ce să fac acum?

Psihologia este încă o ştiință foarte imatură. Este foarte rudimentară, deoarece se află la început. Încă nu este o cărare a vieții - ea nu are cum să te transforme. Într-adevăr, îți poate oferi câteva introspecții, dar acestea nu te vor transforma. De ce? Pentru că transformarea se produce întotdeauna dintr-un plan superior. Transformarea nu înseamnă rezolvarea problemelor, asta înseamnă doar ajustare. Rolul psihologiei este acela de a-ți ajusta ideile conform celor predominante din jurul tău - ia acestea sunt complet nesănătoase. Psihologia te aduce la o sănătate superficială.

Transformarea înseamnă schimbarea planului de înțelegere. Şi aceasta se produce prin transcendere. Dacă vrei să îți transformi mintea trebuie să pătrunzi în non-minte. Doar de la acea înălțime vei fi capabil să lucrezi asupra minții, deoarece atunci tu vei fi stăpânul. A rămâne în minte şi a încerca să transformi mintea prin minte este o muncă în zadar. Este ca şi cum ai încerca să te ridici singur de şireturi. Este ca şi atunci când un câine încearcă să îşi prindă singur coada - câteodată, până şi animalele se comportă foarte uman!

Psihologia îți poate oferi câteva introspecții. Însă nu este de nici un ajutor, datorită faptului că ea nu are cum să te ajute să depăşeşti mintea.

Sam a devenit psihiatru şi a început să prospere. După câteva luni şi-a cumpărat o limuzină şi a ieşit la plimbare, însă doar după câteva minute o altă maşină îl tamponează. Sam iese din Cadillac-ul său, se duce către cealaltă maşină şi începe să strige la şofer: "Idiotule! Tâmpitule! Ce ai făcut? Eşti un cretin! De nu-mi vine să...." Şi în acea clipă îşi aminteşte că el este un psihiatru, imediat se linişteşte şi întreabă calm: "De ce îți urăşti părinții?"

Psihologia nu te poate ajuta. Am auzit o altă poveste despre acelaşi Sam - când nu mai era pe pământ, murise.

Văduva îngrijea mormântul soțului ei mort în timp ce stătea pe vine şi culegea buruienile dintre flori, câteva fire de iarbă au început să o gâdile pe sub fustă. Uimită, femeia se uită în jurul ei, dar nu vede pe nimeni. Oftând, îşi îndreaptă privirea spre piatra funerară şi îi şopteşte: "Sam, comportă-te şi tu ca un adevărat om mort!"

Psihologia nu te poate ajuta nici în viața aceasta şi nici în următoarea. Singura care îți poate fi de ajutor este religia.

Mulți psihologi au început să joace roluri de maeştri, de învățători. Dar psihologul, psihanalistul şi psihiatrul nu sunt maeştri! Ei nu se cunosc pe sine. Da, au învățat câte ceva despre mecanismul minții, au studiat şi sunt mai bine informați. Însă informațiile nu vor transforma niciodată pe nimeni. Adânc înăuntru persoana va rămâne aceeaşi. Ea va vorbi frumos, va da sfaturi foarte bune, dar nu le va putea nici măcar ea să le urmeze.

În occident, psihanaliştii au ajuns să aibă atât de mult succes, încât până şi preoții au început să devină invidioşi. Acum, preoții creştini au început să studieze şi ei psihologia, psihanaliza, deoarece au înțeles că prin acestea pot să îi atragă din nou pe oameni să vină la ei. În prezent, oamenii sunt mai atraşi să meargă la psihologi şi psihanalişti decât să înceapă să se spovedească la preoți.

Preoții au dominat lumea timp de câteva sute de ani. Dar în prezent şi-au pierdut atracția. Problema este că oamenii nu pot trăi fără să aibă pe cineva care să îi sfătuiască, de la care să primească îndemnuri, iar asta se datorează faptului că ei nu se maturizează niciodată. Sunt precum nişte copii care au mereu nevoie de cineva în preajma lor.

Până în prezent, preoții au jucat rolul de părinți; dar acum ei şi-au pierdut farmecul şi psihanaliştii le-au luat locul.

Însă aşa cum preoții au fost falşi, la fel sunt şi psihanaliştii. Preoții foloseau jargonul religios pentru a-i exploata pe oameni; psihologii folosesc jargonul ştiințific. Şi nici unii nu se cunoşteau pe sine.

Omul nu poate fi ajutat decât de cineva care este iluminat; altminteri, totul este inutil.

Toți sfătuitorii, predicatorii şi moraliştii nu fac altceva decât să zăpăcească oamenii şi mai mult. Cu cât îi asculți mai mult, cu atât vei deveni mai tulburat - deoarece ei nu ştiu nimic. Ei nici măcar nu sunt de acord unii cu alții. Freud spune ceva, Jung altceva, Adler cu totul altceva. Şi există sute de şcoli şi universități psihologice - şi fiecare susține că deține adevărul.

Singurul ajutor pe care ți-1 poate da un psihanalist este să te facă să înțelegi că el nu cunoaşte nimic; atunci te saturi şi renunți la orice gând de transformare şi începi să trăieşti normal şi natural - asta dacă eşti inteligent, ceea ce se întâmplă foarte rar, deoarece inteligența îți este distrusă chiar de la început. Fiecare om este transformat într-un lucru. Foarte puțini oameni au reuşit să scape din ghearele societății şi să rămână cu adevărat inteligenți.

Nagesh, mă întrebi: "Acum ce să fac?"

Sugestia mea este că ai făcut destule. Acum învață altceva: non-acțiunea. Stai tăcut şi învață - nu să faci, ci să fii. Rămâi în tăcere şi nu mai face nimic. Între trei şi nouă luni, dacă ai răbdare şi poți sta câteva ore pe zi fără să faci nimic - aşa cum vezi că stau eu.... La început va apărea foarte multă agitație în minte; va răbufni la suprafață tot ce ai în inconştient. Vei simți că înnebuneşti. Dar continuă să observi - nu te îngrijora. Nu poți înnebuni, pentru că deja eşti nebun, aşa că nu ai nimic de pierdut şi nici nu ai de ce să te temi.

Un politician suferea de un complex de inferioritate - aşa cum suferă toți, de altfel. Dacă nu ar avea complexe de inferioritate nu ar putea deveni politicieni. A fi politician înseamnă a lupta să ajungi superior, să ajungi la putere, să dovedeşti altora: "Uitați! Eu nu sunt un om de rând! Nu sunt inferior! Sunt prim ministrul țării!"

Politica a apărut ca urmare a complexelor de inferioritate, de aceea nu este ceva neobişnuit ca un politician să sufere de aşa ceva.

Politicianul s-a dus la un psihanalist şi, timp de trei ani, acesta l-a ascultat şi a încercat să descopere care este problema.

Într-o zi, psihanalistul l-a primit foarte bucuros şi i-a spus: “Sunt fericit să îți spun că, după trei ani de cercetări amănunțite, am descoperit că nu suferi de nici un complex de inferioritate.”

Politicianul era foarte fericit, dar a întrebat: “Mă bucur să aud acest lucru şi îți mulțumesc foarte mult, însă îmi poți spune cum ai ajuns la această concluzie?”

Psihanalistul i-a spus: “Pur şi simplu am văzut că eşti inferior - cum ai putea suferi de un complex de inferioritate, când tu chiar eşti un om inferior.”

Nagesh, nu îți fă griji. Dacă în timp ce stai tăcut simți că îți apare nebunia, nu te îngrijora - nu ai cum să fii mai nebun decât eşti. Omul este complet decăzut; nu are unde să cadă mai jos.

Şi când rămâi tăcut vei simți nebunia interioară, deoarece ea a fost reprimată. Până acum ai fost ocupat cu tot felul de lucruri - psihologie, psihanaliză etcetera - şi acum vei începe să devii ocupat cu meditația, cu sannyas-ul, dar şi acestea vor fi tot nişte ocupații, care nu îi permit inconştientului să ți se deschidă.

Sugestia mea este să rămâi tăcut, atât cât poți, în fiecare zi. Cei din zen stau în tăcere cel puțin şase sau opt ore pe zi. La început este o adevărată nebunie. Mintea îți va juca atât de multe feste, îți va crea o mulțime de halucinații şi temeri imaginare. Corpul va începe şi el să reacţioneze...se vor întâmpla o multitudine de lucruri. Însă, dacă reuşeşti să rămâi tăcut, după cel mult nouă luni totul se va linişti de la sine - şi nu pentru că ai făcut tu ceva. Fără să faci nimic, pur şi simplu tăcerea şi liniştea apar de la sine - şi când acestea sunt nepracticate, necultivate, atunci într-adevăr vor fi magnifice, extraordinare, superbe. Nu ai mai gustat niciodată din acest nectar pur....

Atunci ai transcens mintea! Toate problemele minții sunt rezolvate. Dar nu pentru că tu ai găsit o soluție la ele, ci pur şi simplu au dispărut de la sine - prin observare, doar prin atenție.

Deja deții prea multă cunoaştere şi nu aceasta este soluția; trebuie să te dezveți de totul. Oamenii care cunosc prea multe sunt foarte înşelători - ei pot găsi mereu scuze să rămână aceiaşi.

Un profesor de filosofie şi psihologie era un împătimit al darurilor de lună, momente în care consuma şi o cantitate cam mare de whisky. Într-o seară, după ce a băut mai mult decât de obicei, a intrat în casă, s-a dezbrăcat, s-a suit în pat şi a suflat în lumânare.

Vaporii de alcool din gură s-au aprins brusc şi profesorul s-a ales cu o sperietură straşnică.

Zguduit de această experienţă, profesorul şi-a strigat soţia: "Martha, adu-mi repede Biblia. Asta mi-a fost învăţătură de minte. Această lecţie mi-a băgat minţile în cap."

Fericită, femeia îi aduce repede Biblia, îi pune mâna pe umăr şi se aşează lângă bărbatul ei. Profesorul se ridică în picioare şi spune solemn: "Doamne, jur pe tot ce am mai sfanţ că nu voi mai sufla vreodată în vreo lumânare aprinsă."

Mintea este foarte înşelătoare. Iar tu trebuie să treci dincolo de ea -asta este meditaţia.

4. Preaiubite Maestre, se pare că tu eşti primul iluminat care spune glume - de ce?

Garima, îţi voi spune o poveste. Ea face parte din Talmud şi a fost foarte îndrăgită de misticul hasidic Baal Shem.

Rabinul Baruch obişnuia să viziteze piaţa unde îi apărea adesea profetul Ilie. Se credea că profetul apare oamenilor sfinţi pentru a le oferi călăuzire spirituală.

Într-o zi, Baruch l-a întrebat pe profet: "Este cineva aici care va moşteni ceva în lumea de dincolo?"

Profetul i-a răspuns: "Nu."

În timp ce conversau, doi bărbaţi au trecut pe lângă ei şi profetul a remarcat: "Aceşti doi oameni vor avea o mare recompensă în lumea care va veni."

Rabinul s-a apropiat de ei şi i-a întrebat: "Care este ocupaţia voastră?"

Ei i-au răspuns: "Noi suntem un fel de bufoni. Când vedem oameni deprimaţi şi trişti îi înveselim."

Dumnezeu iubeşte râsul; Dumnezeu îi iubeşte pe oamenii care râd. Dumnezeu nu este interesat să vadă feţe triste şi lungi.

Înainte să moară, Baal Shem a fost întrebat: "Eşti pregătit să îl întâlneşti pe Dumnezeu?"

El a răspuns: "Eu am fost întotdeauna pregătit. Aici nu este vorba de a fi pregătit - întotdeauna am fost gata să mă duc la el. Şi el mă putea chema în orice clipă."

Bărbatul a mai întrebat: "Şi cum te-ai pregătit?"

Baal Shem i-a răspuns: "Ştiu câteva glume bune - şi îi voi spune aceste glume. Şi ştiu că îi vor plăcea şi va râde cu mine. Ce altceva îi pot oferi? Întregul univers este al său, eu sunt al lui - ce îi pot dărui? Doar câteva glume!"

Baal Shem este unul din marii iluminați apăruți în tradiția budistă. El a fost fondatorul hasidismului.

Ține minte: eu nu sunt primul care spune glume. Au fost mult mai mulți.... Dar oamenii sunt atât de trişti, încât uită foarte repede de ființele care le-au luminat viața şi i-au făcut să râdă - ei îşi amintesc numai de persoanele triste. Oamenii sunt trişti; de aceea ei au o afinitate față de toți cei care sunt trişti. Oamenii îşi amintesc doar de iluminații trişti şi gravi - chiar dacă aceia nu au fost deloc trişti, au ei grijă să îi transforme. În mintea lor încep să dea naştere la tot felul de idei şi poveşti false şi îi fac să arate trişti.

De exemplu, un jainist se va simți foarte ofensat dacă îi spun că Mahavira iubea râsul. A râde este ceva banal, ceva lumesc. Cum ar putea Mahavira să râdă? Dacă spun că Buddha obişnuia să râdă, budiştii, în special cei de pe calea Hinayana, se vor simți foarte jigniți şi furioşi. Eu îl iubesc enorm pe Buddha; nu cred să mai fi existat un om care să îl fi iubit mai mult ca mine. Însă chiar ieri am citit într-un ziar că preşedintele societății budiste din India, în sesiunea parlamentară viitoare, are de gând să ridice nişte întrebări la adresa mea. Îi înțeleg, sărmanii oameni se simt foarte ofensați deoarece eu îi dau lui Buddha o nouă culoare - culoarea lui adevărată. Încerc să îl aduc în realitate. Şi chiar aceşti oameni i-au distorsionat imaginea foarte mult şi l-au transformat într-o persoană tristă, incapabilă să râdă. Dacă râde, atunci ei vor începe să îl atace în parlament.

Oamenii se simt ofensați de vorbele mele, deoarece eu încerc să trăiesc religia în mod natural şi spontan, nu după ideile şi prejudecățile lor. Celor care pot înțelege, le spun că Iisus obişnuia să râdă - dar nu le spun acelaşi lucru creştinilor, care sunt incapabili să înțeleagă aşa ceva. Ei nu văd decât crucificarea lui. De fapt, ei venerează moartea, nu pe Iisus; ei se închină la cruce, nu la Hristos. Într-un fel, ei chiar par se bucura de moartea lui. Tocmai de aceea denumesc creştinismul crucianism - nu are nimic de-a face cu Hristos. Eu îl cunosc foarte bine pe Iisus - îl cunosc personal!

Lui îi plăceau toate lucrurile bune din viață. Cum ar fi putut evita să râdă şi să glumească? Îi plăcea foarte mult să glumească şi să discute despre ce face fiecare, iar ei spun că el propovăduia evanghelii! El a fost un om cu picioarele pe pământ. A trăit în preajma beţivilor, jucătorilor de cărți, chiar şi lângă prostituate. El nu s-a temut şi nu a respins niciodată astfel de oameni - tocmai de aceea a şi suferit.

Tocmai de aceea şi eu voi suferi....

19. SĂDIND SEMINȚELE BEATITUDINII

Pentru un timp, greşelile prostului
Par a fi la fel de dulci ca mierea.
Dar în final amar le va fi gustul.
Şi cât de mult va suferi!

Nerodul poate posti luni întregi,
Mâncând doar din vârful unui fir de iarbă.
Însă meritele sale nu valorează nimic
În fața maestrului a cărui hrană este calea.

Laptelui proaspăt îi trebuie timp pentru a se înăspri;
Aşa şi greşeala prostului
Are nevoie de timp pentru a-l ajunge din urmă.
Ea va mocni înăuntrul lui precum jarul sub cenuşă.

Orice ar învăța un prost,
Aceasta îl va face şi mai prost.
Cunoaşterea doar îi va sparge capul.

Pentru că atunci el va dori recunoaştere.
Să fie primul peste toți.
Să fie deasupra tuturor.

"Fie ca toți să îmi cunoască munca,
Fie ca toți să caute îndrumare la mine. "
Astea îi sunt dorințele,
Atât de mare îi este trufia.

O cale conduce către bunăstare şi faimă,
Cealaltă conduce la finalul căii.
Nu căuta recunoaştere
Ci urmează-i pe cei treziți
Şi eliberează-te.

Ultimele cuvinte ale lui Gautama Buddha au fost: “Fii o lumină pentru tine însuți.” Nu îi urma pe alții, nu imita, deoarece imitarea creează stupiditate. Fiecare om este născut având o inteligență sclipitoare. Fiecare este născut având o lumină interioară. Ascultă această micuță voce şi ea te va călăuzi bine. Nimeni altcineva nu te poate călăuzi, nimeni nu poate deveni un model pe care să îl urmezi, deoarece fiecare este unic. Nu a mai existat nimeni ca tine şi nici nu va mai exista vreodată. Aceasta este gloria şi grandoarea ființei umane - fiecare este irepetabil.

Persoana care îi urmează pe alții devine falsă. Poate fi un mare sfânt în ochii altora, dar adânc înăuntru va fi la fel de neinteligent ca toți ceilalți. Poate are un caracter foarte respectat, însă acesta va fi doar la suprafață. Dacă îl zgârâi puțin vei vedea că se transformă într-o persoană cu totul opusă.

Urmându-i pe alții îți poți cultiva un caracter frumos, dar nu vei avea şi o conştiință frumoasă. Poți continua să schimbi închisorile, dar prin aceasta vei rămâne în continuare un sclav. A fi hindus, musulman, creştin, jainist nu ajută la nimic. A fi jainist înseamnă a-1 urma pe Mahavira ca model, iar prin aceasta îți vei pierde sinceritatea, identitatea ființei tale şi vei deveni o entitate falsă, artificială, nenaturală.

Buddha defineşte înțelepciunea ca trăind în lumina propriei conştiințe, iar prostia sau ignoranța ca imitându-i pe alții.

Un Maestru creează maeştri, nu discipoli. Efortul său este acela de a te ajuta să îți îndrepți atenția spre tine însuți, să devii independent şi să nu mai fii o umbră a altora.

Doar lumina ta interioară se poate transforma într-un răsărit. Un învățător fals doreşte să îl imiți, să fii o copie a lui.. Un Maestru te iubeşte şi doreşte să fii original! Cum ar putea să te îndemne să îl imiți? El are compasiune şi doreşte să fii pe deplin eliberat de dependențele exterioare.

Însă omul obişnuit nu doreşte să fie liber. El vrea să rămână dependent şi să fie călăuzit de altcineva. De ce? Pentru că astfel poate arunca responsabilitatea pe umerii altcuiva. Şi cu cât face mai mult acest lucru, cu atât va deveni mai puțin inteligent. Deoarece numai responsabilitatea, simțul responsabilității creează înțelepciune.

Acceptă viața cu toate problemele ei. Trăieşte viața şi caută în permanență. Viața este o încercare, o oportunitate prin care te poți descoperi. Însă omul prost îşi spune: “Buddha s-a realizat - de ce să îmi mai fac şi eu probleme?

Îi voi imita comportamentul şi voi ajunge ca el. Iisus s-a realizat şi el, pentru ce să mai caut? Pot deveni o umbră a lui Iisus şi voi face exact ce a făcut şi el.”

Dar cum vei putea vreodată să devii inteligent imitându-i pe alţii?

În acest mod nu îi oferi inteligenţei nici o şansă de a exploda. Pentru a apărea, inteligența are nevoie de o viață plină de aventură şi de căutare neîncetată. Şi doar inteligența te poate salva, numai propria ta atenție poate deveni nirvana.

Fii o lumină pentru tine însuți şi vei fi înțelept; lasă-i pe ceilalți să se comporte stupid, nu te interesa decât de propria ta ființă şi vei descoperi cele mai minunate comori din viață! Dacă îi urmezi pe alții, atunci vei rămâne un prost. Şi cum poți decide pe cine să urmezi şi pe cine să nu urmezi?

Buddha trăieşte în felul lui, Iisus este complet diferit, Mahavira este şi el diferit. Mahomed este Mahomed, el nu este Mahavira. Pe cine vei urma? Pe ce criterii vei alege? Vei alege doar ceea ce ți-a scos viața în cale? Atunci, viața îți va fi accidentală şi o viață accidentală este moartă. Un înțelept nu trăieşte niciodată în mod întâmplător. El nu devine hindus doar pentru că s-a născut într-o familie de hinduşi; nu devine comunist doar pentru că s-a născut într-o țară comunistă. El caută neîncetat.

Viața este o călătorie infinită şi magnifică, însă doar pentru aceia care sunt pregătiți să caute.

Iisus spune: caută şi vei găsi; cere şi ți se va da; bate şi ți se va deschide. El nu spune: imită. Nu spune: fii un creştin şi toate uşile ți se vor deschide. El nu spune: nu mai căuta, pentru că am bătut eu şi toate porțile îți sunt deschise. El te îndeamnă să cauți, să porneşti în descoperirea adevărului ființei tale. El spune că fiecare dintre noi trebuie să pornească singur în căutare, deoarece fiecare este unic.

Aceasta este gloria ființei umane. Nu o nega, pentru că altfel vei rămâne un prost. Asta nu înseamnă că trebuie să nu înveți nimic de la iluminați - învață! Îmbibă-te cu spiritul lor! Gustă şi bea din nectarul ființei lor. Trăieşte în compania lor, armonizează-te cu muzica lor şi lasă-te copleşit de bucuria că o ființă la fel ca tine a reuşit să atingă realizarea finală. Fii bucuros, pentru că un om la fel cum eşti şi tu a putut deveni iluminat.

Un buddha nu trebuie imitat, ci înțeles, ascultat în tăcere, cu încredere şi iubire. Şi cu cât îl înțelegi mai mult, cu atât vei vedea că el nu îți vorbeşte din exterior, ci chiar din interiorul ființei tale.

El este doar o oglindă care îți reflectă chipul originar. Toți marii maeştri sunt doar nişte oglinzi. Însă nu te agăța de ele. Oglinda nu este chipul tău real!

Aceste sutre ale lui Buddha au o valoare imensă. Pătrunde în ele meditativ. Iar când spun "meditativ" înțeleg prin aceasta că nu trebuie să te afli într-o stare argumentativă - nu aceasta este calea prin care poți asculta şi înțelege. Fii receptiv, fii feminin. Nu te închide în spatele unui zid, nu îți folosi mintea şi nu o lăsa să interpreteze ce aude. Înlătură-ți mintea şi permite-i inimii să danseze cu aceste sutre. Asta este ceea ce înțeleg eu prin meditație. Permite-i inimii să se bucure. Şi în acea bucurie există o înțelegere complet diferită - nu a intelectului, ci a inteligenței.

Dacă asculți prin inimă vei deveni din ce în ce mai înțelept. Când asculți prin minte, în primul rând, tot ce vei auzi va fi distorsionat de prejudecățile şi concluziile pe care le ai şi mintea va colora aşa cum vrea ea vorbele auzite. În primul rând, nici măcar nu vei asculta ce ți se spune; mintea va face atât de mult zgomot, încât nu vei auzi decât zgomotul produs de ea. În al doilea rând, tot ce vei auzi va deveni informație, cunoaştere, nu înțelepciune. Cunoaşterea este foarte superficială; ea nu poate pătrunde în profunzimea ființei. Cunoaşterea este doar o cale prin care îți poți ascunde ignoranța şi întunericul interior, înțelepciunea este lumina care dizolvă permanent întunericul.

Dar înțelepciunea este întotdeauna a inimii, ține minte, niciodată a minții. Când stai în preajma unui buddha, uită complet de minte. El se apropie de ființa ta prin inimă. Ascultă-l prin bătăile inimii şi acordează-le pe frecvența lui şi vei auzi magnifica muzică a Divinului.

Aceste sutre reprezintă cea mai minunată poezie, poezia Ființei. Aceste sutre sunt florile lotusului, născut în lacul conştiinței celui treaz. Ascultă atent, meditativ, iubitor, plin de încredere şi deschidere şi vei fi binecuvântat.

Pentru un timp, greşelile prostului
Par a fi la fel de dulci ca mierea.
Dar, în final, amar le va fi gustul.
Şi cât de mult va suferi!

Există o faimoasă parabolă budistă. Buddha obişnuia să o repete mereu:

Un bărbat era urmărit de duşmanii săi. Aceştia se apropiau din ce în ce mai mult; el chiar auzea zgomotele copitelor cailor. Deja se şi vedea mort!

Şi drumul pe care alerga ducea exact spre o prăpastie foarte adâncă. Pur şi simplu nu avea ce să facă. Dacă se arunca în gol, cu siguranţă murea; dacă se întorcea, îl prindeau duşmanii lui şi îl omorau. Singura alternativă era să încerce să coboare încet în abis - dar când priveşte în jos, vede că în abis îl aşteptau doi tigri fioroşi.

Neavând ce să mai facă, bărbatul se agaţă de ramura unui copac, sperând că poate astfel nu va fi văzut de duşmanii săi când vor ajunge la marginea prăpăstiei. Problema era că acea creangă atârna exact deasupra abisului. Era o dimineaţă foarte răcoroasă şi palmele deja începuseră să îi îngheţe. Imediat a realizat că nu va mai putea să rămână agăţat mai mult de câteva minute. Şi-a dat seama că moartea îi era mai apropiată ca oricând.

Şi, după câteva clipe, vede doi şoricei, unul alb şi unul negru, care începuseră să roadă ramura de care el stătea agăţat. Aceşti doi şoricei reprezintă ziua şi noaptea - timpul care macină în permanent rădăcina vieţii. Bărbatul era disperat: şoriceii rodeau de zor baza ramurii, iar în prăpastie cei doi tigri îl priveau pofticioşi.

Deod1ată, bărbatul vede deasupra lui un stup de albine sălbatice. În timp ce el se gândea ce ar mai putea să facă, vede cum o picătură de miere este gata să cadă din stup. Bărbatul uită complet de duşmani, de tigri, de şoricei - pentru o clipă uită de toate - şi mintea îi era atentă doar la acea picătură de miere: îşi deschide gura şi mierea îi ajunge pe limbă...era atât de dulce.

Aceasta este situaţia în care trăiesc toţi oamenii stupizi. Cât de dulce este mierea! Dar cât de mult poate dura acest gust? În curând moartea te va înconjura din toate direcţiile. Însă aşa trăiesc toţi oamenii - doar pentru plăceri momentane, pentru sex, mâncare, bani, prestigiu, putere...doar pentru câteva picături de miere.

Buddha spune: *Pentru un timp, greşelile prostului par a fi la fel de dulci ca mierea. Dar, în final, amar le va fi gustul. Şi cât de mult va suferi!*

Observă-te în permanenţă. Ce faci în fiecare zi? Până acum ce ai realizat? Cum îţi este viaţa? Ai făcut într-adevăr ceva real, ori ai trăit în vise? Ai încercat să te apropii de etern? Sau ai fost prea preocupat cu efemerul? Te-ai gândit măcar vreodată la adevărul final? Ori te-ai complăcut zilnic în aceleaşi obiceiuri? Dimineaţa te trezeşti şi alergi la piaţă sau la serviciu, apoi seara te arunci în pat şi adormi...acelaşi cerc care se învârte la infinit.

Şi acelaşi lucru se va întâmpla milioane de vieţi. Când crezi că te vei plictisi? Când vei începe să fii mai atent la viaţa ta?

Buddha spune: cu siguranţă, există o anumită dulceaţă în lucrurile efemere, dar ele îţi vor oferi numai amărăciune în final. Observă-ţi viaţa: poţi câştiga o mulţime de bani şi cât timp îi ai te simţi foarte bucuros şi fericit. Dar nu realizezi faptul că îţi pierzi viaţa acumulând tot felul de gunoaie. Şi viaţa nu o mai poţi răscumpăra cu nimic; nici măcar o singură clipă din viaţă nu o poţi răscumpăra. Îţi iroseşti singur un timp atât de preţios! Întreaga viaţă alergi după faimă şi prestigiu, iar la un moment dat te trezeşti că tot ce ai acumulat nu te va ajuta cu nimic în faţa morţii. Şi nu ai gustat nici măcar un singur moment din realitatea ta eternă.

Asta este ceea ce numeşte Buddha atitudinea prostului faţă de viaţă. Totul se transformă în amărăciune: iubirea, familia, prietenii, politica, afacerile...în final totul se va transforma în cenuşă. Cel care este înţelept, va deveni conştient de aceasta cât timp mai poate acţiona.

Nerodul poate posti luni întregi,
Mâncând doar din vârful unui fir de iarbă.
Însă meritele sale nu valorează nimic
În faţa maestrului a cărui hrană este calea.

Buddha nu spune că trebuie să devii ascet şi să renunţi la lume, la mâncare, la haine, la corp - nu, el nu poate spune aşa ceva. El şi-a învăţat lecţia.

După ce a părăsit palatul, Buddha a urmat calea tradiţională şi, timp de şase ani, şi-a torturat corpul în toate modurile posibile. El a postit atât de mult încât de-abia mai putea să meargă. Ajunsese într-un punct în care era aproape de moarte, atunci a realizat: "Acum ce fac? Mai întâi m-am complăcut în tot felul de lucruri lumeşti: femei, băutură, haine frumoase, palate, bani, vânătoare, aur...am dus o viaţă de prinţ. Am făcut ceva complet inutil."

Când a părăsit palatul, Buddha avea doar 29 de ani - a fost un om cu o inteligenţă foarte ascuţită. Sunt oameni care nici la 70 sau 80 de ani nu realizează că şi-au irosit viaţa. El trebuie să fi fost foarte atent la viaţa sa, pentru că altfel nu putea deveni conştient de acest fapt: "Totul este o prostie - toate aceste femei, băutura, vânătoarea, aurul. Acestea nu vor dăinui pe vecie."

Orientul a fost întotdeauna în căutarea eternului. Aceasta este definiţia pe care o dăm noi adevărului: acel ceva care este etern.

Şi care este definiția neadevărului? Orice este efemer, momentan. Iar când misticii orientali spun că un lucru este iluzoriu, ei se referă la faptul că este efemer. Ei nu vor să spună că acel lucru nu există. Nu, acel lucru este precum o bulă de săpun - într-adevăr, foarte frumoasă şi plină de culori hipnotice. Iar uneori poate deveni atât de amăgitoare încât este mai bine să fie descrisă ca fiind maya, iluzorie. Acesta este motivul pentru care misticii spun că lumea este iluzorie, pentru a arăta oamenilor efemeritatea materie, pentru a-i face atenți la viața lor.

În cei 29 de ani pe care i-a trăit în lux, Buddha a realizat faptul că nu a făcut altceva decât să se joace cu bule de săpun. Atunci a fugit din palat şi a renunțat la împărăția sa. Dar întotdeauna se întâmplă aşa, deoarece mintea funcționează numai prin trecerea de la o extremă la alta. Mintea este precum un pendul: în permanență trece de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga. Nu stă niciodată la mijloc. Şi secretul este în acest mijloc. Când pendulul rămâne în mijloc, ceasul se opreşte, timpul încetează, lumea se dizolvă. Pendulul este cel care ține lumea în mişcare; iar lume înseamnă timp.

A trece dincolo de timp înseamnă a cunoaşte nemurirea; tocmai de aceea, în India, noi folosim acelaşi cuvânt pentru timp şi moarte, *kal*. Timpul este moarte, deoarece în timp totul este momentan, totul va dispărea. Într-o clipă se află aici, în următoarea a dispărut pe vecie.

Mintea lui Buddha a funcționat şi ea ca oricare alta: el a fugit din palat şi a devenit un ascet. Până atunci a fost obsedat de distracții; acum a devenit obsedat de ascetism. El era un bărbat foarte frumos, dar cei şase ani de post şi masochism i-au distrus corpul. Devenise un om foarte urât.

Într-o zi, a realizat: "Ce fac? Mai întâi am fost atras de mâncare şi băutură, iar acum sunt obsedat de post şi renunțare. Prima obsesie a fost pozitivă, a doua este negativă. Dar nu m-am schimbat absolut deloc. La început am fost atras de femei, acum sunt atras de abstinență - *brahmacharya*. Fundamental, nu am trecut prin nici o transformare - încă sunt obsedat de sex. Mai întâi alergam după sex, acum caut nici nu mai aud de el - însă sexul rămâne ideea centrală a ființei mele"

Această realizare a creat contextul în care el s-a putut ilumina. În seara când a realizat acest lucru s-a produs transformarea. El a izbucnit în râs şi a înțeles clar faptul că mintea i-a jucat o festă - el credea că se luptă împotriva minții, dar mintea l-a păcălit şi a continuat să îl comande.

La început mintea intrase pe uşa din faţă, acum a revenit pe uşa din spate - şi asta este mult mai periculos, deoarece atunci ea funcţionează indirect, într-un mod foarte subtil.

Mintea este atât de vicleană încât se poate ascunde în ornamentele polilor opuşi. De la indulgenţă poate trece foarte uşor la ascetism şi penitenţe; de la materialism se poate converti oricând la spiritualitate. Dar mintea este minte - indiferent că eşti sau nu împotriva lumii rămâi încătuşat în minte.

Când mintea dispare, când încetezi să mai alegi şi nu eşti nici pentru şi nici împotriva unui lucru, atunci rămâi la mijloc. O alegere te conduce spre stânga; altă alegere te va conduce spre dreapta, către cealaltă extremă. Când nu alegi, rămâi exact la mijloc. Asta este relaxarea, renunţarea adevărată. Ea nu are nimic de-a face cu trupul, nu se opune lumii şi nici corpului, ci este doar trezirea conştiinţei. Rămâi conştient, fără să fii obsedat de nimic, şi inteligenţa va apărea de la sine. Atunci devii o lumină pentru tine însuţi.

De la indulgenţă poţi trece foarte uşor spre reprimare; asta nu te va ajuta la nimic. Aici s-au blocat toate religiile din lume.

O călugăriţă se întorcea de la banca unde depusese banii adunaţi de la credincioşi, când, deodată, la un colţ de stradă, a fost atacată de un hoţ. Călugăriţa îi spune hotărâtă hoţului: “Tinere, îţi pierzi vremea. Nu am nici un ban, pentru că i-am depus pe toţi la bancă.”

“Vedem noi dacă este aşa sau nu” - îi spune hoţul nervos, începând să o caute pe sub haine.

“Oh! Ce faci? Oh! Oh! Oh Doamne! Nu te opri, nu te opri — şi îţi scriu un cec!”

Nu reprimarea este calea, nu poate fi. Tot ce ai reprimat va izbucni la suprafaţă. Orice mică provocare va cauza explozia. Reprimarea nu este calea către libertate. Reprimarea este chiar mai periculoasă decât indulgenţa, deoarece prin indulgenţă şi complacere ajungi să te plictiseşti de anumite lucruri, dar de ceea ce ai reprimat nu te vei plictisi niciodată. Este foarte simplu: cum te poţi plictisi de ceva ce nu ai trăit? Ceea ce reprimi te va fascina şi te va atrage în permanenţă.

Cei care reprimă ajung să devină patologici. Cei care trăiesc şi se complac în tot felul de lucruri lumeşti, măcar sunt naturali. Este natural să trăieşti, deoarece aceasta este calea naturii. Şi este mult mai uşor să treci de la natura inferioară, animalică, la natura superioară. Însă este extrem de dificil să treci de la nenatural la natura superioară.

Buddha denumeşte adevărul final, "natura superioară" - *ais dhammo sanantano.* Aceasta este legea finală, eternă. Ce este ea? Conştiința pură.

Este foarte uşor să ajungi la legea eternă când trăieşti natural şi în concordanță cu legile naturii. De la inferior la superior nu este decât un pas - şi inferiorul este tot natural. Însă în momentul în care ai devenit nenatural, atunci îți va fi foarte dificil.

De aceea, sugestia mea este: dacă trebuie să alegi, atunci alege naturalul, indulgența, nu reprimarea. Cel mai bine este să nu alegi, să rămâi un martor, un observator detaşat al dorințelor, al instinctelor, al gândurilor. Iar în focul observării toate dorințele sunt arse - şi nu doar dorințele, ci şi semințele lor. Atunci devii *nirbija* - fără semințe.

Însă nu alege negativul, pentru că, dacă începi să reprimi, devii patologic. Şi, adevărul este că doar oamenii bolnavi, patologici sunt interesați de sisteme de gândire reprimative. Ei pot găsi tot felul de raționamente....

De exemplu, vulpea din fabula lui Esop, pentru că nu ajunge la struguri, spune: "Strugurii sunt acri." Ea a încercat din răsputeri să sară la ei, dar fără nici un rezultat. Vulpea se uită în jurul ei şi, văzând că nu este nimeni, pleacă mai departe. Dar, dintr-un tufiş, un iepure a văzut tot şi a întrebat-o: "Mătuşă, ce s-a întâmplat? Nu poți ajunge la struguri?"

Vulpea îi răspunde: "Nu, nu este vorba să ajung sau nu la ei - încă nu sunt copți, sunt acri."

Şi majoritatea oamenilor sunt la fel ca vulpea din această fabulă. Raționamentele lor îi pot păcăli pe ceilalți, şi, de cele mai multe ori, chiar şi pe ei înşişi..

Jake ajunge mai devreme acasă şi, auzind nişte gemete din dormitor, intră în cameră şi o vede pe soția lui transpirată şi foarte roşie la față.

"Ce se întâmplă?" - o întreabă Jake.

"Cred că am un atac de cord" - se plânge femeia.

Jake coboară repede scările, ajunge în sufragerie, ridică receptorul şi începe să formeze la salvare. În acel moment, fiul lui vine şi îi spune: "Tati, tati, unchiul Ted se ascunde în şifonier şi nu are nici o haină pe el!"

Jake trânteşte receptorul în furcă şi se avântă spre dormitor, trece pe lângă patul soției şi deschide uşa de la şifonier. Înăuntru, bineînțeles, se afla fratele său complet dezbrăcat.

“Eşti un om de nimic” - îi reproşează Jake - “soţia mea este gata să moară şi tu alergi prin casă dezbrăcat să îmi sperii copiii!”

Mintea este foarte înşelătoare şi foarte pricepută în a găsi tot felul de scuze şi raţionamente. Mintea te poate îndemna foarte uşor să reprimi ceva, deoarece prin reprimare te vei afla şi mai mult în puterea ei.

Buddha a învăţat prin experienţă directă - şase ani de penitenţe şi asceze. Odată cu Buddha, lumea a intrat într-o altă etapă a religiozităţii.

Înainte de el, nimeni nu a spus că austerităţile, postul, reprimarea, mortificarea corpului nu sunt de nici un ajutor. Odată cu Buddha, umanitatea a pătruns într-o nouă fază.

Buddha este o piatră de temelie în evoluţia conştiinţei umane, dar el nu a fost înţeles corect, deoarece teologii săi au fost vechii eruditi, scolastici şi învăţători. Ei l-au interpretat într-un asemenea mod...chiar în pofida experienţei lui reale. Au început să vorbească mult despre cei şase ani de ascetism. Iar dacă citeşti scripturile budiste ţi se va părea că datorită acestor şase ani de austerităţi a reuşit Buddha să se ilumineze. Adevărul este că el a atins iluminarea în clipa în care a renunţat la toate aceste austerităţi şi torturi. Prin renunţarea la ele a atins iluminarea, nu prin ele.

Scripturile hinduse vorbesc despre Buddha într-un cu totul alt mod. Ele spun că Buddha nu a adus nimic nou conştiinţei umane, ci a fost doar un alt ascet ca oricare altul - puţin mai inteligent, mai logic şi mai convingător, dar totuşi un ascet. El a aparţinut aceleiaşi vechi religii, pe care a înfrumuseţat-o cu cuvinte noi; acelaşi vin vechi într-o sticlă nouă. Aşa îl privesc indienii pe Buddha. Însă este un fals. Buddha nu reprezintă vechiul. El reprezintă o etapă nouă. Şi, aşa cum a fost nevoie acum 25 de secole de un nou pas, acum este necesar un altul.

Noua comunitate va reprezenta un pas nou în religiozitate - o etapă nouă în evoluţia conştiinţei umane.

Deşi Buddha a renunţat la ascetism, el nu a fost împotriva acestuia; nu putea fi, deoarece trebuia să comunice cu oameni care erau convinşi de tradiţii şi ideologii antice. Dacă ar fi vorbit cum vorbesc eu, atunci nu ar fi fost înţeles de nimeni. Nici eu nu sunt înţeles de toţi. Au trecut 25 de secole şi oamenii încă trăiesc în antichitate. Este foarte rar să găseşti un om care să-aparţină secolului XX. Din punct de vedere fizic ei se află aici; spiritual sunt cu mii de ani în urmă. De aceea, Buddha le-a spus doar discipolilor săi foarte apropiaţi că: “Nu prin ascetism am ajuns la realizarea finală, ci prin renunţarea la ascetism.”

Aceste sutre au fost rostite celor mai apropiați prieteni ai săi.

Nerodul poate posti luni întregi, mâncând doar din vârful unui fir de iarbă. Însă meritele sale nu valorează nimic în fața maestrului, a cărui hrană este calea.

Dacă doreşti cu adevărat să te transformi, atunci *dhamma* trebuie să îți fie calea. Hrăneşte-te prin Dumnezeu! Aşa cum a spus şi Iisus discipolilor săi: "Mâncați şi beți din mine!"

Buddha spune: *...a cărui hrană este calea.* Cale înseamnă *dhamma*, legea eternă care ține toată lumea în armonie. Cel care începe să se hrănească din această armonie, acela va fi realizat. Nu prin hrana grosieră, ci prin hrana subtilă a sufletului.

Da, există o hrană subtilă. Priveşte un trandafir şi lasă-te posedat de frumusețea lui. Permite-i frumuseții florii să fie absorbită de ființa ta şi te vei simți hrănit Ai observat? Când priveşti cerul înstelat, nu te simți hrănit? Când priveşti răsăritul soarelui sau asculți susurul unui râu, nu ai simțit că ființa îți este umplută de o forță necunoscută...?

Aşa cum trupul are nevoie de hrană, sufletul are şi el nevoie de o hrană aparte. Hrana spirituală este invizibilă - în muzică, în poezie, în frumusețe, în rugăciune, în meditație....

Buddha spune: nu prin post şi austerități ajungi la iluminare, ci mâncând calea. O expresie foarte stranie - *mâncând dhamma*. Ce este dhamma? Chiar ieri m-a întrebat cineva: "Îmi place foarte mult când spui *ais dhammo sanantano*, dar ce anume înseamnă aceasta?" Este armonia existenței, muzica şi dansul infinit al existenței. Este celebrarea eternă. Copacii, păsările, animalele, râurile, munții, oceanele, stelele...întreaga existență este constituită doar din beatitudine.

Asta înțelege Buddha prin *ais dhammo sanantano* - aceasta este legea eternă şi inepuizabilă. Te poți hrăni din ea şi nu o vei putea epuiza vreodată. Şi cu cât mănânci mai mult din ea, cu atât vei deveni mai divin. Buddha nu îndeamnă pe nimeni să postească şi să treacă prin tot felul de austerități. El ne învață cum să iubim mai mult, cum să celebrăm şi să dansăm la unison cu existența - cum să devenim din ce în ce mai receptivi şi mai absorbiți în Divin.

Buddha îi numeşte proşti pe cei care postesc. Însă aceşti proşti sunt veneraţi în India - şi peste tot în lume. De fapt, majoritatea mulțimilor de oameni sunt constituite doar din proşti; de aceea, când cineva începe să le urmeze calea, egourile lor se simt foarte mulțumite.

Acel om le dovedeşte că tradiția lor este cea corectă, că moştenirea primită de la generațiile anterioare este adevărată: "Uite, acest om posteşte, ca şi noi!" Iar persoanele aşa-zis spirituale au postit dintotdeauna.

Da, uneori se întâmplă ca o persoană spirituală să postească, dar motivul pentru care face acest lucru este cu totul diferit. Mahavira a postit timp de 12 ani - el mânca o dată la 12 zile. Aceasta era modalitatea sa de a posti.

Dar Mahavira nu a obosit făcând acest lucru, iar Buddha a renunțat la post după numai şase ani. De ce această diferență? Şi ambii au ajuns la aceeaşi realizare. Buddha a reuşit prin renunțare la post, iar Mahavira prin post. Însă postul lui Mahavira a avut o calitate deosebită. El nu a fost un ascet - de fapt, hrana lui era Dumnezeu. Se hrănea atât de mult din Divin încât nu mai avea nevoie de hrană fizică. Sufletul său abunda de energie şi nu mai simțea nevoia mâncării grosiere. Adevărul este că nu se poate spune că postea. Dacă mi se permite, aş spune: el nu putea să mănânce.

Când mergeam şi stăteam în Poona, obişnuiam să locuiesc cu Sohan. Întotdeauna ea era foarte fericită să mă vadă. Într-o zi mi-a spus:

"Ce se întâmplă cu mine? Vii cel mult de două ori pe an aici în Poona şi stai trei sau patru zile. În aceste trei sau patru zile nu pot mânca nimic. De ce? Eu nu am postit niciodată şi nici nu am înclinația să o fac. Vreau să mănânc, dar pur şi simplu nu pot - de ce?"

I-am spus: "Ori de câte ori eşti foarte fericită nu vei putea mânca. Bucuria ta interioară este atât de copleşitoare încât îți umple şi satisface chiar şi trupul fizic. Nu doar sufletul se hrăneşte cu această hrană subtilă, ci şi corpul, deoarece trupul este doar umbra sufletului."

Este un fapt: oamenii trişti mănâncă mai mult decât cei fericiți şi veseli. O persoană care se simte mizerabil va încerca să îşi elimine suferința prin mâncare. Se simte atât de tristă, încât caută prin mâncare să scape de tristețe şi neîmplinire.

De exemplu, americanii au început să simtă acest gol interior şi au început să îl umple cu tot felul de lucruri: mâncare, sex, droguri. Însă ei nu realizează faptul că goliciunea lor este spirituală, de aceea nici o dietă şi nici un aliment nu îi va ajuta să scape de ea. Şi cât de mult poți mânca? Cât de mult poți ține o cură de slăbire? Totul este inutil, atâta timp cât pierd din vedere problema reală.

În America, obezitatea este o problemă. În toate țările dezvoltate obezitatea a devenit o problemă generală, deoarece oamenii au tot ce vor, dar mai puțin împlinirea şi bucuria interioară.

Dacă nu îşi pot îmbogăți sufletul, atunci încep să îşi îmbuibe stomacul; sau, alții trec la îmbogățirea casei cu tot felul de lucruri inutile - astfel simt că îşi anulează goliciunea interioară. Când eşti fericit şi împlinit, atunci se va întâmpla exact invers.

I-am spus Sohanei: "Este ceva natural. Şi acesta este postul adevărat!"

În sanscrită, cuvântul *upawa* este atribuit postului, dar semnificația lui adevărată este "a fi aproape de Dumnezeu". În limbile occidentale, verbul "a posti" denotă folosirea voinței, impunerea prin forță. Upawa este realitatea; atunci uiți complet de corp şi trăieşti doar prin hrana Divinului, prin energia subtilă care se revarsă în permanență asupra ta.

Mahavira nu a postit în acelaşi mod ca Buddha; Mahavira se hrănea din Dumnezeu, Buddha doar se înfometa prin forță. Mahavira se afla "aproape de Dumnezeu"; Buddha doar se lupta cu trupul său. De aceea, Mahavira s-a realizat fără să fie nevoit să renunțe la post. Buddha a trebuit să renunțe la post, deoarece acesta nu era decât polul opus al vieții pe care o trăise până atunci.

Dar cum ar putea ajunge cineva la Dumnezeu prin înfometarea corpului? Ce logică este aceasta? Însă foarte mulți cred că Dumnezeu este un fel de Adolf Hitler căruia îi place să vadă cum oamenii îşi torturează corpurile. Dumnezeu este iubire, compasiune. El doreşte ca toți copiii săi să trăiască fericiți şi să se bucure de el. Iar când te bucuri şi eşti plin de Dumnezeu, atunci nu mai poți mânca. Aceasta este diferența între Buddha şi Mahavira - în privința postului.

Buddha spune: *Nerodul poate posti luni întregi, mâncând doar din vârful unui fir de iarbă. Însă meritele sale nu valorează nimic în fața maestrului a cărui hrană este calea.* Într-o bună zi el a descoperit un alt tip de hrană: aceea provenită din armonia existenței. El a înțeles că face parte integrantă din întreg şi nimic nu este separat de el; a realizat că ființează pentru eternitate în această existență infinită.

Laptelui proaspăt îi trebuie timp pentru a se înăspri;
Aşa şi greşeala prostului
Are nevoie de timp pentru a-l ajunge din urmă.
Ea va mocni înăuntrul lui precum jarul sub cenuşă.

Orice cauză are un efect. Similar, orice acțiune întreprinsă va produce un rezultat. Şi acesta poate fi atât de îndepărtat încât să nici nu poți face legătura între cauză şi efect.

În Africa există triburi care nu cunosc faptul că naşterea unui copil are legătură cu actul sexual - deoarece trece mult timp între act şi naştere. Şi ei nici măcar nu folosesc un calendar, pur şi simplu nu au habar de trecerea timpului. Aceşti aborigeni trăiesc într-o lume foarte primitivă, în care nu se cunoaşte nimic despre existența timpului. De aceea, cum ar putea face legătura între actul sexual şi naşterea unui copil?

Mai sunt şi alte motive pentru care nu pot face legătura între naşterea unui copil şi actul sexual. Unul este: nu întotdeauna sarcina urmează actului sexual. Atunci cum se produce naşterea? Cu siguranță nu prin actul sexual, aceasta nu are nici o legătură cu biologicul - este un dar al unei forțe superioare. Şi pentru a fi binecuvântat cu copii, un membru al tribului trebuie să urmeze tradiția religioasă a strămoşilor săi; altminteri nu va avea copii.

Când misionarii creştini au descoperit aceste triburi, nu le-a venit să creadă că acei oameni au trăit timp de secole fără să facă nici o legătură între naşterea copiilor şi actul sexual, fără să cunoască nimic despre cauză şi efect. Şi aşa suntem şi noi - foarte primitivi.

De exemplu, într-o zi te simți brusc trist, fără nici un motiv anume, înainte să adormi totul era bine, iar dimineața te simți deprimat şi trist. De ce? Nimeni nu ți-a făcut nimic. De unde a apărut această tristețe? Cu siguranță trebuie să o fi cauzat cu trei zile înainte, ori cu trei ani în urmă. Iar cei care au pătruns profund în acest fenomen spun că semințele acțiunilor pot încolți chiar după vieți întregi.

Datorită acestui lucru, omul stupid se va comporta fără să cunoască nimic despre florile care îi vor apărea. El nu va înțelege că suferința şi-a produs-o singur. A sădit nişte semințe şi a uitat complet de ele, apoi se minunează de unde au apărut buruieni în loc de trandafiri.

Buddha spune: *...va mocni înăuntrul lui precum jarul sub cenuşă.* Tot ce ai reprimat va aştepta în interior şi, când apare mediul prielnic, va erupe la suprafață. Omul singur este responsabil de tot ce i se întâmplă, înțeleptul cunoaşte acest lucru şi încetează să mai sădească semințele suferinței şi durerii; el va sădi doar semințele fericirii şi bucuriei.

Acesta este paradisul: un înțelept care sădeşte semințele iubirii, compasiunii, beatitudinii - şi, într-o bună zi, grădina va fi gata. Cuvântul "paradis" provine din persanul "firdaus" - care înseamnă "grădina adevărului". Dacă sădeşti semințele bucuriei, fericirii, celebrării, dansului, meditației vei crea un paradis-în jurul tău.

Altminteri, vei crea doar un iad, o grădină a minciunilor şi decepţiilor. Trăieşte inconştient, mecanic, prostesc şi vei trăi în iad.

Orice ar învăța un prost,
Aceasta îl va face şi mai prost.
Cunoaşterea doar îi va sparge capul.

Un om stupid nu este interesat să devină inteligent, deoarece inteligența este periculoasă. A fi inteligent înseamnă a fi rebel. Inteligența îți creează individualitate, iar în clipa în care devii o ființă cristalizată, gloata se va întoarce împotriva ta. Proştii se adună întotdeauna în mulțimi şi ei nu pot tolera niciodată un Iisus, un Buddha, un Mahavira. Ei sunt fericiți doar când sunt înconjurați de proşti. Ei sunt fericiți în preajma profesorilor, scolasticilor, politicienilor, preoților şi se simt foarte stânjeniți lângă un Socrate, un Iisus, un Buddha. De ce? Pentru că însăşi prezența unei asemenea ființe îi face să arate stupid. Cum ar putea să o ierte?

Şi nu vor să devină inteligenți, deoarece este o călătorie lungă până la inteligență şi nu există nici o scurtătură. Este dificil. A fi inteligent înseamnă a lucra încontinuu asupra conştiinței; a deveni inteligent înseamnă a fi plin de iubire. Iubirea este centrul inteligenței; logica este centrul intelectualității.

Prostul devine intelectual; atunci el se poate lăuda cu tot ce ştie şi este interesat doar de cunoaştere. Va citi Biblia, Coranul, Vedele şi va acumula toate informațiile din scripturi. Va deveni precum un computer în care pot fi stocate biblioteci întregi; asta nu necesită deloc inteligență. Iar toate şcolile, colegiile şi universitățile din lume nu fac altceva decât să transforme oamenii în nişte computere.

Trebuie să creăm universități în care oamenii să îşi poată dezvolta inteligența. În prezent, universitățile noastre nu fac altceva decât să îngroape inteligența, deoarece ele îi pregătesc pe oameni să devină sclavii societății. Toate colegiile şi universitățile se află în serviciul preoților şi politicienilor; ele sunt agenții stabilimentului social. Ele nu servesc viitorului umanității, ci se află în slujba trecutului. Profesorii şi erudiții şi scolasticii nu sunt interesați să creeze oameni inteligenți, atenți, creativi; ei sunt interesați să dea naştere unor roboți stupizi, dar eficienți: comercianți, funcționari, muncitori.... Şi ține minte: o maşină va fi întotdeauna mai eficientă decât un om; iar o maşină nu este interesată niciodată de ființa umană, ci singurul ei interes este să îl transforme pe om într-o altă maşină.

Orice ar învăţa un prost, aceasta îl va face şi mai prost. Cu cât adună mai multă cunoaştere, cu atât va fi mai prost. Şi acelaşi lucru l-am observat şi eu. Am văzut oameni de la ţară mult mai inteligenţi decât aşa-zişii profesori, decani, rectori care au masterate, doctorate şi alte asemenea titluri stupide. Aceştia par a fi cei mai nerozi oameni din lume.

Un pădurar este mult mai inteligent decât un om învăţat. El nu deţine nici o informaţie ştiinţifică, nu cunoaşte nimic din cărţi - dar este foarte inocent, şi inocenţa face parte din inteligenţă. A fi plin de informaţii înseamnă a fi precum un computer - iar un computer nu va putea fi niciodată inteligent. Ai văzut vreodată o maşină care să fie inteligentă? Încearcă să compari un computer cu un profesor sau un decan....

De fapt, cu cât cineva este mai stupid, cu atât are mai multe posibilităţi să devină un profesor, un politician...deoarece politicienii nu vor dori lângă ei un Buddha sau un Socrate, ci unul de-al lor, unul care să fie la fel de stupid ca şi ei. Aceasta a fost şi crima de care a fost acuzat Socrate: a corupt mintea tinerilor. Socrate, şi coruperea tinerilor? Iar toţi aceşti proşti - profesori, politicieni, magistraţi, prim-miniştri şi preşedinţi - nu corup pe nimeni? Ei sunt inocenţi, iar Socrate a corupt tinerii - ce înţeleg ei prin aceasta?

Într-un fel, aveau dreptate: el a corupt tineretul, deoarece îl pregătea pentru viitor. El distrugea trecutul, vechiul, şi crea în tineri setea de cunoaştere reală. El nu dorea să îi transforme în nişte oi oarbe, într-o turmă de credincioşi. Iar societatea nu doreşte să aibă decât credincioşi orbi: creştini, musulmani, hinduşi, jainişti - cu cât sunt mai proşti, cu atât cred mai multe...pentru că o persoană stupidă nu va mai căuta singură, nu va mai risca nimic. Un om prost se teme de tot ce este nou şi necunoscut: el ştie că nu este capabil să cunoască de unul singur adevărul, aşa că începe să creadă în altcineva.

Cunoaşterea doar îi va sparge capul. Cunoaşterea va deveni o povară foarte apăsătoare, un Everest care îi va distruge fiinţa.

Pentru că atunci el va dori recunoaştere.

Să fie primul peste toţi.

Să fie deasupra tuturor.

Întreaga sa cunoaştere nu va fi decât o călătorie a egoului, iar egoul este cea mai mare încătuşare posibilă. A fi liber de ego înseamnă a fi mântuit. Dar proştii doresc să fie renumiţi, faimoşi, recunoscuţi ca fiind nişte personalităţi marcante ale societăţii.

Prostul acumulează cunoaştere doar pentru a se lăuda şi a arăta oamenilor cât de deştept este el. Inteligența nu are nimic de-a face cu egoul; inteligența apare doar în momentul în care egoul se dizolvă. Inteligența înseamnă dispariția egoului; a fi inteligent înseamnă a dispărea ca entitate separată şi a te contopi cu întregul - un val în oceanul Divinului.

"Fie ca toți să îmi cunoască munca,
Fie ca toți să caute îndrumare la mine. "
Astea îi sunt dorințele,
Atât de mare îi este trufia.
O cale conduce către bunăstare şi faimă....

Buddha spune: fii foarte atent, pentru că dacă doreşti faimă şi bogății, atunci urmezi calea proştilor - deoarece persoana stupidă este capabilă să devină faimoasă mult mai repede decât persoana inteligentă. Dacă un om inteligent devine faimos, acesta este doar un accident - el nu va încerca niciodată acest lucru. Când o persoană inteligentă devine faimoasă, aceasta nu s-ă datorat eforturilor depuse de ea. Poate că parfumul ei a ajuns la ceilalți, însă ea nu va încerca să se afirme şi să ajungă recunoscută. Un om inteligent îşi cunoaşte ființa şi nu depinde de recunoaşterea celorlalți. El ştie cine este şi nu are nevoie de diplomele şi certificatele nimănui.

După ce am terminat facultatea, m-am dus direct la ministrul educației şi i-am spus: "Acestea sunt diplomele mele. Dacă îmi poți da o slujbă, oriunde, sunt mulțumit." S-a uitat la hârtiile pe care i le-am dat şi a fost foarte impresionat - oamenii sunt impresionați de tot felul de nimicuri. Mi-a spus: "Te voi numi imediat profesor la universitate. Dar mai trebuie să îmi aduci un lucru: certificatul de caracter."

I-am spus: "Am un caracter, dar nu am un certificat care să ateste acest lucru. Priveşte-mă în ochi şi ține-mă de mână! Te pot îmbrățişa plin de iubire...!" .

Mi-a spus: "Dar...nu cer acest lucru. Trebuie să văd certificatul de bună purtare."

I-am spus că nu am aşa ceva şi el a continuat: "Atunci te poți duce la rectorul departamentului unde ai absolvit şi poți obține de la el foarte uşor un asemenea certificat - este o formalitate foarte simplă."

I-am spus: "Nu îl pot ruga nimic pe profesorul meu, deoarece nu cred că el este în măsură să îmi dea aşa ceva - el nu are un caracter! Ce importanță va avea o hârtie semnată de un om lipsit de caracter?

Îl cunosc foarte bine, chiar mai bine decât se cunoaşte el însuşi. Eu nu i-aş putea da un certificat de caracter!"

Ministrul a rămas foarte uimit. Vroia într-adevăr să mă ajute. De fapt era foarte interesat de mine. Până atunci nu mai întâlnise pe nimeni care să îi spună: "Uită-te în ochii mei, ține-mă de mână şi simte-mă! Sau, dacă preferi, pot veni şi locui cu tine timp de o săptămână şi atunci mă vei putea cunoaşte mai bine. Voi fi total deschis față de tine şi nu îți voi ascunde nimic; nu voi încuia nici uşa de la toaletă...!"

Mi-a zis: "Nu, aceste lucruri nu sunt necesare! Tot ce îmi trebuie este un certificat de bună purtare."

I-am spus: "Atunci îmi pot scrie eu unul" - şi chiar aşa am făcut, în fața lui am început să scriu pe o foaie de hârtie, iar ministrul m-a oprit: "Ce faci? Nimeni nu a mai făcut aşa ceva. Este nevoie să fie semnat de altcineva."

I-am spus: "În regulă, atunci voi semna eu în numele rectorului. Aceasta este o copie conformă cu originalul. Dacă o accepți aşa cum este îți voi arăta şi originalul."

Aşa că m-am dus la rector şi i-am spus: "Acesta este un certificat de bună purtare, dar pe care l-am făcut eu singur şi l-am semnat în numele tău - acum nu doresc decât o hârtie originală care să fie conformă cu această copie."

Mi-a răspuns: "Eşti un om foarte straniu! Doar după original se pot face copii, nu invers!" Însă i-a plăcut ideea şi mi-a dat un certificat original.

O cale conduce către bunăstare şi faimă.... Dacă urmezi calea proştilor poți deveni foarte faimos şi bogat, dar complet gol în interior. Poți deveni preşedintele țării, prim-ministru...însă vei rămâne un om stupid, deoarece cine altcineva decât un om prost aleargă după bani şi faimă? Da, uneori se întâmplă ca un om inteligent să fie bogat şi renumit, dar el nu a alergat după avere, nu a fost interesat de faimă şi bogăție.

Cealaltă conduce la finalul căii.

Însă dacă vrei să termini cu tot acest nonsens care a persistat timp de vieți întregi, dacă vrei să opreşti această roată a naşterii şi morții; dacă vrei să încetezi totul, atunci urmează calea înțelepților...fii o lumină pentru tine însuți.

Nu căuta recunoaştere
Ci urmează-i pe cei treziți
Şi eliberează-te.

Nu dori recunoaştere şi faimă. Ce importanță are dacă milioane de proşti te venerează şi te cunosc? Pentru ființa ta interioară, ce importanță are? Dacă milioane de proşti te venerează asta nu dovedeşte decât faptul că tu eşti cel mai prost dintre ei.

...ci urmează-i pe cei treziți. Ce înțelege Buddha prin "urmează-i pe cei treziți"? În nici un caz, el nu se referă la imitare, ci te îndeamnă să devii şi tu treaz. Fii treaz - asta înseamnă a-i urma pe cei treji. Nu imitarea, ci realizarea directă. El nu îți spune să imiți gesturile celor iluminați; nu ai pentru ce să le adopți comportamentul: modul în care trăiesc, merg, dorm, mănâncă - asta este o stupiditate. Urmează-le exemplul şi trezeşte-te.

Şi eliberează-te - deoarece numai conştiința trează îți poate aduce libertate. Inteligența înseamnă libertate. Meditația este libertate. Conştientizarea este libertate. Iar cei care trăiesc automatic, inconştient, mecanic, neinteligent, ei sunt nişte prizonieri. Iar a fi prizonier înseamnă a suferi.

Libertatea este valoarea supremă a vieții.

Urmează-i pe cei treziți şi eliberează-te.

Ais dhammo sanantano....

20. LEGEA – ETERNĂ ŞI INEPUIZABILĂ

1. Preaiubite Maestre, explică ce înțelegi prin dimensiunea muzicii.

Yoga Chinmaya, viața poate fi trăită în două moduri: ori matematic, ori poetic. Omul are două fațete ale ființei: cea logică şi rațională, prin care ia naştere ştiința, economia, politica; şi cea ilogică, irațională, prin care ia naştere poezia, muzica, sculptura. Aceste două părți încă nu au ajuns să fie unite şi datorită acestui lucru omul este neechilibrat.

Emisfera stângă a creierului este ştiințifică, matematică; emisfera dreaptă este poetică, iubitoare. Pe de o parte se află logica, silogismul; pe de altă parte se află muzica, poezia.

Omul trebuie să fie cât de ştiințific posibil, în ceea ce priveşte lumea obiectivă şi cât de muzical posibil, în ceea ce priveşte lumea interioară.

Fiecare dintre noi se confruntă cu două lumi: una obiectivă - casa, maşina, banii; cealaltă este lumea subiectivă: soția, prietenii, copiii, părinții. În lumea obiectivă trebuie să trăim ştiințific; dar niciodată nu trebuie să fim ştiințifici şi calculați în privința persoanelor. Dacă o facem, atunci vom transforma celelalte ființe în nişte obiecte - şi aceasta este una dintre cele mai mari crime posibile. Dacă o femeie îşi priveşte soțul ca fiind un instrument care o sprijină financiar, asta este ceva imoral; dacă un bărbat îşi tratează soția ca pe un obiect sexual, asta este prostituție şi nimic altceva.

Persoanele nu sunt obiecte, ele trebuie respectate şi iubite ca pe propria ta ființă. Şi nu încerca niciodată să le posezi. Nu le face să fie dependente de tine şi nici tu nu deveni dependent de ele. Rămâi independent şi permite-le şi celorlalți să fie independenți.

Aceasta este muzica. Această dimensiune eu o numesc dimensiunea muzicii. Iar când vei fi ştiințific față de obiecte, atunci viața ți se va îmbogăți, va deveni foarte afluență; iar când eşti muzical şi poetic față de celelalte ființe, atunci viața ți se va umple de frumusețe şi bucurie.

Şi mai există o a treia dimensiune, care este dincolo de minte. Aceasta aparţine misticismului şi este posibilă doar prin meditaţie.

Tocmai de aceea spun că trebuie să fie ţinuţi bine minte cei trei M, aşa cum există şi cei trei R: matematica, muzica şi meditaţia. O fiinţă umană perfectă este ştiinţifică în ceea ce priveşte lumea exterioară, muzicală şi poetică în ceea ce priveşte relaţiile cu ceilalţi şi meditativă când este vorba de ea însăşi. Când aceste trei aspecte se întâlnesc şi încep să funcţioneze la unison, atunci apare fericirea.

Aceasta este adevărata trinitate, *trimurti*. În Orient, în special în India, noi venerăm un loc unde se întâlnesc trei râuri - iar acest punct de întâlnire îl denumim *sangham*. Iar cel mai mare dintre toate este Preyag, acolo unde se întâlnesc Gangele, Jamuna şi Saraswati. Gangele şi Jamuna sunt fizice şi pot fi văzute, dar Saraswati este invizibil. Este o metaforă! Acesta doar reprezintă simbolic întâlnirea celor trei. Poţi vedea matematica, poţi vedea şi asculta muzica, dar nu şi meditaţia. Munca artistului este exterioară, la fel şi cea a omului de ştiinţă; munca misticului este subiectivă. Acesta este saraswati - râul invizibil.

Poţi deveni un loc sacru, poţi să îţi sanctifici acest trup şi acest pământ; chiar acest corp este Buddha şi chiar acest pământ este lotusul paradisului. Acesta este sloganul meu pentru sannyasini: un sannyasin trebuie să fie ultima sinteză a tot ce este Dumnezeu.

Dumnezeu ajunge să fie cunoscut doar când ajungi la această sinteză; altminteri, poţi crede în Dumnezeu, dar nu îl vei cunoaşte. Şi a crede înseamnă a nu şti; prin credinţă doar îţi ascunzi ignoranţa. A cunoaşte înseamnă a fi transformat, deoarece doar cunoaşterea îţi poate aduce înţelegere. Şi cunoaşterea nu înseamnă informaţie: cunoaşterea este sinteza, integrarea întregului tău potenţial.

Când toate aceste trei aspecte ale lui Dumnezeu sunt exprimate în tine, atunci devii un dumnezeu - când ştiinţa, poezia şi misticismul devin una în tine, atunci poţi afirma: *Aham Brahmasmi!* Doar atunci poţi striga vânturilor şi ploilor şi munţilor şi stelelor: “Eu sunt Adevărul!”

Înainte de asta vei fi doar o sămânţă.

Când se produce această sinteză, ai înflorit - ai devenit lotusul cu o mie de petale, lotusul de aur care nu moare niciodată: *ais dhammo sanantano*. Aceasta este legea eternă şi inepuizabilă pe care au rostit-o toţi buddha de-a lungul epocilor.

2. În Occident ne aflăm mereu sub influența îndemnului: nu sta degeaba - fă ceva! Totuşi, Buddha spune: nu fă ceva - doar stai! Omul inconştient reacționează, în timp ce înțeleptul observă. Dar ce poți spune despre spontaneitate? Este aceasta compatibilă cu observarea?

Buddha spune: nu fă ceva - doar stai! Dar acesta este doar începutul călătoriei. Când ai învățat cum să fii tăcut şi netulburat...doar rămânând tăcut şi nefăcând nimic, primăvara vine şi iarba creşte de la sine. Dar iarba creşte, ține minte!

Acțiunea nu dispare: iarba continuă să crească. Un buddha nu devine inactiv; prin el se produc foarte multe acțiuni. Cel care acționează dispare, dar acțiunea continuă. Şi doar atunci acțiunea poate fi spontană.

Cel care acționează este egoul, iar ego înseamnă trecut. Când acționezi, o faci întotdeauna prin trecut, prin ceea ce ai experimentat, prin concluziile acumulate în trecut. Cum ai putea fi spontan? Trecutul îți înceţoşează ochii şi nu mai poți vedea prezentul. Nu mai poți vedea nimic! Eşti complet orb - orb datorită fumului informațiilor, concluziilor şi ideilor preconcepute.

Un om care funcționează prin intermediul cunoaşterii trecute trăieşte mecanic. El este doar un mecanism care funcționează în aceleaşi rutine.

Există o poveste japoneză foarte frumoasă:

Un călugăr avea un băiat care îl ajuta la administrarea templului. Călugărul se afla de zeci de ani în conflict cu călugărul templului vecin, motiv pentru care i-a spus ajutorului său: "Ține minte: preoții din templul vecin sunt duşmanii noştri. Ei sunt nişte oameni foarte periculoşi. Dacă se întâmplă să te întâlneşti vreodată cu băiatul din celălalt templu, fugi cât poți de repede de el"

Băiatul se simțea foarte singur şi singura lui dorință era să cunoască pe cineva de vârsta lui, cu care să vorbească, să se joace. El îi ascultase pe preoți cum citau din scripturi şi cum discutau despre tot felul de filosofii, dar nu înțelegea nimic din ele.

Astfel, într-o dimineață, întâlnindu-1 pe celălalt băiat, s-a apropiat şi a intrat în discuție cu el: "Unde mergi?"

Ajutorul de la templul vecin se afla de mai multă vreme în compania călugărilor şi începuse să devină şi el filosofic. I-a răspuns şi el din ce a auzit: "Cum adică? Nu există nimeni care să meargă! Totul se întâmplă de la sine - eu sunt precum o frunză moartă în bătaia vântului.

Cum adică să merg? Este un nonsens! Eu sunt o frunză în bătaia vântului....”

Celălalt băiat a rămas mut de uimire. Pur şi simplu nu a mai ştiut ce să spună. Imediat i-a trecut prin minte: “Da, maestrul meu a avut dreptate - aceşti oameni sunt periculoşi! Eu i-am pus o întrebare foarte simplă şi el îmi răspunde în dodii!”

Băiatul s-a întors la templul său şi i-a spus călugărului: “Te rog, iartă-mă, nu te-am ascultat şi uite ce s-a întâmplat. Eu i-am o întrebare foarte simplă şi el îmi răspunde că nu există nimeni care să meargă, că totul este goliciune şi vacuitate.”

Călugărul i-a spus: “Este foarte grav! Mâine, când îl vei întâlni din nou pe drum, pune-i din nou aceeaşi întrebare şi dacă el îți va răspunde la fel ca astăzi, atunci să îl întrebi: «Şi dacă nu suflă vântul?»“

Dimineața, băiatul s-a trezit devreme şi a început să îşi repete răspunsul pregătit cu o seară înainte. A plecat spre locul de întâlnire şi imediat cum l-a văzut, i-a pus întrebarea: “Unde te duci?”

Celălalt îi răspunde: “Oriunde mă duc picioarele.” Nici nu a menționat de vânt! Nu a spus nimic despre vacuitate, despre non-sine!

De această dată băiatul s-a simțit ca lovit de trăznet. Ruşinat, s-a întors la călugăr şi i-a povestit tot. Acesta i-a reproşat: “Vezi? Ți-am spus că nu trebuie să intri în vorbă cu acei oameni periculoşi. Eu ştiu asta de ani de zile. Dar, pentru a le închide gura, mâine, dacă îți va răspunde la fel, atunci întreabă-1: «Dar dacă nu aveai picioare, atunci?»“

Din nou s-au întâlnit şi l-a întrebat: “Unde mergi?”

“La piață, să cumpăr legume” - i-a răspuns celălalt.

Omul funcționează prin trecut, iar viața curge în permanență. Viața nu este obligată să se conformeze concluziilor omului. Şi, pentru o persoană plină de informații, viața este foarte confuză.

Buddha îți spune să înveți să rămâi tăcut. Dar el nu spune că trebuie să rămâi tăcut pentru totdeauna. El nu te îndeamnă să devii inactiv; dimpotrivă, doar prin această non-acțiune poate apărea acțiunea. Dacă nu ştii să rămâi tăcut şi nu te poți cufunda profund în meditație, atunci orice vei face va fi o reacție, nu o acțiune.

Cineva te insultă, apasă pe un buton şi imediat reacționezi. Aceasta nu este o acțiune: El doar te manipulează, te-a transformat într-o maşinărie. Sau, altcineva începe să te laude - asta îți va hrăni egoul şi vei începe să te simți foarte bine. Nu trăi în acest mod. Fii propriul tău stăpân şi nu reacționa. Priveşte totul atent şi trăieşte pe deplin conştient.

Buddha trecea printr-un sat şi toţi sătenii s-au adunat în jurul lui şi au început să îl înjure şi să îi strige tot felul de lucruri, dar Buddha a rămas tăcut. Timp de o jumătate de oră i-a lăsat să îi spună tot ce vor, după care le-a răspuns: "Vă mulţumesc, dar nu mai pot sta, pentru că trebuie să ajung în satul vecin. Le-am promis acelor oameni că voi ajunge la ei până la prânz. Dar mâine, când mă întorc, voi avea mai mult timp şi veţi putea continua."

Toţi au rămas muţi de uimire; pur şi simplu nu le venea să creadă ce au auzit. Unul dintre ei i-a strigat: "Poate că nu auzi bine. Nu vezi că noi te jignim şi te înjurăm? De ce nu reacţionezi"

Buddha a răspuns: "Aud foarte bine, dar dacă doriţi să reacţionez, atunci aţi ajuns prea târziu. Acum zece ani, cu siguranţă aş fi răspuns într-un mod foarte violent, însă eu nu mai sunt sclavul nimănui. Sunt propriul meu stăpân şi nimeni nu mă poate forţa să fac nimic. Este foarte bine: dacă aţi dorit să mă înjuraţi, atunci înjuraţi-mă! Simţiţi-vă bine!" Când cineva te insultă, pentru a reacţiona, mai întâi trebuie să accepţi ceea ce auzi. Însă dacă rămâi detaşat şi priveşti totul ca un martor tăcut, atunci ce mai poate face celălalt?

Buddha a mai spus: "Aruncă o torţă aprinsă într-un râu şi flacăra va continua să ardă până când atinge apa. În momentul în care s-a cufundat în râu, flacăra s-a stins. Eu sunt precum un râu. Puteţi să aruncaţi spre mine cu tot felul de torţe, însă ele se sting în clipa în care mă ating. Puteţi arunca cu spini - când ei se vor cufunda în tăcerea mea vor deveni flori."

Asta este spontaneitatea. Un om înţelept acţionează; un om ignorant şi neatent doar reacţionează orbeşte, mecanic.

Curtis, îmi spui: "Omul inconştient reacţionează, în timp ce înţeleptul observă." Nu doar atât - observarea este un aspect al fiinţei sale. El nu doar stă tăcut şi nu face nimic. Trebuie să înţelegi foarte bine acest lucru, deoarece iluminaţii au fost de foarte multe ori înţeleşi greşit Întreaga Indie l-a înţeles greşit pe Buddha; tocmai de aceea toţi au devenit inactivi. Întreaga Indie a devenit leneşă; şi-a pierdut energia, vitalitatea, viaţa. Foarte rar poţi găsi un indian inteligent, deoarece inteligenţa este ascuţită doar prin acţiune.

Iar când acţionezi clipă de clipă, fiind perfect atent şi conştient, atunci inteligenţa începe să strălucească, să radieze. Însă aceasta nu se întâmplă decât prin două lucruri: observare şi acţiune conştientă.

Dacă observarea devine inactivă, atunci pur şi simplu nu vei face altceva decât să te sinucizi. Observarea dă o calitate nouă acțiunii.

Observi în tăcere situația apărută şi, din această observare, vei fi capabil să răspunzi. Un om atent este cu adevărat responsabil, deoarece acțiunile sale apar prin conştientizare, nu prin manipulare. Tocmai de aceea nici nu se pune problema să existe o incompatibilitate între observare şi spontaneitate. Observarea, atenția, conştientizarea este începutul spontaneității; spontaneitatea este înflorirea observării.

Un om care înțelege acționează clipă de clipă fiind pe deplin atent. El este precum o oglindă. Un om obişnuit, care acționează inconştient este precum o hârtie fotografică. Care este diferența între ele? Oglinda reflectă; hârtia fotografică, odată ce ai imprimat ceva pe ea, aşa rămâne. Şi ține minte, realitatea nu este o fotografie statică - realitatea curge în permanență. Poți merge într-o grădină şi fotografia un trandafir. Mâine, fotografia va arăta la fel, dar trandafirul va arăta diferit decât cel din poză.

Am auzit că o femeie a venit la Picasso şi i-a spus: "Chiar ieri am văzut un autoportret de-al tău în casa unui prieten. Pictura era atât de frumoasă încât am rămas vrăjită de ea - pur şi simplu am îmbrățişat tabloul şi l-am sărutat!"

Picasso a spus: "Într-adevăr?! Şi tabloul te-a sărutat şi el?"

Femeia i-a răspuns: "Ai înnebunit?! Bineînțeles că nu !"

Picasso i-a spus: "Atunci înseamnă că nu eram eu în el!"

Un tablou este un lucru mort. Viața nu este niciodată statică, ci se află într-o continuă transformare. Mintea funcționează precum un album cu fotografii - ea nu face altceva decât să adune instantanee din viață şi întotdeauna va răspunde în funcție de acele clişee. Dacă te laşi condus de minte nu vei fi niciodată deschis vieții, deoarece tot ce vei face va fi greşit; absolut tot va fi greşit.

O femeie îi arată băiețelului ei un album cu fotografii, când vede o poză în care este înfățişat un bărbat frumos, cu părul negru şi foarte bogat.

Băiatul întreabă: "Mămico, cine este omul ăsta?"

Femeia îi răspunde: "Cum, nu îl recunoşti? Este tatăl tău?"

Băiețelul se uită mirat la poză şi întreabă: "Dacă el este tatăl meu, atunci cine este cheliosul care stă la noi în casă?"

O fotografie va rămâne veşnic statică. Mintea inconştientă funcţionează precum un aparat foto. Mintea meditativă este precum o oglindă. Ea rămâne în permanenţă goală. Va reflecta orice apare în faţa ei, dar nu acumulează nimic pe suprafaţa ei. Dacă nu apare nimic, atunci va rămâne pură şi clară - nu va reflecta nimic. Va fi întotdeauna deschisă vieţii.

O hârtie fotografică nu are cum să rămână deschisă vieţii. Chiar dacă un fotograf îţi face o poză acum, în clipa următoare tu deja eşti diferit! Multă apă a curs pe Gange.... Este posibil ca fotografia să arate că eşti viu, dar în momentul următor tu să fii mort....

Buddha spune: învaţă să rămâi tăcut - devino o oglindă. Tăcerea îţi şlefuieşte oglinda conştiinţei şi atunci vei trăi clipă de clipă şi vei reflecta viaţa exact aşa cum este ea. Nu vei mai căra în minte un album de poze moarte. Ochii îţi vor fi inocenţi şi limpezi; vei avea o claritate şi o viziune deschise vieţii.

Asta înseamnă a trăi autentic.

3. De ce nimănui nu îi place să fie criticat, dar toţi iubesc să îi critice pe alţii?

Gayatri, egoul este foarte fragil şi sensibil la critici. Egoul depinde de opiniile altora. El nu are o realitate a sa. De fapt, nici măcar nu este o entitate reală, nu are substanţă - este doar o colecţie a părerilor altora.

Cineva îţi spune: "Eşti foarte frumos" - şi tu acumulezi imediat această idee. Altcineva îţi spune: "Eşti inteligent şi deosebit" - şi acumulezi şi această opinie. Iar când cineva îţi spune: "Eşti o persoană foarte respingătoare" - cum ai putea accepta o astfel de critică? Cuvintele sale sunt împotriva imaginii pe care ţi-ai făcut-o despre tine. Imediat vei reacţiona. Însă orice vei face, mintea va acumula şi această opinie. În acest fel trăiesc toţi oamenii.

Egoul este un fenomen foarte contradictoriu. Un fragment spune: "Eşti o persoană urâtă." Alt fragment spune: "Ba nu, eşti foarte frumoasă." O parte îţi spune: "Eşti foarte inteligent." Altă parte îţi spune: "Mai bine taci din gură! Eşti la fel de stupid ca toţi ceilalţi!" Acesta este motivul pentru care oamenii trăiesc într-o stare de confuzie. Ei nu ştiu cine sunt, dacă sunt frumoşi sau urâţi, dacă sunt inteligenţi sau proşti, buni sau răi, sfinţi sau păcătoşi - deoarece fiecare te consideră a fi într-un anumit fel.

De exemplu, tu eşti jainist, iar vecinul tău este creştin. Creştinii nu au nici o problemă în a consuma vin şi alte băuturi alcoolice; de fapt, chiar Iisus adora să bea vin. Dar un jainist, nici chiar în visele sale, nu şi l-ar putea închipui pe Mahavira consumând vin. Este ceva imposibil.

Însă pentru creştini, unul dintre cele mai mari miracole înfăptuite de Iisus a fost transformarea apei în vin. Dacă Mahavira ar fi fost prin preajmă, imediat ar fi transformat vinul în apă!

Cum priveşti o persoană care bea vin - sfântă sau păcătoasă?

Oameni diferiţi vor avea opinii diferite. În ashramul lui Mahatma Gandhi era interzis până şi ceaiul; ce să mai vorbim despre vin! O băutură complet inofensivă, ceaiul, a fost interzisă! Iar budiştii, din toate timpurile, au consumat ceai. De fapt, ei chiar spun că acesta ajută la meditaţie. Şi, într-un fel aşa este, deoarece te ţine treaz. Iar meditaţia budiştilor este de aşa natură încât foarte puţini pot rezista să nu ţipească: să stai ore întregi într-o singură postură.... Încearcă şi ai să vezi. După numai zece minute începi să visezi....

De fapt, ceaiul a fost descoperit de Bodhidharma - unul din marii maeştri budişti. Termenul de "ceai" provine de la o mănăstire chinezească, Ta, în care a trăit Bodhidharma. În China, "ta" poate fi pronunţat în două feluri: "ta" sau "cha" - de aici a provenit termenul hindus "chai" şi marathi-ul "cha". Bodhidharma, fondatorul Zen-ului, a descoperit ceaiul.

În mănăstirile creştine, dintotdeauna călugării şi preoţii au făcut vin. Şi, după cum se spune, cel mai bun vin este cel din mănăstiri. Cele mai bune şi mai vechi vinuri din lume se află în mănăstirile antice din Europa. Vinul, şi mănăstirile? Ce fel de spiritualitate este asta? Cine va decide?

Meditaţia budistă înseamnă atenţie, observare interioară, iar ceaiul conţine anumite elemente chimice care stimulează trezia.

Nu este accidental faptul că vinul a devenit parte integrantă din creativitatea călugărilor creştini. Iisus a spus: "Îmbată-te în rugăciunea lui Dumnezeu." Calea lui Iisus este cea a iubirii, a lui Buddha este meditaţia; de aceea, Buddha nu ar fi fost niciodată de acord cu consumarea vinului, deoarece băutura alcoolică îţi dă un sentiment de pierdere, de dispariţie a personalităţii şi a egoului, îţi dă o străfulgerare a necunoscutului.

Dar cine poate decide ce este bine şi ce este rău? În jurul tău gravitează mii şi mii de idei şi opinii cu ajutorul cărora îţi faci o imagine despre tine şi ceilalţi.

Dar această imagine este foarte neclară; tocmai de aceea toți se tem să fie criticați, deoarece prin critică este adus la suprafață tot haosul şi nebunia interioară. Oamenii nu se tem de critica propriu-zisă, ci de problemele şi reprimările pe care aceasta le scoate la iveală. Şi nimeni nu doreşte să se confrunte cu problemele şi nebuniile sale interioare. Nimănui nu îi place să îşi rezolve problemele, deoarece prin aceasta va trebui să îşi schimbe stilul de viață. Toți vor să rămână exact aşa cum sunt.

De exemplu, o femeie ştie că bărbatul ei îi arată iubire şi dragoste doar când este bolnavă. Când este sănătoasă, soțul ei nici măcar nu o bagă în seamă. Dar imediat ce este bolnavă, bărbatul uită de toate celelalte responsabilități şi stă numai lângă patul soției. Însă cât timp este sănătoasă, nici măcar nu o priveşte. Cine îşi priveşte soțul sau soția?

Am auzit că Mulla Nasruddin s-a dus la teatru. În timpul piesei, Nasruddin devenise atât de impresionat de afecțiunea şi iubirea pe care o arăta unei actrițe personajul principal încât îi spune soției: "Este un mare actor."

Nevasta îi răspunde: "Da, şi femeia aceea este chiar soția lui."

Nasruddin îi spune: "Înseamnă că este cel mai bun actor din lume."

Este aproape imposibil să arăți iubire iubitului sau iubitei.

Timp de 20 de ani am călătorit în această țară şi am locuit în mii de cămine şi am observat un fapt general: ori de câte ori soțul nu este acasă, soția se simte foarte veselă şi fericită. Imediat ce bărbatul vine de la muncă, femeia începe să spună că o doare capul şi se aşează în pat. Iar asta se întâmplă pretutindeni.

Încet-încet, am început să pricep logica. Şi, ține minte, nu spun că femeile se prefac. Când pretinzi mult timp un lucru, acela se transformă în realitate - este un fel de autohipnoză. Nu spun că femeile nu suferă de dureri de cap. Multe dintre ele îşi declanşează durerea imediat ce îşi văd bărbații intrând pe uşă. Ele nu vor să îşi păcălească soții; ci se păcălesc singure, pentru a obține ceva ce îşi doresc.

Fiecare are o anumită imagine despre el însuşi şi nimeni nu doreşte să o schimbe, iar criticismul înseamnă transformare.

Poate că ai auzit povestea Scufiței Roşii.

Micuța fată plecase în pădure pentru a merge la bunicuța ei. Lupul cel rău, dorind să o mănânce, a ajuns înainte la coliba bunicuței şi, după ce a devorat-o dintr-o înghițitură, s-a aşezat în pat în locul acesteia, s-a îmbrăcat în hainele ei şi a aşteptat-o pe Scufița Roşie.

Scufița Roşie a intrat în colibă şi, observând ceva diferit, a întrebat:

"Bunico, ce ochi mari şi roşii ai!"

"Pentru a te vedea mai bine, draga mea."

"Bunico, dar ce nas mare ai!"

"Pentru a te mirosi mai bine, drăguțo."

"Bunico, ce mâini mari ai!"

"Doar pentru a te îmbrățişa mai puternic, draga mea."

"Bunicuțo, dar ce mult păr ai pe mâini!"

"Hei! Ai venit aici doar pentru a mă critica?"

Există o limită, dincolo de care nimănui nu îi place să fie criticat.

Însă celălalt aspect al poveştii este că tuturor le place să critice; asta îi face să se simtă bine. Dacă alții sunt răi şi păcătoşi, ei se simt buni şi virtuoşi. Când toți sunt mincinoşi şi ipocriți, ei simt că sunt cinstiți şi oneşti. Comparația îi relaxează şi îi face să uite de modul în care sunt ei. Este un joc copilăresc.

În fiecare dimineață, când citeşti ziarul, te simți bine să auzi că în lume se petrec atât de multe lucruri urâte, atât de multe violențe, crime, violuri, hoții, sinucideri - în comparație cu acestea, tu eşti un sfânt. De aceea, oamenilor nu le place să citească Biblia sau Bhagavad Gita, ci ziarele! Dacă ar citi Biblia, ar începe să tremure, deoarece vor simți că locul lor este în iad. Iar toate scripturile descriu atât de amănunțit iadul....

Nimănui nu îi place să citească din scripturi. Tocmai de aceea, dacă mergi într-un templu sau într-o biserică vezi că toți sunt adormiți. Chiar există doctori care îşi tratează în acest mod pacienții suferinzi de insomnie: dacă somniferele nu au efect, atunci nu te îngrijora - du-te şi ascultă un discurs religios. Acesta este somniferul cel mai puternic. Însă asta este o protecție prin care cauți să eviți realitatea.

Acesta este motivul pentru care tuturor le place să critice şi să amplifice greşelile altora. Prin aceasta, greşelile lor sunt infime, neglijabile. Iar Dumnezeu este plin de compasiune: Rahim, Rehman! Dumnezeu este compasiune! Greşelile lor sunt ca şi inexistente, iar în lume există atât de mulți păcătoşi....

La Judecata de Apoi vei şti sigur că nu vei fi strigat să mergi în iad, deoarece sunt mulți alții înaintea ta - şi totul trebuie să se termine în 24 de ore.

Tamurlane, Gingis Han, Alexandru Macedon, Adolf Hitler, Mussolini, Stalin, Mao şi mulți alții vor fi înaintea ta...coada va fi foarte mare.

După finalul primei reprize a unui meci de baschet, arbitrul se duce la soția lui - aflată undeva în tribune - şi îi spune: "Cred că ar fi bine să pleci înainte de începutul reprizei a doua - ai văzut şi tu ce s-a întâmplat în prima repriză: cum m-au huiduit toți spectatorii încontinuu. Cred că a fost foarte jenant pentru tine."

"Nu m-am simțit deloc rău" - îi spune soția - "pentru că am huiduit şi eu împreună cu ei."

Egoul nu vrea să fie criticat, dar doreşte să îi critice pe toți. Fii foarte atent la strategia egoului: cum se hrăneşte din gândurile tale, cum se protejează prin acțiunile pe care le faci. Până când nu eşti pe deplin conştient de şmecheriile pe care le foloseşte nu vei putea scăpa de el. Iar a scăpa de ego este începutul vieții religioase, reprezintă începutul sannyasului. Atunci nu vei mai fi niciodată preocupat de ce spun alții despre tine.

Uită-te la mine.... Întreaga lume spune tot felul de lucruri despre mine. În fiecare zi Laxmi îmi aduce sute de articole care apar în diferite țări. Cui îi pasă? Dacă le place să mintă, atunci cine sunt eu să mă împotrivesc lor? Dacă nu ştiu cum să îşi trăiască viața altfel, de ce să nu îi las să se bucure de singurul lucru pe care îl cunosc? Nu fac nimic rău şi ei nu mă pot răni în nici un fel. Într-adevăr, îmi pot răni corpul, dar nu mă pot distruge pe mine. Şi eu nu am nici o imagine personală; aşa că nu o pot distruge nici pe aceasta. Eu nu reacționez, ci doar observ şi acționez în concordanță cu ceea ce apare. Acțiunile mele răsar din libertatea mea interioară; eu nu sunt manipulat şi controlat de nimeni.

Învață această artă şi nu te mai lăsa controlat de nimeni. Nu fi interesat nici de critici şi nici de laude. Dacă eşti atent la laude, atunci nu are cum să nu te intereseze şi criticismul. Rămâi detaşat şi liber. Succesul sau eşecul, lauda sau critica - toate sunt la fel. *Ais dhammo sanantano.*

4. Deşi doresc să mă dăruiesc ție şi să devin sannyasin, totuşi simt că sunt neputincios să fac asta. De ce? Te rog, clarifică-mi acest lucru.

S.D. Prasad, este foarte simplu şi nu este nimic de clarificat. Te temi de societate, de oameni, de stabilimentul social, de biserică şi preoţi. Frica este cea care te împiedică. Pentru a deveni sannyasin ai nevoie de curaj, de foarte mult curaj. În special pentru a fi sannyasinul meu.

Vechiul sannyas nu mai necesită nici un fel de curaj, deoarece deja face parte din tradiţie şi este respectat de oameni. Dacă devii un sannyasin pe model vechi, toţi te vor venera şi lăuda; dacă devii sannyasinul meu, atunci toţi vor fi împotriva ta. Oamenii vor gândi că ai înnebunit, că ai fost hipnotizat; vor spune: "Sărmanul om! Cât de repede a căzut în capcană! Cine se gândea că un băiat atât de bun ca el o va lua pe căi greşite!"

Toţi vor râde şi îţi vor crea o mie şi una de probleme. Şi trebuie să trăieşti printre oameni. La fiecare pas, ei îţi vor pune o barieră; şi asta nu o vor face doar străinii, ci chiar şi cei mai apropiaţi: soţia, copiii, părinţii, prietenii. Vei fi nevoit să faci faţă multor dificultăţi.

Încearcă să înţelegi această frică şi vei vedea că totul este foarte uşor. Priveşte-o în faţă şi va dispărea de la sine. Şi, în pofida acestui sentiment de teamă, fă saltul în sannyas, deoarece a rămâne în teamă înseamnă a trăi în laşitate, înseamnă a pierde fericirea vieţii. Viaţa aparţine acelora care sunt gata să rişte totul. Viaţa aparţine aventurii, iar cea mai mare aventură posibilă este sannyasul. Şi eu aduc în lume un concept total nou - un sannyasin nu trebuie să fie un renunţător, un laş care să fugă de viaţă, ci o fiinţă care să trăiască total, care să fiinţeze în lume şi totuşi să nu facă parte din ea....

Vechea idee de sannyas era foarte simplă: renunţi la lume şi te retragi în peşterile sau în pădurile din Himalaya. Acolo vei fi un sfânt, pentru că nu ai altă posibilitate. Ce poţi face acolo?

În lume există tot felul de ispite. A fi un sfânt în lume este ceva superb, magnific. În peşterile din Himalaya nu vei găsi nici o femeie.... Femeile nu au fost niciodată atât de stupide; ele sunt mult mai lumeşti, mai intuitive, mai deschise vieţii. Ele trăiesc cu picioarele pe pământ şi nu aleargă după tot felul de filosofii şi teorii şi ideologii stupide. Doar bărbatul este atras de aceste gunoaie. Femeii îi place să trăiască şi nu este interesată de lumea de apoi, ea doreşte un *sari* frumos chiar acum şi aici! Şi bărbaţii sunt nişte proşti dacă îşi imaginează că vor avea parte de femei în paradis.

Mintea feminină nu este interesată de lumea de dincolo. Ea spune: "Vedem noi atunci. Dacă reuşim aici, atunci vom reuşi şi acolo. Dacă găsim un prost aici, vom găsi şi acolo proşti. De ce să ne facem griji de cealaltă lume?"

Dar bărbatul trăieşte prin tot felul de abstracţii. Aceasta este cea mai mare hibă a minţii masculine. Ea trăieşte prin fantezii şi teorii. Devine atât de fascinată şi hipnotizată de cuvinte încât este gata să sacrifice totul pentru ele. Este gata să renunţe la viaţa aceasta pentru o viaţă iluzorie, undeva în viitor.

Femeia trăieşte în prezent, tocmai de aceea nu vei găsi niciodată femei în peşteri sau în păduri. Bărbatul, în schimb, va alerga în pustietăţi şi va începe să viseze. Dar acolo nu va avea nici bani, nici putere, nici frumuseţe, nici bunăstare - nu va avea nimic! Doar va sta în peştera lui şi va deveni din ce în ce mai prost. Este o sinucidere.

Sannyasinii mei nu au de ce să renunţe la lume, ci trebuie să pătrundă şi mai mult în ea, deoarece Dumnezeu este însăşi esenţa acestei lumi. Dumnezeu este sufletul nostru. Nu îl vom putea găsi niciodată dacă renunţăm la lume. Nu îl putem găsi decât dacă pătrundem din ce în ce mai mult în lume. Iar când atingem centrul existenţei, atunci îl vom descoperi. El este ascuns în lume; întregul univers este îmbibat cu el. Divinul este în păsări, în copaci, în râuri şi munţi. Da, în copii, în părinţi şi prieteni. El este în tine! Şi cea mai bună posibilitate prin care îl poţi descoperi este să trăieşti *aici-acum*!

A renunţa la lume este foarte atrăgător; dar această atracţie este cauzată de frică. Cel care evadează din lume este un laş; el nu este în stare să observe viaţa fără să fie afectat de ea. El nu este atent, nu are inteligenţă - şi nici nu depune vreun efort în acest sens. Pur şi simplu este un laş.

S.D. Prasad, dacă doreşti să faci parte din modelul vechilor sannyasini vreau să îţi spun că nu te va ajuta deloc. Poate că ţi se va potrivi ca o mânuşă, dar vei continua să rămâi un laş. La suprafaţă vei arăta ca un adevărat înţelept, dar în interiorul tău îţi va tremura fiecare fibră a trupului. Şi, nu te lăsa înşelat de aparenţe: şi un soldat poate părea neînfricat şi foarte curajos - dar în sinea lui, numai el ştie ce simte.

Adolf Hitler îşi pregătea garderoba, pentru a doua plecare pe frontul din Rusia.

Unul dintre croitori îi sugerează: “Mein Fuhrer, când Napoleon a invadat Rusia, el a purtat o uniformă de un roşu foarte aprins, astfel încât dacă era rănit să nu se observe sângele.”

“Excelentă idee! Excelentă!” - a izbucnit Hitler. “Pune-mi în bagaje şi câteva perechi de pantaloni maron.”

Nu te lăsa înşelat de aparenţe. Până şi oameni care par neînfricaţi, tremură. Iar toţi cei care au fugit din lume, au facut-o din frică, din laşitate.

Eu te ajut să scapi de orice temeri. S.D. Prasad, nu te împiedică nimic altceva decât frica - deşi ştiu că nu te va mulţumi răspunsul meu. Probabil te aşteptai să îţi spun cuvinte foarte măgulitoare la adresa egoului. Îmi pare rău, dar nu pot spune decât adevărul. Şi doar prin adevăr poate să îţi pătrundă în fiinţă lumina. Aşadar, dacă te simţi puţin rănit...pentru că numele tău mi se pare puţin nefamiliar, probabil eşti nou aici. Iar eu nu sunt niciodată foarte dur cu cei care au venit de puţin timp lângă mine - dar văd în tine o potenţialitate, de aceea am ales să fiu puţin mai dur.

Ori de câte ori văd un potenţial în cineva, devin foarte dur; altminteri, rămân foarte politicos. Dacă sunt politicos, asta înseamnă că doar vreau să scap de cineva. Când încep să lovesc cu duritate, asta înseamnă că deja am început să respect acea persoană.

5. Sunt foarte avid după bani. Crezi că am fost evreu în viaţa trecută?

Suresh, de ce în viaţa trecută? Eşti evreu chiar acum! Doar prin faptul că te-ai născut în India, într-o familie de hinduşi, nu are nici o importanţă. A fi “evreu” nu se referă la o naţie sau la o rasă, este ceva psihologic. Marwari este un evreu - evreul indian. De fapt, oricine este lacom este evreu - lăcomia este evreiască.

Iisus nu a fost evreu, chiar dacă s-a născut printre evrei. Ţine minte: când folosesc cuvântul “evreu” nu mă refer niciodată la rase. Pe mine nu mă interesează sângele. Sângele creştin, sângele islamic, sângele hindus - toate sunt la fel. Poţi lua mostre de sânge de la mai multe persoane şi poţi să îi ceri unui doctor să îţi spună care aparţine unui evreu, care aparţine unui creştin şi care aparţine unui hindus. El nu va putea să te ajute - sângele este sânge! Desigur există anumite tipuri de sânge, dar acestea nu au nimic de-a face cu hinduismul, budismul sau creştinismul.

“Evreu” este un alt nume dat lăcomiei. În acest sens, întreaga lume este constituită din evrei - cu excepția câtorva. Aproape toți sunt evrei! Nu există decât două alternative: ori eşti evreu, ori eşti un hristos! Şi nu încerca să te consolezi că într-o viață trecută.... Acestea sunt doar invenții ale minții umane. Eşti evreu chiar acum şi aici. Nu arunca responsabilitatea în altă parte, pentru că nu vei reuşi să te transformi, nu vei vedea realitatea.

Un bătrân evreu îi spune unei prostituate că îi oferă dublu dacă, în timp ce vor face dragoste, femeia va sta cu ambele mâini pe capul lui. După consumarea actului, femeia îl întreabă ce este atât de excitant în faptul că a stat cu mâinile pe capul lui.

Bătrânul, în timp ce scoate banii, îi spune: “Nu este nimic excitant, doar că în felul ăsta am stat liniştit - ştiam că mâinile îți sunt departe de buzunarele mele!”

Suresh, pentru tine încă una:

Un afacerist evreu era aproape ruinat de cererile fiilor săi, care îi cereau mereu bani pentru a plăti fetele care rămâneau însărcinate cu ei. Bătrânul, dorind să nu cadă în dizgrație numele familiei, le plătea oricât doreau.

După câteva zile, fata evreului vine şi îi spune: “Papa, sunt gravidă.”

Bătrânul îşi înalță privirea spre cer şi exclamă: “Îți mulțumesc Doamne - în sfârşit, încep să se strice şi afacerile celorlalți!”

Şi a treia:

Într-o cămăruță întunecată, mai mulți evrei discutau care afacere merge cel mai bine. În cele din urmă, după multe dezbateri, un bătrân se ridică şi spune: “Să fim cinstiți şi să recunoaştem: cea mai bună afacere este prostituția. Femeia nu investeşte nimic, îşi vinde produsele şi, totuşi, la final rămâne cu ele.”

“Ce vrei să spui?” - întreabă oripilat un alt evreu bătrân.

“Ce vreau să spun? Iată ce: nu trebuie să țină nici un fel de contabilitate, nu are nevoie să facă inventar şi nici să încerce disperată să scape de fisc. Cine o poate învinge?”

Lăcomia, avariția este fundamental evreiască şi fiecare om este evreu în acest sens. Dar ține minte: lăcomia este o proiecție a fricii. Omul se teme atât de mult de ziua de astăzi, încât sacrifică totul pentru viitor - iar viitorul poate să nu mai apară niciodată. Omul lacom este un om prost. Aşa cum îi spune şi Buddha: "prostul", "nerodul" prin excelență - care strânge bani şi nu îi poate folosi.

Omul lacom nu devine niciodată bogat. Poate că are la picioare întreaga lume, dar tot sărac rămâne. El nu se poate bucura de viață şi îşi iroseşte întreaga viață alergând după averi şi bogății. A venit pe lume cu mâinile goale şi pleacă aşa cum a venit, fără să cunoască nimic semnificativ.

Nu încerca să te consolezi cu ideea că în viața trecută ai fost evreu. Priveşte în tine! Acum eşti evreu. Astfel, ai posibilitatea să înțelegi: "Da, sunt lacom. Dar de unde apare această lăcomie?" Pătrunde în profunzime şi analizează-ți lăcomia şi vei descoperi că în spatele ei se află frica. Iar când ai ajuns la ea, atunci ai descoperit un lucru fundamental.

Există două posibilități prin care poți trăi: prin frică şi prin iubire. Cel care trăieşte prin frică devine lacom, agresiv, violent, egoist. Cel care trăieşte prin iubire nu poate fi lacom, deoarece iubirea ştie cum să dăruiască. Cea mai mare fericire a iubirii este să împărtăşească. Ea dăruieşte tot ce are. Şi, iubirea mai cunoaşte un secret extraordinar: cu cât dăruieşte mai mult, cu atât are mai mult de dăruit.

Cu cât iubeşti mai mult, cu atât eşti mai plin de rugăciune. Cu cât iubeşti mai mult, cu atât Dumnezeu îți dăruieşte mai mult. Dumnezeu face exact ceea ce faci şi tu. Dacă eşti lacom şi Dumnezeu va fi lacom față de tine. Existența este doar o oglindă, ea îți reflectă chipul, răsună la unison cu ființa ta. Trăieşte prin iubire şi vei fi un Iisus.

Iisus spune: Dumnezeu este iubire. Trăieşte prin frică şi vei fi un evreu - nu are importanță că eşti creştin, hindus sau budist. Adjectivele nu au nici o importanță.

6. Preaiubite Maestre, de ce nu te înțeleg?

Ram Gopal, înțelegerea este al doilea pas. Primul este ascultarea. Problema ta este că nu mă auzi. Doar după aceasta este posibil al doilea pas.

În timp ce mă auzi, prin cap îți trec o mie şi unul de lucruri. Acestea te fac să fii surd. Cuvintele mele nu ajung la tine niciodată intacte, ci sunt distorsionate şi colorate de gânduri, idei, prejudecăți.

Mă asculți prin cunoaşterea pe care o ai deja în interior - de aceea nu mă asculți cu adevărat. Şi tot ce ajunge la tine va fi ceva cu totul diferit. Eu spun un lucru, dar tu auzi cu totul altceva. Acesta este motivul pentru care nu mă poți înțelege; pentru că eu folosesc cuvinte foarte simple.

Nu folosesc un jargon intelectual, ci cuvinte de zi cu zi. Nu rostesc cuvinte mari - cuvintele mele sunt cât se poate de simple. Dacă nu auzi, asta înseamnă că în interior eşti surd. Înăuntrul tău abundă o mulțime de gânduri, filosofii, idei, prejudecăți, concluzii - crezi că eşti creştin sau hindus, comunist sau capitalist, sfânt sau păcătos. Îmi este foarte dificil să ajung la tine.

Aici nu este vorba de înțelegere. Înțelegerea înfloreşte de la sine, dar pentru asta trebuie să faci un singur lucru: să asculți, să îți deschizi inima, să îmi permiți să mă apropii de tine. Adevărul auzit este imposibil să nu fie înțeles. Înțelegerea nu are nevoie de alt efort, ci doar de deschidere, de vulnerabilitate. Deschide o fereastră spre mine şi voi ajunge la tine. Şi poți deschide orice fereastră. Dacă nu reuşeşti să deschizi uşa principală, nu ai de ce să îți faci griji - este bună şi o fereastră, dar numai permite-mi să mă apropii de tine.

Adevărul are o asemenea claritate încât odată înțeles îți transforma viața. Odată auzit este înțeles. Adevărul urmează un proces foarte simplu: imediat ce îl auzi, îl înțelegi; odată ce l-ai înțeles, el începe să îți transforme viața. Când îl auzi clar, nu mai poți întreba cum să îl înțelegi. Adevărul transformă, adevărul eliberează.

Meditează asupra acestei glume:

Un bărbat intră într-un bar din New York şi comandă două pahare cu whisky, unul pentru el şi celălalt pentru prietenul lui. Barmanul îi aduce paharele şi bărbatul toarnă puțin din al doilea pahar într-un degetar. Apoi, scoate din geantă un pian în miniatură, deasupra căruia pune degetarul. După aceea, mai scoate din geantă un scaun foarte mic şi un omuleț înalt de 25 de centimetri, care se aşează pe scăunel şi începe să cânte “Sonata Lunii”.

Barmanul, uimit de apariția omulețului, îl întreabă pe bărbat ce se întâmplă. Acesta începe să îi povestească: “Ieri noapte mergeam pe o alee şi, întâmplător, m-am uitat într-un coş de gunoi unde am văzut o lampă veche. Am început să o şterg puțin cu mâneca hainei şi, deodată, apare un duh care mi-a spus că este sclavul lămpii şi că îmi va îndeplini orice dorință.

Aşa că i-am spus că vreau un penis de 25 de centimetri şi uită-te şi tu ce mi-a dat surdul naibii!"

Ai înțeles-o? În loc de "penis", a auzit "pianist"!

Fiecare continuă să audă doar ceea ce este în stare. Toți aud lucruri inexistente şi apoi le interpretează şi reinterpretează la infinit. Şi tot ce vor obține va fi frustrare, deoarece interpretarea nu le va aduce adevărul. Adevărul este o comuniune.

Buddha spune: găseşte-ți un prieten sau un maestru cu care să fii în comuniune. Ce este comuniunea? Îndepărtarea de orice condiționări, de orice prejudecăți, concluzii şi idei preconcepute; a fi în comuniune cu cineva înseamnă a redeveni inocent în preajma cuiva care a ajuns acasă. Ascultă precum un copil: perfect atent, plin de uimire şi complet deschis. Fii vulnerabil şi săgeata mea îți va penetra inima.

Da, va apărea puțină durere, dar va fi foarte dulce...atât de dulce încât nu ai mai gustat niciodată aşa ceva. La început, desigur, când adevărul îți pătrunde în inimă te ucide - ca ego. Este crucificarea după care imediat apare reînvierea. Atunci devii născut de două ori, devii un *dwij* - o ființă care cunoaşte.

Dar cunoaşterea are nevoie de iubire; cunoaşterea este posibilă doar când între discipol şi maestru există o iubire totală, când comuniunea este deplină. Dacă vei privi precum un spectator, atunci vei pierde. Dacă vei asculta doar din curiozitate, nu vei auzi nimic; dimpotrivă, vei auzi doar ceea ce vrei să auzi.

Aici nu este vorba de a-mi înțelege cuvintele, ci de a-mi trăi prezența. Şi doar un discipol complet deschis este beatific.

Ram Gopal, tu încă nu eşti un discipol; eşti doar o persoană curioasă. Ai venit aici doar pentru a vedea ce se întâmplă. Încă nu eşti pregătit să te abandonezi - doreşti să trăieşti ca ego. Încă asculți, dar păstrezi o anumită distanță, astfel încât dacă lucrurile se precipită să poți pleca imediat. Văd că încă te afli la periferie, nu ai pătruns în cerc.

Intră în cerc - îți fac această invitație. Devino oaspetele meu şi permite- mi să fiu gazda ta. Bea din mine, ai încredere şi îmbată-te cu mine şi vei fi transformat. Îți promit.

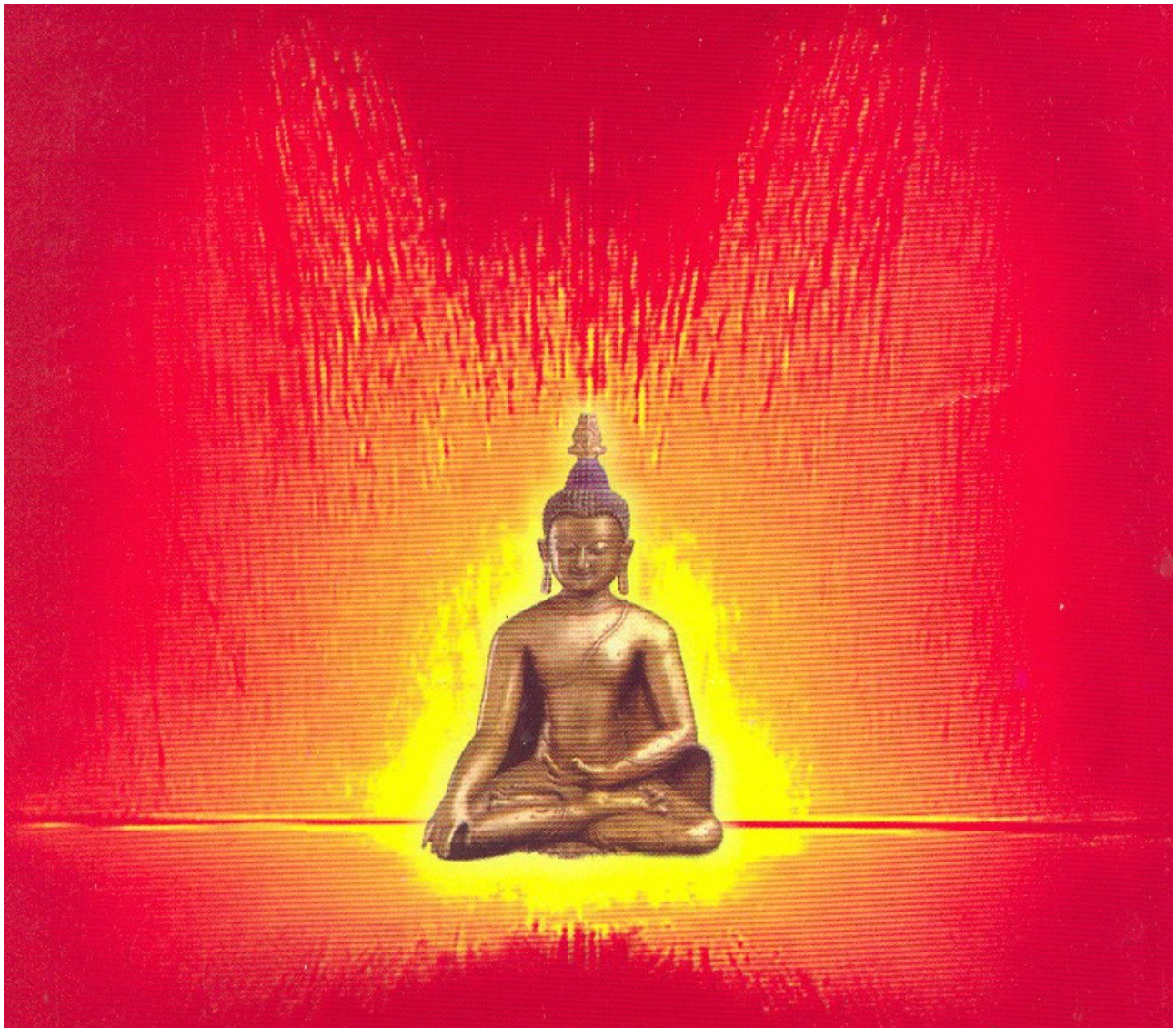

Sutrele lui Buddha sunt de o valoare inestimabilă. Meditează asupra lor. Şi când spun meditează, mă refer la faptul că trebuie să laşi deoparte mintea care argumentează. Trebuie să înveţi să asculţi.

Doar când vei deveni un buddha vei descoperi sublima poezie a vieţii, muzica existenţei divin inspirate şi plină de încântare. Atunci vei cunoaşte celesta sărbătoare, cea fără de sfârşit, şi te vei bucura de cosmicul dans al stelelor.

OSHO

ISBN 973-855-35-0-4